

DIZGİNLERİ YAKALA

BİR SILVER PINES
ROMANI

PAISLEY
HOPE

PUKKA

Silver Pines Çiftliği serisinin ilk kitabı olan bu tutkulu kovboy romantizminde, nişanlısından ayrıldıktan sonra ailesinin çiftliğine dönen bir kadın, abisinin en yakın arkadaşıyla kendini beklenmedik bir aşkın içinde bulur.

Derin bir nefes al ve dizginleri bırak.

Cecilia "CeCe" Ashby sonunda yetişkin hayatını saran zehirli ilişkiden kurtulmuştur. Geleceğin ne getireceğinden emin olmadan, memleketi Laurel Creek, Kentucky'ye ve ailesinin at çiftliğine geri döner.

Nash Carter, Dallas Stars takımının yeni emekli olmuş superstarı, Laurel Creek'in gözbebeği, yerel bir işletmenin sahibi ve meşhur bir bekar olarak tanınmaktadır. Aynı zamanda Ashby ailesinin gayriresmi üyesi gibidir. CeCe'ye, Wade ve Cole ile birlikte yıllar boyunca sataşan Nash'in o günleri geride kalmıştır. Bu yüzden CeCe'nin ise ihtiyacı olduğunu duyduğunda, ona yardım etme isteğini bastıramaz.

Ancak Nash, en yakın arkadaşının kız kardeşinden gözlerini alamamaktadır. Görünüşe göre, her ne kadar geçmişteki alaycı davranışların yarattığı kırgınlıkla karışık bir şekilde olsa da CeCe de ondan farklı değildir. Başlangıçta aralarındaki çekimle mücadele etmeye çalışsalar da hissettikleri kıvılcım hızla alev alır ve kendileri tutkulu bir ilişkinin ortasında bulurlar.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

/pukkayayinlari Çeviren: Esra Nazenin Ozdemir

PUKKA
YAYINLARI

DİZGİNLERİ YAKALA

PAISLEY HOPE

Düzenleme

Ny.özlem

DİZGİNLERİ YAKALA

Orijinal Adı: Holding The Reins (Silver Pines Ranch #1)
Paisley Hope

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Çeviren: Esra Nazenin Özdemir
Editör: Dila Öz
Düzeltili: Gülsena Karaca
Son Okuma: Zeynep Işıklar
Kapak Tasarımı ve İllüstrasyon: Katie Smith
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat
Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

1. Basım: Şubat 2026
ISBN: 978-625-8718-03-4
Sertifika No: 73186

Copyright © Paisley Hope, 2024

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Mahmutbey Mah#2567 Sok.
No: 1/21 Kat: 2 Bağcılar/İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT ^

Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. @Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center
Blok No: 28 İç Kapı No:161
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 80122

DİZGİNLERİ YAKALA

PAISLEY HOPE

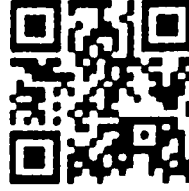
Çeviren: Esra Nazenin Özdemir

YAZAR NOTU

Bu kitap on sekiz yaş ve üzeri okuyucular içindir. İçeriğinde açık cinsel sahneler, yüzeysel nefes kontrolü, alkol kullanımı, aldatıcı ve manipülatif bir eski sevgiliye dair anlatılar, rüya sekansları ve geri dönüşlerle aktarılan aile üyelerinin ölümü, terapi, travma ve yaşanan kayıplarla başa çıkma gibi konular yer almaktadır. Lütfen, bu bilgilerin farkında olarak okumaya devam edin. Kendinizi hangi noktada rahat hissedeceğinizi en iyi siz bilirsiniz.

Güçlü, modern bir kadın olabileceğini bilen ama kouboyu söylediği anda hiç çekinmeden dizlerinin üzerine çöken, uslu ve iyi kızı oynayan tüm güzel kadınlara.

ALEXA...OYNAT
Nash ve CeCe'nin
AŞK HİKÂYESİ

1. Wondering Why - The Red Clay Strays
2. Wild Ones - Jessie Murph Feat. Jellyroll
3. Hey Driver - Zach Bryan Feat. War & Treaty
4. Cover Me Up - Morgan Wallen
5. Any Man Of Mine - Shania Twain (CeCe'nin Marşı)
6. Takin' Pills - Pistol Annies
7. Feelin' Whitney - Post Malone
8. Holdin' On To You - Dolly Parton Feat. Elle King
9. Shake The Frost - Tyler Childers
10. Simple Man - Rhett Walker Band
11. Jackson - Johnny & June
12. Cecilia - Simon & Garfunkel
13. Love The Lonely (Out of You) - Brothers Osborne
14. Foolin' Ourselves - Evan Honer

BÖLÜM BİR

CeCe

“Ah, tatlım! Saç maşanı düşürdün! Tatlım!”
Birden olduğum yerde donakalıp arkamdan sürüklemeye çalıştığım valize baktım. Arka cep tam kapanmamıştı ve en iyi arkadaşımın büyükannesi Bayan Danforth, melodik sesiyle bana sesleniyordu; elinde ise turkuaz mavisi vibratörüm vardı, Car Depot lobisinde peşimden koşuyordu.

Bir anlığına yüzüm ısınıp pembenin güzel bir tonuna döndü. Ona doğru hızla ilerlerken çocukluğumdan beri tanıdığım pek çok insanın gözleriyle buluşmamak için bakışlarımı pırıl pırıl mermer zeminden ayırmadım.

İçimden o kocaman beyaz resepsiyon masasının altına girip saat beşteki kapanışa dek saklanmayı geçirdim. Bugün ihtiyacım olan en son şey buydu. Zaten uçağım rötar yapmıştı, *Kindle*’imi evimde unuttuğum için uçakta çocuk gibi ağlamıştım... *düzeltilme*, eski evimde. Tek istediğim eve varıp pijamalarımı giymek ve valizimi açmaktı ama içimdeki bir şey bana bunun mümkün olmayacağını söylüyordu. Çünkü evdeki ilk gecem bile olsa, o gün pazardı. Olivia ve Ginger mutlaka beni *Horse and Barrel*’a sürükleyecekti.

Bayan Danforth’ın buruşuk ellerinden aleti hızla kaptığımda bana göz kırpıp gülümsedi.

DİZGİNLERİ YAKALA

“Kurnazca bir kelime seçimiydi, değil mi, tatlım?” diye fısıldadı.

Ağzım birden açılıp kaldı. *Sikeyim*. Ne olduğunu biliyordu.

Kolumu okşarken, “Utanılacak bir şey yok, tatlım. Kız dediğin, ne yapması gerekiyorsa onu yapar,” dedi.

Tanrım, İsa tam da şu anda geri gelebilir miydi? Küçük bir kıyamete çok ihtiyacım vardı.

“Te-teşekkürler, Büyükanne Dan,” diye geveledim. Ardından cumartesi gecelerime eşlik eden aleti hızla çantama tıktım ve fermuarı sonuna kadar çektim.

“Anneni gördüğünde selam söyle, CeCe.” El salladı.

Hızla kapıya yöneldim, Ginger’ın dışarıda beklemesini umuyordum. Yolculuğumun son kısmı için beni götürecekti.

Ne yazık ki, orada değildi. Bu yüzden araba kiralama ofisinin dışındaki bankta oturdum ve şansıma lanet ettim. Eve geleli daha beş dakika olmuştu ama şimdiden rezil edici bir an yaşamıştım bile. Harika bir başlangıç! Kaderime razı olarak güneş gözlüklerimi taktım ve Büyükanne Dan’ın ağzını sıkı tutması için içten içe dua ettim.

Laurel Creek, Kentucky’de sıradan bir temmuz öğleden sonrasıydı. Güneş, uzaktaki Sugarland Dağı’nın üzerinde hâlâ yüksekteydi ve kasabanın tek ana caddesinde alışveriş yapan insanlar etrafta dolanıyordu.

Spicer’s Sweets’ten gelen taze pişmiş tatlıların kokusunu alabiliyordum. Burası kasabanın havalı kahve dükkânıydı. Jennings Mercantile adlı şık ev dekorasyonu butiğinden alışveriş yapan yerli halkı, ellerinde çantalarla görebiliyordum. Her şey tam anlamıyla sevimli, *klasik bir Amerikan kasabasını* andırıyordu.

Derin bir nefes alarak temiz dağ havasını içime çektim ve Ginger’ın neden geciktiğine dair bir mesaj atıp atmadığını görmek için telefonumu kontrol ettim. Aslında gecikmesine

PAISLEY HOPE

şaşırmamam gerekirdi. Ginger Danforth her zaman kendi düzenine göre yaşırdı. Telefonumu çantama geri koymak üzereydim ki, onun kasaba merkezine geldiğini haber veren o tanıdık sesi net bir şekilde duydum: Ana Caddenin köşesinden savru-larak dönen beyaz VW Bug'ın açık camlarından Dolly Parton şarkısı son ses yankılanıyordu.

Yolun kenarına geçip el sallayarak onu durdurdum, o da neredeyse kaldırıma çıkarak arabayı yanaştırdı. En iyi arkadaşımın hiçbir zaman sürüş yetenekleriyle tanınmadığı kesindi.

“Çabuk bin.” Bagajı açtı ve etrafına sanki acilen buradan kaçması gerekiyormuş gibi bakındı.

“Yine mi yasadışı bir şey yaptın? Cole seni sadece belli bir sayıda beladan kurtarabilir,” diye homurdandım.

Valizimi bagaja yerleştirip yolcu koltuğuna doğru yöneldim.

“Olayı tersten anladın, tatlım. Cole’un beni tutuklaması, yasayı çiğnemem için başlı başına bir sebep olurdu. O adam beni haftanın her günü kelepçelebilir.”

Bu sözleriyle, aynı zamanda kasabanın yardımcı şerifi olan abim hakkında yaptığı müstehcen yorum yüzünden ona şaka yollu bir fiske attıktan sonra gülümseyerek kollarımı sıkıca etrafına doladım.

“İyy... ve merhaba.”

Gülümseyip güneş gözlüklerini burnunun üstünden yukarı itti.

“Pekâlâ, bebeğim. Kemerini tak. Kasabada başka kimse valizindeki o güzelim turkuaz aleti görmeden buradan tüymemiz gerek.”

İnleyerek başımı ellerimin arasına aldım.

“Büyükanne, ben lanet kapıdan çıkar çıkmaz sana mesaj mı attı?”

Bana delirmişim gibi baktı.

DİZGİNLERİ YAKALA

“Mesaj mı? Hayır, aradı. Sence neden geç kaldım? Arabayı kenara çekip beş dakika boyunca kahkaha atmaktan yola devam edemedim.” Ginger bana göz kırptığında utanç tüm bedenimi sardı.

Kendime not: Artık evdeyim ve burada, daha bir şeyi yapmayı düşünmeden herkes ne yapacağını zaten biliyor olacak.

On dakika sonra, Silver Pines’in -ailemizin tam donanımlı binicilik çiftliği- kemerlerinin altından geçerken çiftliğimizin logosunu görmemle birlikte içime hem huzur hem de kederden oluşan buruk bir his yerleşti. Yarım mil uzunluğundaki beyaz çitli yol, ne olursa olsun her zaman aynı görünürdü. Burası benim sığınağım, güvenli alanımdı; babam artık burada olmasa da hâlâ tek gerçek yuvam ve ona en yakın hissettiğim yerd. Ocak ayında, onun ölümünden bu yana ilk kez eve dönüyordum ve o zamanki kadar ezici olmasa da yas hâlâ yüreğimi sıkıştırıyordu. Uzakta büyük beyaz çiftlik evi, yani *küçükluğümün geçtiği o büyük ev* görünmeye başladı.

Ginger dikkatimi dağıtmaya çalışarak, “Peki, o işe yaramaz pislikten yine haber aldın mı?” diye sordu.

“Son bir saatte almadım,” derken iç çektim. “Sadece sistemsel bir arıza yaşadı çünkü bu kez onu terk eden ben oldum. Ne cüret ama! Muhteşem Andrew Waterfield nişanlısını elinde tutamamış, *Page Six* buna ne diyecek acaba?”

Ginger kıkırdadı. “Bunu, Seattle’daki otuz yaş altı her kadına o gereğinden hevesli aletini sokmadan önce düşünecekti.”

“Sanırım artık tamamen bıktığım mesajını aldı. Ceketinin cebinde bulduğum tanga külotun içine yüzüğü sarıp mutfak masasının ortasına bıraktım.” Gülmeye başladığımda Ginger’ın ağzı açık kaldı.

“Sen tam bir kraliçesin,” dedi başını sallayarak, dudaklarında etkilendiğini belli eden bir gülümseme belirmişti.

PAISLEY HOPE

“Bunu geçen kıştan önce fark etmeliydim. Geç saatlere kadar süren mesailer, sık sık yaptığı seyahatler, ona ve meslektaşlarına her yerde eşlik eden o seçkin asistanlar kulübü.”

“İnsan, nişanlandığı adama güvenme eğilimindedir; bu senin suçun değil,” dedi Ginger.

Başımı salladım ve güneşin pencereden yüzüme vurmasına izin vererek başımı çevirdim.

Kendimi savunmam gerekirse, Andrew zengin ve yakışıklıydı ama manipülatif bir pislikti. Washington Üniversitesi’ndeki ilk yılımda beni kolayca büyülemişti. Gerçek aşka inanmak istemiştım, o kadar çok istemiştım ki bu inanç beni kör etmişti. Aydınlanmam yedi yıldan fazla sürmüştü; babamın ölmeden önceki sözleri olmasaydı belki de hâlâ göremeyecektim. Sonunda içgüdülerime kulak verdim, Seattle’dan ve üzerimize çöken o zehirli havadan kurtuldum. Daha yirmi beş yaşındaydım; deli dolu gençliğimi, soylu birinin yanında eşi olacak kadın rolünü oynayarak geçirmiştım. Şimdi ise tek isteğim ailemi görmek, biraz eğlenmek, belki bir iş bulmak ve rahat bir nefes almaktı.

Arabamız eve yaklaştığında Ginger’ın lastiklerinin altındaki çakıllar çatırdarken zihnimde bir anda milyonlarca anı canlandı. Yas çok tuhaf bir duyguydu. İnsanı en beklenmedik anda, en sert şekilde vuruyordu. Babamın sıcak yaz günlerinde buzla içmeyi sevdiği krema sodası, evin duvarına dayalı duran o eski tırmık, çocukken sonbaharda onunla birlikte dev yaprak yığınlarına atladığım günler ve beni sayısız yaz öğleden sonrası boyunca iterek salladığı o ağaçtaki salıncak. Göğsümde bir ağırlık yükseldi; yas, tüm benliğimi ele geçirdi. Bir anlığına kapıdan koşarak çıkacakmış gibi hissettim ama aklım biliyordu, artık asla öyle olmayacaktı.

“Eve geldim, baba,” diye fısıldadım.

Yanımda oturan Ginger elimi sıktı. “Biliyor, tatlım.”

BÖLÜM İKİ

CeCe

“A man Tanrım bebeğim, seni görmeyeli sanki aylar olmuş gibi hissediyorum,” diye seslendi annem Jolene mutfaktan. *Diğer adıyla Jo anne.*

Tıpkı bir bahar havası gibi neşe saçarak oturma odasına girdi ve o anki kasvetli ruh halimi bir anda dağıttı. Üzerinde dar bir kot pantolon vardı, ayakları çıplaktı, saçları pembe bir fularla bağlanmış ve *Farrah Fawcett* tarzını oluşturmuştu. Üzerinde ise bir kolu omzundan düşen bir *Brooks & Dunn* tişörtü vardı.

“Dur da bir bakayım sana,” dedi ve kocaman bir gülümsemeyle kollarıma atıldı.

Tam o sırada, en büyük ve en suratsız kardeşim Wade, yaşlı *golden retriever*ımız Harley ile birlikte ön kapıdan içeri daldı. Harley, sanki en sevdiği insan benmişim gibi bana sokuldu. Üstüm resmen tüy ve salyayla kaplanmıştı ama o dünyanın en tatlı köpeğiydi, bu yüzden onu hemen affederek kulaklarının arkasını kaşımaya başladım.

Wade her zamanki tok sesiyle, “CeCe Rae,” diyerek hep yatığı gibi saçımı tutup çekti. Elbette ikinci adımı da kullanmayı ihmal etmemişti.

Refleksle, “Çavuş,” diye karşılık verdim.

PAISLEY HOPE

Üzerindeki yük çok fazlaydı; çiftliğin tüm sorumluluğu ona aitti ama bu artık eskisinden çok daha fazla gözüme çarpıyordu. Tıpatıp babama benziyordu ve yüzüne her baktığımda babam hâlâ buradaymış gibi hissediyordum.

Harley'yi bırakıp Wade'e sıkıca sarıldım. Her zamanki gibi biraz gerildi. Temasa pek alışık bir tip değildi ama o sert dış kabuğun altında bir yerlerde yumuşacık bir kalbi olduğunu biliyordum.

"Çantalarını ben alırım. Annem seni Stardust'a yerleştirdi," dedi. Çiftliğimizdeki beş küçük misafir kulübesinden birini kastediyordu. Her biri Willie Nelson albümlerinin adını taşıyordu: *Spirit*, *Stardust*, *Blue Eyes*, *Legend* ve *Bluegrass*.

"Senin için yeni çarşaflar koydum, her şey tertemiz. Hatta yiyecek bile stokladım."

"Teşekkür ederim, anne," dediğimde bir saç telimi kulağımın arkasına itip ellerini yüzümün iki yanına koyarak bana uzun uzun baktı.

Jolene Ashby, elli sekiz yaşında olmasına rağmen hâlâ güzeldi, capcanlıydı. Kimseye minnet etmezdi. Gerçek bir özgür ruhtu. Her gün ona biraz daha benzemeye çalışıyordum.

"Gözlerin şişmiş. Ağlamışsın, bebeğim."

"Hıhım," anlamına gelen evrensel bir ses çıkardım.

"Peki o işe yaramaz herif seni kaç kere aradı?" diye sordu.

Eski nişanlım hakkındaki yorumuna gülmeden edemedim ve oturma odasındaki kanepeye geçip kenarına oturdum. Annem elleri belinde, benden bir cevap bekler şekilde yüzüme bakıyordu ama yanıt vermedim; yalnızca derin bir iç çektim çünkü o an, Andrew hakkında kimseyle konuşacak halde değildim.

"Bu gece beni rahat bırakabilir misiniz? Söz veriyorum yarın her şeyi tüm detaylarıyla anlatacağım. Şu an sadece temiz

DİZGİNLERİ YAKALA

havayı solumak, valizimi açmak ve kulübemde bir kitapla saklanmak istiyorum.”

Tam o anda Ginger, sanki evde kalma planımı duymuş gibi evin arka tarafındaki mutfağın gölgelerinden sessizce belirdi.

“Asla öyle bir şey olmayacak.” Çizmeleri zeminde hızlı hızlı tıkırdarken oturma odasına girdi; elinde Jo annenin meşhur tatlı çayından bir bardak vardı. “Zaten herkesin senin eve döndüğünden haberi var, *Pazar Sangriasını* kaçırmıyoruz. Yarın uyursun, bugün miskinliğe vakit yok.”

“Herkes derken kimden bahsediyorsun?” diye inledim.

Ginger bana o mükemmel, ıslıl ıslıl gülümsemesini gösterdi; güzel karamel rengi gözleri yaramaz bir ifadeyle parladı. Koyu kahverengi doğal bukleleri yüzünü çevreliyordu. Gerçekten bu hayatta gördüğüm en güzel kızlardan biriydi.

“Elbette kızlardan bahsediyordum. Sonuçta bu gece kız gecesi.” Bileğimi tuttu. “Şimdi sana güzel bir akşam yemeği yedirelim ve hazırlan. Bu gece dışarıda gerçek bir ateşli bekâr gibi görünmen gerek.”

Yardım istercesine anneme baktım ama o ellerini havaya kaldırdı. Bu konuda tarafsız olduğunu belli etmek istiyor gibiydi.

“Evde vibratörünle yalnız kalmaktan iyidir,” diyerek kıkırdadı.

“Anne!” diye bağırdım. Ginger ile birlikte kahkahalara boğuldular.

Şu lanet olası kasaba.

İki saat sonra, Jo anne ve Ginger’ın gardırop danışmanlığı hizmeti sayesinde, normalde kamusal alanda asla ama *asla* giymeyeceğim bir kıyafet kombinasyonu ile baş başaydım. Ama oldukça ikna edici bir şekilde konuşarak durumu şöyle ifade etmişlerdi: “Bütün kasaba artık özel seks oyuncağı koleksiyonuna

PAISLEY HOPE

sahip olduğumu bildiğine göre, bunu sahiplenmem en iyisi olacaktır.”

Kulübenin kaldırabileceğinden çok daha fazla kıyafet etrafı saçılmıştı. Kulübem küçük, neredeyse stüdyo daire gibi bir yerdi ama burası her zaman favorim olmuştu. Mutfak lavabosunun üstündeki büyük pencere, çiftlikteki büyük at alanlarından birine bakıyordu. Uzakta ise Sugarland Dağı, tüm görkemiyile görünüyordu.

Jo anne burayı sanki yıllardır burada yaşıyormuşum gibi döşemişti. Dekoratif mumlar, kırlentler ve oturma odasındaki sehpanın üzerinde dergiler bile vardı. Yalnızca bir yatak odası ve bir banyosu olan, koyu ahşap duvarlarla çevrili bir kulübeydi. Ama bana sorarsanız, yeniden başlamak için kusursuz bir yerdi.

Eski zamanlarda -babamın yarış yıllarında- çiftliğimizde birden fazla at antrenörü yaşıyordu. Ancak son on yıldır Wade liderliği üstlendiği için, Cole’un kasabada yaşaması ve benim favori kızım olan yedi yaşındaki yeğenim Mabel ile birlikte olmasıyla bu kulübelerden ikisi genelde boş duruyordu.

Geçici defilemiz için oturma odasına taşıdığımız boy aynasından kendime baktım.

Mırıldanıp söylenirken gerçekten bunu giyip giymeyeceğimi sorguladım. *Sürekli aşağı çekmeye çalıştığım, en azından orta uyluğuma gelmesi için uğraştığım koyu renkli bir mini kot etek ve Ginger’a ait, göğüslerimin zar zor sığdığı kırmızı, dantelli bir atlet.*

Hem bir lütuf hem de lanet gibi hissettiren erken gelişimim yüzünden genç yaşta kıvrımlarım olmuştu ama en azından artık vücuduma oturuyorlardı. Ginger’ın eklediği kat kat kolyeleri ve büyük altın halka küpeleri düzelttim. Uzun saçlarımı da açık sarı dalgalar ve buklelerden oluşan bir görünümle şekillendirmişti. Balomda bile bu kadar çok saç spreyi kullanmamıştım.

DİZGİNLERİ YAKALA

Altdudağını ısıtırken, “Bir şey eksik,” dedi Ginger. Ardından, “Şu sandaletleri çıkar,” diye komut verdi ve Fransız manikürlü parmağını havaya kaldırdı.

“Başka ayakkabım yok. Henüz valizimi boşalt-”

“Yaratıcılığımıza karışma, sadece onları çıkar!”

Ayaklarındaki fildişi renkli Lucchese çizmeleri çıkarıp bana fırlattı. Yedinci sınıftan beri ayakkabılarımızı paylaştık.

“İşte bu,” dedi. “Önce bunları giy.” Yatağımın ortasından fırlattığı fildişi rengi uzun çorapları da uzatmayı ihmal etmedi.

“Senin bebeklerini mi giymemi istiyorsun?” diye sordum. Bu çizmelerini neredeyse kimseyle paylaşmazdı.

“Evet. Bu gece onlara benden çok senin ihtiyacın var.”

Söylediğini yaptım, çizmeleri giyip aynaya döndüm ve son halime baktım.

“İşte bu! Tıpkı Dolly gibisin, bebeğim. Tabii Dolly’nin göğüsleri biraz daha küçük olsaydı.” Göz kırptığında ona kanepeden bir yastık fırlattım.

“Tıpkı Dolly gibi,” diye mırıldanıp aynadaki yansımama baktım. Ginger, Jo annenin yanağına bir öpücük kondurdu ve sonra bana döndü.

“Pekâlâ, biraz *sangria* ve tatsız kararlar almaya hazır ol!” Sandaletlerimi ayağına geçirip koluma girdi ve beni kapıdan dışarı çekti.

Güneş batmaya hazırlanıyordu. Arabaya binerken hâlâ kü-lübemin ön verandasında duran anneme el salladık.

“Görüşürüz, anne!” diye seslendim camdan.

“İyi eğlenceler, kızlar! Kalpleri kırın ama kanunları asla.”

Başımı iki yana sallayarak güldüm, araba çalıştı ve ses sisteminde Jason Aldean’ın sesi yükseldi.

PAISLEY HOPE

Seattle'dan çok uzaktaydım ama Andrew'dan ayrılma kararını verdiğimden bu yana ilk kez, tamamen ve eksiksiz bir şekilde özgür hissediyordum.

Horse and Barrel, kasabanın dört bir yanından gelen kadınlarla ve akşam birasını kaçırmak istemeyen birkaç cesur adamla dolup taşıyordu. Laurel Creek'te *Pazar Sangriaları*, kendimi bildim bileli bir gelenektir. Bu gece tamamen kızlara aitti; eski tarz ses sisteminden en iyi *country* müzikleri çalarken dans edip dedikodu yapıyor ve özellikle ev yapımı *sangrialar*la ucuz içkinin keyfini sürüyorduk. Kasabada herkes bilirdi ki, Laurel Creek'te pazartesi günü bir kadından iyi müşteri hizmeti beklemezsiniz. Büyük ihtimalle hâlâ biraz sarhoş olurlardı.

Kalabalık, bu gece beklentileri boşa çıkarmamıştı. Mekân tıklım tıklım doluydu ve kızlarla Laurel Creek'in sunduğu tek rustik kovboy barının bir köşesine sıkışmıştık. İçeriye adım atmayalı birkaç yıl olmuştu ama çok fazla bir değişiklik görmedim. Sadece zemin yeni çamla kaplanmıştı. Etrafıma bakındım. Sahnenin arkasındaki tüm duvarı süsleyen antika teneke tabelaları fark ettim. O sahnede cuma ve cumartesi geceleri canlı müzik olurdu. *Jack Daniels* şişeleri oyulmuş, karanlık rustik ahşap duvarlara aplik lambası olarak yerleştirilmişti. Loş avizelerin altında yer alan rahat köşe koltuklar vardı ve geniş alanın tam ortasında büyük bir dans pisti bulunuyordu. Doğu duvarının tamamı, neon ışıklarla çevrili devasa bir bar alanıydı. Tam ortasında ise kasabanın maskotu olan Kaplan Archibald'ın dev, neon kaplan figürü adeta bir anıt gibi sergileniyordu.

“Biri bana şu dev kaplanın neden orada asılı olduğunu tekrar söyleyebilir mi? Beni ürkütüyor, sanki bana bakıyor gibi,” dedi Avery Pope. Ekibimizin en yeni ve en genç üyesiydi. Onunla daha yeni tanışmıştım ama tatlı ve eğlenceli biriydi. Ginger,

DİZGİNLERİ YAKALA

onun iki ay önce Lexington'dan taşındığını ve kasabanın spor tesisinde artistik buz pateni eğitmeni olarak işe başladığını söylemişti. Onun hakkında çok şey duymuştum. Görünüşe göre bizim kızları içkide alt edebilen tek kişi oydu ve nedenini anlamak zor değildi; bardağının kalanını tek yudumda bitirirken bunu net bir şekilde görebiliyordum.

“Eh, o bir kahramandı,” dedim. Bu hikâyeyi anlatmayı hepimiz çok severdik ve sekizinci sınıfta onunla ilgili bir ödev yazdığımdan beri bu konuda resmi olarak bir uzmandım.

“Seyyar sirk kasabaya geldiğinde-”

“Neredeyse 1800’lerde,” diye lafa girdi Ginger.

“Evet, 1889,” diye düzelttim. “Archibald, sirkten kaçan başka bir kaplanın peşine düşmüş. Daha genç bir kaplanmış, hatta bazılarına göre yavruymuş. Yavru, tren raylarına çıkmış ve Archibald yaklaşan treni hissetmiş. Diğer kaplanı raylardan uzaklaştırmış ama tren kendisine çarpmış. Kendi hayatını, yavruyu kurtarmak için feda etmiş. Bu bizim kasabanın efsanesidir. Cave Run Park’ın yakınında bir heykeli var.”

“Ahh...” dedi Avery.

“Bütün bunların saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi?” dedi yanımda duran derin ve tok bir ses. İyi bildiğim bir sestti.

Kendimi hazırlayıp döndüm. Yüzünü göreceğimi bildiğim kişi karşımdaydı.

Tek kaşımı kaldırarak, “Hiç de değil,” diye karşılık verdim.

“Gerçek bu. Meğer Archibald, hep sirkten kaçmaya çalışan bencil bir pislikmiş. Muhtemelen o hayvanlara korkunç davrandıkları için kaçmak istiyordu.” Kaslı ve dövmeli bir kol, masanın ortasına bir avuç peçete bıraktı. Oduncu gömleğinin kıvrılmış kolunun arasından sarkan hanımeli sarmaşıklarının içine gizlenmiş Roma rakamlarıyla yazılmış on sayısını fark ettim.

“Her neyse. Bir gece kaçmış ve ortalıkta tek başına dolaşırken tren ona çarpmış. O ‘*yavruyu kurtardı*’ hikâyesi tamamen

PAISLEY HOPE

uydurma, kahraman gibi görünmesi için kurgulanmış. Güzel reklam. Ama aslında hiçbir yanı doğru değil.”

Ginger ile aynı anda irkildik.

“Bunu söylemeye nasıl cüret edersin?” O anda, en yakın arkadaşlarımdan biri ve çocukluğumuzdan beri süregelen üçlü grubumuzun son halkası olan Olivia Sutton araya girdi.

Ona ortaparmağını sallayarak, “O yalanlarını al ve bizim masamızdan uzak dur. Kasaba efsanemizi kirletmeyi bırak, Nash Carter!” dedi.

Nash, cevap vermeden önce Olivia’ya sıırttı.

“Pekâlâ. Aslında bunu Rae eve döndü diye getirmiştım ama madem öyle, başka bir masaya vereyim.” Üç ilçedeki en iyi *sangriadan* oluşan taptaze bir sürahiyi havaya kaldırıp bize sırtarak baktı. Tanrım, lanet olsun ki o gördüğüm en yıkıcı derecede çekici adamdı. Her zaman öyleydi ama şu anki görünüşü, hatırladığımdan bile daha mükemmeldi. En kötü tarafıysa, bunun *farkında* olmasıydı. Bunu lehine kullanıyordu ve ben... şahsen bu tarz adamlardan bana bir ömür yetecek kadar nasibimi almıştım.

“Hayır, hayır, hayır.” Ginger ona kocaman bir gülümsemeyle baktı. “Hemen kaçmana gerek yok, eminim bir orta yol bulabiliriz. Sonuçta her hikâyenin farklı tarafları olur. Archibald’ın geçmişine dair senin versiyonunu da dikkate alırız. Bize tekrardan *sangria* getirdiğin teşekkürler... üstelik ikram değil mi, Nashby?” Göz kırptı ve ona, Nash’in adıyla benim soyadımı birleştirdiği o takma isimle seslenerek ön koluna hafifçe dokundu. Nash, ergenliğinden beri ailemin dördüncü çocuğu gibiydi.

Başını sallayıp sürahiyi masaya bıraktı.

“Benim için zevkti, hanımlar. Tadını çıkarın. Avery, yarın görüşürüz.”

Avery ona capcanlı bir ifadeyle gülümseyip başını salladı. “Elbette.”

DİZGİNLERİ YAKALA

Onu dikkatlice süzdüm; uzun koyu saçlar, patenci fiziği, minyon ama güçlü bir duruş, bronz ten ve zeytin yeşili gözler. Güzel ve gençti. Henüz bilmiyordu ama büyük ihtimalle Nash, onunla sadece hevesi geçene kadar ilgilenecekti. Kesinlikle yat-tıklarına karar vermiştim.

Nash, elini omzuma koyup eğildi. “Hoş geldin, Rae,” dedi o derin ve tok sesiyle. Gözleri bir anlığına gözlerimle buluştu ve nazikçe omzumu sıktı. Bu küçücük dokunuş, kendi içimde eriyip gitmeme neden oldu.

O uzaklaşırken ben hâlâ omzumun üzerinden olan biteni anlamaya çalışarak ona bakıyordum. Nash ‘Roker’ Carter -rekorlar kıran, sert şutlarıyla meşhur, Stanley Kupası kazanmış, Laurel Creek’in gözde hokey yıldızı ve abim Wade’in en yakın arkadaşı- şimdi Horse and Barrel’da *garson* olarak mı çalışıyordu?

Olivia masanın üzerinden bana doğru eğilerek, “Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi. Omuzlarına dökülen bakır renkli saçları öne doğru düştü, parlak pembe dudakları gülümsemeyle kıvrıldı.

“Burada sadece çalışmıyor. Rocco Pressley emekli olup buradan taşındıktan sonra, nisanda bu yeri ondan satın aldı. Burası artık onun.”

“Bunu duymamıştım,” dedim umursamaz bir tavırla. Ar-dından barın diğer ucundaki Nash’e istemsizce göz attım. Ak-lınızı başınızdan alacak kadar yakışıklıydı, bunu inkâr edemezdim. Hem iri hem de tehlikeli bir havası vardı. Boyu bir metre doksan üç santimdi ve benden bir karıştan fazla uzundu. Tam anlamıyla *sert* bir tipti. *Dalgalı koyu saçlar, kısa kesilmiş sakallar ve geniş bir çene hattı.* Oduncu gömleği ve *Wrangler* kotuyla, sırtını sandalyeye yaslayıp puro içen bir adam gibi görünüyordu. Kaslı, iri yapısı onu her zaman fazlasıyla kusursuz gösteriyordu. Küçüklüğümüzden beri, kardeşlerimle birlikte garaj yolunda hokey oynarken ya da çiftlikte on sekiz yaşındayken

PAISLEY HOPE

üstü çıplak şekilde saman küreğini savururken bile öyleydi. Onu odamdaki pencereden gizlice izlerdim. Ama görünen o ki, NHL yılları vücudunu neredeyse tanrısal ölçüde kusursuz hale getirmişti. Bu, şu an gömleğinin kol dikişlerini zorlayan pazılarına bakınca açıkça belli oluyordu. Onu, ocak ayında babamın cenazesinde kısa süreliğine görmüştüm ama o zamandan beri vücuduna daha fazla dövme eklemiş olmalıydı. Gömleğinin yakasından çıkan sarmaşıklar, boynunun yanına kadar uzanıyordu. Nash'in gözleri bir anlığına odanın karşısından benimkilere takıldığında hızla bakışlarımı kaçırdım. Gözleri her zaman beni içine çekmişti; derin kobalt mavisi rengindelerdi ve yakıcı bir yoğunlukları vardı. Ne zaman bana odaklansa, kendimi beceriksiz bir aptal gibi hissederdim.

Nash Carter'ın akılalmaz derecede yakışıklı olduğu şüphesizdi. Ama o her zaman kendini beğenmiş, abi tavırlarıyla bana sanki baş belası bir çocukmuşum gibi davranırdı ve durmaksızın benimle uğraşırdı. En azından ben üniversiteye gidene kadar. Eve her gelişinde yanında farklı bir kız olurdu. Ailem evde yokken onları oturma odamızın kanepesinde öpüşürken yakalamak, midemi altüst etmek için yeterliydi. Aklımda daha birçok anı canlandı. Evdeki tüm atıştırmalıkları bitirişi, futbol maçlarından önce kardeşlerimle otopark partilerine katılması, saçımı çekmesi, şapkamı kafamdan uçurması ve kardeşlerimle birlikte bana türlü türlü şakalar yapması... Hepsi dün gibi gözümdeydi.

Uzun zaman geçmişti ama Nash'in barın öbür ucunda müşterileriyle konuşurken hâlâ aynı özgüveni ve karizmayı yaydığını görebiliyordum. Dallas Stars beyzbol şapkasını düzeltirken onun hâlâ aynı adam olduğunu düşündüm.

Nash Carter kendini beğenmiş, çapkın bir süperstardı ve ben de tam olarak onun gibi adamlardan kaçmak için ülkenin yarısını aşıp buraya gelmiştim.

BÖLÜM ÜÇ

Nash

Tipik bir pazar gecesinin ortasında görmeyi bekleyeceğim en son şey, o bal rengi saçların parıltısıydı. Kimsenin saçları onunkine benzemiyordu. Sarı bile değildi, sanki bizzat güneşin rengiydi. Ama işte buradaydı. CeCe Rae Ashby, tamamen büyümüştü ve bu barın şimdiye kadar gördüğü en kısa, en dar mini eteği giymişti. Etek o kadar dikkat çekiciydi ki onu arka kapıdan dışarı sürükleyip beline bir ceket bağlamayı ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım. Çünkü onu sadece ben değil, bu bardaki diğer adamlar da fark etmişti.

Neyse ki, kadınlar gecesi olduğu için ortalıkta fazla erkek yoktu. Biri sınırı aşarsa, onunla baş edebilirdim.

Barın arkasında sarı ve yeşil limonları dilimlerken gözümün önüne ocak ayındaki yüzü geldi. Onu en son o zaman görmüştüm. *Ne kadar üzgün ve solgundu.* Şişmiş gözleri yaşlarla doluydu, siyah yün bir elbise giymişti ve saçları sıkı bir topuzla toplanmıştı. *Babasının cenazesi.* Ertesi gün Nashville’de All-Star Hafta Sonu başlayacağı için sadece bir gece kasabada kalabilmişim. Ama Wyatt öldüğünde ailesinin yanında olmak zorundaydım. En azından cenazenin büyük kısmında.

Onlar her zaman yanımda olmuşlardı. CeCe bile.

PAISLEY HOPE

O gün hariç, onu gerçekten görmemin üzerinden en az beş yıl geçmişti ama ne kadar zaman geçerse geçsin, hemen o korumacı moda geri dönüyordum. Tıpkı onun küçüklüğündeki gibi. Ergenliğe girdiğinde onu korumak için biz üç erkeğin birden dikkatli olması gerekmişti. CeCe hâlâ kendi güzelliğinin farkında olmayan o kızlardan biriydi ve bu da onu bu odadaki her erkek için daha çekici hale getiriyordu. Nedenini anlayamazsam da bu gece ben de ondan gözlerimi alamıyordum.

Yoğun kadınlar gecesinde CeCe'nin koruması rolüne bürünmek isteyeceğim son şeydi ama o buradaysa, bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Görünüşe göre, bu geceki işlerime bir görev daha eklemiştim.

Gözüm üç yıl önce eve getirdiğim Stanley Kupası ile bu barda çekilmiş, kasabanın yarısının bulunduğu o büyük çerçeveli fotoğrafa takıldı. Kasaba halkı, içlerinden birinin profesyonel hokey oyuncusu olmasına bayılıyordu ama bu, her zaman dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyordu. Bazen bu durum yorucuydu ama şikâyet etmemeye çalışıyordum. Eğer tek yapmam gereken birkaç imza dağıtmak ve bu şehir merkezini canlı tutmak için ucuz içkiler sunmaksa, bunu memnuniyetle yaptım. Bu kasaba bana hep iyi davranmıştı ve onu geliştirken görmek bana az da olsa bir huzur veriyordu. Eh, bu pek sık hissettiğim bir şey değildi.

CeCe, Olivia ve Ginger ile birlikte dans pistine sallana sallana, hafif sarhoş haliyle çıktıktan yaklaşık bir saat sonra ben de kendimi viskileri servis etmekle ve sürahilerce *sangria* hazırlamakla meşgul ettim. Ashby kardeşlerle birlikte onlara hep *Charlie'nin Asi Melekleri* derdik. Çünkü lise yıllarından itibaren başlarını soktukları her beladan onları çıkaran biz olurduk. Sarhoş olduklarında partilerden gidip almak, ot içip pankek yaparken neredeyse evi yakacak olmalarını örtbas etmek... Bu kızlar resmen tam zamanlı, dikkat gerektiren bir işti. Barı silerken

DİZGİNLERİ YAKALA

CeCe'nin burada ne işi olduğunu merak ettim. En son duyduğuma göre, Seattle'da havalı bir avukatla nişanlıydı.

Onu izlerken gülümsemekten kendimi alamadım. Şu an, üç kadeh *sangri*adan sonra ve müzik sisteminde Morgan Wallen çalarken, Seattle'dan olabildiğince uzak görünüyordu. Dans pistinde tam anlamıyla Güneyli ve Kentuckyliydi. Barın raflarına yeni bardakları dizerken Shania Twain'in *Man! I Feel Like a Woman* şarkısı çalmaya başladı ve kalabalık çılgına döndü. Bu şarkı onların lanet marşıydı.

Gözümün önünde CeCe'nin diş telleriyle ve uzun örgüsüyle Ashbylerin oturma odasında Shania'nın *Rock This Country* turnesi şarkılarıyla dans ettiği görüntüler belirdi. Bu anıyı hatırlayınca istemsizce gülümsedim. Ritmi yakaladığında kendini kaptırır, sonra mutlaka bir yere çarpar ve söylenmeye başlardı.

"Bu gece sosyalleşmek mi istiyorsun?" diye sordu Asher. Hafta sonu barmenim oydu. Böyle şeylerin bana pek uymadığını bildiğinden sormuştu. New York'tan gelip Laurel Creek'in itfaiye amirliğini üstlenmişti ve ben barı devralmadan önce de burada çalışıyordu. Hafta sonu izinlerinde neden gelip burada çalıştığını hâlâ bilmiyordum ama sessizdi, daima ayıktı ve oldukça ürkütücü bir tipi vardı. Bu da burada işlerin düzgün ilerlemesini sağlıyordu. Ona bakıp sııttım. Genelde pazar geceleri arada bir kontrol etmeye çıkar, sonra ofisime çekilirdim. Ama Asher'in dikkatinden hiçbir şey kaçmazdı. Bu da muhtemelen iyi bir itfaiyeci olmasının nedenlerinden biriydi.

"Evet, sadece Wade ve Cole Ashby'nin küçük kız kardeşini gözlüyorum."

CeCe'nin olduğu yöne başımla işaret ettim. Asher da kızlara doğru baktı.

"Demek o CeCe Ashby, ha?" Gözleriyle onu şöyle bir süzdü, tehditkâr olmayan bir şekildeydi ama yine de içimi bir huzursuzluk kapladı. Dört aydır birlikte çalışmamıza rağmen

PAISLEY HOPE

ne kadar uğraşsam da adamı hâlâ çözebilmiş değildim. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu gece buradaki her adam onu gözetliyor. Sarhoş erkeklerin dikkatini çekmek için güzel ve yeni bir gülümsemeden daha etkili bir şey yoktur.”

Dışlerimi sıkarak CeCe’nin olduğu yöne baktım. Gözlerimi üzerinden çekerken onu dışarı sürükleyip üstüne bir ceket atma fikrini ciddi ciddi düşündüm. Bu sırada da belini saran kıvrımlarını ve kalın, uzun saçlarının sırtının en ince noktasına nasıl döküldüğünü fark etmemeye çalışıyordum. Müzikle birlikte ahenkle sallanırken en ufak bir sakarlık belirtisi yoktu. Zaman onu gerçekten değiştirmişti.

Tam kendimi bir sapık gibi hissetme halinden kurtarıp ofisime geri dönmeye hazırlanıyordum ki kalabalığın ortasında bir anda kıyamet koptu. Elbette bizim meşhur *Asi Melekler* olayın tam merkezindeydi ve ben de kendimi dans pistinde buldum.

“Şu pis sırtıtışını yüzünden silmemek için zor tutuyorum kendimi, Gemma!” Onlara yaklaşıırken CeCe’nin bağırışını duydum. Güney aksanı tüm gücüyle geri dönmüştü. Zümrüt yeşili gözlerinde Kentucky ateşi parlıyordu. Olivia ise onu tutmaya çalışıyordu.

Öfkeyle, “Ne tür bir anne, kızını görmeye geldiğini söyleyip sonra tek gecesini bir *barda* geçirir, ha?” diye bağırdı CeCe.

“Bunu yan masamda oturup ikinci sürahisine geçen kız söylüyor,” diye alay etti Gemma.

Gemma tam anlamıyla baş belasıydı ve aynı zamanda Cole’un eski karısıydı. Son iki yıldır Mabel’i neredeyse tamamen Cole’a bırakmış, kendi gençliğini yeniden yaşamaya koyulmuştu. Bu ikisinin, birkaç sürahilik içkiden sonra aynı ortamda bulunması ise tam bir felaket demekti.

“Benim vakit geçirecek harika bir kızım yok. Ama *senin* var,” dedi CeCe.

DİZGİNLERİ YAKALA

“Hadi ama tatlım, değmez buna,” diye fısıldadı Ginger, CeCe’nin kulağına.

“Bırak kendine acımaya devam etsin ve yıkılmış hayallerine gömülsün. Zaten Cole’u kasabanın yarısıyla aldatmış, beş para etmez küçük bir kaltak.” Elini Gemma’nın omzuna koydu. “Değil mi, canım?” Ginger o tatlı gülümsemesiyle sırtıyordu ki, Gemma bir anda üzerine atıldı.

Lanet olsun.

Tırnaklar ve uzun saçlar havada uçuşurken hızla araya daldım ve Ginger ile CeCe’yi, Gemma’nın üzerinden çekip ayırdım. Bu sırada korumam Victor da Olivia’yı tutuyordu.

“Sizin yüzünüzden polis çağırmak zorunda kalacağım. Tanrım, Rae, bu geri döndüğün ilk gece ve şimdiden başını belaya sokuyorsun.”

Ginger kıkırdayarak, “Lütfen Cole’u ara da o huysuz kıcıyı buraya getirsin,” dediğinde gözlerimi devirdim.

“Başlatan oydu.” CeCe, Gemma’yı işaret ederek konuştu. Dudaklarım kıvrıldı. Kardeşinin ve onun ilk ve tek eşinin ona verdiği zararın hırslı bir koruyucusuydu.

Gemma elini kalçasına yerleştirdi. “Senin burada ne işin var, CeCe Rae? Seksi avukat sevgilin sonunda sana fazla olduğunu mu fark etti yoksa?”

CeCe tekrar üzerine atılmak için bir hamle yaptı. Bu kez kontrolü tamamen elime aldım ve CeCe’yi omzuma attığım gibi taşımaya başladım. Bir yandan da Victor ve Asher’a, Gemma ile arkadaşlarını dışarı çıkarmaları için başımla işaret veriyordum. CeCe’nin eteğinin altı görünmesin diye elimi arkasına koyarak örttüm. Görünüşe göre, onun kıcıyı buradan dışarı sürüklemek gerçekten de bana düşmüştü.

“Nash Everett Carter, beni hemen yere bırak! O cadının Cole hakkında söylediklerinden sonra onun ağzını burnunu dağıtacağım!”

PAISLEY HOPE

Gülerek, “Sakin ol, sert kız. Hiçbir şey yapmıyorsun,” dedim. Ardından ofis kapısını açarak onu masamın önündeki deri koltuğa bıraktım. Saçları omuzlarından aşağı döküldü, göğsü öfke ve alkolün etkisiyle inip kalkıyordu.

“Birkaç kadeh *sangria* içtin diye hemen eski yaramaz haline mi dönüyorsun, Rae?” Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“O Cole’u yaraladı. Mabel’i da. Onu barından kovmalıydın.”

Gözlerinin içine bakabilmek ve biraz olsun sakinleşmesini sağlamak için eğildim. Sandalyenin kollarında duran bileklerini kavradım.

“Çoktan hallettim,” dedim. “Ama eğer bu hafta sonundan daha uzun süre burada kalmayı düşünüyorsan, onu görmeye alışman gerekecek. Kuaförde çalışıyor ve her pazar burada oluyor. Genelde de sakindir.”

CeCe başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinde ne olduğunu tam olarak çözemediğim derin bir şeyler vardı. Kısık bir sesle konuştu. “Ben kalıcı olarak döndüm.”

O sırada Ginger ve Olivia kahkahalarla içeri daldılar.

“Tıpkı eski günlerdeki gibi, Nashby!” dedi Ginger, omzuma bir şaplak atarak.

Başımı ona doğru salladım. Bu küçük bela perisi her zaman her şeyi başlatan kişiydi ve CeCe de onun yancısı, destekçisi, hatta ateş hattında kalanıydı.

“Eğer türlü belalara bulaşmayı *eski günler* olarak adlandırıyorsan, evet... kesinlikle,” dedim.

“Her zaman. Zaten başka nasıl yaşanır ki, tatlım?” diye karşılık verdi Ginger.

Ellerimi belime koyup başımı yukarı kaldırdım ve derin bir iç çektim, sonra hâlâ koltukta oturan CeCe’ye döndüm.

DIZGİNLERİ YAKALA

“Peki oraya geri dönüp barış içinde kalabilecek misin, Rocky?”

Gözlerini kısıp bana baktı.

“Çöp dışarı atıldığı sürece, evet.” Ayağa kalkıp üstünü düzeltti ve bana doğru eğildi. Üzerine sinmiş çilek ve taptaze şampuan kokusu bir anda etrafımı sardı.

Manikürlü elini yanağıma hafifçe dokundurarak, “Uslu bir çocuk ol da bize o sürahilerden bir tane daha ikram et... olur mu, tatlım?” dedi. Ve o dokunuş... doğrudan kasıklarımın kadar inen bir kıvılcımdan farksızdı.

Cole ve Wade’in küçük kız kardeşi, Cole ve Wade’in küçük kız kardeşi... Bu cümleyi kafamın içinde tekrar edip duruyordum. Görünüşe bakılırsa, aletim bunun kesinlikle yasak olduğunun farkında değildi.

“Derhal ilgileneceğim hanımlar,” dedim alaycı bir tonla. Yanağımdaki elini nazikçe kaldırıp onları ofisimden dışarı, kalabalığın içine doğru yönlendirdim.

Başımı iki yana sallayarak bara doğru geri yürüdüm. *Asi Meleklerle* bir saniye bile sıkılmak mümkün değildi.

“O masaya bir sürahi daha gönder ama şarabı ve *brendiyi* yarı yarıya koyun,” dedim Asher’in sırtına hafifçe vurarak.

Başını salladı. “Tamamdır, patron.”

Gözlerim CeCe’yi takip etti, tekrar dans pistine çıkıyordu. Miranda Lambert’tan *Vice* eşliğinde öyle bir dans ediyordu ki, kendimi barın arkasında yaşlı bir sapık gibi onu izlerken buldum.

Lanet olsun. Kalıcı olarak dönmek mi?

Sanırım CeCe Ashby’ye biraz daha bağışıklık kazanmam gerekecekti. Şu an bir fırtına gibi görünüyordu olabilirdi ama en çok iki özellikle öne çıkıyordu: Aşırı güzeldi ve kesinlikle kahrolası şekilde yasaktı.

* Ünlü boksör karakter Rocky Balboa’ya gönderme yapılmaktadır.

BÖLÜM DÖRT

CeCe

“Yani... Noel için bile mi çok meşguldü?” Babamın yüz hatları yumuşak olsa da kaşları çatılmıştı. Sanki mutluluğumun ağırlığı onun omuzlarına yüklenmiş gibiydi.

“Evet. Şu an davası sonuçlanmak üzere olan iki müvekkili varmış ve onlarla görüşmek için geride kalması gerekiyormuş.”

“Ve hâlâ gerçek bir düğün tarihi belirlemediniz mi? Ben bu dünyadan göçmeden önce kızımı bir gün gelinlikle koluma takıp yürütmeyi umuyordum.”

“Baba...”

“Üzgünüm, bebeğim ama zamanımın sınırlı olduğunu biliyorum ve şunu bilmek istiyorum -hayır, bilmek zorundayım- mutlu musun? Sen benim için dünyadaki en önemli şeysin. Kalbinin alabildiği kadar mutluluğu hak ettiğini ama bunu alamadığını düşünüp duruyorum.”

Kanepe boyunca uzanıp elini okşadım.

“Andrew beni seviyor.”

“Ama yeterince seviyor mu? Bir erkek, ne olursa olsun yanında olmalı. Dereler taşmadıkça...”

Babamın o klasik lafına güldüm.

DİZGİNLERİ YAKALA

“Ve kusura bakma, tatlım,” dedi tekrar. “Ama birkaç müvekkil işi sonuçlandırıyor diye bir adamın yanında olamaması -gerçekten doğruyu söylüyorsa- doğal bir felaket sayılmaz.”

Gözyaşlarının yanaklarımdan süzülmesine izin vererek başımı salladım. Nasıl oluyordu da babam hep bunu biliyordu? Aylardır mutlu değildim. İçimde güçlü bir his vardı. Andrew’un beni aldatığından neredeyse emindim. Eve döndüğümde dikkatimi ona verecek, haklı olup olmadığını anlamak için elimden geleni yapacaktım. Ama bunu şimdi söyleyemezdim. Yapmak isteyeceğim son şey, özellikle bu zamanda, tatlı babama stres yaşatmaktı.

“Bana bir söz ver, CeCe Rae,” dediğinde başımı kaldırıp ona baktım. Yüzü artık çökmüş, bir zamanlar sahip olduğu ifadeden geriye yalnızca bir hayalet kalmıştı. Kanseri onu mahvetmişti. Ama bu Şükran Günü’nde denediği deneysel tedavi sayesinde, onunla bu son Noel’i geçirme şansımız olmuştu ve bunun için minnettardım.

Boğazımda düğümlenen hıçkırığı bastırıp gözyaşlarımı sildim.

“Ne istersen,” dedim titrek bir sesle.

“Sakın yetinme, tatlım. Senin için gökleri bile yerinden oynatacak bir adam bul. Değerini bilen bir adam. Sen onun tüm kalbi olmalısın, her zaman.”

“Söz veriyorum,” dedim ve elini sımsıkı tuttum.

“Cecilia Rae Ashby, şu belalı kıcıyı hemen kaldır!”

Hızla gözlerimi açtım. Gözlerimi araladığımda Seattle’daki yatak odamın tavanını görmeyi bekliyordum ama açıldıkları anda başıma sızan ağrıyla irkildim.

“Ah...” diye inledim.

“Evet, belli oluyor. Tanrı aşkına, CeCe. Eve döneli yirmi dört saat bile olmamışken şimdiye kadar yaptıklarına bir bak-sana. Bütün kasabayı o... kadınsı aksesuarınla şoka uğrattın.” -Aman Tanrım- “Ve az kalsın Horse and Barrel’dan atılıyordun, üstüne bir de çocuğumun annesiyle kavgaya tutuştun. Bugün ne yapmayı planlıyorsun? Belediye binasını mı yakacaksın?”

PAISLEY HOPE

Grady Thompson'ı sabah kahvesi için *Spicer's Sweets*'e giderken trafiğin içine mi iteceksin? Bil diye söylüyorum, her seferinde kışını kurtaramam. Artık biraz büyümenin zamanı geldi."

Sızlanarak, "Cole... bağırmayı kes... başım..." dedim ve gözümün birini araladım. Karşımda ailemizin ortanca çocuğu, sinirden deliye dönmüş abim dikiliyordu. Kolları belinde, tıpkı Mabel yaramazlık yaptığında onu azarlayacakmış gibi kararlı ve buyurgan bir ifadeyle tepemde duruyordu.

Başımı yastığa gömdüm. "Bu halin korkutucu."

"Güzel. Belki bir dahaki sefere uslu durmayı öğrenirsin. Ben buradayken uyumak yok, kalk bakalım."

Tekrar inledim.

"Duyduğuma göre dün gece o neşeli tayfanla birlikte Nash'in tüm *sangriasını* içmişsin."

Kahretsin, Nash. Bunun için fazla akşamdan kalmaydım.

"Su. Su lazım," diye homurdandım.

"Ben buraya perdelerini asmaya ve seni yerleştirmeye geldim. Komodininin üstüne su ve Tylenol koydum. Tanrı aşkına kızım, kalkıp şu evi toparla artık."

"Teşekkür ederim, Cole."

"Bir şey değil, aptal." Gözleri yumuşadı. "Ama döndüğüne sevindim," diye homurdandığında gülümseyerek yastığıma sokuldum. Mabel dışında dünyada uzun süre kızgın kalamadığı tek kişi bendim.

Suyu ve Tylenol'ü bir dikişte içtim, sonra yeniden yatağa uzandım. Bu sırada Cole evde homurdanarak bir şeylerle uğraşmaya başlamıştı bile. Otuz dakika sonra gözlerimi açmak artık canımı acıtmıyordu.

Ağır adımlarla kalkıp pijamamın üstüne kabarık, yumuşacık sabahlığımı geçirdim. Gözlerimi ovuşturarak mutfağa yürüdüğümde Cole çoktan kitaplığını hizalamaya başlamıştı.

DIZGİNLERİ YAKALA

“Umarım bugün evi toplamayı ve kutuları açmayı planlıyorsundur. Burası resmen içinden hortum geçmiş gibi görünüyor.”

Gözlerimi etrafta gezdirdim. Salonun her köşesine dağılmış, dün gece denediğim on farklı kıyafet kanepeyi işgal etmişti.

“Biliyorsun, ben çocuk değilim. Nash’in beni ispiyonlamasına gerek yoktu.”

“O sadece seni korumaya çalışıyor, CeCe.”

Tabii.

Cole yüzünü ovuşturdu. “Dün gece hepinizi içmekten alıkoymak zorunda kaldığını söyledi.”

“Nash Carter tam anlamıyla aziz değil. Beş kadeh falan içtim. Beni bu kadar kötü hissettiren şey alkol değil. Sadece şeker. Üç ilçenin en tatlı *sangrias*ını yapması benim suçum değil.”

Karşılık olarak alçak sesle güldü. “Tabii ya... kesin şekerdendir.”

“Her neyse, Nash’in eğleniyor olduğum için beni yargılaması kadar ironik bir şey olamaz. Kendi geçmişini unutmuş gibi.”

“Seni yargılamadı. Sadece endişeliydi. Andrew ile ayrıldığını bilmiyordu. Bu sabah iyi olup olmadığını kontrol edebileyim diye bana haber verdi. Değişti, CeCe. Ne kadar değiştiğini görsen sen de şaşırırsın.”

Gülüşümü zar zor tutarak alayla *peki* dercesine dudaklarımı oynattım.

Saçımı atkuyruğu yaparken konuştum. “Görünce inanırım.” Ardından devam ettim. “Büyük eve kahvaltıya gidiyorum, bu şekilde azarlarına karşı bağışıklık kazanacağım. Sen kitaplığı bitirmeden önce dönerim.” Başımı ovuşturdum.

“Alkolü emebilecek bir şey mi yemen lazım?” Cole bana sırtarak döndü, gamzeleriyle o bulaşıcı gülümsemesini sergiledi.

“Kapa çeneni, sadece bir geceydi.”

PAISLEY HOPE

“Umarım öyledir. Bir sonraki velayet görüşmesinde Gemma’nın, kız kardeşi bana saldırdı demesini istemem.”

“Özür dilerim. Sadece bazı şeyler söyledi, senin hakkında böyle konuşmasına izin veremezdim.”

“Ne dedi?” Meraklandığı belliydi.

“Senin sadece yatakta iyi olduğunu ama Mabel dışında kimseyi umursamadığını ve bir kadını asla gerçekten mutlu edemeyeceğini söyledi.”

Kaşları gevşedi, ardından geniş ve gamzeli gülümsemesiyle bana baktı. “Eğer elinde sadece bu varsa, benim için sorun yok. Ben zaten ödülü aldım: Mabel’i.” Yanıma yürüyüp elini omzuma koydu. “Artık bar kavgaları yok, anlaşıldı mı?”

Uslu bir çocuk gibi başımı salladım. “Tamam, söz veriyorum. Bu arada Ginger selam söyledi.” Gülümsedim.

“Lanet olası Ginger. Hiç fark ettin mi, ne zaman başını belaya soksan yanında hep o oluyor. Belki bir dahaki sefere başka biriyle dışarı çıkarsın ve *Pazar Sangri*alarında biraz daha sakın olursun, ha?”

“Tavsiye için teşekkürler. Ben de senin Jason Handler’ın düğününden sonra *boxer* ve çıplak ayakla eve geldiğin geceyi unuturum,” diye takıldım.

Ben kulübenin kapısından dışarı süzülürken, “On yıl oldu, bırak artık şu konuyu,” diye seslendi arkamdan.

Büyük eve girdiğimde içerisi oldukça sessizdi. Mutfaktan hafifçe John Prine şarkısı yükseliyordu. Orada yoga taytı giymiş, saçlarını benimkine benzer uzun bir sarı atkuyruğu yapmış annemi buldum.

“Günaydın, Jo anne,” dedim kısık bir sesle.

“Günaydın, bebeğim,” dedi omzunun üzerinden bana bakarak. “Tanrım... şarap ve kötü kararlar gibi görünüyorsun.”

Yanıt olarak sadece homurdandım.

DİZGİNLERİ YAKALA

“Pastırma ve yumurta yapıyorum. Dünkü geceden sonra iyi gelir diye düşündüm.”

Kendime dumanı tüten bir kahve koydum.

“Lütfen.”

Mutfak adasına oturduğum anda telefonum çalmaya başladı. Başımı ellerimin arasına aldım. Andrew’un bu sabah ikinci aramasıydı ve saat henüz dokuzdu. Kahvemden bir yudum almadan önce telefonu sessize aldım.

“En iyisi onunla yüzleşmen, yoksa hiç peşini bırakmayacak. Sonsuza kadar kaçamazsın. Aç telefonu ve ona tam bir işe yaramaz pislik olduğunu söyle gitsin,” dedi annem tavada pastırmaları çevirirken.

Annem daha sözünü bitirmeden telefonum tekrar sessizce parladı.

Pes ederek, “İyi!” dedim ve ayağa kalkıp telefonu elime aldım. “Verandada konuşacağım.”

“Harley’yi de yanında götür ama tasmağını tak, yoksa kuzey tarlasının yarısına kadar koşar. Ayrıca çok oyalanma, her şey on beş dakika içinde hazır olur.”

Daha cümlesini bitirmeden Harley yanımda bitmiş, bana beklentiyle bakmaya başlamıştı. Tasmayı boynuna taktım, telefonu yanağımla omzum arasına sıkıştırarak Andrew’a cevap verdim.

Köpeği kapıya doğru yürütürken, “Andrew,” dedim.

“Benden sonsuza kadar kaçamazsın, Cecilia. Mesajını aldım. Artık eve dönme vakti.”

Temmuzun sıcak sabah güneşi yüzüme vurdu, geniş ve üstü kapalı verandaya adım atarken bir elimde Harley, diğerinde ise kahve kupası vardı.

Sesimin sakın ve net çıkmasına özen gösterdim. “Geri dönmeyeceğim, Andrew. Aramızdakiler bitti.”

PAISLEY HOPE

“Bu da ne demek? Burada bir hayatımız var, arkadaşlarımız var. Tanrı aşkına, biz nişanlıyız!”

Tam sinirden delirmek üzereydim ki Harley’nin tasmaı bi-leğime dolandı ve sabahlığımla birlikte yere yuvarlandım. Tele-fonumla kahvem havaya fırladı. Neyse ki, yanığa sebep olacak kadar sıcak olan kahvenin büyük kısmı üzerime değıl, çimlere dökülmüştü.

“Harley!” diye bağırdım fakat kollarımdan sıyrılıp arka bah-çeye doğru fırladı.

Doğrulmaya çalıştım ama başım döndü. *Kafamı mı çarp-mıştım? Evet, kesinlikle çarpmıştım.*

“Lanet olsun Rae, iyi misin?” Nash tanıdık, derin sesiyle aceleci bir tavırla yanıma çöktü. Güçlü kolları beni destekleye-rek oturur pozisyona geçmeme yardımcı oldu.

“Kafanı mı çarptın?” Parmaklarını kafama hafifçe bastırarak bir hasar var mı diye kontrol etti. Büyük elleri sıcak ve güven vericiydi.

“Sanırım ama çok sert değıldi...” diye mırıldandım. Aklım-da tek bir soru vardı: Nash Carter sabahın dokuzunda benim ön bahçemde ne arıyordu?

Andrew, “Cecilia?” diye bağıırken sesi hâlâ çimlerin üzerine düşen telefonda boğuk bir şekilde yankılanıyordu.

Nash telefonu yerden alırken yüzü asılmış, çenesi kasılmıştı ama gözleri hâlâ üzerimdeydi.

Çimenlerin üzerindeki yıpranmış kovboy şapkası, kot pan-tolonu ve eyer takımları Wade’e bu sabah atlarla ilgili işlerde yardım etmeye geldiğini söylüyordu.

Sertçe, “Seni sonra arar dostum,” dedi ve ardından And-rew’un yüzüne telefonu kapattı.

Kahretsin. Kovboy Nash gerçekten aşırı çekiciydi.

BÖLÜM BEŞ

Nash

Batı ahırında eyer takımlarını temizleyip geri dönerken CeCe görüş alanıma girdi. Daha ön basamaklardan avluya adımını atmadan önce bile düşeceğini anlamıştım. Ayağında sadece çorap vardı, bir eliyle köpeğin tasmaını tutarken diğer eliyle telefon ve kahve taşımaya çalışıyordu. Yürüyen bir felaketti.

Sanki dün gece CeCe ile ilgilenmek başlı başına bir iş değilmiş gibi, evren bugün de aynı şeyi yapmam gerektiğine karar vermişti. Gece ilerledikçe bara daha fazla adam gelmeye başlamıştı ve ne kadar adam geldiyse, CeCe ile konuşmaya yönelen o kadar adamı yolundan çevirmek zorunda kalmıştım.

Çünkü içiyordu ve CeCe de benim için aile gibiydi. Onu korumak, ona sarkıntılık edecek bir pisliğin onu tavlamasını engellemek benim görevimdi. En azından kendime sürekli söylediğim şey buydu.

Ofise dönmeye çalışmama rağmen bu yirmi dakikadan fazla sürmemişti. Yeniden dışarı çıkıp CeCe'yi izlemeye başlamıştım. Hiçbir şey yapmadan öylece izlemiştim. Dans edişini, Ginger ile kahkahalarla gülüşüp şarkı söyleyişini, ellerini başının üzerine kaldırıp kıvrılarak sallanışını gözucuyla takip etmiştim. Odadaki tüm dikkati üzerine çekiyordu. O daracık eteğin altındaki

PAISLEY HOPE

kalça hareketleri... Başka senaryolarda bu kalçaların nasıl hareket edeceğini, ellerimle kavrayıp onu kucağıma doğru çektiğimde nasıl görüneceğini düşünmeden edememiştim.

CeCe Ashby benden neredeyse sekiz yaş küçüktü ama artık tam anlamıyla bir kadındı. O sakar, yarı utangaç küçük kızdan geriye zerre kadar bir şey kalmamıştı.

Az önce onu telefonda özgürlüğünü ilan ederken duyduğumda, konuşmasını bitirebilmesi için ahırın yakınlarında oyalanmıştım. Kulak misafiri olmayı istememiştim ama kendimi birkaç dakikalığına onun basit ama etkileyici görüntüsünde kaybetmiştim. Sabah güneşinde ışığın uzun atkuyruğuna vurduğu an... Şu anki düzgün ve pürüzsüz saç modeli, dün gece sırtına dökülen dalgalı ve kıvrıkcık saçlardan çok uzaktı. Sarhoş CeCe, bir zamanlar kaybettığım en yakın arkadaşımdı. Bar kapandıktan sonra vedalaşmak için bana sarıldığında, o dalgalar kollarımdan aşağı süzölmüştü. Saçlarının çilek kokusu eve kadar üzerimde kalmıştı ve eve gider gitmez, CeCe hakkında böyle düşünüyorsam gerçekten sevişmeye ihtiyacım olduğunu kendime tekrar hatırlatmıştım.

Yüzüme odaklanarak, "Sen de nereden çıktın böyle?" diye sordu.

"Jo anne için eyer takımlarını temizliyordum," dedim. Hâlâ kafası karışık görünüyordu, bu yüzden biraz daha açıklama yapma gereği duydum. "Artık Wade'e haftada üç gün yardım ediyorum."

"Hımm... Demek hokey bitince kovboy olduğunu düşündün, ha?" Gülererek şapkamın ön kısmını hafifçe çekti, o mükemmel gülümsemesini sergilemekten çekinmiyordu. Onu bırakıp doğruldum ve elimi uzatıp yerden kalkmasına yardım ettim.

"En azından yarı zamanlı bir kovboyum," dedim alayla.

DIZGİNLERİ YAKALA

“Sanırım Wade’e yardım ettiğin için sana teşekkür etmeliyim,” dedi, bakışlarını çevresinde -muhtemelen Wyatt’ın ölümünden sonra biraz daha eksik gelen- tanıdık ev ortamında gezdirirken. Dağın silüetine bakarken gözlerinde bir şeyler belirdi.

“Burası şu anda biraz garip. Keşke o hastalanmadan önce daha sık eve gelseydim. Fazlasıyla kendi hayatıma kapılmış durumdaydım.”

Başımı salladım çünkü tam olarak ne hissettiğini biliyordum. Ben de öyleydim. Hayatımı kurtaran adam için -her anlamda- hastalanıp balık tutamaz, ata binemez, hatta verandada oturup bir kadeh viski eşliğinde saatlerce geyik yapamaz hale gelene kadar, olması gerektiği kadar sık geri dönmemiştim.

Aramızdaki sessizlik bir anlığına her şeyi doldurdu. Bu, yılların aile bağı ve anılarıyla yüklü, sessiz ama yoğun bir boşluktu.

Başının arkasını ovuşturup yüzünü buruşturarak, “Peki, sanırım şimdi şu oyun kurucu gibi koşan köpeği bulmam lazım,” dedi.

“İyi misin?”

Pek iyi görünmüyordu. Sersem gibiydi.

“Evet... sanırım,” dedikten sonra hafifçe sola doğru sendeledi.

Kolunu yakalayarak, “En iyisi seninle geleyim,” dedim. “Kendinde gerçekten bir sarsıntıya sebep olduysan, tarlada tek başına yere kapaklanmanı istemem.”

“Gelmek zorunda değilsin. Dengesiz köpeğimi kontrol edemiyor olmam senin sorunun değil.”

“Geliyorum, hadi git de doğru düzgün bir ayakkabı giy,” dedim tartışmaya kapalı bir ses tonuyla.

Gerçekten sarsıntı geçiriyor olmalıydı çünkü mucizevi bir şekilde lafımı dinledi ve rekor sürede kapıdan geri çıktı. Çoraplar çoktan ortadan kaybolmuştu. Ayağında parmak arası

PAISLEY HOPE

terlikler vardı ve elinde taze bir kahve kupası tutuyordu. Kulübelerin önünden geçen uzun yolda Harley'yi arayarak yürümeye başladık.

Kupasını kaldırarak, "Bu sabahki yaşam destek ünitem," diye homurdandı.

"Doğru tespit. Dün gece tam bir baş belasıydın. Aslında düşününce, bu kasabaya döndüğünden beri benim baş belam oldun," dedim.

"Ne demek istiyorsun? Gemma'yı neredeyse yumruklamam dışında ki bundan hiç ama hiç pişmanlık duymuyorum çünkü o Cole'u hiçbir zaman hak etmeyen bir sürtük." Konuşmasına devam ederken başımı salladım. Katılmamak mümkün değildi. "Gecenin geri kalanında sana herhangi bir zorluk çıkarmadım."

"Dün gece beni dans pistine kadar sürükledin, oradaki neredeyse her adamın sana asılmasını engellemek zorunda kaldım."

"Ne? Tek gecelik bir ilişki şansım vardı ve sen engelledin mi?" Kıkırdadı, sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi davranıyordu.

Ben hiç de komik bulmamıştım.

"O kararı verecek durumda değildin. Üstelik az önce kulak misafiri olduğum telefon konuşmasına bakılırsa, bu senin ihtiyacın olan en son şeydi."

Bir anda durup bana döndü.

"A: Kulak misafiri olmak kabalıktır. B: Ben koca aramıyorum, sadece... yeni insanlarla tanışmaya ihtiyacım var. Andrew ile ilişkim iyi değildi ve Ginger dedi ki-"

Alayla homurdanarak sözünü kestim. "Orada dur bakalım. Ginger Danforth, ilişki tavsiyesi alman gereken en son kişidir." Gözlerine baktım. O tanıdık, alev alev bakışları üzerimdeydi. Her an yumruğu yüzüme indirecek gibiydi.

“İlişkiden bahseden mi var? Ben ilişki istemiyorum. Sadece eğlenebileceğim biri, belki de... bilmiyorum. Ginger bunun bana iyi geleceğini söyledi. Ve ne yapacağım senin kahrolası işin değil, Nash. Bana ilişki konusunda akıl verecek en son kişi sensin. Yani, hayatında hiç ciddi bir ilişkin oldu mu senin?”

Başımı iki yana salladım. *Lanet olsun, hayır.* “Hayır ama bu dedikoducu kasabada en son ihtiyacın olan şey daha fazla söylenti. Baksana, valizine lanet bir vibratör koymadan evden çıkamadığını herkes ne kadar çabuk öğrendi.”

Evet, dün gece o dedikoduyu duyduğumda zihnimden silmeye çalıştığım neşeli bir görseldi.

“Tanrı aşkına, bu kasabada herkesin özel hayatıyla ilgili rezil anların anında yayıldığı bir acil durum hattı mı var? Ayrıca bar senin diye beni sorumluluğun olarak görme. Ne yapacağım seni ilgilendirmez. Ben durumları gayet iyi idare ederim.”

Arkamı döndüm ve her iki omzunu da tuttum. *İnatçı küçük velet.* Bunu kabul ediyordum.

“CeCe, hayatımın büyük bir bölümünde ailem gibiydin.” Bu sözleri ona söylemek bile içimi burkuyordu. Zira dünden beri aklımdan geçen şeylerle pek bağdaşmıyordu ama ellerimi ondan çekerek yine de devam ettim. Bu sabah sıcağında ona bu kadar yakın olmak bile fazlaydı. “Seni korumak ve sana göz kulak olmak, her zaman benim meselem olacak. Sen istesen de istemesen de bunu yapacağım.”

“Siz ikiniz ne hakkında gevezelik ediyorsunuz yine?” Cole sineklik kapısını iterek Stardust’ın ön verandasına çıktı. Hemen yanında kaçakların kralı Harley de vardı. Köpek dörtmala koşarak yanımıza geldi.

“Bir şey mi kaybettin, CeCe Rae?” diye sordu Cole. “Bu arada gömleğinde kahve lekesi var. Hâlâ sarhoş musun?”

PAISLEY HOPE

CeCe ona dil çıkardı ve ortaparmağını göstererek Harley'nin tasmaşını tuttu.

Gülmeye başladım, sinir bozucu olabilirdi ama lanet olası derecede tatlıydı.

Cole, kız kardeşine dönerek, "Şu rafların geri kalanını nereye istediğini göstermek için gelmeyi düşünüyor musun? Seni bekliyorum, tüm günümü sana ayıramam," dedi.

Cole son zamanlarda biraz huysuzdu ama haklı sebepleri vardı.

"Evet, geliyorum. Sadece biraz oyalandım. Harley'yi geri götüreceğim, annemden hızlı bir kahvaltı kapıp hemen dönerim."

Cole bu kez bana dönüp başıyla işaret ederek, "Sen geliyor musun?" diye sordu.

CeCe'ye bakıp başımı iki yana salladım. "Hayır, işe dönmem lazım. Bardaki stokları yenilemem gerekiyor. Deli bir kız grubu dün gece her şeyi silip süpürdü."

CeCe homurdanarak büyük eve doğru yürümeye başladı.

"Hoşça kal Nash, umarım bir daha asla görüşmeyiz," diye arkasını bile dönmeden seslendi.

"Aslında bu akşam görüşeceğiz, değil mi?" diye sordu Cole. "Jo anne, Betty'yi de getir dedi."

"Asla kaçırmam." Şaka yapmıyordum. Çünkü Ashbylerdeki sıradan bir pazartesi akşamı yemeği *aniden* fazlasıyla ilginç hale gelmişti.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM ALTI

CeCe

Öğle yemeklerimizle birlikte Ginger, Olivia ve bana doğru yaklaşan annemin en eski ve en tatlı arkadaşı Sandy Elliot'ı izlemeye başladım. Güneş gözlüklerimi takıp gözlerimi öğleden sonra güneşinden korudum. Laurel Creek'in ana caddesindeki, Sandy ve kız kardeşinin birlikte işlettiği *Sage & Salt* adındaki sıcak ve samimi kahvaltı-öğle yemeği mekânının verandasında oturuyorduk.

Yemeğimi önümdeki masaya bırakırken ona bakıp gülümsedim. “Teşekkür ederiz, Sandy. Sen gerçek bir azizesin.”

“Size biraz da patates getirdim, ikramımız olsun. Dün gece Gemma ile neredeyse kapıştığınızı ve kasabanın hokey yıldızını içkisiz bıraktığınızı duydum, biraz yağa ihtiyacınız olur diye düşündüm.”

“Ah, hatırlatma bile,” diye homurdandı Ginger çenesini avucuna dayamış bir halde. O karmaşık, asi saçları etrafını sarmıştı ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük güneş gözlüğünü takıyordu. Audrey Hepburn'ün modern bir versiyonu gibiydi.

Onun surat asışını izlerken kahkaha attım. Aramızda her zaman en akşamdan kalma olan ve en çok yakman oydu.

PAISLEY HOPE

Sandy etrafa göz attıktan sonra bize doğru eğilerek konuştu. “Şöyle söyleyeyim, Gemma bunu hak etmiyor değildi.” Göz kırptığında ona gülümseyerek karşılık verdim.

“Kaçırdığıma üzüldüm ama bu pazar kesin orada olacağım. Jo anneyi de getiririm, ortamı coşturup çatıyı havaya uçururuz.” Gülümsedi ve elleriyle hayali bir çatıyı yukarı iter gibi yaptı.

Yerel bluegrass’ sokak müzisyenimiz yetmiş yaşındaki Jack Pearlman, “Tanrı bu kasabaya acısın,” diye seslendi arkamızdaki masadan. Hepimiz onun bu lafına karşı kıkırdadık.

Sandy ona doğru yaklaşıp başına bir öpücük kondurdu. “Ağzını kapa da hamburgerini ye Jack, yoksa evlenme teklifini bir daha düşünmek zorunda kalacağım.”

Küçük kasabamızın sıcak ve alışıldık şakalaşmalarına gülümseyip tavuklu salatama yöneldim. Ginger ve Olivia bir yandan gece bardaki kadınlar hakkında gevezelik ediyorlardı. Kim kiminle görüşüyor, kim hamile, kimin maddi sıkıntısı var... Dedikodu asla bitmiyordu ve ben yalnızca yarım yamalak dinleyebiliyordum çünkü bir yandan da telefonumdan kasabadaki iş ilanlarına göz atıyordum.

İşletme lisans diplomam, bu ilanların çoğu için fazla nitelikliydi. Clerk’te Lianne’nin Giyim Butiği’nde tezgâhtarlık. Jennings’te iç mimarlık danışmanlığı... Son sayfaya geldiğimde ise yenilenmiş Olympia Spor ve Aktivite Merkezi’nde muhasebe asistanı arandığını gördüm. İlanın detaylarını okuduğumda bu pozisyon için gerçekten yeterli olduğumu fark ettim. İletişim için verilen isim tanıdıktı. *Sherri Lynn Johnson*. Önceden postanede çalışıyordu, onu pek tanımazdık ama annem kargo alırken ya da bir şey gönderirken ona *Sonny* derdi. Hızla özgeçmişimi hazırladım ve belirtilen e-posta adresine gönderdim.

* Amerikan kökenli bir müzik türüdür. Kökleri *country*, *folk* ve *blues* müziğe dayanır.

DIZGİNLERİ YAKALA

İlana bakılırsa en az altmış günlük olduğu belliydi. Bu da hâlâ uygun birini bulamadıkları anlamına geliyordu.

“CeCe, dünyaya dön.”

Başımı kaldırdığımda Olivia’nın sabırsız bakışlarıyla karşılaştım. Burnunun üzerindeki çilleri gülümsedikçe parlıyordu.

“Ne? Pardon. İş arıyordum. İç karartıcı ilanlarımız arasında kaybolmuştum.”

“Andrew’un işe yaradığı tek ama *tek* şey, senin istediğin kariyeri seçebilmeni sağlayacak kadar para kazanmasıydı,” dedi Ginger. Eh, haksız da sayılmazdı. Son iki yıldır bir kadın sığınma evinde tam zamanlı gönüllü çalışıyor, Andrew’un firmasında ise yarı zamanlı olarak düşük ücretle vergi danışmanlığı yapıyordum. *Sırf yapabildiğim için*. Andrew yılda altı haneli maaş kazanırken benim yüksek gelir elde etmeme gerek olmamıştı. Onun sayesinde tutkularımın peşinden özgürce gidebilmiştim. Ama artık ciddileşme zamanı gelmişti ve dürüst olmak gerekirse bu süreci dört gözle bekliyordum. Hiçbir şey olmazsa, belki kendi işimi kurmayı bile düşünebilirdim.

“İstersen benimle çalışabilirsin. Yarı zamanlı bile olsa yardıma ihtiyacım var,” dedi Olivia. Kasabanın diğer ucunda, Cave Run Gölü’nün kıyısındaki plajın yakınlarında oldukça popüler bir iç çamaşırı butiği vardı. Yaz aylarında markalı mayo ve bikini getiriyorlar, göle ve Sugarland Dağı’ndaki tatil alanına gelen turistlere çokça satış yapıyorlardı.

“Seni sevdiğimi ve teklifini takdir ettiğimi biliyorsun, Liv ama kendi alanımda bir şeyler yapmam lazım. Yoksa ailemin diplomam için harcadığı para boşa gitmiş gibi hissedeceğim,” dedim.

Ginger kalan tatlı çayını umursamaz bir edayla kafasına daktı. “Daha fazla Advil’e ve öğleden önce mini bir uykuya ihtiyacım var,” diye inledi.

PAISLEY HOPE

Bu kadının, lisede İngilizce öğretmeni olarak normal bir okul döneminde bir pazartesi gününü sağ salım tamamlayabilmesi imkânsız geliyordu. Neyse ki yaz aylarında yalnızca bir dersi vardı. O da telafi amaçlı, eksikleri olan öğrenciler içindi.

Henüz öğle yemeği hesabımı bile ödememiştim ki Sherri-Lynn'den geri dönüş geldi. Görüşme için ne zaman müsait olduğumu soruyordu.

Ona hemen, "*Dilediğiniz zaman,*" diye cevap verdim. Neredeyse anında geri yazıp saat üç civarında görüşüp görüşemeyeceğimizi sordu.

Bu bana özgeçmişimi ve belgelerimi resmi olarak yazdırmak, üstümdekileri toparlayıp dünden kalan halimi tamamen insan şekline sokmak için iki saatlik bir zaman tanıyordu.

Kızlara veda edip babamın eski Silverado'suna doğru yürürken içimden gülümsedim. Spor ve aktivite merkezinden zerre kadar anlamıyor olabilirdim ama işletme ve finans hakkında çok şey biliyordum. Onların da çaresiz oldukları belliydi. Bugün, sandığımdan çok daha iyiye gidiyordu.

BÖLÜM YEDİ

Nash

“**T**ek yapmamız gereken topluluğu işin içine katmak.” Konuşan lise hokey takımının otuz yılı aşkın süredir baş antrenörü olan Harry Martin’di. Hatta bir zamanlar benim de koçumdu ve şu anda konuşurken altmış dört yaşını fazlasıyla hissettiriyordu. “Komite teklifini memnuniyetle karşıladı, Nash ama biz sadaka istemiyoruz. Bunun halktan gelen, tabandan bir girişim olmasını istiyoruz. Aileler ve çocuklar için böyle daha anlamlı olur. İnsanlar, destek topluluktan geldiğinde kendilerini daha rahat hisseder. Olympia sponsor olabilir ama beş farklı yaş grubuna, ekipmanlara ve bir yıl boyunca gerekli her şeyi karşılamak için yirmi beş bin doların üzerinde bir kaynağa ihtiyacımız var.”

Başımı salladım, ne demek istediğini anlıyordum. Bu kasaba paradan kolayca etkilenip hayran olacak bir yer değildi. Ben de parayla gösteriş yapmaktan nefret ederdim ama yine de yardım etmek istiyordum. Laurel Creek Lightning mali olarak batmak üzereydi ve hem burada hem de çevre ilçelerde gerçekten yetenekli küçük hokey oyuncuları vardı. Yaz boyu düzenlediğimiz kamplarda bunu kendi gözlerimle görmüştüm. Olympia Spor Merkezi ya da ona benzer bir şey, benim çocukluk hayalimdi.

PAISLEY HOPE

“On yaşımdayken Michigan’da iki haftalık bir hokey kampına katılma hakkı kazanmıştım. İşte o deneyim, geleceğimi belirledi. Eve döndüğümde oynama fırsatım olmasaydı ne üniversite sahasına ne de NHL’e yükselebilirdim. Bu çocukların spora ve onun sunduğu fırsatlara ihtiyacı var. Bu, benim en büyük tutkum. Gurur meselesi olduğunu biliyorum. Ama sonbahara kadar bu programı finanse edecek bir yol bulacağız. Buz pistinin masrafı da bize ait olacak,” dedim.

Geçen yıl eski arenayı boşuna satın alıp büyük bir yenilemeden geçirmemiştim. NHL kariyerimin sona erdiğini biliyordum ve uğraşacak bir şeye ihtiyacım vardı. Kendi düşüncelerimle baş başa kalmaya dayanamıyordum. Wyatt hep *boş duran eller şeytanın oyuncağıdır*, derdi. Benim durumumda da haklı çıkmıştı. Böyle bir uğraşa ihtiyacım vardı.

Yenilemeler tam da sezonum bittiği sırada tamamlanmıştı. Stars’taki oyunculuk kariyerimden buraya, tesis müdürlüğüne ve antrenörlüğe kolayca geçiş yapabilmişim. Evet, toplamda üç işim vardı. Eh, dediğim gibi yerimde duramıyordum.

“Belki piyango bileti satabiliriz? Ya da bir müzayede düzenleyebiliriz?” diye önerdi Sonny, Harry’nin yanında otururken.

Burası açıldığından beri kelimenin tam anlamıyla kurtarıcımız olmuştu. Kampları organize ediyor, velileri arıyor, ödemeleri alıyor, izin belgelerini ve faturaları hallediyordu. Kısacası benim iyi olmadığım her işi o üstleniyordu. Ama artık açıkça görüldüğü gibi tüm bunlara tek başına yetişemiyordu. Yarı emekliydi ve aslında burada sadece yarı zamanlı bulunması gerekiyordu. Ne var ki, bu bölgenin organize spor ve kamp programlarına duyduğu ihtiyacın ikimiz de bu kadar büyük olduğunu tahmin etmemiştik. Sadece buz pateni, hokey ve artistik patinaj programlarını yürütmek bile bizi sonuna kadar zorluyordu. Ona hak vererek başımı salladım.

DIZGİNLERİ YAKALA

“Başlangıç için iyi bir fikir,” dedi Harry. “Ama biraz hesap yapmamız gerekir.”

Sonny gülümsedi, ardından bana dönüp bileğindeki saate vurdu.

“Mülakatım her an burada olabilir. Yirmi dakika içinde uğrarsan iyi olur.”

“Tamamdır,” dedim. Sonra Harry ile birlikte ekipman tedarikçilerini gözden geçirmeye devam ettim. Bu mülakatın bir öncekinden daha iyi geçmesini umuyordum. Çünkü gerçekten yardıma ihtiyacımız vardı.

BÖLÜM SEKİZ

CeCe

Olympia Spor Merkezi'ne on beş dakika erken varmış, gördüklerim karşısında gerçekten de etkilenmiştim. Bu, çocukken arkadaşlarımla kaymaya geldiğim eski, döküntü arena değildi. Burası son teknolojiyle donatılmış, eskisinin iki katı büyüklüğünde bir yer olmuştu. Yepyeni ve tertemiz görünüyordu. Ayrıca geniş otopark neredeyse doluydu.

Arabamı park ederken çocuklar ve aileleri girip çıkıyordu. Doğrusu, buranın artık neler sunduğu hakkında araştırma yapmaya hiç vaktim olmamıştı ama ne yapıyorlarsa, belli ki iyi yapıyorlardı. Hem de temmuz ayında, buz pateni için en uygun mevsim sayılmazken.

Geniş girişe geldiğimde önümde kocaman bir merdiven gördüm. Bunun eskiden burada olduğunu hatırlamıyordum. Yukarıda yine eskiden olmayan ikinci bir kat vardı. Sağımda bilet gişesi dikkatimi çekti; muhtemelen lig maçları ve rekabetçi hokey takımlarının oyun geceleri için kullanılıyordu. Merdivenlerin arkasında ise iki tam boy buz pisti görüyordum. Soldaki pistin camlı bir seyir bölümü vardı. Uzun tabureler sıralanmıştı. Şimdiden pistte çocuklar kayıyordu. Çoğu kızdı ama aralarında birkaç erkek de vardı. Hepsi figür pateni yapıyordu.

DİZGİNLERİ YAKALA

Avery de onların arasındaydı. Camın ardından ona el salladım, o da gülümseyerek bana şaşkın bir bakış attı. Burada ne işim olduğunu merak ediyor olmalıydı.

Sherri Lynn, “Ah, şuna bakın,” dedi bana yaklaşıırken. “Cecilia Rae Ashby!”

Dönüp ona gülümseyerek selam verdim. Tıpkı eskisi gibi görünüyordu, sadece yaşlanmıştı. Altmışlarının ortalarında; saçları düzgün, kısa kesilmiş griye çalan bir sarıydı ve gözünde ise leopar desenli iri çerçeveli gözlükler vardı. Tam eğlenceli büyükannelere benziyordu.

“Evet, benim. Bayan Sherri, nasılsınız?”

Bana sıkıca sarıldı. “Lütfen bana Sonny de.”

“Peki, Sonny.”

“Buralarda pek resmiyet yoktur.”

“Yeni arkadaşım burada çalışıyormuş, öyle duydum. Avery Pope?”

“Evet, tam bir cevher. Patronumuz onun varlığından dolayı şanslı olduğumuzu söylüyor. 2018 Olimpiyat takımında paten kaydığını biliyor muydun?”

Başımı hayranlıkla salladım. Bu konuda hiçbir fikrim yoktu.

“Hadi gel de ofisime geçelim, biraz konuşuruz.”

Yavaş yavaş ofisine doğru ilerlerken bana arenada yapılan değişiklikleri gösterdi. Bekleme alanında aileler çocuklarını izlerken *milkshake* içiyordu. Bir sınıf bitmek üzereydi ve biz geçerken ortalık cıvılcıvılcı çocuklarla dolmuştu. Sonunda ofisine girdik.

“Eh, annenle kardeşlerin nasıl?” diye sordu Sonny. Küçük kasaba tarzı bir iş görüşmesi tam olarak böyle olurdu.

“Hepsi iyi. Hepimiz yeni hayata alışmaya çalışıyoruz,” dedim dürüstçe.

PAISLEY HOPE

“Peki sen neden buradasın? En son Jo anneyi gördüğümde bana batıda bir avukatla nişanlı olduğunu söylemişti.”

Gülerek saçımı kulağımın arkasına attım. Bu, iş görüşmesinden çok dostça bir kahve sohbeti gibiydi.

“Aslında işler görüldüğü gibi değildi. Ben de bitirmeye ve eve dönmeye karar verdim.”

“Yani tam bir pislikti, kastettiğin buydu değil mi?”

İster istemez güldüm çünkü Andrew için bundan daha doğru bir tanım olamazdı.

“Öyle sayılır.”

“Özgeçmişin müthiş görünüyor. Seattle ve Grommet Kadın Sığınma Evi’nin finansını yürütmek oldukça büyük bir iş. Bunun yanında biz sana küçük görünebiliriz ama seni fazlasıyla meşgul edeceğiz. Muhasebe kayıtlarımızla ilgilenmeye istediğim kadar vakit ayıramadım. Patronun zaten buna ayıracak hiç vakti yok.”

Anlattıklarını dinlerken başımı salladım. Yaz kamplarından, pistin topluluğa bir dolar karşılığında açılmasından ve hokey turnuvalarına ev sahipliği yapmalarından bahsetti. Anlattıkça kulağa daha da cazip geliyordu. Ücreti duyduğumda ise tamamıyla ikna oldum. Oldukça cömertti ve Sonny neredeyse işi bana oracıkta teklif etti. İçimde tarifsiz bir sevinç yükseldi.

“Bizimle ilgilenmen gereken çok şey olacak. Patron işin ticari tarafında hiç yetenekli değil. Diğer işinde de muhasebecisi yaşlı Bayan Cutter ama o, daha fazla iş almayı kesinlikle reddediyor.” Göz kırptı. “Patron sadece yetenek getirmekle ilgileniyor.”

“Ne yeteneği? O bir antrenör mü?”

Bana bakıp omuz silkti.

“Yani, Nash Carter işte tatlım. Bilmiyor muydun? Buranın sahibi o. Gençken de birbirinize yakındınız, değil mi?”

DİZGİNLERİ YAKALA

“Ben... şey... O barın sahibiydi-” demeye başladım ama sözüm yarıda kesildi.

“Aynı gün içinde iki kere... Peşimden mi geliyorsun, Rae?” Arkamdan gelen sesi duyunca döndüm ve kapı eşiğindeki Nash’i gördüm. Buz üstüne çıkmaya hazırdı. Elinde kaskı, üstünde hokey ekipmanları ve lacivert forması vardı. Göğsünde beyaz harflerle *Olympia* yazıyor, kolunda ise Koç ibaresi duruyordu.

Onu bu halde görmek odadaki, hatta ciğerlerimdeki bütün havayı çekip aldı. Hangi durumda olursa olsun, insanın nefesini kesiyordu ve bu beni delirtmişti. Çünkü bu işi gerçekten istiyordum.

BÖLÜM DOKUZ

Nash

CeCe bana alaycı bir bakış atıp gözlerini devirdi.
“O kadar şanslı olman mümkün değil.”

Ama öyleydim çünkü işte buradaydı.

Bu iş mükemmel şekilde sonuçlanabilirdi. Bunun bir nedeni CeCe’nin iş ve finans konularında inanılmaz derecede zeki olmasıydı. Bir diğeri ise yüzündeki o sinirli ifadenin, onu burada kalmaya ikna etme isteğimi daha da körüklemesiydi.

“Bu... şey, sanki çıkar çatışması olacak gibi hissediyorum, Sonny.” Bakışlarını bana çevirdiğinde profesyonel görünmek için çaba sarf ettiğini fark ettim. Büyük bir şehirdeki prestijli bir şirkete gidiyormuş gibi giyinmişti. “Buranın ve barın sahibi sen misin? Bilmiyordum... aslında nasıl bilmediğimi de anlamıyorum. Başka kim bu kadar zaman ve parayı ayırabilirdi ki?” diye mırıldandı CeCe. Bunu bana değil, daha çok kendine söylüyor gibiydi. O güzel zümrüt yeşili gözleri, Sonny ile benim aramda gidip geliyordu.

“Harika bir patron. Detaylar konusunda biraz serttir ama yine de harika,” dedi Sonny, sanki CeCe’yi Drakula’nın yanında çalışmaya ikna etmeye çalışıyormuş gibi. Devam etmeden önce omuz silkti. “Eğer müzik sesini gün boyu makul bir

seviyede tutmasını sağlayabilirsen, neredeyse kusursuz diyebilirim.” Bana bakıp hafifçe sırtıttığında güldüm.

CeCe ayağa kalktı. “Fırsat için çok teşekkür ederim ama bunun yürüyeceğini sanmıyorum.”

Gitmeye çalıştı ama onun yolunu kestim. Bu kadını ömrümün yarısından fazla süredir tanıyordum ve onu neden bu kadar öfkeliendirdiğimi hiç anlamıyordum. Yine de kolayca kaçmasına izin vermeyecektim.

Ona bakarak, “CeCe,” dedim. Patenlerim ayağımdayken minik bedeninin üzerinde adeta bir kule gibi yükseliyordum.

Gözlerini bana dikti ve beklercesine kırıştırdı.

“Ne var, Nash? Senin için çalışabileceğimi sanmıyorum.”

Artık alınmıştım. On saniye içinde onunla geçmişte yaşadığım tüm anları hatırlamaya çalıştım. CeCe ise uzun kirpiklerinin arasından bana dik dik bakıyor, çekilmemi bekliyordu.

Geri çekilmek yerine üsteledim. Bir şeyi gerçekten istiyorsam, hayır cevabını kabul etmezdim.

“Katılmıyorum. Bu mükemmel olurdu. Henüz üzerinde düşünmedin bile. Kesinlikle niteliklisin, sana güvenebileceğimi biliyorum ve bu kasabayı tanıyorsun. Şöyle yapalım; şimdi kısa bir hız pateni dersim* var. Sonny sana tesisi gezdirsin. Eğitimcilerle tanış, ofisinin nerede olacağını ve hangi işleri yapacağını gör. Sonra seninle tekrar konuşacağım. O zaman hâlâ istemezsen, söz veriyorum ki saygı duyacağım.”

Ama *hayır* demeyecekti. Bütün bahislerimi, buz pistine bakan o güzel ofisin ve burada çocuklar için yaptığımız işlerin onu ikna edeceğine yatırmıştım. Yanılmıyorsam CeCe'nin çocuklara karşı zaafı vardı ve meydan okumayı severdi. Bizim muhasebemiz ise tam bir meydan okumaydı.

* Buz üzerinde hız, güç, denge, çeviklik ve teknik geliştirmeye odaklanan bir paten antrenmanı türüdür.

PAISLEY HOPE

Sonny ona neler sunduğumuzu gösterecekti ve ben dersimden sonra anlaşılmayı kapatacaktım. Daha iyi maaş, daha uygun saatler, ne isterse... Ona ihtiyacımız vardı. Hem de sadece o dar siyah kalem eteğiyle, beyaz ipek bluzuyla olağanüstü göründüğü için değil. Yetenekleri için. Bu kadar iyi görünmesi sadece işin ekstra bir artısıydı; Wade ya da Cole bunu fark ettiğimi bilse, sırf bunun için bile bana bir yumruk atmaktan çekinmezlerdi.

CeCe bana dikkatlice baktı, söylediklerimin samimi olup olmadığını tartar gibiydi. Görünürde bana duyduğu sebepsiz öfke ile önündeki fırsatı hesaplıyordu.

En sonunda, "Tamam," dedi.

Gülümseyerek, "Harika, birazdan görüşürüz," dedim. Sonny'ye halletmesi için işaret ettiğimde onaylarcasına başını salladı. Ben de dersime doğru yöneldim. CeCe ile sonrasında görüşmeyi itiraf etmek istemediğim kadar çok heyecanla bekliyordum.

Kırk dakika sonra buzdan çıktım, sınıfın son on dakikasını Chris'e bırakarak hızlıca bir duş aldım. Sonuçta, bir hokey çantası gibi kokarken potansiyel yeni yöneticimizi etkilemem mümkün değildi.

Duşun ardından CeCe'yi yeni ofisinde buldum. Evet, *onun* ofisinde. Çünkü öyle olacağına inanıyordum. Jo annenin hep söylediği gibi, *biraz iste ve evrene bırak* tarzı hippie felsefesiyle gerçeğe dönüşecekti.

CeCe Sonny'nin karşısında oturmuş, altın çerçeveli ince gözlüğünü takmış ve evrakları inceliyordu.

Kapı eşiğine yaslanıp, "Yeterince gördün mü?" dedim gayet rahat bir tavırla.

Kâğıt yığınınından başını kaldırdı.

DIZGİNLERİ YAKALA

“Buranın gerçekten yardıma ihtiyacı var. Bu iş bir kişi için fazla. Zavallı Sonny’yi mahvetmişsiniz ve her şey karmakarışık. Sadece bakmak bile kaygımı arttırıyor,” dedi suçlayıcı bir sesle.

“Biliyorum, haklısın. Ve bunun için kendimi çok kötü hissediyorum. İşte bu yüzden sana *çok* ihtiyacımız var.” Neredeyse yalvarıyordum.

Sonny kalktı, bana yaklaşıırken omzuma hafifçe vurdu.

“Sen de bayağı abarttın, patron. Görüşmeyi sen bitirirsin, değil mi? Benim 4.15’te kaydım var.”

Başımı salladım, ardından CeCe’ye dönüp sııttım.

“Zavallı kadın, bugün öğle tatili bile yapamadı. Bir an bile durmazsa işler geride kalıyor.” CeCe gözlerini devirdi, onu izlemek bile büyüleyiciydi.

Büyüleyici mi? Benim sikik sorunum neydi böyle? Seks. Evet, acilen seks yapmam gerekiyordu.

“Ah, kes şunu, Nash. Kalbime dokunarak beni ikna etmene izin vermem. Sence bu iş gerçekten olur mu? Farkında değilsen söyleyeyim, sinirimi bozuyorsun.”

“Bunu gayet net görüyorum... ama anlamadığım şey neden?”

Onun burada çalışmasını istiyordum. Hayır, ona ihtiyacım vardı. O yüzden meseleyi netleştirmeliydik. Lafı dolandırmak bana göre değildi.

CeCe sevimli bir homurtu çıkardı. Güzel yüzü, neden bana takık olduğunun çok açık olduğunu ima edercesine sıkıntıyla buruştu. Yine de hâlâ anlamış değildim. Yıllar önce çocukça takılmalarımız dışında aklıma bir şey gelmiyordu. Ben ona hep saygı duymuştum, hatta onu kollamıştım bile.

“Çünkü... şey... sen hayatım boyunca beni hep çıldırttın. Her seferinde, ne zaman arkamı dönsem benimle uğraşıyordun. Michael Merriweather’a, beni yıl sonu balosuna davet etmesin

PAISLEY HOPE

diye *mononükleoz** olduğumu söylemiştin,” dedi CeCe. Başparmağını sanki saymaya devam edecekmiş gibi kaldırdı.

Alçak sesle güldüm çünkü evet, bunu gerçekten yapmıştım. CeCe on beş yaşındayken eve ziyarete gelmişim ve Cole, Michael’ın CeCe’nin bekâretini alacağından övünerek bahsettiğini duymuştu. Ama Wyatt, yirmi üç yaşında koca adamlar olan Wade ve bana, on yedi yaşındaki bir çocuğu yumruklamayı kesin bir dille yasaklamıştı. Bu yüzden o randevuyu engellemek için yaratıcı bir yol bulmamız gerekmişti.

CeCe hâlâ neden bana katlanamadığını anlatmaya devam ederken susup bitirmesini bekledim.

“Ve son olarak, Avery gerçekten çok iyi bir kız. Eğer ona, lise ve üniversite yıllarında çıktığın kızlara davrandığın gibi davranırsan seninle ciddi bir derdim olacak. Ona iyi davran ya da gidip başkasını bul.”

Vay canına. Ne?

Ona doğru bir adım attım. Bu kez anlamasını sağlamak için tek şansım vardı, o yüzden doğrudan konuya girdim.

“Öncelikle, Avery *yalnızca çalışanım*. Ben asla bir çalışanımla ilişki yaşamam, bu benim kırmızı çizgim. Onun ekibimizde olması bizim için büyük bir şans. İkinci olarak, seninle kardeşlerinle birlik olup dalga geçtiğimde aptal bir çocuktum. Bunu bilerek yapmadım, eğer seni incittiysem özür dilerim. Ve üçüncü olarak, ben artık o zamanki adam değilim.”

“Yani artık kadınlarla sadece eğlence olsun diye yatmıyorsun, öyle mi?”

Tam o anda gözlerindeki ifadeyi fark ettim. Aslında bu benimle ilgili değildi. Ona zarar veren adamı hatırlatıyordum.

Haksız sayılmazdı. Eskiden kadınlarla birlikte olurdum. *Hem de çok*. Hokey oynarken kadınlar her yerdeydi. Karşınıza

* Genellikle öpüşme sırasında Epstein-Barr adı verilen herpes virüsünün tükürük yoluyla bulaştığı üst solunum yolu hastalığıdır.

DIZGİNLERİ YAKALA

her köşe başında bir hayran çıkardı. Ama o, hayatımın bambaşka bir dönemi idi. CeCe'nin hatırladığı o adam çoktan sahnedен çekilmişti.

Wade'den, Andrew denen herifin ne kadar rezil biri olduğunu duymuştum. Bu sabah dört seviyeli binicilik dersini hazırlarken anlattıkları yumruklarımı sıkmana yetmişti. CeCe Rae'ye birinin zarar vermesi fikri bile beni delirtiyordu.

“Artık düşündüğün gibi değilim. Ama beni niye öyle hatırladığını anlıyorum,” dedim.

CeCe küçümseyici bir kahkaha attı. “Evet... üçten fazla görüşmeme kuralın vardı.”

Yine yanılmıyordu ama bu kez onun o küstah tavrıyla biraz uğraşmak istedim.

“Şunu söylemeliyim, CeCe... seni hiç yargılayıcı biri olarak hayal etmezdim.” Kollarımı göğsümde kavuşturup alınmış gibi yaptım.

Yargılayıcı olmadığını göstermeye çalışıyordu ama başaramıyordu. Dolgun dudaklarını dişlerinin arasına alıp bir an düşündü. “Yargılayıcı değilim, Nash. Sadece... insanlar kolay kolay değişmez.”

“Belki öyle ama insanlar büyüyüp olgunlaşır, CeCe. Sen burada kaç yıl yaşamadın? Yedi mi, sekiz mi?”

Gözlerinde bir şey yumuşadı. Odada volta atıp bir tomar faturayı aldı, yeni *masasının* üzerine bıraktı. Pembe ojeli tırnaklarıyla masada ritim tutuyordu.

“Buranın gerçekten bana ihtiyacı var. Hayatımda gördüğüm en dağınık muhasebe sistemi bu.”

O an kocaman bir gülümsemeyle zaferin tadına vardım.

“Biliyorum. Sonny harika ama çalışma usulü eskide kalma. Buranın işleyişini modernize etmemiz gerekiyor. Hiçbir şeyin gözden kaçmasını istemiyorum ama daha nitelikli yardım bulamadım. Maaş senin için uygun mu?” diye sordum.

Uygun olduğunu biliyordum, piyasadan yüzde yirmi daha yüksekti.

Başını salladı. “Evet, uygun.”

“Çalışma saatlerini sana uygun olan şekilde sen belirlersin. Eminim Jo anneye vakit geçirmek isteyeceksin, özellikle de eve dönmüşken. İstedğinde uzaktan çalışabilirsin. Karar senin.”

Gözlerini kısıp bana baktı, inanmıyor gibiydi.

Saçını parmağına dolarken, “Bana böyle gülümsemen beni tedirgin ediyor,” dedi. “Ne zamandan beri bu kadar kibar ve uyumlusun? Bunun altında yatan şey ne?”

“Kibar ve uyumlu falan değilim. Sertim, hatırlamıyor musun?”

İstemsizce gülümsedi.

“Yani kabul ediyor musun?” diye sordum.

Saçını bırakıp gözlerini bana dikti.

“Bir ofis malzemesi bütçesine ihtiyacım olacak. Bir de güncel bir Quicken* sürümüne.”

Anında, “Tamam,” dedim.

“Ve pazartesi izin istiyorum.”

Sırıttım. “Şaşırmadım.”

Kollarını göğsünün altında kavuşturduğunda göğüsleri yükseldi.

“Şimdi yargılayıcı olan kimmiş bakalım? Pazartesi aneme akşam yemeklerinde yardım etmek ve Mabe’s’i okuldan almak istiyorum.”

“Kabul edilebilir. O halde pazartesi izinlisin,” dedim. Fazla üstelemeye gerek yoktu. Neredeyse onu ikna etmiştim.

“Tamam. Deneme süreciyle başlayalım. Ama beni pişman etme, Nash. Ciddiyim.”

* Bir bütçe takip ve finans yönetim yazılımıdır.

DİZGİNLERİ YAKALA

Yüzüme daha geniş bir gülümseme yayıldı. “Evet! İşte bu, kızım!” diye bağırdım.

Farkına dahi varamadan yanına gidip onu kucakladım. Ama hazırlıklı olmadığım şey, bedenimin ona verdiği tepkilerdi. CeCe, sanki kollarımda ona özel oyulmuş bir yer varmış gibi eriyip bana yaslandı. O tatlı çilek kokusu burnuma doldu, avuç içleri göğsüme değdiğinde ensemdeki tüyler diken diken oldu.

“Tüm çalışanlarını böyle mi kucaklıyorsun?” dedi bedeninin yumuşaklığını fark ettiğimde.

Onu bırakarak, “Üzgünüm,” dedim. “Sadece sonunda ihtiyacımız olan yardımı bulduğumuz için çok mutluyum, hepsi bu.” Boğazımı temizledim. *Hiç profesyonel değildi.*

“Pekâlâ, kural bir: Burada olduğumuz sürece profesyonel olmanı bekliyorum.” CeCe parmağını sallamaya başladığımda gördüğüm tek şey, seksi bir muhasebecinin beni azarlıyor oluşuydu.

Kahrolası Nash.

“Çarşamba başlarım. Yarın kendimi tamamen yerleştirmem ve yeni kıyafetler almam gerek.”

On beş yaşındaki liseli bir oğlan gibi kekeleyerek, “Şu anda giydiğin şey gayet... iyi,” dedim. *Yine hiç profesyonel değildi.*

CeCe kafasını eğip kıyafetlerini inceledi.

“Çoğu eşyayı Seattle’da bıraktım. Yanımda olanlar bunlar.” Gözlerindeki o bakış, Andrew’a yumruk atma isteğimi geri getirdi. Ama saçmalamamak için sadece başımı salladım.

“Bunu başaracağız, CeCe. Göreceksin.”

Başını sallayıp çantasını omzuna atarak yanımdan geçti. Bana göz kırptı.

“Eh, dereler taşmazsa, çarşamba görüşürüz.”

Wyatt’ın o meşhur sözünü ondan duymak, göğsümün tam ortasına yumruk yemişim gibi hissettirdi. Öyle ki, ona aslında çok daha önce görüşeceğimizi söylemeyi unuttum.

BÖLÜM ON

Nash

Wyatt, “Daha iyi uyuyor musun, evlat?” diye sordu. “Bazı günler,” diye yanıtladım. O sırada masaya beş sayılık bir seri yerleştirdi. Tile Rummy* bizim işimizdi. O hastalandığından beri her eve gelişimde, ondan önceki yıllarda da hep oynamıştık.

“Görüyorum ki yalan söylemede hâlâ iyi değilsin,” dedi.

Dilimi şaklattım. “Sanırım değilim.”

“Jo’nun sana verdiği o büyü bozması zimbirtıları alıyor musun?” diye sordu, mutfak dolabımda duran melatonin ve papatyadan bahsederek.

“Evet. Pek işe yaramadı ama ona söyleme. Yine de alıyorum.” Dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

“Aferin sana. Sırrın bende güvende. Kalan vaktimi değerli harcamak istiyorum. Jo’nun bir konuda haksız olduğunu ona asla söylemem.”

Güldüm ama onun kalan vaktinden söz etmesini duymaktan nefret ettim. Çok gençti. Sadece altmış yaşındaydı. Bu gerçekten çok adaletsizdi.

* Sayılarla ve renklerle işaretlenmiş taşlarla oynanan bir masa oyunudur.

DİZGİNLERİ YAKALA

“Belki senin de buna ihtiyacın vardır. Kendi Jo’nu bulmaya. Otuz iki yaşındasın, belki artık bir hayat kuracağın birini bulmanın zamanı gelmiştir? Vaktini dolduracak biri, seni yorgun düşürecek birkaç bebek belki. O zaman daha iyi uyuyabilirsin,” dedi Wyatt. Kolunu masanın üzerine uzatıp yeni bir seriyi yerleştirirken yüzü acıyla buruştu.

“İyi misin?” diye sordum.

Yerimden kalkıp ona yardım etmeye hazırlanırken elini sallayıp beni durdurdu. “İyiyim, sadece şu sinirler bazen tutuşuyor,” dedi.

Başımı salladım. Kanserden nefret ediyordum. Aslında nefret kelimesi, hissettiklerimi anlatmaya bile yetmiyordu. Tanıdığım en güçlü adamı almış, et ve kemikten ibaret birine çevirmişti. Ona lanet olası bir şekilde hayrandım. Wyatt hiçbir zaman şikâyet etmezdi. Her şeyi olgunlukla karşılardı, hatta son günlerinde bile hâlâ benim için endişeleniyordu.

“O hayat bana göre değil,” dedim.

“Saçmalık. Doğru insanı bulduğunda o hayat herkes içindir. Siz çocuklar, benim başıma gelen en iyi şeysiniz.”

Göğsüm sıkıştı, elimdeki taşlardan bir seriyi masaya dizdim. Hem de iyi bir tanesini.

“Uyanık herif, onu özel bir güne saklar gibi elinde mi tutuyordun?”

“Evet, senin yaşlı kışını yine yenme özel günü için. Üç taş kaldı,” dedim tabloma işaret edip sırtıtarak.

Wyatt yüzünü buruşturdu. Kaybetmekten nefret ederdi ama benim ona acıyarak oynamamdan çok daha fazla nefret ederdi. Aramızda kısa bir sessizlik oldu.

“Ben kendime bile bakamıyorken başkasına ya da çocuklara nasıl bakabilirim? Bu bana göre değil. Şimdiye kadar sahip olduğum kariyerden memnunum ve işler bittiğinde buraya geri

PAISLEY HOPE

dönerim. Nisan gibi balığa çıkarız, tekneyle ilgileniriz, bana küçük bir çiftlik bulmamda yardım edersin. Tek istediğim bu. Biraz toprak, biraz nefes alacak alan. Biraz huzur.”

Wyatt'ın gözleri parlarken gülümsedi. “Benim o kadar vaktim yok.”

Burnumda o tanıdık sızı belirdi. Haklıydı ama bununla yüzleşemiyordum. Bir kez daha yapamazdım.

“Şükran Günü’nden sonraki deneysel tedaviye bakalım, çok iyi şeyler duydum.”

“Evlat, şimdi şu saçmalıkların hepsini bırakacağım,” diye patladı birden.

Hafifçe güldüm. “Her zamanki gibi.”

Wyatt birden kolumu tutarak beni şaşırttı.

“Sadece onların yanında ol. Hepsinin. Sandığından daha güçlüsün, Nash. Birinin kaybının nasıl hissettirdiğini sen biliyorsun. Bir ebeveyni kaybetmenin ne demek olduğunu gördün. Onlar bilmiyor. O acıyı kullan ve ben gittikten sonra onlara yol göster. Özellikle de kızlara. Kızlarımın sana ihtiyacı olacak.”

“Saçmalıyorsun ama seni sırf hatırın için dinleyeceğim, yaşlı adam.”

“Güzel,” diyerek başını salladı. “Şimdi şu oyuna biraz emek ver, beni zorlamazsan keyfi çıkmıyor...” dedi ve altı taşlık bir seriyi masaya dizdi. Ardından, “İki taş kaldı,” diyerek sırttı.

Zihnimi hâlâ her gün dolduran anılardan sıyrılmaya çalıştım, ön koltuktan yerel fırınımızdan aldığım kahverengi Betty Cobbler’ı kaptım ve anahtarlarımı kamyonetin konsoluna attım.*

Ashby ailesindeki pazartesi akşam yemekleri tam bir efsaneydi. On beş yaşımdan beri her pazartesi oradaydım; NHL’deki yıllarım dışında. O zamanlarda bile pazartesi

* Elma veya çeşitli meyvelerle hazırlanan, üstü hamur ya da crumble ile kaplı geleneksel Amerikan tatlısıdır.

DİZGİNLERİ YAKALA

mutlaka arardım. Kimse davet etmezdi, saat belirlenmezdi, hepimiz kendiliğimizden giderdik çünkü Jo her zaman pazartesi ne kadar berbat geçerse geçsin, bizi bekleyen güzel, eski usul bir aile yemeğimizin olduğunu söylerdi.

Ön kapıdan içeri girerken mutfaktan yükselen Johnny & June'un seslerine eşlik eden Mabel'in kahkahaları beni karşıladı. Yuvama dönmüş gibi hissediyordum. Jo anne, her şeyimi kaybettiğim günden beri benim için gerçek bir anne olmuştu ve bunun karşılığını ne kadar denersem deneyeyim, asla ödeyemezdim. Rolünü bir saniye bile sorgulamamıştı; o ve Wyatt hemen devreye girip bütün sorumluluğu üstlenmişlerdi. Şimdi ise geriye sadece Jo anne kalmıştı. Bu dünyada onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu; özellikle de artık Wyatt burada olmadığı için.

"Selam, tatlım." Jo, mutfak tezgâhından bana gülümsedi. Elleri ev yapımı bisküvi hamurunu açmakla meşguldü.

Cole ve Mabel ilk gelenlerdi. Mabel, dünyadaki en havalı çocuklardan biriydi. Jo'nun yanındaydı, onunla aynı kırmızı önlüğü giymişti ve un serpip hamur açmasına yardım ediyordu.

"Jo anne," dedim ve başına bir öpücük kondurdum.

"Able* Mabel," diyerek Mabel'a selam verip bir beşlik çaktım. Kahkaha atmaya başladığında elimin unla kaplandığını fark ettim.

Elimi bir bezle sildim. "Bunun için sağ ol, küçük dostum."

Cole, bana doğru bir parça bisküvi hamuru fırlattı.

"Zavallı adam, Matthew McConaughey gibi görünümünü mahvetmeni istemeyiz. Lincoln'ünü dışarı mı park ettin?" dedi.

Jo annenin arkasından sinsice ilerlerken ona ortaparmağımı gösterdim ve evin bar köşesine geçtim. *Pazartesi akşamlarının*

* (Ing.) Yetenekli, becerikli.

PAISLEY HOPE

olmazsa olmaz içkisini almak için. Wyatt'ın favori viskisi. Yalnızca o zaman içerdim. Haftada bir, Wyatt için.

“Küfür çizmesine bir dolar, Nash amca!” diye bağırdı Mabel, önündeki çocuk kovboy çizmesini işaret ederek. Bu, biz önünde küfrettiğimizde içine para attığımız çizmeydi.

“Arkana göz mü taktın? Hem ben söylemedim ki. Sadece işaret yaptım, yani sayılmaz.”

“Sayılır!” diye çığlık attı. Tek başıma onu zengin ediyordum ama bundan şikâyetçi değildim.

Çizmenin içine beşlik bir kâğıt para tıktım, daha pazartesiydi ama şimdiden yarıya kadar dolmuştu bile.

“Bu birkaç küfrü önceden öder,” diyerek ona sııttım.

Cole başını iki yana sallayarak, “Hiç çocuk yapma,” dedi. Tam o sırada Wade arka kapıdan içeri girdi.

“Anne, ailem,” dedi.

Hep birlikte, “Çavuş,” diye karşılık verdik. Bu da Mabel'dan bir gülücük kazandırdı.

“Merhaba, Wade amca.”

“Merhaba, bebeğim.” Başını öptü. Söz konusu Mabel olduğunda o buzdan kalbi yumuşuyordu.

Harley kapı çalınmadan önce koşarak ön kapıya gitti, insanları bizden önce sezmişti bile.

Ön kapıyı hızla açarken, “Ne demek istediğini anlıyorum, büyükbaba ama bunu söylemenin başka bir yolunu bulmamız gerekiyor,” dedi CeCe.

Mabel, “Teyzc!” diye seslenip yaptığı her şeyi bıraktı ve hâlâ ön girişten içeri giren CeCe'ye doğru koşarak atıldı. CeCe'nin yanında Jo'nun babası, büyükbaba Dean vardı. Yetmiş sekiz yaşında olmasına rağmen hâlâ dinçti. Yaramazlığı da eksik olmazdı, hatta sürekli yeni hobiler denerdi. Bu akşam yanında eski akustik gitarını getirmişti.

DİZGİNLERİ YAKALA

Mabel ılık atarak CeCe'nin kucağına atladığında CeCe henüz çantasını ve anahtarlarını bile bırakmamıştı.

"Ah, canım benim. Gel de sana sıkıca sarılayım. Şuna bak! FaceTime ile görüştüğümüzde böyle büyümüş görünmüyordun. Manikür setini getirdin mi? Tırnaklarım berbat," dedi Mabel'a kusursuz manikürlü elini göstererek.

"Evet, güzel ojeler getirdim. Hep pembe sürüyorsun. Bu sefer maviye ne dersin?"

CeCe gülümseyerek Mabel'ın çenesini avuçladı.

"Aklımı okudun, tatlım. Uzun zamandır maviyi istiyordum. Akşam yemeğinden sonra mı?"

Mabel ışıldayan gözlerle başını salladı, ardından mutfağı doğru zıplayarak ilerledi.

"Büyükannenin bilgisayarında Rosana Pansino izleyebilir miyim?" diye sordu Cole'a.

"Evet, bebeğim. Ama kulaklık yok, hoparlörü kullan," diye yanıtladı Cole. Mabel başını sallayıp diğer odaya geçti.

Cole, "O gitarla bize bir şarkı alacak mısın, büyükbaba?" diyerek güldü, ardından elindeki viskiden bir yudum daha aldı.

"Onu yaşlılar merkezindeki gitar dersinden aldım, dersi bugüne kaydırılmıştı," dedi CeCe. Durup sanki burada olduğunu yeni fark ediyormuş gibi başını kaldırıp bana baktı. Tabii ki burada olacaktım. Başka nerede olabilirdim ki?

"Öğretmenimin bana ne dediğini duymak ister misiniz? Sannırım benden biraz hoşlanıyor. Genç de sayılır, sadece yetmiş yaşında." Gülümsedi.

"Büyükbaba..." diye uyardı CeCe.

Cole genişçe gülümsedi, Wade bile ilgi göstererek içkisini doldururken başını kaldırdı.

"İlgimi çekti," dedi Cole. "Sana ıkma teklifinde mi bulundu, ihtiyar?"

PAISLEY HOPE

Büyükbaba Dean gitarını kenara koyup omuz silkti.

“Parmak çalışmalarına yardım etmek istediğini söyledi. Parmaklarımı fazla sıkı kullandığımı ve biraz gevşetmem gerektiğini söyledi.”

Wade alçak sesle güldü, Cole yüzünde kocaman bir sırıtışla ona baktı.

Ardından göğsünden yükselen bir kahkahayla, “Bu harika, büyükbaba. O zaman parmak egzersizlerine devam etmen gerekiyor,” diye karşılık verdi Cole.

Wade omuz silkti. “Eh, hangimizin etmesi gerekmiyor ki?”

Jo anne dehşetle bize bakarken kahkahalara boğulduk. Hepimiz. *CeCe hariç.*

“Çocuklar...” Jo anne araya girdi.

Dean devam etti. “Elimden geleni yapıyorum. Bu akşam sıkı bir majörle parmak egzersizimi yaparken *G* telini kopardım.”

“Tanrım, büyükbaba,” dedi CeCe ama yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı ve elleriyle yüzünü kapatmadan önce o da kahkaha attı.

Dean ise pis pis sırıtıyordu, her şeyin nasıl duyulduğunun gayet farkındaydı. “Biliyor musunuz çocuklar, A notasına tam yerinden bastığınızda daha tiz bir ses çıkarıyormuş.”

“Baba!” diye bağırdı Jo anne ve onu mutfak havlusuyla dürttü. Üçümüz de attığımız kahkahalar yüzünden iki büklüm olmuştuk.

Yaşlanmak için sabırsızlanıyordum çünkü yaşlanınca her şeye tolerans gösteriliyordu.

“İyi ki Mabes odayı terk etti,” diye homurdandı Jo anne Cole’a sitemkâr bir bakış atarak.

* “*Fingering*” hem müzikte parmak tekniğiyle nota/akor basmayı hem de cinsel bir eylemi ifade eder. “*G-string*” ise hem gitar teli hem de iç çamaşırı türüdür. Cümlede her iki anlamı da çağrıştıran bir kelime oyunu yapılmıştır.

DİZGİNLERİ YAKALA

“Bu davranışların ortasında nasıl düzgün bir hanımefendi yetiştirmeyi bekliyorsun ki?”

CeCe kendine bir viski doldururken, “Ve siz de onu cesaretlendiriyorsunuz,” diye mırıldandı.

Ona baktım. Günün erken saatlerindeki profesyonel işinsayısıyla tamamen zıttı. Üzerinde, kıvrımlı kalçasının hemen altına kadar inen kot şortlarından vardı. Beyaz bir *Blondie* turne tişörtü giymişti, geniş yakası omzundan aşağı sarkıyordu. Retro tişörtlere olan takıntısını hatırladım. Gençliğinde her müzik dönemine ait bir koleksiyonu vardı, hâlâ hepsini saklıyor olmalıydı. *Blondie* en son ne zaman turneye çıkmıştı ki? Mutfakta yalınayak dolaşıyordu. Gür saçları yukarıdan sıkıca toplanmıştı, yüzünde makyaj yoktu. Sanırım ondan en çok bu şekilde hoşlanıyordum. Doğal, canlı ve öylesine genç görünüyordu ki bu, kim olduğunu tekrar hatırlamama neden oldu.

Kendime gelmeye çalışırken boğazımı temizledim. Cole hafifçe koluma vurdu.

“İyi misin?”

Ona baktım. *CeCe’ye öyle dik dik, yaşlı bir sapık gibi baktığımı fark etti mi acaba?*

Başımı salladım ve artık konuşmam gerektiğine karar verdim. *Hemen.*

“Büyükbaba Dean’in hikâyesi kadar eğlenceli olmayabilir ama CeCe ile küçük bir haberimiz var,” dedim. Herkes -özellikle de CeCe- bana merakla baktı.

“Olympia’nın artık yeni bir yönetici ve muhasebe sorumlusu var,” diyerek başımla CeCe’yi işaret ettim.

Jo anne bakışlarını CeCe ile benim aramda gezdirdi.

Alaycı bir ifadeyle duraksamadan, “Wade sonunda işi kabul etti demek?” dedi.

PAISLEY HOPE

“İstemeye istemeye,” dedi Wade. “Ama ona söyledim, işyerinde tacize falan kalkışmasın. Ahırda ondan yeterince çekiyorum.”

Güldüm. “Ah tatlım, sen benim tipim değilsin.”

Jo anne, CeCe’ye bilmiş bir tebessümle baktı ama sözü bana yöneltti.

“Komik, CeCe bütün öğleden sonra benimleydi ama bana tek kelime etmedi. Ama bence bu harika bir haber. O kaos dolu ofiste yardıma ihtiyacı var.” Gözleri benimkilere kaydı. “Alınma oğlum, yüzün güzel olabilir ama muhasebe konusunda pek parlak değilsin.”

“Teşekkür ederim?” Az önce hakaret mi yoksa iltifat mı duyduğumu merak ediyordum. Jo bu işi herkesten daha iyi becerirdi.

CeCe gözlerini üzerime dikti. “Sana söyleyecektim, anne. Daha bu düşünceye yeni alışıyordum, başlamadan önce kaçacak mıyım diye emin olmak istedim.”

Gülümsedim. *Saçmalık*. İş bırakmazdı.

Cole kalkıp CeCe’nin omzuna dokundu.

“Eğer bu herif için çalışacak olsaydım, eminim ben de bu fikre alışmakta zorluk çekerdim. En azından ofisteki kadınlarla yatmayacağını biliyoruz.” Güldü. “CeCe... Her zamanki gibi işte. Ayrıca dürüst olalım, o Sonny ile baş edemezdi.”

Wade de güldü. “Doğruya doğru.”

Jo elime çatal bıçakları tutuşturdu.

“Hadi bakalım, büyük patron. Masayı kur.”

Başımı sallayıp yemek odasına geçtim. İçimden geçenleri kimsenin okuyamıyor olmasına minnettardım.

BÖLÜM ON BİR

CeCe

Bugün nereye dönsem Nash orada oluyordu. Sadece dört saattir onun yanında çalışıyordum ama akıl sağlığımı sorgulamaya başlamıştım. Söylediği her şeye inanmak istiyordum; artık eskisi gibi olmadığına, bunun işe yarayabileceğine... Bu işe ihtiyacım vardı. Tek düşünebildiğim, yeniden başlamak ve kendimi meşgul tutabilmektir.

Andrew durmadan arıyor, mesajlar atıyordu. Tek derdi aklıma ait olmayan düşünceler sokabilmektir.

Baştan başlamak, dik bir yokuşu tırmanmak gibiydi ama bu iş, ihtiyacım olan şeylerin başında geliyordu. Merdivenin ilk basamağıydı. Ücret de koşullar da harikaydı; Sonny, Nash'in herkese adil ücretin üzerinde ödeme yaptığını, çalışanlarını mutlu tutmak için buna özellikle dikkat ettiğini söylemişti. Aynı zamanda zorlayıcı bir iş gibi görünüyordu. Özellikle muhasebe sistemlerinin ne kadar dağınık olduğuna bakılırsa. İşletmenin gördüğüm tek yardıma muhtaç kısmı muhasebeydi. Geri kalan her şey -Nash'in uzman olduğu alanlar- mükemmel işliyordu.

Sonny bana Olympia'yı gezdirdiğinde hem etkilenmiş hem de şaşırmıştım. Yeniden tasarlanmış alan kusursuzdu. Son

PAISLEY HOPE

teknoloji pist efektleri, yeni Zamboniler*, yenilenmiş soyunma odaları ve dolapları... Binanın arka yarısındaki tüm zemin kaymaz lastik matlarla kaplıydı, böylece patenciler tuvalete ya da soyunma odalarına patenlerini çıkarmadan ulaşabiliyordu. Seyirci alanı bile konforlu ve sıcaktı. Bu, bir buz hokeyi pistinde daha önce hiç görmediğim bir şeydi.

Nash büfe için yeni bir alan eklemişti. Dışarıdan farklı yiyecek kamyonları gelip içeri açılan bir pencereye yanaşabiliyor, böylece Olympia yerel işletmelerle işbirliği içinde etkinlik geceleri düzenleyebiliyordu.

Sonny, Nash'in topluluğu destekleme konusunda artık çok hassas biri haline geldiğini söylemişti. Lightning maçlarından elde edilen tüm gelirlerin ihtiyaç sahibi yerel hayır kurumlarına bağışlandığı bağış geceleri düzenlediklerini anlattı. Bu jest, Nash'in belki de artık tanıdığım ergenlik ve üniversite yıllarındaki o bencil çocuğun sadece yaş almaktan öteye geçip gerçekten olgunlaşmış olabileceğine inanmamı sağlamıştı. Onun hakkında kafamda bir fikir, bir yanılsama vardı. Ama ne zaman onu görsem ve nazik ya da düşünceli bir şey yaptığına şahit olsam, bu yanılsama yerle bir oluyordu.

Annemle birlikte akşam yemeği hazırlarken altdudağımı ısırdım.

Sanırım onu hâlâ eskiden tanıdığım Nash olarak görmek istiyordum. *O ukala, kadın düşkünü altın çocuk olarak.* Çünkü bunu yapmadığım zamanlarda onun her ortamda ne kadar lanet olası derecede yakışıklı olduğunu fark etmek zorunda kalıyordum. Sadece kokusu bile beni kendine çekiyordu. Taze sandal ağacı ve baharatı andıran bir kokusu vardı. Bugün bana sarıldığında o koku öylesine erkeksi ve sıcaktı ki soğuk bir havadan içeri girip üzerinize sıcak bir battaniye almış, elinize bir

* Buz pistlerinde kullanılan buz yenileme / düzleştirme makinesidir.

DIZGİNLERİ YAKALA

fincan çay tutuşturulmuş gibiydi. Rahatlatıcı. Ev gibi. Tanrım, bundan nefret ediyordum. İhtiyacım olan son şey, onun için ağzımın sulanmasıydı. Özellikle de ailemizin bir parçasıyken. Geçirdiğim bunca yılın ardından ondan uzak olmak, bana onun aile tarihimize ve hikâyemize ne kadar köklü bir şekilde yerleştiğini unutturmuştu.

“Çok sessizsin, bebeğim. Olup biteni sindirmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu annem. Bir yandan patatesleri eziyor, bir yandan da fırından köfteyi çıkarıyordu.

“Sadece uyum sağlamaya çalışıyorum.”

“Bence Nash için çalışıyor olman harika. Gerçekten yardıma ihtiyacı var.”

“Biliyorum, bugün hızlıca bir göz attım. Sadece sürekli bu kadar insanın etrafta olması biraz fazla geldi. Buna alışkın değilim.”

Gözlerimi yemek odasına çevirdiğimde Nash’i gördüm. Başımı olduğu yöne doğru salladım.

“Eve döndüğünden beri hep burada mı?”

Annem köfteyi dilimleyip servis tabağına yerleştirirken dikkatlice düşündü.

“Benim ihtiyacım olduğu kadar burada, hatta bazen ben ihtiyacım olduğunu fark etmeden burada oluyor. Babanı çok öz-lüyor. Hokey oynamaya ara verdiği zamanların neredeyse hepsinde buradaydı. Babanı kaybetmek onu da en az bizim kadar sarstı. Tüm o travmadan sonra hayatında bambaşka bir yola da gidebilirdi ama doğru yolu seçti. Bu kasaba için iyi biri. İnsanlar onu gerçekten seviyor.” Annem ondan bahsederken sanki bir politikacının seçim konuşmasını yapar gibiydi.

Alaycı bir tavırla, “Evet, tam bir halk kahramanı,” dedim dün gece barda müşterilerle sohbet ederken nasıl olduğunu

PAISLEY HOPE

hatırlayarak. Çocuksu bir gülümseme, bronz teniyle parlayan karizması...

Gözüm yeniden yemek odasına kaydı. Nash, vücuduna mükemmel oturan kot pantolonuyla masanın yanında duruyordu. Üzerinde, dövmelemlerle kaplı kaslı kollarını ortaya çıkaran siyah bir tişört vardı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, Wade ile konuşuyordu. Koyu renkli dalgalı saçları şapkasının altından hafifçe görünüyordu. Her zamanki gibi, Stanley Cup şampiyonu Dallas Stars şapkasını ters takmıştı.

Zavallı, arsız bedenim bu manzaraya karşı koyamadı. Ters takılmış bir şapka, özellikle de bu yıkıcı yakışıklılıktaki eski hockey yıldızı -şimdinin yarı zamanlı kovboyu- üzerindeyken her zaman zayıf noktam olmuştu. Göz göze geldiğimiz anda olduğum yerde donakaldım. Nash bakışlarını kaçırmadı; aksine o bakışı sahiplendi ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Ardından, gözlerini benden ayırmadan viskisini yudumladı.

Annem beni daldığım noktadan çıkararak, "Hadi yemeğe!" diye seslendi. O sırada Mabel ve Cole oturma odasından mutfığa geldiler.

Cole annemin omzuna hafifçe dokunarak, "Her zamanki gibi mis gibi kokuyor anne," dedi.

Sanki orası bizden başka hiç kimseye ait değilmiş gibi hepimiz sofraya oturduk. Babamın baş köşedeki sandalyesi ise her zaman olduğu gibi boş kaldı.

Wade elindeki viski bardağını kaldırıp, "Babama," dediğinde biz de ona katıldık.

"Babaya," dedik hep bir ağızdan, ardından bardaklarımızın altını masaya hafifçe vurarak içtik.

Büyükbaba Dean, "Şunu kesinlikle söyleyebilirim ki," derken Cole'u başıyla işaret etti. "O kurnaz adam senin Yankees tişörtüyle bu masaya oturmana içermiştir."

DİZGİNLERİ YAKALA

“Hey, babam farklılıklarımıza saygı duyardı,” diye karşılık verdi Cole.

“Zamanla duymayı *öğrendi*,” diye düzelttim. “Ona Yankees taraftarı olduğunu söylediğinde, seni neredeyse garajda yatıracaktı.”

“Sanırım tam olarak *nerede yanlış yaptım*, demişti,” diye araya girdi Wade.

Cole, “Kesin sesinizi,” diye homurdandı ama biz hep birlikte o eski günleri gülerek andık.

İşte tam o anda, göğsüme yeni bir dalga gibi çöken hüznle, babamın artık bizimle sofraya oturmayacağını ve Cole’u takılmalarıyla kızdırmayacağını fark ettim.

BÖLÜM ON İKİ

CeCe

Wade, “Bildiğim tek şey, bu konuyu er ya da geç konuşmamız gerekecek,” dedi her zamanki sert ve doğrudan tavrıyla. Nash’in *Spicers*’dan getirdiği tatlıdan yerken, annem ve Cole ile birlikte yeni bir at eğitmeni tutmamız gerektiği konusunda derin bir sohbete dalmışlardı.

Mevcut eğitmenimiz ikiz evlat sahibi olacaktı ve uzun bir doğum izni almak zorundaydı. Yerine birini bulmak zor olacaktı. *Kısmen*. Çünkü Wade, çalışması kolay biri sayılmazdı.

“Sam ne kadar süre yok?” diye sordum.

Wade cevap vermeden önce alnını ovaladı. “En az bir yıl.”

Samantha, üniversiteye gittiğim dönemden beri ailemizin yanındaydı.

“Sam olmadığında her şeye yetişemem. Emekli etmemiz gereken dört at var. Yeni atları eğitecek, engel atlama konusunda da deneyimli biri gerekiyor. Üstelik siz hâlâ bana yeni bir derbi koşusu yapmam konusunda ısrar ediyorsunuz.”

Jo anne başını sallarken Wade devam etti. “Başlangıç ücretleri eskisi gibi değil. En iyileri çekebilmek için daha fazlasını önermemiz gerekecek. Tecrübeli birini istiyoruz. Aylarca yeni birini eğitmek istemiyorum.”

DİZGİNLERİ YAKALA

“Bunu kabul etmek zoruma gidiyor ama haklı,” dedi Cole lokmasını yutmadan.

Başımı çevirip Mabel’in masadan Harley’ye gizlice yemek verdiğini gördüm. Göz göze geldik. Ona sadece göz kırptım. O kurnaz köpek, gitmesi gereken yeri çok iyi biliyordu.

Annem, “Ne kadardan bahsediyoruz?” diye sordu.

“Belki yüzde on beş, hatta yirmi artış? Geçici bir pozisyon olduğu için daha cazip hale getirmemiz gerekiyor.”

Annem bir an durup düşündü, sonra her nasılsa gözucuyla Nash’e baktı. Nash de masanın öbür ucundan sadece bir anlığına onun gözlerinin içine kilitlendi ve yemin ederim, başıyla ona onay verdiğini gördüm.

Annem konuştuğunda sesi kararlıydı. “Tamam, halledin. Sam’in gitmesine iki ay kaldı.”

“Hallederiz,” dedi Wade her zamanki kısa ve net tonuyla. “Yeni geleni Sam gitmeden önce eğitmek istiyorum. İkiz olduğu için erken doğum riski var. Hazır olmak istiyorum.”

Gözlerimi kısıp Nash’e baktım. O da bana baksa da hızla gözlerini kaçırdı.

Bir şeyler dönüyordu. Örümcek içgüdülerim devredeydi. *Burada neleri kaçırmıştım?* Annemin finansal bir karardan önce neden Nash Carter’a baktığını öğrenmeyi kafaya koymuştum.

Gerçek bir Ashby klasiği olarak, yemekten sonra annemle birlikte salona geçtik. Büyükbaba Dean uyuklarken biz manikür için Mabel’a teslim olmuştuk. Erkekler ise mutfakı temizliyordu. Cole bulaşıkları yıkıyor, Nash kuruluyor, Wade de yeri süpürüyordu. Konuşuklarını duyabiliyordum.

“Bunca zamandan sonra bu sana garip geliyordur ama doğru yerdesin, bebeğim. Andrew iyi biri çıkmadı.” Annem bana göz kırpıp Mabel’a döndü ve gülümsedi. “Teyzen geri döndüğüne göre artık erkeklerle sayımız neredeyse eşit.”

PAISLEY HOPE

Mabel kıkırdadı. “Bu yüzden mi bu akşam yemeğinde beyz-bol izlemek zorunda kalmadık?” diye sordu.

Tırnaklarıma o berbat, mavi ojeyi sürerken gülümsedim. “Eğer öyleyse, sizi bundan kurtardığım için memnunum.” Başımı çevirip anneme baktım. “Hazır yardım konusuna gelmişken... Nash sana ne gibi konularda yardım ediyor?” Sadece bu kelimeleri söylemek bile göğsümde bir ağrıya sebep olmuştu.

Annem bakışlarını kaçırıp omuz silkti. Kesinlikle haklıydım, bir şeyler dönüyordu.

“Her zaman ne yapıyorsa onu yapıyor. Haftada üç gün gelip Wade ile ahırda çalışıyor. Personelimiz az, artık insanlar çiftlik işi yapmak istemiyor.”

Kaşlarımı çattım. Eğer bir sorun varsa bilmek istiyordum.

“Çiftlik için endişelenme. Burada her şeyi kontrol altında tutuyoruz. Sen yeni işine odaklan. Bu yeni başlangıç için çok heyecanlıyım.”

Gözlerimi kısıp onu süzsem de şimdilik konuyu değiştirmesine izin verdim. Zaten er ya da geç neden böyle davrandığını çözecektim. Vaktim boldu ve bu gece gerçekten yorgundum. Aklımda yalnızca yatağım ve yeni kitabım vardı.

“Yarın alışverişe gitmem gerekiyor. Belki sen de gelmek istersin. Eşyalarımın çoğu hâlâ Seattle’da. Yakında bununla yüzleşmem gerek.”

“O pislikten haber aldın mı?”

Mabel başını bile kaldırmadan, “Büyükanne Jo, bir dolar atman gerekiyor,” dedi başparmağını arkasına sallayarak. Her şeyi duyar, hiçbir ayrıntıyı kaçırmazdı.

“Resmen onun üniversitesini şimdiden finanse ediyorsunuz,” diyerek güldüm. Mabel bana göz kırıp gülümsedi. Yaşına göre olgun bir çocuktü.

DİZGİNLERİ YAKALA

“Her neyse. Evet, Andrew şu an tam bir baş belası. Birkaç saatte bir arıyor. Sadece üç kez açtım. Birinde suratına kapattım ama bilerek olmadı. Diğer iki seferde de sanki bağlantı kopuyormuş gibi yaptım. Ne zaman geri dön demeye başlasa hemen kapatıyorum.” *Ya da bana neden yabancı bir adamın benim adıma konuştuğunu sorduğunda.* Nash’i yeni erkek arkadaşım olmakla suçluyordu. Bunca yıl bana sadakatsiz davrandıktan sonra sanki hesap sorma hakkı varmış gibi.

“Ciddi olduğumu hâlâ anlamıyor. Ya da bunun geçici bir öfke nöbeti olduğunu düşünüp eninde sonunda döneceğime inanıyor. Kendi başıma ayakta kalabileceğime inancı yok. Bütün o kırmızı bayrakları daha önce fark etmeliydim.”

“Keşke, belki, acaba.” Annem elini sallayarak kaygılarımı savurdu. “Geriye dönemezsin, sadece ileriye bakarsın. Artık buradasın, önemli olan tek şey de bu. Baban gurur duyardı. Zaten onu hiç sevmemişti.”

Gülümsedim. “Biliyorum.”

“Baban insanları gözünden tanırdı.”

“En iyisiydi,” dedim.

Gözucuyla Nash’e baktım. Temizlik yaparken kollarındaki kaslar ve damarlar belirginleşiyordu. Tezgâhı düz ve dikkatli hareketlerle silerken bezi sıktı ve ardından aynı işlemi yeniden yaptı. Fazla düzenliydi. İçinde bir yerlerde mutlaka dağınık bir tarafı olmalıydı. Bir an için çarşaflarını yatağın altına sıkıştırarak mı serdiğini düşündüm ve bu düşünce dudaklarımda hafif bir gülümsemeye yol açtı.

Mabel oje sürmeyi bitirdi. Elimi çekip tırnaklarıma baktım. Rengini saymazsak, fena durmuyorlardı.

“Harika olmuş, Mabel bebeği.” Alnına bir öpücük kondurdum.

PAISLEY HOPE

“Bir gün güzellik salonum olacak,” dedi kendinden emin bir sesle.

Nash işini bitirip odaya girdi. “Ondan şüphem yok.”

Kapı zili çaldığında irkildim.

Sanki birini bekliyormuş gibi Jo anneye baktım. Yardım isteyerek ellerini havaya kaldırdı. “Eh, a sana kapıyı. Ojelerim daha kurumadı,” dedi.

Kapıya yaklaştığımda, camın ardından o tanıdık *UPS*  niformasını gördüm. *Hızlı gelmişti.*

“Cecilia Ashby için bir paket var.” Kapıyı açtığımda bana dostça gülümsedi.

“Benim,” dedim.

“Lütfen buraya imza atın.”

Söylediğini yaptım ve ağır kutuyu girişe taşımak için gücümü topladım. Cuma günü bu koliyi arabadan alıp *UPS* teslim noktasına nasıl g t rd ğ m  hâlâ bilmiyordum.

“Teslimat mı?” diye sordu Nash. Ardından kutuyu benden kolayca alıp güçlü kollarına yerleştirdi. Parmakları benimkine değdiği anda damarlarıma bir akım yayıldı.

“İçinde kaya parçaları mı var?” diye sordu.

“Dizüstü bilgisayarım ve en sevdiğim kitaplar.”

Başını sallayarak onayladı. “Hazır olduğunda Stardust’a kadar ben taşırım.”

Tam reddedecektim ki kutuyu çeyrek mil boyunca taşıyamayacağımı fark ettim. Üstelik artık onun için çalışıyordum, onunla iyi ge inmeliydim.

“Teşekkür ederim. Ne zaman istersen hazır sayılırım. Aslında epey bir yorgunum.”

Başını salladı. “ ocuklara çıktığımı haber vereyim. Yarın sabah Wade ile burada erkenden işim var, sonra merkeze geçeceğim.”

DİZGİNLERİ YAKALA

“Sıradaki sen misin, Nash amca? Yıldızlar yine yeşil mi olacak?” diye bağırdı Mabel salondan.

Nash Carter’ın devasa, nasırlı ellerinin yedi yaşındaki yeğenim tarafından tırnakları boyanırken sehpanın üzerinde durduğunu gözümde canlandırınca gülümsedim. Nash başını bana çevirip iki yana salladı; sanki dalga geçmemem için beni uyarıyordu.

“Bu sefer değil, ufaklık. Ama başka sefere söz,” dedi ona seslenerek. Yüzü ısıltı ısıltıydı.

Jo anneyi ve Mabel’i kucakladım.

Cole mutfaktan, “Görüşürüz Rae. Eve yürürken kimseyle kavga etme,” diye seslendi.

“Ha-ha,” diye cevap verdim.

Nash, “Onu göz kulak olurum,” diye takıldığında gözlerimi devirdim. *Sadece bir kez olmuştu.*

Nash ile birlikte dışarı çıktık. Çakıllı yolda ilerlerken kutumu içindeki her şeyle birlikte hiç zorlanmadan taşıyordu. Havada sadece cırcırböceklerinin sesi vardı. Yolumuzu ateşböceklerinin parıltısı aydınlatıyordu. Bu çiftlik, yaz aylarında gerçekten bambaşka oluyordu.

“Peki ya diğer eşyaların? Yedi yıl mı? Sekiz? Orada hâlâ çok eşyan vardır,” dedi.

“Var. Bir noktada gidip almam gerekecek. Andrew da paylaştığımız daireyi satmak zorunda kalacak. Ya eşyalarımı almak için geri döneceğim ya da gönderilmesini sağlayacağım. Henüz bilmiyorum. Onu tekrar görmek bile beni strese sokuyor.”

Nash başını salladı. Karanlıkta olsak da çenesinin kasıldığını görebildiğime yemin edebilirdim.

“Nasıl bu hale geldi? Yanında olma düşüncesi bile seni strese sokuyorsa orada nasıl yaşadın?”

PAISLEY HOPE

“Bilmiyorum. Eğer mantıklı gelirse, sanırım zihinsel olarak o mutsuzluğu bastırmıştım.”

Nash güldü. “Düşündüğünden çok daha mantıklı geldi.”

Sözlerinin altında başka anlamlar yattığını hissetsem de üstüne gitmedim. Konuşmaya devam ettim. “Aslında tahmin etmeliydim. Sadakatsizliğine dair işaretler vardı. Telefonu hep *rahat* *etmeyin* modundaydı. Nereye gitse yanında götürürdü.” Kendi kendime güldüm çünkü şimdi geriye dönüp bakınca, o işaretleri görmüş ama görmezden gelmiş olduğumu açıkça fark ediyordum. “Duşa bile götürürdü. Düşünebiliyor musun? Düşün içine.”

Nash derin bir nefes verdi.

“Hiç ciddi bir ilişkin olmadığını için şükretmelisin. Bittiğinde insanı içten içe parçalıyor.”

“Kesinlikle,” diye karşılık verdi. “Ya da her şeyi en beklenmedik anda kaybedersin.”

Başımı salladım. Onun da zor zamanlar geçirdiğini biliyordum. Daha fazla kurcalamadım ve o tekrar konuşana kadar birkaç saniye sessizlikte yürüdük.

“Eğer sormamda sakınca yoksa, geri dönüşü olmayan noktaya seni ne getirdi?”

İç çektim. Ne kadar garip olsa da bunu Nash’e anlatmak iyi geliyordu. Zaten olan olmuştu.

“Geçen yıl Noel’de evdeyken, babam bir sabah oldukça bilinçliydi. Salonda birlikte kahve içtik. Gerçi o zamanlar salon onun geçici yatak odasıydı.”

Nash başını salladı. “Hatırlıyorum. Ocak ayında, o ölmeden önce birkaç günlüğüne buradaydım.”

Ona doğru hızla baktım.

“Bunu bilmiyordum,” dedim. Görünen o ki, son birkaç yılda Nash’in neler yaptığına dair pek bir fikrim yoktu.

DIZGİNLERİ YAKALA

“Evet, elimden geldiğince hep geri geldim... Özellikle de son zamanlarında. Onu kaybetmek, kendi babamı bir kez daha kaybetmek gibiydi ama bu kez vedalaşma şansım vardı. O fırsatı asla kaçırmazdım.”

Aramızda birkaç saniyelik sessizlik oldu. O sessizlikte bir şey söyleme ihtiyacı hissettim. “Babam seni gerçekten severdi.”

Başını sallasa da bana bakmadı. “O en iyisiydi. Bir daha onun gibi birisiyle tanışacağımı sanmıyorum.”

Gözlerimi ileriye çevirip gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. Boğazımı temizleyerek, “Her neyse,” dedim. “O sabah bana yanımda bir erkeğin olması gerektiğini söylemişti. Beni seven bir adamın, babam bu kadar hastayken beni Noel’de tek başıma eve göndermeyeceğini söylemişti. Sonra da Andrew’un bana sadık olmayabileceğini ima etmişti. O anda fark ettim. Babam ülkenin bir ucunda bile bunu bu kadar net görebiliyorsa, ben sadece kendime yalan söylüyordum ve kendime sunduğum tüm bahaneler boşunaydı.”

“Peki sonra başka bir kadın olduğunu mu öğrendin?”

“Kadınlar,” diye düzelttim.

Nash yüzünü bana çevirdi. Hem şaşırmış hem de... öfkelenmiş görünüyordu.

“Orospu çocuğu,” diye homurdandı.

“Aynen öyle,” dedim. Şu noktada yapabildiğim tek şey gülmekti.

“Yaptıklarına daha dikkatli bakmaya başladım. Kredi kartı harcamalarına göz attım; benimle çıkmadığı ikili öğle ve akşam yemekleri, bana gelen hiçbir şey olmadığı halde iç çamaşırı mağazalarından alınan ürünler...”

“Tanrım, CeCe...”

Stardust’ın eski tahta basamakları ayaklarımızın altında gırdadı. İçeri girdiğimizde Nash’i, mutfak penceresinin önüne

PAISLEY HOPE

kurduğum yeni bilgisayar masasının yanına yönlendirdim ve girişteki lambayı yaktım. Kutuyu bıraktı, ben de açacak bir şey almak için mutfığa geçtim. Ocağın üzerindeki lambayı yakmamla karanlık odada içeriye yumuşak bir ışık doldu.

“Son darbe mayısta, her yıl olduğu gibi onun paltolarını kuru temizlemeye verdiğimde oldu. Geri almaya gittiğimde görevli kadın bana küçük bir kıyafet torbası verdi. İçinde simli, pembe bir tanga vardı. İç cebinden çıkmış, kadın da benim olduğunu sanmış. Kontrol etmek aklıma bile gelmemişti. O anda emin oldum. O anlar, hayatımda yaşadığım en aşağılayıcı günlerdi ama ne yapmam gerektiğini biliyordum. Sürekli babamın sesini duyar gibiydim. Bazen hâlâ rüyalarımda onunla konuşuyorum. Benimle bu kararı verdiğim için gurur duyuyor gibi. Saçma gelebilir ama belki de rüyalarım gelerek bana mesaj veriyor.”

Biraz fazla konuşmuştum. Sonra birden kiminle konuştuğumu hatırladım. Hayatın başka bir evresinde Nash de Andrew gibi bir adam olabilirdi.

Kutuyu keserken, “Pardon. Sanırım fazla derine daldım,” dedim gergin bir kahkaha atarak. Ona döndüğümde gözlerinin üzerimde gezinmekte olduğunu gördüm. Derin düşüncelere dalmış gibi bir hali vardı.

“Hiçbir kadın aldatılmayı, kullanılmayı ya da aşağılanmayı hak etmez. Babanı dinleyip içgüdülerine güvenmene gerçekten sevindim.”

Kutudan kitapları çıkarırken onu süzdüm.

“Aslında sana pek adil davranmadım, Nash. Sanırım seni hep eskisi gibi görüyordum. Gözümde daha çok Andrew gibiydin.”

Nash dudaklarını birbirine bastırıp bir homurtu çıkardı, sonra yüzünde dehşete düşmüş bir ifade belirdi.

“Bir kadına öyle davranacağımı mı düşündün?” diye sordu.

Omuz silktim. Kelimelerimi dikkatli seçmeye çalışıyordum, sonuçta artık onun çalışanıydım. Bazen keşke beynimle ağzım arasında bir filtre olsaydı diye düşünüyordum. Göz temasından kaçınarak o yakıcı mavi gözlerinden uzak durmak istercesine arkamı döndüm ve toparlamaya çalıştım.

“Yani... aldatma kısmı değil ama her gün yanında başka bir kız olurdu. Hokey oynarken hakkında yazılanları okudum. Çıktığın bir kadın vardı, Cory Kane’in karısıyla yattığını söylemişti.”

Nash şapkasını çıkarıp kanepeye bıraktı, parmaklarını saçlarının arasından geçirip pencereye yöneldi. Sugarland Dağı, karanlıkta bile hâlâ ürkütücü görünüyordu.

“Medyadakilerin hakkımda ne düşündüğü sikimde bile değil. Bahsettiğin o model Kelsey’di. Hiçbir zaman ciddi değildik ve onu asla aldatmadım. Evet, birçok kadınla çıktım ama hepsi yüzeysel ilişkilerdi. Hiçbir zaman sadakatsizlik etmedim ve etmem de. Hayatımda birlikte olduğum her kadın, nerede durduğumu çok iyi bilirdi. Ben flört etmem, ilişki yaşamam. Sadece Kelsey, beni değiştirebileceğini düşündü. Ama birkaç hafta içinde onun derdinin benimle değil, sosyal medya takipçileriyle olduğunu anladım. O sözde TMZ’ye söyledikleri... Biz çoktan bitmiştik. Söylediği şeylerin hiçbirinde gerçeklik payı yoktu.”

Pencereden uzaklaşıp bana doğru birkaç adım attı. Nash ile bu şekilde baş başa kalmak tuhaf hissettiriyordu.

“Cory bunu biliyor. Ben biliyorum. Karısı da biliyor. Hâlâ çok yakınız. Cory ile en az haftada bir konuşurum. Geçen yıl Noel’i onlarla geçirdim, Haziran’da oğullarının doğum gününe de gittim. Dedikodular bu işin doğasında var. Kelsey, o meşhur on beş dakikasını arıyordu ve aldı da. Tanıştığımızda samimi biri gibi görünüyordu.”

PAISLEY HOPE

Bir adım daha yaklaştı. Ellerini omuzlarıma koyup sıkıca tuttu. Gözlerini gözlerime diktiğinde, dürüst olduğundan en ufak bir şüphem kalmadı.

“Şunu aklından çıkarma Rae, Andrew’un sana yaptıkları yanlıştı ve sen çok daha iyisini hak ediyorsun.”

Nash gibi bir adamın burnumun dibinde, o lacivert gözle-riyle bana böyle bakmasına hiç hazırlıklı değildim. Gözümü ondan ayıramadım. Bu yakınlık, söyledikleri ve ellerinin tenimdeki baskısı... Hatta o tanıdık, sıcak baharat kokusu bile tüm dikkatimi ele geçirmişti. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına itti ve o küçücük hareket bile tenimde kıvılcımlar bıraktı.

Gözleri dudaklarıma kaydı. Yutkunurken boğazının kasıldığını gördüm. Gerçekten Nash Carter’ın dudaklarının benimkilerin üzerinde nasıl hissettireceğini mi düşünüyordum? *Tanrım, dudakları çok güzeldi.* Gözümde hemen birlikte eriyip gittiğimiz o görüntü canlandı. İçime bir sıcaklık yayıldı. Kalp atışlarım hızlandı, uzun zamandır bir erkek yüzünden böyle hissetmemiştim. Üzerimdeki her kumaşın tenimdeki varlığını hissedebiliyordum. Nefes alışlarımız aynı ritmi yakaladı. Başparmağı tişörtümün yakasının altından sıyrıldı ve omzum boyunca yumuşakça gezindi.

“Şunu söyleyeyim, bir adamın senin gibi bir kadını bırakıp başka bir kadına bakması bile ya aklını kaybettiği ya da dünyanın en büyük aptalı olduğu anlamına gelir.”

Bu bakışlar, bu sözler, bu dokunuş... hepsi birlikte fazlaydı. Sarhoş ediciydi.

Öp beni. Kadınlığım resmen çığlık atıyordu.

Tam o anda kapı çaldı. İkimiz de irkildik.

Nash’in elleri kollarımdan kayarak indi, boğazını temizledi ve geriye doğru çekildi.

DIZGİNLERİ YAKALA

“Pardon, CeCe. Şapkamı ve güneş gözlüğümü burada unutmuştum,” dedi Cole kapının arkasından.

Kendime gelip etrafıma bakındım. Nash’in ellerinin, az önce kollarımda bıraktığı sıcaklığı hâlâ hissediyordum.

Cole’un eşyalarını sehpanın üzerinde bulup ona uzattım.

“Çıkıyor musun?” diye sordu Nash, Cole’a.

Cole biraz önce içeride neler yaşandığını hiç fark etmemiş gibi, “Evet, şimdi çıkıyorum,” dedi.

“Güzel, ben de arabama kadar seninle yürürüm,” dedi Nash. Sonra bana döndü. “Görüşürüz, Rae.” Şapkasını başına geçirip kapıdan çıktı.

“Görüşürüz,” diye mırıldandım ve kapı kapanırken kendime az önce ne sikim olduğunu sordum.

BÖLÜM ON ÜÇ

Nash

“Biliyorsun, yeni eğitmenin maaşı konusunda yaptığın yardım için minnettarım. Bu bir hayır işi değil. Buradaki işler düzene girmeye başladığında sana geri ödeyeceğiz,” dedi Wade, ahırın diğer ucundan seslenerek.

Başımı salladım. “Hiç sorun değil. Jo anneye ne söylediysem sana da aynısını söyleyeceğim. Buna kafa yorma. Biz aileyiz, böyle şeyleri sorgulamam bile.”

Başını salladığımda devam ettim. Aslında bir süredir bu konuyu onunla konuşmak istiyordum.

“Seneye derbiye katılmak için yeterlilik denemelerine yeniden başlamayı hiç düşündün mü? Eğer sıralamaya girersen oldukça iyi para kazanırsın. Ben artık buradayım. Elemeler için gitmen gerektiğinde sana her konuda yardımcı olurum. Masraflar konusunda da elimden geleni yapmaya hazırım.”

Wade homurdandı ve yüzü rahatsız olduğu zamanlardaki gibi buruştu. “Senden para almak hoşuma gitmiyor, Nash.”

“Bu hepimizin parası. Zaten annenle baban olmasa, bugün elimde beş kuruş *bile* olmazdı. Bu aileden başka yatırım yapılacak daha iyi bir yer yok.”

DİZGİNLERİ YAKALA

Bunu ona asla söylemezdim ama gerçekte o kadar çok param vardı ki ne yapacağımı bilmiyordum. Stars dokuz yıl boyunca bana yılda milyonlarca dolar ödemişti ve her adımda doğru yatırımlar yapmıştım. Derbi masrafları benim için hiçbir şeydi.

“Bunu takdir ediyorum. Ne tür bir eğitmen bulacağımıza ve tecrübesinin ne olacağına bakalım. Sağ ol, dostum. Gerçekten,” dedi Wade gülümseyerek.

Saat sabahın yedisiydi ve biz toynak temizliyorduk. Yaklaşık iki saattir gündelik işlerle uğraşıyorduk ve hiç uyumamıştım.

“Bugün biraz gergin gibisin, iyi misin adamım?” diye sordu Wade, on dakikada ikinci kez toynak pensimi yere düşürmemi izlerken.

“İyiyim,” dedim dişlerimin arasından.

Aklımdan bir türlü çıkaramadığım şeyse, dün gece kız kardeşinin parmaklarımın altındaki o yumuşacık teniydi. Ve bu durum kafamı fena halde karıştırıyor.

“Sadece yorgunum, bugün yapılacak çok şey var.”

“Ayrıca CeCe’nin ofisini yapışkan notlar ve planlayıcılarla işgal etmesine sadece bir gün kaldı. O, her şeyi kontrol etmeye çalıştığında hep böyle tuhaf şeyler yapar. Ama ona bu işi verdiğin için teşekkürler. Bu, dikkatini başka bir yere yönlendirmesi için iyi olacak.”

“Benim de ona ihtiyacım var. Bunun için minnettarım.”

“Yemin ederim, o Andrew denilen herifi burada görürsem beni tutmak zorunda kalırsın.” CeCe’nin üniversite mezuniyetinde Andrew’un telefonla konuşmaya başlayıp tam slayt gösterisinin ortasında odayı terk ettiği hikâyeye başladı.

Onu yarım yamalak dinleyebiliyordum çünkü bugün benim de kendime ait dertlerim vardı. *Mesela, neden dün gece kendimi tutamadığımı, CeCe’yi o şekilde neden kavradığımı anlamaya çalışmak gibi.* Onu öpmek istemiştim. Sadece öpmek de değil,

PAISLEY HOPE

kendimi başka bir erkeğin ona verdiği acıyı unutmamasına yetecek kadar derinlemesine içine gömmek istemiştim. Ayrıca, eğer şu Andrew denen herifi bir gün görürsem, kafasını patlatacaktım. Asıl Wade *beni* tutmak zorunda kalacaktı.

Wade hikâyesini bitirirken iç geçirdim, CeCe'yi aklımdan çıkarmaya çalışıyordum.

“Eğer buraya bir gün adım atarsa, benden de destek alırsın,” dedim. Wade alçak sesle güldü.

Kısa bir sessizlik oldu.

“Hem senin hem de CeCe Rae'in evde olması çok güzel. Babamdan sonra burası fazla sessizdi. Gerçi ikinizin aynı yazda geri dönmesi tuhaf. Aramızda kalsın ama o herifi terk edecek cesareti bulmasına çok sevindim.”

“Dün gece yürüyerek eve giderken biraz ondan bahsetti. Tanıdığım CeCe'nin böyle birine katlanabileceğine inanamıyorum.”

“Andrew sinsi bir köpekti. Cazibeli, parlak ve tam anlamıyla manipülatif. Babam ondan nefret ederdi.”

Şaşırmamıştım ama yine de bunu duymak içimi rahatlatmıştı. Wyatt her zaman çok akıllı bir adam olmuştu.

“Bir keresinde babam, ona Steven Connolly'ye yaptığımız gibi biraz sert davranmamız için yüklü para vereceğini söylemişti. Onu hatırlarsın, CeCe ile ikinci seviyeye geldiğini futbol takımına anlatmıştı. Sen ve Cole ona sağlam bir ders vermişsiniz. Az kalsın altına kaçıracaktı,” dedikten sonra anıyı hatırlayıp güldü.

Elbette hatırlıyordum.

“CeCe dokuzuncu sınıftaydı. Steven ise on ikinci sınıfta! Onunla verandada oturup bu olayı ağlayarak anlattığı günü hatırlıyorum. Neden ayrıldığını bir türlü anlayamamıştı.”

DİZGİNLERİ YAKALA

“CeCe hep yanlış adamları seçti,” dedim. Sesim beklediğimden daha sert çıkmıştı.

“Hiçbirimiz aşk konusunda çok da başarılı değiliz,” dedi Wade, neredeyse kendi kendine mırıldanmıştı.

Wade ve eşi Janelle, bir yıl önce ayrılmıştı. Buz gibi, yalnızca dış görünüşe önem veren bir kadındı. Wade’in onda ne bulduğunu hiç anlayamamıştım; muhtemelen sadece üniversite aşkı olduğu için beraberlerdi. Wade fazlasıyla sadıktı ve ilişki tek taraflı hale gelse bile ona tutunmuştu. Şimdi o kadın hâlâ Wade’in evinde yaşıyor, onun ödediği nafakayla göğüslerini yaptırıyor ve otuzlu yaşlarının ortasında bir kriz geçirip kasabadaki her adamla yatıyordu.

“Sanırım hepimiz, anne ve babamızınki gibi bir aşkı yaşamaya çalışıyoruz ama artık öyle bir sevgi kalmadı. İnsanlar fazla bencil. Belki de yalnız kalmaya mahkûmuz.”

“Hayır, sadece doğru insanı bulman gerekiyor,” dedim. Normalde olduğumdan çok daha duygusal bir tonda konuşmuştum.

Wade’in kahkahası sessiz ahırı çınlattı. “Şuna bak, ne kadar da felsefi konuştun! Resmen ilişkiler konusunda ikiyüzlüsün. Sana bir şey söyleyeyim mi, ben ancak sen evlenmeye karar verirken evlenirim,” dedi ve ikimiz de güldük. İkimiz de benim kimseyle bağ kurmak ya da evlenmek gibi bir isteğim olmadığını çok iyi biliyorduk. *Çünkü bir nefes kadar kısa sürede her şeyi kaybedebileceğini bilerek yaşarsan, kimseye bağlanmazdın.*

“Umuyorum ki CeCe son seçiminden daha iyi birini bulur. İnsan yaptığı hatalardan ders almayı öğrenmeli. Ama bildiğim bir şey var. Senin onun arkasında olduğunu bilmek ona iyi hissettiriyor. Üçümüz buradayken, o adam buralara tekrar adım atmaz,” dedi Wade.

PAISLEY HOPE

Alnımdaki teri silerken, “İyi, Kötü ve Çirkin”in yeniden dirilişi gibi olacak,” dedim ve güldüm. Eskiden bela peşinde koşarken bize taktıkları o efsanevi lakabı hatırlamıştım.

“Yalnız, Kanunların Babası Şerif’i yeniden aramıza dönmesi için ikna etmemiz gerekebilir ki, bu da pek kolay olmayacaktır,” diye ekledim.

Wade bir an düşündü.

“Yok... artık Mabes var. O küçük kız, hepimizden daha çok kış tekmeler!”

“Doğru söylüyorsun,” dedim ve tüm sabahı işimizi yaparak sessizlik içinde geçirdik.

Büyük evin mutfağı sessiz ve güneşliydi, kendime bir kahve koyarak sabah mahmurluğunu üzerimden atmaya çalıştım. Bu sabah beni perişan etmişti ve önümde hâlâ tüm gün sürecektik eğitimler ve Merkez’de toplantılar vardı.

Jo, Mabel’ı okula götürmek için çıkmıştı. Cole, çift vardiya çalışıyordu ve Wade çoktan bir sonraki işine -Sam ile antrenmana- geçmişti bile.

Taze yapılmış bir çörek kapıp mutfak masasının başına oturdum. Evin arkasındaki Sugarland Dağı’na karşı, elimde buharı tüten kupamla birkaç dakika kafamı toparlamaya ihtiyacım vardı. Ama o dakikaları bulamadım. Ön kapı açıldığında CeCe uyuklu gözlerle içeri girdi. Gözlerini ovuştururken henüz benim orada olduğumun farkında değildi.

Onun beni görmediği o on saniye fazla samimi hissettirdi. Bir şey söylemeliydim ama söyleyemedim. İçimden gelmedi. Üzerinde pembe saten bir şort vardı; bronz, pürüzsüz uyluklarının üstünde su gibi akıyordu. Ellerimi o kumaşın altına

* *The Good, the Bad and the Ugly*, 1966 yapımı ünlü bir Western filmidir; karakter, kendi üçlü arkadaş grubunu bu filmdeki üçlüye benzeterek espi yapmaktadır.

kaydırma düşüncesi bile pantolonumun içinde bir hareketlenmeye sebep olmuştu. Üstünde aynı kumaştan, saten bir atlet vardı. Mükemmel göğüslerinin üstünden beline kadar süzülüyor ve karnında durup teninin küçücük bir kısmını ortaya çıkarıyordu. Ve sanki evren bana oyun oynuyormuş gibi bir de sutyen giymemişti. Belirginleşmiş uçları net şekilde seçilebiliyordu. Saçları dağınıktı, omuzlarından aşağıya dalga dalga dökülüyordu. Sabah CeCe'si bambaşka bir seviyedeydi. O, tam anlamıyla nefes kesen bir deneyimdi. Bu haliyle daha iyi görülebileceği tek yer; çarşılarımın arasında, benim altımda, adımları çılgınlığa haykırdığı an-

“Aman Tanrım, Nash!” Beni fark ettiği an sıçradı. Normalde ayağa kalkardım ama şu an, kelimenin tam anlamıyla yarı ereksiyonla masanın altında otururken bunu yapamazdım. Kahvemden bir yudum alıp sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştım.

“Sen olduğunu fark etmedim,” dedim. “Wade’in peşimden geldiğini sanmıştım.”

Esnedi ve kısacık sabahlığını göğsüne doğru çekti ama artık çok geçti; az önce bana sunduğu o görüntü sonsuza kadar zihnime kazınmıştı bile.

“Henüz bir kahve makinem yok, o yüzden onun yerine sana ben çelik edeceğim.”

Parmak uçlarında yükselip üst raftan bir kupa almaya çalıştı. Gözüm onun ellerine ve ulaşmaya çalıştığı kupaya kaydı. O bardağa kendi başına ulaşma şansı yoktu. Sonunda yerimden kalkabildim. Ona doğru yürüyüp tam arkasında durdum.

“Oraya ulaşamazsın, ufaklık,” dedim bardağı alıp önündeki tezgâha bırakarak. Bu açıdan bakınca onu sarmalamış gibiydim. *Bu fikri fazla sevmiştim.*

Ne kadar istemesem de geri çekildim.

PAISLEY HOPE

“Otur,” dediğimde başını bana doğru çevirdi. Yüzünde *bana emir verme* ifadesi vardı. Başımı yana eğdim.

“Misafir karşılayacak gibi giyinmediğin için...” dedikten sonra ekledim. “Kahveni ben getiririm.”

Sabahlığına biraz daha dolandı. Haklı olduğumu biliyordu. Ama söylemediğim şey şuydu ki, bir yılı aşkın süredir kimseyle yatmamıştım ve onun o şortlu hali şu an benim için çok fazlaydı.

“*Mutfağında* yarı zamanlı bir kovboyla karşılaşmayı beklemiyordum,” dedi.

“Tatlım, bu mutfak herkesin.”

“Yeniden alışmaya çalışıyorum,” derken söylediğimi dinleyip masaya oturdu.

“Hâlâ iki krema, bir şeker mi?” diye sordum.

“Hatırlamış olmana şaşırdım. Evet, teşekkürler.”

CeCe hakkında hatırlamadığım pek bir şey yoktu. Dumanı tüten Kentucky Derbisi kupasını önüne koydum. Wyatt’ı o kupadan herhangi bir sabah kahve içerken hayal etmek çok kolaydı.

“O günü hiç unutmam. Peki sen hatırlıyor musun?”

“Nasıl unutabilirim?” diye yanıtladı ve bu cevabı yüzümde bir gülümseme bıraktı.

Kahvemden bir yudum aldım. “O ilkbaharın tamamı dün gibi aklımda.”

CeCe saçlarını toplayıp dağınık bir topuz yaptı, o anının içine dalıp gitmişti.

“Babamı bir at için hiç bu kadar hevesli görmemiştim. Sizi nereye gitse yanında götürürdü. Bütün derbi öncesi etkinliklerine, Arkansas’a, Keeneland’deki yarışlara...”

Bir anlık sessizlik oldu.

DİZGİNLERİ YAKALA

“O bunu hiç açıkça söylemedi ama biliyordum...” Ona daha önce kimseye söylemediğim bir gerçeği itiraf ediyordum. “Biliyordu. Benim ihtiyacım olduğunu biliyordu. Kendimi verecek bir şey, içinde kaybolacağım bir şey. Gerçekliğimden kaçacak bir meşgale.”

CeCe kahvesinden bir yudum aldı ama hiçbir şey söylemedi. Gözleri doldu, bir damla yaş yanağından süzüldü. Düşünmeden elimi uzatıp siliverdim. Bir anlığına dokunuşumla donakaldı. Kontrolsüzce yapmıştım. *Ben gittikten sonra onların yanında ol. Özellikle kızların.*

“Hayat bazen adaletsiz olabiliyor. Onu bizden bu kadar çabuk alması da öyleydi ama baban en iyisiydi. Onu bu kadar bile tanımış olmak bir şanstı,” dedim. Bu cümleyi sık sık kuruyordum ama o an daha derin, daha anlamlı geldi.

Gözyaşları arasından gülümsedi.

“Şapkam hâlâ duruyor,” dedikten sonra kahkaha attı. O çirkin, mor saç aksesuarını hatırladığımda ben de gülümsedim.

“O çılgın şeyle kraliyet düğününe gidiyormuşsun gibi görünüyordun,” dedim sırtarak.

“Ve ben de, siz çocukları daha önce bir aradayken hiç bu kadar şık görmemiştim. Tüm gün boyunca ne kadar rahatsız durduğunuzu unutamıyorum.”

Buna daha çok güldüm çünkü onun o çan gibi kahkahası bulaşıcıydı, hep öyle olmuştu. Kupasını kaldırdı.

“Rising River,” dedi kupanın üzerinde 2006 yılının yanında kazınmış olan o yaşlı atın adına bakarak. *Hayatımın tamamen değiştiği yıl.* “Onu hâlâ ziyaret ediyor musun?” diye sordu.

“Çoğu gün ona biniyorum,” dedim dürüstçe. Wyatt’ın onu bu kadar yıl saklamış olduğuna hâlâ inanamıyordum ama Rising River, onun en büyük profesyonel başarısıydı. Ondan vazgeçemezdi. “O at hepimizden daha iyi yaşıyor,” derken güldüm.

PAISLEY HOPE

“Kesinlikle öyle.” Yüzünde bir gülümseme belirdi.

Rising River on üç yıldır emeklilik hayatı yaşıyordu ve doğru bakım ile on yıl daha yaşayabilirdi. Ona her bindiğimde, bana her şeyi atlatılabileceğimi hatırlatıyordu. Wyatt Ashby’nin benim için yaptığı fedakârlıkları düşünmemi sağlıyordu. Beni hayatta tutmuştu ve bugün neysem, onun sayesinde olmuştum. Bazen ona duyduğum özlem, kendi aileme duyduğumdan bile büyük oluyordu.

Kahvemi yudumlayıp göğsümde düğümlenen hissi bastırmaya çalıştım. CeCe ile birlikte birkaç dakika arka pencereden dışarıya, hatıralarımıza dalmış halde bakakaldık. Hiçbir şey konuşmadık. Sadece huzurlu bir sessizlik içinde kupalarımızı boşalttık.

“Patilerini temizle, Harley,” dedi Jo anne ön kapıdan girerken. Aramızdaki o sessiz huzur bir anda bozulmuştu.

Mutfağa girdiğinde bir CeCe’ye, bir bana baktı.

CeCe’nin başına bir öpücük kondurarak, “Rising River, babanın favorisi,” dedi.

Ayağa kalkıp boğazımı temizledim çünkü bu ortam artık fazla ağır gelmişti. Hava. Hava almam lazımdı. CeCe’nin yüzünden uzaklaşmam gerekiyordu.

Bu küçük ezilme halini -ya da bu her neyse onu- durdurmam gerekiyordu. Kendime gelmeliydim. CeCe Ashby benim için yasak bölgedeydi ve hep öyle kalacaktı. Güzelliği ya da ortak bir geçmişimiz olması hiçbir şeyi değiştiremezdi.

BÖLÜM ON DÖRT

CeCe

Liv: Kutlama yapıyoruz.

CeCe: Yeni işimi kutlamak için
dışarı çıkmama gerek yok.

Ginger: Bunun seninle ilgili olduğunu
kim söyledi? Bugün Cole ile karşılaştım
ve bana somurtarak bakmadı. AYRICA
bana merhaba dedi. Kabuğunu kırıyorum.
Onun kelepçelerinin yatak başlığında
olmasına bir adım daha yaklaştım.

Liv: Aman Tanrım, düğünü planla!

CeCe: İlkine ve ikincisine: İğrenç.
Üçüncüsüne gelince: Yeniden dışarı
çıkamayız, pazar gününü yeni
atlattım ve yarın işe başlıyorum.

Ginger: Dışarı çıkıyoruz. Bu gece
uslu olacağız. Yarın sabah dokuzda
dersim var. Sadece bir içki.

PAISLEY HOPE

CeCe: Yeni patronum kasabadaki tek barın
sahibi olduğu için profesyonel
sınırımı korumaya çalışıyorum.

Ginger: Buna ne dediğimi biliyor musun?

Liv: Tüm kasaba buna ne dediğini biliyor.

Ginger: Atı boş ver...Yeni patronun aşırı seksi.

Liv: İşte yine başladı. Bunu söylemeden
tek bir gün geçiriyor musun?

Ginger: Geçirmemeye çalışıyorum,
bu kasabadaki kovboyları gördün mü?

CeCe: Evet, midemi bulandırmayı kes.
Onlardan ikisi benim kardeşim.

Ginger: Bu kulağa senin
sorunun gibi geliyor.

Liv: O zaman... Sekiz?

CeCe: Bu arkadaş baskısı.

Ginger: CeCe

CeCe: Ne?

Ginger: Maaş zammı istiyormuş
gibi giyin. Bunu elde etmenin tek bir yolu var.

Liv: Az sonra uyarı alacakmışsın gibi
giyin ama patronun fikrini değiştirmenin
yolunu da çok iyi biliyormuşsun gibi.

* Orijinali *save a horse, ride a cowboy* olan deyimın ilk kısmından alıntı yapılmıştır.

DİZGİNLERİ YAKALA

CeCe: Sizden nefret ediyorum.

Neden onları dinliyordum ki? *Neden?*

Horse and Barrel'a girerken yorgunluktan yere yığılacaktım. Bu sabah Nash ile yaptığım duygusal konuşmadan sonra fark etmiştim ki bu adamın doğallıkla harmanlanmış, toprak tonlarında, ham haline direnmek çok daha zordu. Daha önce onu böyle gördüğümü hatırlamıyordum. Bu hali, onu daha da çekici kılıyordu. Özellikle de o mutfağa girdiğimde onu o kovboy ihtişamıyla bir kez daha gördüğümde. Buz hokeyi oynadığı zamanki Nash'i çekici bulduğumu sanıyordum. Ama yarı zamanlı kovboy Nash'in yanında o halinin lafı edilemezdi. *Kot pantolon, kovboy çizmeleri, güneşten yüzünü koruyan yıpranmış kovboy şapkası.* Kovboy Nash tam da ait olduğu haldeydi. Kafamdan bu Kovboy Nash imgesini silmek için şimdilerde *kasaba çapında meşhur olmuş, titreşimli arkadaşımı çok yakında kullanmam gerekecekti.*

Masamıza yaklaşırken, "Sizden nefret ettiğimi söylemiş miydim?" diye sordum.

Bu gece bar, iş çıkışı gelen hafta içi kalabalığıyla daha yoğundu. Kızlar köşedeki küçük bir bölmeye sıkışmıştı ve barın büyük bir kısmı Zach Bryan'ın *Revival* şarkısıyla dans ediyordu.

"Bizi seviyorsun ve sözümüzü dinlemişsin; şu anda çok seksi görünüyorsun," dedi Ginger.

Üzerimdeki askısız çiçekli yazlık elbiseme ve yıpranmış kot ceketime baktım. Görünümüm basitti ama bugün Olivia'nın dükkânından aldığım yeni kırmızı bantlı sandaletlerle ve kiraz kırmızısı rujla güzel görünüyordum.

"O kadar çekici görünüyorsun ki, seninle geç saatlere kadar çalışırdım ve karıma da bunu söylemezdim," diyerek sıırıttı Olivia.

"Tanrım siz..." Açıklamaya başladım. "Onu neredeyse doğduğumdan beri tanıyorum, öyle bir şey yok."

PAISLEY HOPE

İkisi birden söylediğime güldü. Sanki ben hariç herkesin bildiği bir sır var gibiydi.

“Şu an sana nasıl baktığını göremiyorsun. Eğer doğrusunu bilmeseydim, tam olarak *öyle* bir şey olduğunu söyledim,” dedi Olivia alayla.

“Sana terfi vermek istiyormuş gibi bakıyor,” dedi Ginger omzumun üzerinden bakarak.

Olivia da boynunu uzatıp onu tekrar görmeye çalıştı. Nash’in onların kendisinden bahsettiğini fark etmesi fikriyle göğsüm sıkıştı.

“Kesinlikle şu anda performans değerlendirmesini planlıyor ve seni hangi görevlerde test edeceğini de *çok iyi* biliyor,” diye kıkırdadı Olivia.

Sonra ikisi birlikte kıkırdamaya başladılar. Kendilerini çok komik buluyorlardı ve birkaç dakika sonra ben de onlara katılmadan edemedim.

“Aman Tanrım, yakışıklı patron buraya geliyor ve yanında yiyecek bir şeyler var.” Konuşan Ginger’dı.

Olivia hemen toparlanıp boğazını temizledi. Arkama döndüğümde Nash’in gerçekten de bize doğru geldiğini gördüm, elinde üç margarita tutuyordu.

Onun o baharatlı ve temiz kokusunu içime çektiğim sırada, “Asi Melekler,” diye selamladı bizi.

Ginger, “Nashby,” diye karşılık verdi.

Başımı kaldırdığımda göz göze geldik.

“Bu gece sorun istemiyorum. Bilirsiniz, burası klas bir mekân.” Tam bana bakıyordu, yüzünde kocaman bir sırıtiş vardı.

Kendimi tutamayarak, “O bir kerelikti,” dedim. “Sadece bir kerelik *ve* o, bunu hak etmişti.”

Nash, “Sakin ol bakalım, minik savaşçı,” diyerek güldü. Bu gülüşü suratından silmek istiyordum ama bir yandan da hoşuma gidiyordu.

DIZGİNLERİ YAKALA

“Üç ev yapımı margarita. Benden.” Bardakları dağıttıktan sonra bana döndü, sırtışı hâlâ yüzündeki yerini koruyordu. “Bu gece uslu ol, CeCe Rae,” derken sesi daha kalın bir tona büründü. Çenemi hafifçe okşadığında beynim tamamen durdu.

Saçma bir şekilde, “Sen de...” diye karşılık verdim ve Nash yüzünde *pekâlâ* der gibi bir ifadeyle arkasını dönerken içten içe kendimi yumruklamak istedim. Nash uzaklaştıktan sonra Ginger ve Olivia kahkahalarla boğuldular.

Başımı masaya koyup, “Neden bu adamın yanında tüm hayatım boyunca davrandığım gibi normal davranamıyorum?” diye inledim.

“Çünkü ilk defa onu hep sandığın o kendini beğenmiş çapkın gibi değil, gerçekten olduğu gibi görüyorsun,” diye yanıtladı Ginger.

Olivia da, “Ve hoşuna gittiğini kabul et,” diye ekledi.

“Lanet olsun.” Haklı olduklarını biliyordum.

“Ama şu an senin adına duyduğum utanç inanılmaz seviyede. *Sen de* mi?” dedi Olivia, benim sözlerimi taklit ettiği anda Ginger kendinden geçti.

Bir kez daha, “Sizden nefret ettiğimi söylemiş miydim?” dedim ve yakışıklı barmenimin yaptığı o leziz margaritamdan koca bir yudum aldım.

Alarm çok erken çaldı. Tek gözümü açıp bunun bir rüya olmasını umdum. Değildi. Elimi uzatıp erteleme tuşuna bastım.

On dakika sonra kalkmam gerektiğini fark ettim. Aşırı derecede gergindim, yeni patronuma az da olsa ilgi duyuyordum ve dünkü margaritalar arasında bir yerde, kendime kahve makinesi almayı unuttuğumu hatırladım. Eve döndüğümde büyük evde yedek bir tane bulabilir miyim diye baksam da fazla gürültü çıkardıktan sonra pes etmiştim. Bu yüzden *Spicer's Sweets'e*

PAISLEY HOPE

uğrayıp oradan Olympia Spor Merkezi'ne geçebilmem için acele etmem gerekiyordu. Güne iyi bir kahveyle başlamak benim için bir *ihtiyaçtı*. Ofisimi düzenlemeye erkenden başlamak istiyordum ve Nash'e çıkarken sekiz buçukta orada olacağımı söylemiştim.

Onun zaten çiftlikte olduğunu biliyordum. Muhtemelen aralıksız çalışıyordu. Adam tam bir makineydi. Saat sekize kadar buradaydı ve dokuz olduğunda ise ofiste oluyordu. Hazırlanırken onu düşünmeden edemedim. Her zaman her yerde olmayı başarıyordu. Gerçekten uyuyup uyumadığını merak ediyordum.

İlk günüm için uygun olacağını düşündüğüm bir kıyafet seçtim ama hazırlanırken her şey ters gitti.

Saçım sönüp yapıştı, maskara fırçasını gözüme soktum ve bluzuma diş macunu döktüm. Böylece son anda üstümü değiştirmem gerekti. Saatime göz attığımda kaçınılmaz gerçeği fark ettim. Kahvemi ofise gidinceye kadar içemeyecektim. Homurdandım. Üniversitede bana zombi kız lakabını boşuna takmamışlardı. Kahve içmeden hiçbir işe yaramazdım.

Aceleyle ayakkabılarımı giyip ön kapıdan çıktım. Yeni sandaletlerimle kapıdan çıkarken neredeyse sendeledim. Dikkatimi, verandanın korkuluğuna bırakılmış büyük, buharlı bir kahve bardağı dağıttı. Üzerine *2K 1Ş* yazılmıştı, yan tarafında ise baristanın eliyle yazdığı *Rae* ismi vardı.

Etrafa bakınsam da onu göremedim, yine de bunun Nash'ten geldiğini biliyordum. Başkası olamazdı. Cole çalışıyordu, Wade ise çoktan bir doğa yürüyüşü dersine başlamıştı. Derin bir nefes alıp kahve bardağını elime aldım, tanrıların iksiri gibi kokuyordu. Yüzümde bir tebessüm belirirken arabama doğru ilerledim. Bu sabah Nash Carter arkamı kollamıştı ve sadece bu küçük hareketle bile sabahım biraz daha güzel görünmeye başlamıştı.

BÖLÜM ON BEŞ

Nash

Keşke verandaya adım atıp kahvesini aldığı andaki yüz ifadesini görebilseydim ama ileri seviye sapık bir takipçiye dönüştüğümü gizlemeye çalışıyordum. CeCe, dün gece kahve makinesi almayı unuttuğunu *Asi Melekler* grubuna söylediğinde işitebilecek mesafede olduğumu muhtemelen fark etmemişti ama ben oradaydım ve bu geçiş sürecini onun için biraz olsun kolaylaştırmak adına yapabileceğim her şey artık yeni görevimdi.

Çünkü ona Merkez için ihtiyacım vardı. En azından kendime defalarca kez söylediğim buydu. Yüzlerce. Kahrolası binlerce. O iş açısından çok iyiydi. Bu küçük platonik hoşlantı her neyse, ona her zaman olduğu biri gibi davranmaya ve her fırsatta gözlerimle onu soymayı bırakmaya kararlıyım. O, Wade ve Cole'un kız kardeşiymi, aynı zamanda çalışanımdı. Mesele orada bitmeliydi.

Elimi yüzümde gezdirerek ahırdan kamyonetime doğru yürürken *Spicers*'dan almış olduğum kahvemi kavradım. Saat henüz sekizi çeyrek geçiyordu ama şimdiden gerideydim. Eve gidip duş almam, ardından dolu dolu bir eğitim sabahına hazırlanmam gerekiyordu. CeCe'yi düşünmekten kurtulmak için

PAISLEY HOPE

neye ihtiyacım olduğunu o an fark ettim. İyi bir dikkat dağıtıcıya. Emniyet kemerimi taktım, kamyonetimi çalıştırdım ve Cole'u aradım.

İki saat sonra, enerjisi oldukça yüksek bir üçüncü sınıf öğrenci grubuyla buz pistindeydim ve onlara beceri dersi veriyordum. Onları mı yoruyordum, yoksa onlar mı beni yoruyordu, bir türlü anlamış değildim. Chris ile birlikte çeşitli oyunlar oynayıp onları geri kayma hareketine alıştırmaya çalışıyorduk.

Paslaşma ve şut çalışmalarıyla devam ettik, ardından dersimizin son bölümüne geçtik. Tüm çalışmaları en hızlı tamamlayan öğrenci, son aktiviteyi seçme hakkını kazanacaktı.

“Ben... doksan beşlik bir şut istiyorum,” dedi Sherri-Lynn'in torunu Micah. Küçük yumruklarını havaya kaldırmıştı. Yarışı kazanmıştı ve benden tam hızla atacağım, sert bir şutla gösteri yapmamı istiyordu. *Bir doksan beşlik.*

Tüm sınıf tezahürat yapmaya başladı.

“Peki, o halde bir tane sen at, Micah,” diye şaka yaptım. Gülmeye başladığında tüm sınıf ona eşlik etti.

Micah, “Sen at bir tane, Koç!” diye yalvardı.

“Tamam. Ama ardından herkes en iyi şutunu atacak, anlaştık mı?”

Hepsi coşkuyla başlarını sallayıp buzun üzerinde sopalarını vurmaya başladı. “Sert şut!”

Chris de sopasını buza vurarak onlara katıldı. Kendisi harika bir hokey oyuncusuydu, hâlâ on sekiz yaş altı Lightning takımında oynuyordu ve gelecek yıl profesyonel lige seçilme şansı oldukça yüksekti. Ama hepsinden öte, müthiş bir çocuktü ve yardım etmeyi çok seviyordu.

DİZGİNLERİ YAKALA

“Hadi, kenara!” diye bağırdım ve pistin diğer tarafını işaret ettim.

Hepsi hızlıca kenara geçti, o sert şutu atmamı bekliyorlardı. Chris, sistemdeki şarkıyı telefonundan değiştirerek ACDC’den *Thunderstruck*’ı açtı. Çocuklar çılgına döndü.

Başımı hafifçe yana eğdim. “Cidden mi?”

“Ortamı hazırlamak lazım, patron,” diye güldü Chris.

Biraz dramatik davranıp sopamla gitar çalıyormuş gibi yaptığımda hepsi kahkahalara boğuldu. Dişleri dökülmüş minik gülüşlerini görmek tüm bu yorgunluğa değiyordu.

Pistin sonuna kararlılıkla kaydım, sanki yeteneğimden şüphe ediyordum gibi bir ifade takındım. Ardından aniden hızlandım. Üç saniyeden kısa sürede pistin üçte ikisini geçtim ve kayarak dururken sopamdan buzlar saçarak şutumu çaktım. Atışım tam filelerin arkasına, üst köşeye yerleşti.

Küçük seyircilerim çılgına döndü. Filedeki hız ölçer doksan sekiz nokta dördü gösteriyordu.

Onlarla birlikte sevinip sopamı havaya kaldırarak kutlama yaptım, ardından onları kendi şutlarını atmaları için kaleye yönlendirdim. Tam o sırada CeCe’nin altın rengi saçları ofisinin camının arkasından gözüme ilişti ve sonra bir anda gözden kayboldu.

CeCe’nin ofisine göz atarak, “Yerleşmeye başladın mı?” diye sordum. Uzun, gür saçlarının bir tutamını omzunun üzerinden atarken göz göze geldik. Öğle yemeği vaktine yaklaşıyorduk, sabahki antrenmanımı bitirmiş ve yeniden duş almıştım. Gün içinde birden fazla duş gerektiren işlerim vardı. Artık öğleden sonra için giyinmiş ve işin kurumsal tarafına hazırdım. CeCe bana öyle bir gülümsemeyle baktı ki, neredeyse adımları

unutuyordum. Kendime bir kez daha hatırlattım. *İş için iyi, arzularım için değil.*

“Evet,” dedi. “Bu sabah gelen kasabanın en iyi kahvesiyle birlikte beklediğimden daha kolay oldu.”

“Kasabadaki tek kahve o,” diye karşılık verdim.

“Detaylara takılma.” Saçını kulağının arkasına atarken gözlüğünü çıkardı. “Teşekkür ederim.”

“Önemli değil. Sadece iyi bir başlangıç yapmanı istedim. Sana ihtiyacımız var.”

“Kesinlikle öyle,” dedi. “Evrakları ayıklamaya başladım. Bir arşiv odasına ihtiyacımız var, belgeleri orada saklayabiliriz. Ayrıca dijital olarak da arşivlenmeleri gerekiyor.”

“Onu nasıl yapıyoruz?”

“Dışarıya gönderiyoruz, bu işi yapan firmalar var. İstersen araştırabilirim. Sonra da basılı kopyaları düzenli bir arşiv odasında saklarsınız. *Düzenli* bir odada.”

“Lütfen araştır.”

Başını salladı.

“Telefon numaran artık bende yok,” diyerek ona doğru yürüyüp elimi uzattım. “Telefonunu verir misin?”

CeCe kaşını kaldırarak bana baktı ama telefonu, kilidini açarak verdi. Numaramı yazıp geri verdim.

“Şüphelenmene gerek yok, sadece bir numara.”

“Senden her şeyi beklerim, Nash. Kendi odam için telefon hattı aldığımda, sen ve Wade üç gün boyunca arayıp beni oyuna getirdiniz. Her açtığımda ya konser bileti kazandığımı söylediniz ya da anket yapmak istediğinizi. Aşırı sinir bozucuydunuz.”

Kahkaha atıp elimi sallayarak geçiştirdim. “Sadece bir numara, CeCe.”

DİZGİNLERİ YAKALA

O sırada Sonny kapı eşiğinde belirdi. “Harry burada. Bize bolca para kazandıracak bir planımız olduğunu umuyor. Var mı?”

“Harry Martin mi?” diye sordu CeCe. “Senin eski hokey koçun mu?”

Hatırlamasına şaşırmıştım ama başımı salladım. “Evet. Bu sonbahar Lightning’in tüm kademeleri için para toplamaya çalışıyoruz ama bunu topluluk temelli bir yöntemle yapmak istiyor.” CeCe bakışlarını aşağı çevirip dolgun altdudağını ısırdı.

Daha önce neden bunu düşünemediğime şaşıarak, “Toplantıya sen de katılmak ister misin?” diye sordum.

“Harika fikir,” dedi Sonny. “Artık takımın bir parçasısın, senin bakış açına da ihtiyacımız var.”

“Tabii,” diye karşılık verdi CeCe. “Seattle’daki kadın sığınma evi için son iki kış boyunca para topladım, bu işlerde biraz deneyimim var.”

Toplantı odasına geçtik. Harry ve yeni asistanı Kevin çoktan yerini almıştı. İçeri girince ayağa kalktılar, onları CeCe ile tanıştırdım. Harry onu hemen tanıdı. Kevin ise elimi sıktı. “Sizinle tanışmak büyük zevk, Bay Carter. Büyük hayranınızım.”

“Teşekkürler. Nash demen yeterli,” dedim.

“Senin bu çocukları izlediğini hatırlıyorum, o zaman daha küçüktün. Ailenizin çiftliği her zaman bize sponsor olurdu. Baban harika bir adamdı. Kaybettiğinizi duyduğuma çok üzüldüm,” dedi Harry CeCe’nin elini sıkarken.

CeCe ona gülümsedi ama bu söz üzerine hafifçe irkildiğini fark ettim.

Kevin, CeCe’ye ilk bakışta tutulmuş gibiydi. Gençti, belki CeCe’den bile gençti. Göz göze geldiklerinde küçük bir köpek yavrusu gibi heyecanlandı. CeCe elini sıktıktan sonra oturmak

PAISLEY HOPE

üzere döndü ve Kevin'ın gözleri gri triko elbisesiyle vurgulanan kalçalarına kaydı. İçimden Kevin'a *bana Nash deme hakkını geri alıyorum* dedim ve öğleden sonra yapılacaklar listemi aklımdan geçirdim.

1. *Yeni kıyafet kurallarını uygulamaya koy.*
2. *Daha da iyisi, bol ofis üniforması olmalı.
Hem de boyundan bileğe kadar.*
3. *Kevin'ı öldürme.*

BÖLÜM ON ALTI

Nash

İki saatlik bir beyin fırtınasından sonra toplanması gereken bağış miktarının sürekli arttığını fark ettik ve nihayet yaklaşık sayılar üzerinden geçmeye başladık.

“Hesaplamaları yaptım ve başta düşündüğümüz gibi basit bir etkinlikle bu kadar para toplanabileceğini sanmıyorum,” dedi Sonny. “Daha büyük bir şeye ihtiyacımız var ve yaz, göz açıp kapayıncaya kadar geçecek. Belki sonbaharla ilgili bir şeyden faydalanabiliriz.”

“Umarım tüm topluluğun dahil olabileceği bir yol bulabiliriz; eskiden olduğu gibi daha yerel bir yaklaşım olabilir. Yetmişler ve seksenlerde oto yıkamalar, kek satışları, konserler düzenlerdik. Herkes çocuklar için elinden geleni yapardı. Artık para o kadar değerli değil ama benim umudum bu yönde,” dedi Harry.

“Bir fikrim olabilir,” dedi CeCe. Parmaklarını havaya kaldırarak ilk kez söz almıştı. Herkesin bakışları ona döndü. Gözlüğünü takmıştı ve saçları omuzlarının ardına dökülmüştü. Parmakları arasında düzgünce tuttuğu kalemle düşünürken ucunu masaya hafifçe vuruyordu.

PAISLEY HOPE

“Bu kasaba için oldukça büyük bir girişim ama doğru insanları işe dahil edebilirsek yapabileceğimizi düşünüyorum. Seattle’da eski partnerimle yaşarken her kış iş için Palm Springs’e giderdik,” diye başladı. “Orada her perşembe akşamı Palm Canyon Drive’ı trafiğe kapatır, bir gece pazarı düzenlerlerdi. Satıcılar sokağı doldurur; parlayan ışıklar, yiyecek kamyonları ve yerel zanaat ürünleri olurdu. Tüm topluluk katılır, şehre dışarıdan gelen insanlar da olurdu. Doğru planlarsak, burada da benzer bir şey yapabiliriz.”

“Bir gece pazarı mı?” diye sordu Sonny.

“Sadece gece pazarı değil, bence sabah başlayıp geceye kadar süren bir etkinlik olabilir,” dedi CeCe.

“Bir topluluk festivali,” derken fikre çoktan bayılmıştı.

“Kesinlikle. Bunu Lexington’a duyurabiliriz. Ve şimdiden özür dilerim, Nash ama senin ünlü kimliğinden faydalanmalıyız.” Bu fikri hiç sevmediğini bilerek gülümsedi. “Bir tür Kasaba Hokeyi bağış kampanyası gibi olabilir. Eğer gerekli izinleri alabilirsek, Merkez’i ve otoparkını kullanabiliriz. Çocuklar için şişme oyun alanları gibi şeyler, küçük panayırlar için birkaç dolar ücret alınabilir. Diğer NHL oyuncularını getirilebilir, imza dağıtımı yapılabilir, imzalı formalar açıkartırmaya çıkarılabilir. Sentetik buz getirip çocukların NHL oyuncularıyla antrenman yapması ya da şut çekmesi gibi etkinlikler planlanabilir. Planlamak için zamanımız var.”

“Sence ne kadar zamana ihtiyacımız olur?” diye sordum.

CeCe omuz silkti. “Henüz temmuzun ikinci haftasındayız. Eğer ağustos sonuna planlarsak bolca zamanımız olur. Yerel zanaatkârların çoğu zaten hazır ürünlere sahip. Bunu sosyal medya ve yerel radyolarla doğru bir şekilde tanıtabiliriz.”

“Bunu sevdim,” dedi Harry tamamen ikna olmuş şekilde.

“Harika bir fikir,” diye ekledi Kevin, aşk sarhoşu olmuş gibi.

DIZGINLERİ YAKALA

“Bu kesinlikle topluluğu dahil ediyor ve köklerine bağlı kalıyor...” dedi Sonny, ardından gülerek sustu.

“Ama aynı zamanda, patronun hile yapıp *bolca* para toplamak için güçlü isimleri oyuna dahil etmesine de izin veriyor,” diye ekledi CeCe, Sonny’ye göz kırparak.

“Takımına harika birini katmışsın, Nash,” dedi Harry.

CeCe, Kevin’ı neredeyse delirttiğine emin olduğum bir gülümsemeyle, “Yardım etmekten memnuniyet duyuyorum,” dedi.

CeCe sonraki otuz dakikayı devasa ajandasına notlar yazarak geçirdi ve sonunda tam bir plan çıkardık.

“Bu harika bir başlangıç,” dedi Harry ve Kevin’a döndü. “Hadi onları plan yapmaları için yalnız bırakalım.”

Kevin başını sallayarak, “Elimizden geldiğince yardımcı olacağız. Haftalık toplantılarla gelişmeleri takip edelim mi?” dedi.

“Kulağa hoş geliyor. Belediyeden izin aldıktan sonra belirler ve size bildiririz,” dedi CeCe. Ben de yapılması gerekenleri zihnimde not etmeye başladım.

Bu işi yerel temelli tutmaya çalışacak ama her takımın ihtiyaç duyduğu desteği sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapacaktım.

CeCe ayağa kalkıp herkesle teker teker tokalaştı. Doğal bir liderdi ve bugün onuncu kez onun burada olmasıyla ne kadar şanslı olduğumuzu düşündüm. Onu burada tutmak için elimden geleni yapacaktım. Kevin’ın ona nasıl baktığını ve onun da Kevin’a nasıl gülümsediğini görmezden gelmek de buna dahildi.

İki adamı uğurlarken cebimdeki telefon titredi. Biri Cole’landı, istediğim iletişim bilgilerini göndermişti. Diğeri ise bilinmeyen bir numaralandı.

PAISLEY HOPE

Bilinmeyen: Aldığım notların kopyalarını senin için hazırladım. Vaktin olduğunda gelip al. Bu arada, bu sabahki şutun harikaydı. En üst köşeye oynaman da müthişti.

Bu mesajın CeCe'den geldiğini fark edince on beş yaşındaki bir çocuk gibi sııttım ve güldüm. Cole'un her seferinde kalenin üst köşesine gol attığında söylediği o aptalca sözü hatırladım: *Üst raf, bebeğim. Fıstık ezmesinin durduğu yer*.

Nash: Beni oynarken mi izledin?
Eski zamanlardaki gibi, değil mi?

Rae: Ofis penceresinin altında
o küçük kalabalığın coşkuyla bağırıldığını
duyunca izlememek biraz zor.

Nash: İstersen sesi senin ofisine de
verebilirim. Tüm deneyimi
yaşamak ister misin?

Rae: Kulağa rüya gibi geliyor ama
bu teklifi kesinlikle pas geçiyorum.
Öyle olursa işimi bitiremezmişim hissediyorum.

Cole'un az önce gönderdiği numaranın bekleyebileceğine karar verip CeCe'nin ofisine çıktım.

Sonraki bir saati onun fikirlerine göz atarak geçirdik ve tüm gün sürecek topluluk festivalinin tam ölçekli bir taslağını çıkardık. Dahil etmeyi planladığı satıcıları da planladık. Sonny de kısa bir süre sonra bize katıldı ve üçümüz festivalin adını *Günbatımı Festivali* koyduk. Festivalin, okullar açıldıktan hemen sonraki hafta sonu olan ağustos sonu gerçekleşmesini umuyorduk.

* Orijinali "top shelf, baby, where the peanut butter is kept" olan ifade bir hokey deyimidir. Bir oyuncu diski kalecinin omzunun hemen üstünden, ağın en üst köşesine gönderdiğinde söylenir. Mükemmel, zor bir şut atıldığını vurgulayan bir şaka/övgü kalıbıdır.

DİZGİNLERİ YAKALA

CeCe belediye ile çoktan iletişime geçmişti ve geri dönüş bekliyordu. Sentetik buz pisti, zıplama şatoları ve panayır oyunlarını kiralamak için araması gereken on yerin listesini hazırlamıştı. Onun bu kadar hızlı düşünen ve düzenli çalışan zihnini anlamaya çalışırken zorlanıyordum. Gerçekten zekiydi ve organizasyon konusunda yetenekliydi. Telefonu çaldığında, eski NHL arkadaşlarımı arayıp e-posta atmam gereken bir liste hakkında konuşuyorduk. Özür dileyerek dışarı çıktı.

Telefonuma baktığımda saatin üç buçuk olduğunu gördüm.

Sonny düşüncelerimi sesli bir biçimde dile getirdi. “Harika biri. Onu kaybedemeyiz.”

“Kesinlikle,” dedim cam ofisinin dışında telefonla konuşurken volta atışını izleyerek. Kalçalarının hareketini takip ederken kiminle konuştuğunu merak ediyord-

“Eğer onu burada tutmak istiyorsan, belki de ona öyle bakmayı bıraksan iyi olur,” dedi Sonny.

Masum numarası yaparak, “Anlamadım?” dedim. *Bu kadar mı açıldım?*

“Sadece şunu söylemeye çalışıyorum, patron; senin bir geçmişin var ve gözlerinden kalpler fışkırarak ona bakıp sonra kalbini kırmanı istemem.” Masanın karşısından gözlerimin önünde parmağını sallayarak, “Buralarda onun gibi birini bir daha asla bulamayız,” dedi.

“Beni bu kadar kötü düşünmen kırıcı,” diyerek alaycı bir yanıt verdim.

“Seni kötü düşünmüyorum. Sadece... bu her neyse-” Ellerini üzerimde gezdirircesine kaldırdı. “Ona teslim olmanı ve sonra da onu elimizden kaçırmayı istemiyorum. Yani açık konuşmak gerekirse, aletini pantolonunda tut, evlat.”

“Tanrım, Sonny.” Alnımı ovuşturdum ama onu yalanlamadım.

PAISLEY HOPE

Ellerini bu sefer teslim olur gibi havaya kaldırdı. “Ben sadece söylüyorum, hepsi bu.”

Tam o anda CeCe geri döndü. “Ne söylüyordun?” diye sordu.

Sonny’ye yandan bir bakış atarak, “Bildığımız Sonny işte.” dedim.

“Birazdan çıkmam gerekiyor, sorun olur mu?” diye sordu CeCe. “Cole için Mabel’ı alacağım.”

“Tabii ki olmaz,” dedim. “Unutma, çalışma saatlerini sen belirliyorsun.”

“Doğru,” dedi. Altdudağını yine dişlerinin arasına almıştı ama zümrüt gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsedi. “Bugün güzel bir gündü.” Bunu söylerken şaşkın gibiydi.

Sırıtarak arkama yaslandım. “Sana söylemiştim. Şüphe ettiğine inanamıyorum.” Gülümsemem genişlediğinde gözlerini devirdi.

Sonny kalkıp ona sarıldı.

“Bugün harikaydın, tatlım. Ayrıca bana sorarsan Kevin’i aramalısın. Tatlı çocuk.” Bu kelimeleri bana bakarak söylemişti. CeCe’nin Kevin ile herhangi bir yere gitme fikri, iki saniye içinde kanımın kaynamasına neden oldu.

“Evet, tatlı ama şu an biriyle çıkmak gibi bir niyetim yok. *Hem de hiç,*” dedi.

“Biriyle çıkman gerektiğini kim söyledi?” dedi Sonny göz kırparak.

İçimden sevgili Sonny’ye karşı küfürler savuruyordum.

CeCe güldü. “İşte bu, şu anki ruh halime daha uygun,” dediğinde istemsizce homurdandım. Ancak bunu yapar yapmaz hemen pişman oldum. İki kadın da bana öfkeyle bakıyordu.

CeCe gülerek ellerini kalçalarına koydu. “Bana seks konusunda *sen* mi ahlak dersi veriyorsun, Nash Carter?” *Bu kadının ağzı.*

DİZGİNLERİ YAKALA

Sonny kahkahayı bastı.

Boğazımı temizleyerek, “Hayır, hiç alakası yok,” dedim ve geri adım attım. “Sadece... bu etkinlikte birlikte çalışacağımız insanlarla ilişki kurmak akıllıca olmaz. Her şeyin sorunsuz ilerlemesi gerek.”

“Evet, haklısın. *Altın kuralın* bu değil mi?” dedi CeCe havada tırnak işareti yaparak. Sonra omzuma hafifçe vurup masasına doğru gitti.

Dişlerimin arasından, “Aynen,” dediğim sırada Sonny kırdıyordu.

Ayağa kalkıp ikisine de veda ettim. Bu ortamdan olabildiğince hızlı çıkmak istiyordum. Aklımda yalnızca iki şey vardı: Cole’un bana verdiği numarayı hemen kullanmak ve bu kasabadaki her adamın Günbatımı Festivali’nde bize yardım etmesini sağlamak. Böylece CeCe’ye hiçbiri yaklaşılamazdı.

BÖLÜM ON YEDİ

Nash

Önümüzdeki üç hafta boyunca mucizevi bir şekilde ellerimi kendime saklamayı başardım. Ya da diğer bir deyişle, Sonny'nin de dediği gibi, *aletimi pantolonumda tuttum*. Üstelik bu hiç de kolay olmadı ama içten içe onun haklı olduğunu biliyordum.

CeCe sadece belediyeyi değil, tüm yerel işletmeleri de büyülemişti. Şu ana kadar kasabadan ve çevre ilçelerden otuz yedi yerel zanaatkâr etkinliğe katılmayı ve gelirlerinin büyük bir kısmını Lightning takımına bağışlamayı kabul etmişlerdi.

Her gün CeCe ile vakit geçirmek benim için işkence gibiydi. *Hem katlanamadığımı hem de her gün yeniden gönüllü olduğum türden bir işkence*. Sanki her sabah işe ya seksi muhasebeci ya da bebek yüzlü bir üniversite öğrencisi gibi gelen CeCe'nin cazibesi yetmezmiş gibi, bir de zekâsı vardı. Fikirleri akıllıca ve planlıydı. Evraklar için bir dosyalama odası kurmayı başarmış, belgeleri dijitalleştirilmesi için dışarı göndermiş ve muhasebe sistemimizi neredeyse düzene sokmuştu. Üstelik bunların hepsini bir ay bile dolmadan yapmıştı.

CeCe etraftayken her şey biraz daha parlak, biraz daha heyecanlıydı. Ofise güneş ışığını getiren biri gibiydi. Sonny büyük

ihtimalle onu evlat edinmek isteyecekti çünkü araları çok iyiydi. Kendilerine *Thelma ve Louise** diyorlar, birbirlerine kitaplar ve ev yapımı tatlılar getiriyorlardı. Sonny'nin kocası öldüğünden beri pek yakını kalmamıştı ve CeCe'nin her gün onunla gülüp torunlarına ilgi göstermesi, tanık olduğum kahrolası en tatlı şeydi. İkisi, Günbatımı Festivali için gece gündüz çalışıyordu.

Festival için Main Street'in tamamı ve Decker Lane'in bir kısmını trafiğe kapatacaktık. Wade ve Cole da ellerinden geleni yapacaklarını söylemişlerdi ve Silver Pines bir binicilik dersi paketi bağışlıyordu.

Aktif ya da emekli ama hâlâ oldukça ünlü olan NHL dostlarım, sezon arası dönemde çıkıp imza vermek ve halkla buluşmak için gönüllü olmuşlardı. Örneğin Cory Kane -şu an Nashville Predators da oynuyordu- büyük bir ilgi odağıydı. Penaltı yarışmasını benimle birlikte yönetecekti. Sentetik buz getiriyordum çünkü ağustos sonu Kentucky hâlâ cehennem gibi sıcak olurdu. Merkez otoparkında da bir sürü aktivite olacaktı. Hatta belki küçük bir takım bile kurabilirdik. Bu CeCe'nin fikriydi. Profesyoneller, Kasabalılara karşı temalı bir maç. Polis departmanı, itfaiye ve Laurel Creek'te yaşayan herkesin katılabileceği türden bir şeydi.

Kamyonetimden atlayıp içeri girdim. Bu hafta kampım yoktu ve Chris, CeCe ve Sonny ile tüm detayları netleştirebilmem için dersleri benim yerime üstlenmişti.

CeCe bugün her zamanki pazartesi izninden feragat etmişti. İmar kurallarını gözden geçirmek ve izin belgelerimizi doldurmak için belediyeye buluşacaktık. Olmam gerekenden çok daha fazla heyecanlandığımı inkâr etsem yalan olurdu.

* *Thelma ve Louise*, 1991 yapımı ünlü bir filmdeki iki yakın arkadaşın adıdır. Filmde kadın dayanışması, özgürlük ve sıkı dostluk ön plandadır. Bu nedenle günlük hayatta *Thelma ve Louise* hitabı ayrılmaz, birbirine çok düşkün iki yakın kadın arkadaş anlamında kullanılır.

PAISLEY HOPE

Otoparktan geçerken kendimi, onun ne giydiğini ya da saçını nasıl şekillendirdiğini düşünürken buldum. Resmen âşık bir ergen gibiydim. Artık kendimi azarlamaktan vazgeçmiştim. CeCe Ashby'ye ilgi duymamak herhangi bir erkek için imkânsız olurdu, artık bunu kabul etmiştim. Bu düşünce, günlerimi onunla geçirdikten sonra neredeyse her gece duşta kendimi kavrarken o daracık ipek bluzlarını üzerinden sıyrışını hayal etmemi biraz olsun mazur gösteriyordu. Gözlerimi kapadığımda, kendi elim değil de onun dolgun, kiraz renkli dudakları üzerimdeymiş gibi hissediyordum. Veya adımı fısıldadığını, onu arkasından kavrayıp içine her girişimde inlediğini hayal ediyordum. Onunla neredeyse bir ay geçirdikten sonra, seçebileceğim epeyce hayal birikmişti.

Kapıdan içeri hızla girerken Olympia çoktan hareketlenmişti. Avery birinci pistte artistik patinaj grubunu çalıştırıyordu. Chris ve bir yardımcısı ise ikinci pistte hız pateni eğitimi veriyordu. Etrafta neşeyle dolaşan çocuklar vardı. Bazı günler bu hayal, NHL'de oynama hayalimden bile daha tatmin edici geliyordu. Sanki çocukluğumdaki halime bir şeyleri geri veriyor, ailemi gururlandırıyor gibi hissediyordum. Onların zaman zaman zorlandıklarını bildiğim anlar olmuştu ve eğer o zamanlar böyle bir yer olsaydı, onlar için dünyalara bedel olurdu. Bu düşünceyle birlikte, bana hokey oynayabilmem için yaptıkları her şeyi hatırladığımda içime yerleşen o tanıdık suçluluk duygusu yine belirdi. Aslında, kelimenin tam anlamıyla bunun uğruna hayatlarını bile feda etmişlerdi.

İçeri girdiğimde CeCe'nin başını, masasında kavuşturduğu kollarının üzerinde buldum. Bu sabah veranda korkuluğuna bıraktığım kahvesi yanında duruyordu ve Sonny karşısındaki sandalyede oturuyordu.

Sonny kıkırdayarak, "Eyvah, sıkı yönetim geldi," dedi.

“Bu sabah tek kelime bile etme, Nash Carter,” diye homurdandı CeCe. Sesi boğuk çıkıyordu, bu alçak sesle sırtımama sebep oldu.

“Dün gece biraz fazla mı *sangria* içtin, Rae?”

Kesinlikle içmişti. Bütün gece *Asi Melekleri*’yle ve Avery ile dans etmiş, ben de her hafta kadınlar gecesine katılmaya başlayan hayran kulübündeki adamları uzaktan takip edip durmuştum.

CeCe o güzel başını kaldırıp bana baktı. Bugün salaş giymişti. Tıpkı bu kasabadaki çoğu kadının pazartesi yaptığı gibi. Laurel Creek, Kentucky, Amerika’da sırf *pazartesi* günleri için bile ayrı bir rahat giyim kuralına ihtiyaç duyan tek kasabaydı.

Uzun, dalgalı saçlarını yüksek bir atkuyruğuyla toplamıştı ve ayağında *Birkenstock* terlikler, üzerinde ise bileklerine kadar inen kolsuz, lacivert bir elbise vardı.

“Advil etkisini gösterene kadar tek kelime bile duymak istemiyorum.”

Tekrar güldüm ve tam çıkmak üzereyken Sonny’nin sesini duydum.

“Bence Kevin ile randevunu ertelemelisin,” dedi CeCe’ye. Donakaldım. *Kevin mı?* Geri döndüm.

“Kevin ve Harry mi geliyor?” diye sordum.

Sonny başını iki yana salladı. “Sadece Kevin. CeCe ile bu öğleden sonra ihtiyaç listesini gözden geçirmek istiyor.”

Demek öyle.

“Evet, belki de çarşambaya almalıyız,” dedi CeCe ve ben de onunla birlikte o toplantıda olmam gerektiğini zihnime not ettim. *Kevin’a da bakın... nereden sızabileceğini iyi biliyordu.* Ona kızamıyordum ama bu iş olmayacaktı. En azından ben buradayken imkânı yoktu.

PAISLEY HOPE

“Ben de katılıyorum,” dedim. “Eh, onunla üzerinden geçmem gereken bazı maddeler var.” Baştan sona yalandı ama CeCe bunu hiç sorgulamadı, sadece başını sallayıp onayladı.

“Yirmi dakikaya ihtiyacım var, Nash. Ve bak, lütfen bir daha Shania Twain kılıklı bir kadınla bütün gece takılıp sonra pazartesiye toplantı koyma, tamam mı?”

“Not ettim.” Güldüm ve ofisime doğru yönelip o harika, ateşli muhasebecimin hazır olmasını bekledim.

Rae: Tamam, yarı insan modundayım.
Kaçta çıkalım?

Nash: Şimdi iyi. O güneş gözlüklerini
unutma. Şimdiden kavurucu bir
sıcak var. Aydınlık kötü. Karanlık iyi.

Rae: Güneş gözlüğü ve Advil.
Sanırım bu, üniversitedeyken dinlediğim
bir şarkıdan. Yirmi beş yaşımda
hayatımın hâlâ böyle olmaması gerekirdi.

Nash: Toparlan, vahşi şey.
Patronun koridordan geliyor.

Rae: Tanrım. Tam bir diktatör.

Kafamı köşeden uzatıp baktığımda, ona söylediğim gibi güneş gözlüğünü başına taktığını görünce sııttım.

“Ben süreyim. Sen hâlâ alkol limitinin üzerinde olabilirsin,” dedim yüzümü ekşiterek. Yanımdan geçerken bana dil çıkardı ve aletim bunu ciddiye alıp uyarıldı.

“Hadi gidelim, akşamdan kalma olmamın destekçisi,” diye homurdandı.

DIZGİNLERİ YAKALA

Hava gerçekten de kavurucu derecede sıcaktı. Camlar açık bir şekilde kasabaya doğru yol alırken rüzgâr içeri doluyordu. CeCe'nin temiz, çilek kokusu kamyonumu sarmıştı ve saçları yaz melteminde savruluyordu. Son bir aydır yaz mevsimine olan bağlılığım ciddi şekilde artmıştı. Eskiden Kentucky'nin en sıcak aylarında balık tutmak, barbekü yapmak ve tekne gezintileri favorimdi. Şimdi ise öyle değildi. Artık yazı en çok CeCe'nin kolsuz bluzlar ve yazlık elbiseler giymesi nedeniyle seviyordum. Omuzları tam anlamıyla birer sanat eseriydi. Kış geldiğinde bu güzelliklerin gözden kaybolacak olması beni gerçekten üzüyordu.

Arabada ilerlerken onun radyodaki şarkıya mırıldanarak eşlik edişini dinledim. Elimi koltuğun ötesine uzatıp elbisesini sıyırmam, uyluklarında dolaştırmam için hiçbir engel yoktu-

CeCe boğazını temizleyerek elimin altında uyluklarının nasıl hissettireceğine dair düşüncelerimi yarıda kesti. Gözucuyla ona baktım. "Bu sabah verdiğin ekstra büyük kahve için teşekkür ederim," dedi.

Seks kasetim için harika bir başlık. İçimden gülümsedim.

"Bugün ekstra büyüğe ihtiyacın olacağını düşündüm," diye karşılık verdim. *İkinci başlık.*

"Evet, gerçekten ihtiyacım vardı. Bir de aklıma takılan bir şey var," dedi ve o zümrüt yeşili gözlerini bana çevirdi. "Hiç uyuyor musun?"

Yola odaklanmaya çalıştım ama bu kişisel sorusu beni derinden etkilemişti.

"Pek değil," dedim dürüstçe.

"Merkez, çiftlik ve bar... Hesabını yaptım." *Elbette yapmıştı.* "Şanslıysan bile gecede üç ya da dört saatten fazla uyuyamazsın. Bu hiç de iyi değil."

Omuz silksem de söyledikleri neredeyse doğrudu.

PAISLEY HOPE

“Sadece uyuyamıyorum. Ne zaman uyumaya kalksam... bazı anılar geri geliyor. Birkaç saatliğine dalabiliyorum ama genelde güneş doğmadan önce ayakta oluyorum.”

“Anladım.” Başını salladı. “Bu konuyla ilgili biriyle konuşmayı denedin mi?”

Gülümsedim çünkü ne kadar şey denediğimi bilmiyordu. Sorusu merak dolu olsa da sorgulayıcı değil, içtendi.

“Her şeyi denedim. Üç farklı terapist, hipnoz, melatonin, annenin bulabileceği her türlü doğal yöntem. İlk on yıla göre çok daha iyi. Artık arada sırada uyuyabiliyorum ama bazı geceler, bazı anlar diğerlerinden daha kötü oluyor.” Tekrar omuz silktim.

O sırada küçük elini uzatıp elimi hafifçe sıktı. Teni yumuşak ve sıcaktı. Dokunuşuyla birlikte kolumdan yukarı sıcak bir akım yayıldı.

“Eğer zorluk çekiyorsan, bu yaşadığın anlamına gelir. Bu gerçeğin sana biraz huzur vermesine izin vermelisin. Ayrıca eğer bir gün konuşmak istersen, iyi bir dinleyici olabilirim.”

Elimi çekti. Çünkü birinin bana dokunmasına -özellikle buna hazırlıklı değilsem- alışkın değildim.

“Geldik,” dedim. Ardından Belediye binasının önüne park ettim.

CeCe elini tekrar dizine koyup başını salladı. Onu uzaklaştırdığım için içten içe kendime kızıyordum.

BÖLÜM ON SEKİZ

CeCe

Belki de çenemi kapalı tutmalıydım. Ama Nash ile geçirdiğim son birkaç haftadan sonra ona ve onun iyi olmasına gerçekten önem vermeye başlamıştım. Neler yaşadığını biliyordum, sürekli bir yerlerde olması, kendine hiç zaman ayırmadığını ve belki de şeytanlarıyla yüzleşmek yerine kendini işe vurduğunu gösteriyordu.

Hâlâ NHL antrenmanındaymış gibi besleniyor ve fiziksel olarak hiç durmuyordu ama bunun yeterli olmayacağını da farkındaydım. Endişelenmem doğaldı, artık onu her yerde görmeye alışmıştım. Pazartesi akşam yemeklerimizde, kızlarla dışarı çıktığımda barda, neredeyse her gün Merkez'de. Artık en başta olduğu gibi rahatsız edici gelmiyordu. Aksine, *huzur vericiydi* ve son haftalarda onu görmeyi dört gözle bekler olmuştum.

Asla sahip olamayacağım birinden hoşlanmak zoruma gitse de işe gelirken içimde bir sevinç oluyordu ve bu da günlerimin geçişini kolaylaştırıyordu. Andrew'un durmaksızın bıraktığı sesli mesaj ve e-postalarına katlanmak bile daha kolay hale gelmişti. Çünkü günümün geri kalanı genelde güzel geçiyordu.

PAISLEY HOPE

Ama Nash aynı zamanda yavaş yavaş yapılan bir işkence gibiydi çünkü her haliyle fazlasıyla yakışıklıydı.

İşinsanı Nash, ters şapkalı bar sahibi Nash, kovboy Nash, buz hokeyi oynayan Nash... Hepsi cumartesi gecesi hayallerimin başrol oyuncularındı. Ama mesele sadece nasıl görüldüğü de değildi. Her sabah Sonny'ye getirdiği çörek, ailesi ödeme yapamayınca çocukların kamp ücretlerini karşılaması... Bunların çoğunu muhasebe kayıtlarını incelerken öğrenmiştim. Nash'in çiftlikte olduğu sabahlarda dışarı çıktığımda, *Spicers*'dan gelen sıcak kahvesinin verandanın trabzanında duruyor olması... Bu, hiç konuşmadan sürdürdüğümüz bir gelenek haline gelmişti ama bana kendimi onun ekibine ait hissettirme biçimini takdir ediyordum.

Bu da bana ileriye dönük gerçek bir arkadaşlık kurabileceğimiz umudunu veriyordu. Bu yüzden ona bir dost eli uzatmıştım ama kabul etmeyeceğini bilmeliydim.

Derinlerde bir yerlerde hâlâ o içine kapanık, ulaşılmaz Nash vardı ve bu muhtemelen hiç değişmeyecekti.

Belediye başkanının asistanı Leslie ile buluştuk ve sonraki bir saat boyunca onunla kuralları gözden geçirdik. Ben not alırken Leslie, durumun farkında bile olmayan Nash ile flört ediyordu. Nash'in söylediği her şey "öyle akıllıcaydı" ve "harika bir fikirdi" ki, Leslie "bunu hiç düşünmemişti."

Vedalaşmak için Leslie'nin elini sıktığımda karnım guruldu. Nash'in elini sıktığında ise Leslie'nin çenesinde salya olduğunu neredeyse gördüğüme yemin edebilirdim.

Ana caddeye doğru yürürken, "*Sage and Salt*'a mı geçiyoruz?" diye sordu Nash.

"Kesinlikle." Kamyonetini es geçip kısa mesafeyi yürümeyi tercih ettik.

Kasabam o kadar güzeldi ki yaz turistlerini ve alışveriş yapanları izlerken içimi yine o ev sıcaklığı kapladı. Limandaki küçük köprüyü geçtik ve öğle yemeğimizi yiyebileceğimiz bir teras masası seçtik.

Biz otururken, “Merhaba, tatlım!” diye seslendi Sandy.

“Roket,” diyerek Nash’e döndü. “Her zamanki mi?”

“Tabii ki,” diye karşılık verdi Nash.

Beklentiyle bana döndü. “Peki ya sen, CeCe?”

“Bir kahvaltılık kruvasan, ev usulü patates ve bir portakal suyu lütfen,” dedim. Menüye gerek bile duymamıştım.

“Çok fazla *sangria* sonrası kahvaltı,” diyerek kıkırdadı. “Dün geceki Shania *cover* harikaydı,” dedi Nash’e. “Onu tekrar getirmeliyiz.”

“Louisville’den gelmiş,” dedi Nash.

Bana döndü ve, “Senin için ne güzel bir hoş geldin erkinliği olmuş,” diyerek omzuma dokundu.

“O benim için miydi?” diye sordum, kafam karışmıştı.

Nash boğazını temizleyerek, “Benim siparişin yanına yeşil proteinli bir *smoothie* alabilir miyim, Sandy?” diye sordu.

“Elbette, tatlım” Göz kırparak yanımdan uzaklaştı.

Gözlerimi Nash’e çevirdiğimde bakışlarını kaçırarak, “Ne oldu?” diye sordu.

“*Benim için* olduğunu söylerken neyi kastetti?”

“Bilmem. Herkes senin Shania’yı sevdiğini biliyor,” diyerek omuz silkti.

“*Cover* müzisyenleri sık sık mı geliyor?”

Gözlerini bana çevirdiğinde yalan söylediğini anlamam fazla kolay oldu. “Arada sırada.”

“Peki onu ne zaman ayarlamıştın?”

“Epey oldu.”

PAISLEY HOPE

“Seni tanımasaydım, ucuz içki gecesine en sevdiğim *country* şarkıcısını getirerek pazartesi günü akşamdan kalma olmamı desteklemeye çalıştığını düşünürdüm.”

Nash gülerek sandalyeye yaslandı ve şapkasını ters çevirdi. Dalgalı koyu saçları, şapkanın altından çıkmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve nefesimi kesen bakışlarla bana baktı. Ona bakmak, sataşmaktan daha eğlenceliydi.

“Evet, bildin. Yakalandım. Akşamdan kalma CeCe o kadar eğlenceli ki, sadece sabah bu keyfi tatmak için Shania’nın *ikizini* barıma getirdim.”

Kahkaha atıp peçetemi ona fırlattım. Bu sırada genç bir garson elinde içeceklerle yanımıza geldi. Bana bakmadan portakal suyumu önüme bıraktı. Nash’e ise ödülü hak eden bir gülümsemeyle *smoothiesini* sundu.

“Kahvaltınız hemen geliyor, Bay Carter,” dedikten sonra oldukça formda olan kalçasını Nash’in göz hizasına getirerek arkasını dönüp uzaklaştı. Şaşırtıcı bir şekilde Nash oldukça centilmence davranıp hiç bakmamayı tercih etti. *Ben* bile bakmıştım, o derece mükemmeldi.

Burun kıvrarak homurdandım.

“Bu sık sık oluyor mu?” diye sordum.

Nash dudaklarının arasına sıkıştırdığı pipetle bana baktı.

Keşke o pipet olsaydım.

“Ne?”

“Kadınlar. Kendilerini resmen kucağına atıyorlar,” dedim. Ardından kadının flörtöz sesini taklit ederek, “*Bay Carter,*” diye ekledim.

Sandalyesinde kıpırdanırken masumca konuştu. “Neyden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Benden bile küçük olabilir,” dedim ama Nash’in gülümsemesini görünce söylediğimden anında pişman oldum.

DIZGİNLERİ YAKALA

“İlk olarak Rae, eğer seni tanımasam biraz sinirlendiğini, hatta kıskandığını bile düşüneceğim.”

“Hah.” Çıkardığım kahkaha öyle gür ve saçmaydı ki haklı olduğunu açıkça belli etmiştim. Nash sıırttı.

“İkincisi, bunu sen mi söylüyorsun? Pazar geceleri senin sarhoş hayranlarını sana asılmaya çalışmadan savuşturmak benim tam zamanlı işim haline geldi. Kevin’den bahsetmiyorum bile.”

“Tanrım, lütfen.” Onun abartılı anlatımına güldüm. “Kevin sadece arkadaş canlısı, o kadar.”

“Sen onun kıcına nasıl baktığını görmüyorsun,” diye karşılık verdi.

Omuz silktim. “O zaman mesele çözülmüş demek.”

“Ne çözülmüş?” Sıırttı.

“İkimiz de kendi iyiliğimiz için fazla ateşliyiz.” Cümlemi bitirdiğim sırada *kalçasını sergileyen flörtöz garson* siparişlerimizle geri geldi.

“Afiyet olsun, Bay Carter,” diyerek beni tamamen görmezden geldi ve haklılığımı kanıtladı.

Garson hâlâ kulak mesafesindeyken başparmağımla omzumun üstünden onu işaret ettim ve dudaklarımı kıpırdatarak, *ne demek istediğimi anladın mı?* dedim. Bu, Nash’in başını iki yana sallayıp kahkahalara boğulmasına neden oldu.

BÖLÜM ON DOKUZ

Nash

Sage and Salt'ta Günbatımı Festivali'ne dair elimizdeki her şeyi gözden geçirerek bir saat geçirdikten sonra, CeCe'yi Sonny ile ofiste bıraktım. *Horse and Barrel*'daki tedarikçimle görüşmeye gitmek hiç içimden gelmiyordu.

Bara vardığımda ortalık sessizdi. Pazartesiler her zaman böyle geçerdi. Haftanın kapalı olduğumuz tek günüydü. Bu günleri genelde envanter listemizi kontrol etmek ve teslimat gelmeden önce mekânı güzelce silip süpürmekle geçirirdim.

Dün gece *Asi Melekler* grubunun oturduğu bölmeden göz alıcı bir şeyin parladığını fark ettim. Yavaşça o tarafa ilerleyip kabine ulaştığımda koltuğun üzerinde parıltılı, altın rengi, sonsuzluk şeklinde bir kolye ucu buldum. Gördüğüm anda CeCe'nin olduğunu anladım. Dün gece beyaz elbisesi ve kırmızı sandaletleriyle birlikte bunu takmıştı. Kolyeyi elime alıp burnuma götürdüm ve üzerinde hâlâ kalan çilek kokusunu içime çektim. Kendimi saplantılı bir takipçi gibi hissediyordum.

Ne zamandan beri bir kadının ne giydiğini hatırlamaya başlamıştım ki? Bu soruyu kendime sorarken teslimatçı kapının önünde belirdi. Kolyeyi cebime koyup dışarı çıktım ve ürünleri boşaltmasına yardım ettim.

DİZGİNLERİ YAKALA

Saat dört civarında tekrar ofise döndüğümde CeCe'nin arabasının artık orada olmadığını fark ettim.

Nash: Günün geri kalanını kaldıramadın mı?
Erken kaçman mı gerekti?

Rae: Patronuma söyleme. Tam bir diktatör.

Gülümsedim.

Nash: Sırrın benimle güvende, Rae.

Şimdiden gitmiş olmasının yarattığı hayal kırıklığını bastırdım ve yüzünü tekrar görebilmeme kaç saat kaldığını saydım.

Elimde Jo anne için aldığım bir *Spicer's* pastasıyla çiftliğin kapısından içeri adım attığımda içeride tam anlamıyla bir dans partisi vardı.

CeCe ve Mabel, oturma odasında müziği son ses açmışlardı. Akşam güneşi büyük pencereden içeri süzülüyor, onlar da Miranda Lambert'ın *Geraldine* şarkısına eşlik ediyorlardı. Kendilerini tamamen dansa kaptırmışlardı. Yanlarından geçerken küçük bir koreografileri olduğunu fark ettim.

"İyi akşamlar, Bay Carter," dedi CeCe şarkı söyler gibi. *Bay Carter* derken kullandığı vurgu yüzünden içimde bir şeyler kıpırdadı. Sadece ses tonu değil, o resmi hitap biçimi de etkileyiciydi. CeCe'nin yaptığı her şey, kelimenin tam anlamıyla baştan çıkarıcıydı.

Ben mutfağa geçerken, "Bay Carter mı?" diye homurdandı Wade.

"İşle ilgili bir şaka," dedim hızlıca.

Başını sallayıp elindeki viskiyi kadehte hafifçe döndürdükten sonra bir yudum aldı.

PAISLEY HOPE

“CeCe Rae’in yanında olması senin için iyi gidiyor, değil mi?”

Başımı salladım. “Evet, bana gerçekten çok yardımcı oluyor.”

Aramızda hiçbir şey olmamasına rağmen Wade sanki kilometrelerce öteden Sonny’nin deyiimiyle *gözlerimden kalpler fışkırdığını* görebiliyordu.

“İyi, senin yanında olması güzel. Ona göz kulak ol. Annemin dediğine göre, Andrew onu çok yıpratıyormuş. Ne evi satmayı kabul etmiş ne de eşyalarını göndermeyi. CeCe’ye sürekli onları istiyorsa Seattle’a dönmesi gerektiğini söylüyormuş. Gerçekten tam bir baş belası. Onu görürsem nehre fırlatmamak için kendimi tutmam gerekebilir. CeCe bir şeylerden kaçmaya çalıştığında da kendini işe gömmeye meyillidir.”

Çenem gerildi, oturma odasında Mabel ile dönüp kahkahalar atan CeCe’ye döndüm. Saçları beline dalgalar halinde dökülüyordu. Şortu ve atleti vücuduna mükemmel oturuyordu ama asıl mesele gülümsemesiydi. İnsanı kalbinden vuran bir gülümsemeydi. O gülümseme kahrolası tüm günümü aydınlatıyordu.

Bu Andrew denen adam, gerçekten özel türden bir salaktı. Kim böyle bir kadını elinden kaçırırdı ki?

“Sonuna kadar yanıdayım, kardeşim,” dedim bana bir bardak viski uzatırken. Kadehlerimizi tokuşturup büyük bir yudum aldık.

Doğrusu, eğer bir gün Andrew’u görürsem, onu Ashby kardeşlerle birlikte dövmeye gitmekle yetinmez, sıranın en önünde *ben* yer alırdım.

Cole, “Ne var ne yok, çocuklar?” dedikten sonra şerif şapkasını çıkarıp mutfak sandalyesine bıraktı.

Tezgâhtan viski şişesini alıp kendine bir kadeh doldurdu. Jo anne de artık oturma odasındaki dans partisine katılmıştı.

DİZGİNLERİ YAKALA

Fırın ötmeye başladığında Jo, telefonundan şarkıyı değiştirerek kızlara başka bir parça açtı.

“Cole, lazanyayı fırından çıkar, ekmekleri de at. Bu gece siz oğlanlar bize hizmet edeceksiniz.”

CeCe ve Mabel sevinçle çığlık attılar, ardından CeCe’nin favori Shania Twain şarkısı *That Don’t Impress Me Much* ile dans etmeye başladılar.

Erkeklerle baktığımda hepimiz kahkahalara boğulduk. Her zamanki gibi, kimse Jo’ya karşı çıkmadı. Wade ekmekle salata malzemelerini çıkardı, ben de üzerine süreceğim sarımsaklı yağı hazırladım. Dean ise kızların arasından sıyrılarak mutfağa girdi. “Bu gece yemeği siz mi yapıyorsunuz?” dedi başparmağıyla arkamızı işaret ederek.

“Aynen öyle, büyükbaba.” Wade ve ona çatal bıçak takımını uzattı. “İşe yarar bir şey yap ve masayı sen kur.”

“Sen benden gençsin,” diye takıldı Dean. “Senin yapman gerekemez mi?” Ardından Wade’in elindeki takımı alırken kendine de bir viski doldurdu.

“Yapamam. Ben salatayı karıştırıyorum*.” Wade ağzından çıkan sözleri fark ettiği anda başını iki yana salladı.

“Evet. Wade bu konuda uzman. Belki de tüm kasabanın en iyisi.” Cole ağzına çıtır bir ekmek parçası atarken güldü.

“Şimdi düşününce,” diye başladım. “Kasaba halkı arasında onun harika *salata karıştırdığına* dair söylentiler duydum.”

Büyükbaba Dean göz kırpıp elindeki çatal bıçakla Wade’i işaret etti. “Bu tür ustalık, tıpkı benim yaptığım parmak egzersizleri gibi *bol pratikle* olur.”

“Siktirip gidin,” diye homurdandı Wade. Sırtına hafifçe vurup ekmekleri yağlamaya başladım.

* Orijinal metinde kullanılan *Tossing the salad*, ifadesi hem salatayı karıştırmak hem de argo olarak arka deliği yalamak anlamına gelmektedir. Bu kısımda cinsel eylem için kullanılan bir kelime oyunu yapılmaktadır.

PAISLEY HOPE

Mabel müziğin arasından, “Küfrettin, Wade amca. Botuma iki dolar at!” diye bağırdığında güldüm.

Wade ise, “Küfür konusunda kulakları radar gibi çalışıyor,” diye mırıldanıp iki doları botun içine attı.

Simon & Garfunkel'dan *Cecilia*'nın ilk kısımları çalmaya başlayınca, “Jo anne!” diye itiraz etti CeCe. Her fırsatta bu şarkıyı açarlardı ve her ne kadar karşı koysa da CeCe sonunda daima kendi adına yazılmış bu şarkıyla dans ederdi.

Ekmekleri çıkırdaması için fırına koyduktan sonra kapı eşğine yaslandım ve kızların kendilerini rezil etmelerine aldırmadan dans etmelerini izlerken kalan viskimi kafaya diktim. Bu gece ikinci bir kadehe daha ihtiyacım olabilirdi.

Her ne kadar kendime içeriye girmesine izin vermemem gerektiğini söylesem de CeCe Ashby yavaş yavaş kanıma giriyordu. Wade'in sözleri zihnimde yankılandı. *Ona göz kulak ol.* Onu *kendisi* gibi koruyacağıma güveniyordu. Sırf bir hoşlantı -tamam, artık yarı saplantı diyebilirdik- yüzünden Wade'i ya da Wyatt'ı hayal kırıklığına uğratamazdım. Birkaç hafta önce Cole'un bana verdiği numarayı kafamı biraz olsun toparlamak için yakında kullanmam gerektiğini aklıma not ettim. Bu aile, sahip olduğum tek şeydi. Ama şu sıralar tüm dikkatimi üzerine çeken o özgür ruhlu sarışını, “*You're breaking my heart, I'm down on my knees, I'm begging you please to come home...*” sözleri eşliğinde dans ederken izledim.

Bunun zorlu bir savaş olacağını biliyordum. O, içten içe uzun süredir kapalı kalmış ruhumun çatlaklarına sızıyor ve orayı, adeta 4 Temmuz gecesi gibi ıslıl ıslıl aydınlatıyordu. Benim izlediğimi fark edince kafasını kaldırdı. Muhtemelen yüzümde dünyanın en aptal gülümsemesini görmüştü. Başını geriye savurarak kahkaha attı. Bu, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

On beş dakika sonra Cole, oturma odasındaki nefes nefese kalmış dans ekibine seslendi. “Akşam yemeği hazır, asi kızlar!”

DIZGINLERİ YAKALA

Ekip mutfağa doğru sürüklendi, CeCe yanımdan geçerken hâlâ nefes nefeseydi. Bileğini tuttum.

“Dün gece barımda bunu düşürmüşsün. Üzerinden düşmüş olmalı.”

Cebimden sonsuzluk kolyesini çıkarıp başparmağım ve işaretparmağım arasında sallandırdım. Avucunu açtığında kolyeyi oraya bıraktım, sonra da parmaklarını kapattım. Ellerimiz arasındaki boyut farkı inanılmazdı. Onun eli benimkine öylesine mükemmel oturmuştu ki, birkaç saniyeliğine sersemledim.

Yüzüme bakarak gülümsedi. “Kaybettiğim için çok endişelenmiştim. Babam bunu bana iki yıl önceki Noel’de hediye etmişti.” Eğildi. “O sonsuza dek benimle,” diye fısıldadı. Muhtemelen babasının sözlerini tekrar ediyordu.

“Gerçekten de öyle,” dedim ve gözlerinin içine, belki de gerekenden fazla derin baktım.

Etrafına göz gezdirip başını salladı. “Burada baktığımı her yerde onu görüyorum. Bu bana huzur veriyor.”

Yeniden gülümsediğinde, “Bana da,” diye karşılık verdim.

Tişörtümü iki parmağıyla hafifçe çekti, tırnakları kumaşın altından göğsüme temas ettiğinde o basit dokunuşla vücudum tepki vermeye başladı.

“Hadi bakalım, Bay Carter. Bana bir viski koyar mısınız, efendim?” diyerek mutfağı işaret etti ve önümden geçti.

Onun o mükemmel kalçalarının şortun altında salınışını izlememeye çalıştım ama bunu çaresiz bir biçimde beceremedim.

Kelimenin tam anlamıyla *mahvolmuştum*.

BÖLÜM YİRMİ

CeCe

Çarşamba gecesi aynanın karşısında kendi yansımama bakakalmıştım. Bunu yaptığımı da, onun hiçbir haber vermeden buraya gelmiş olmasına da inanamıyordum. Andrew öğleden sonra aradığında sesi kulağa aceleci ve sert geliyordu.

“Bana başka seçenek bırakmadın. Aramalarım cevap vermiyorsun. Haftalar geçti. Bu kadarı yeter. Sonsuza kadar benden kaçamazsın, Cecilia. Bunu çözeceğiz. Beraber bir kahve içelim... sadece bir kahve.”

Saçımı düzeltirken onun yalvarışlarını kafamdan atmaya çalıştım.

Andrew’un hayır cevabını asla kabul etmediğini çok iyi biliyordum. Bu yüzden son bir aydır yaptığım gibi ondan kaçmanın bir anlamı yoktu. Bunu bitirmem gerekiyordu. O yüzden *Spicers Sweets*’e gidecektim. Tek seçeneğim buydu. Andrew ile Nash’in barında buluşmayacağımdan emindim, kasabada buluşulabilecek tek diğer yer de lüks bir restoran olan *Dolcettos Steakhouse & Pasta Bar*’dı.

Bu kesinlikle bir randevu değildi, *sadece* kahve içecektik. İç çekerek görüntüme baktım. Ginger’ın dediği gibi en basit, sıradan halimle karşısına çıkmalıydım. *Tam anlamıyla klişe*. Kot

DIZGİNLERİ YAKALA

pantolon, siyah tişört, sandalet. Çantamı kaptım ve tam dışarı çıkarken yağmur başladı. Bu gecenin uğursuz bir işareti gibiydi.

Spicer's Sweets hafta ortasında, akşam saatlerinde sakindi. En azından bu benim lehime olmuştu. Andrew bu kasaba için hiç uygun değildi. Dalgalı sarı saçları kusursuz taranmıştı ve baştan ayağa Tom Ford giyiyordu. Pinterest sayfama yakışırda ama Laurel Creek, Kentucky'deki bu salaş kahve dükkânına asla.

Lisede tanıdığım Melissa White loş bir masada oturuyordu, beni tanıyınca gülümsedi ve başını salladı. Ben de başımı salladım.

Gizli saklı olmasını istemem de boşa gitmişti.

Bir saat içinde tanıdığım herkesin *şehirli, yakışıklı bir adamla kahve içtiğini* öğrenmesi kaçınılmazdı ve ailemin de Andrew'un kasabada olduğunu duyması an meselesiydi.

Yağmurdan nemlenmiş saçlarla kapıdan içeri girdiğim anda Andrew bana doğru geldi. Beni göğsüne çektiğinde donakaldım.

Ona dokunmak artık yabancı hissettiriyordu. Sadece bir ay önce bu adamın nişanlım olduğuna inanamıyordum. En son ne zaman bana sarılmaya ya da öpmeye çalıştığını hatırlamaya çalıştım ama aklıma gelmedi.

Ondan uzaklaştım.

Bana bakarak, "CeCe. Seni özledim," diye soludu.

Sessizce, "Ne ironik," diye karşılık verdim. "Önüne gelen herkesle yatmakla meşgulken beni hiç özlememiştin." Bunu söylerken yüzüme, *hiç önemli değil* ifadesiyle süslenmiş sahte bir gülümseme kondurdum.

"Bu geceye böyle başlamak istemiyorum, Cecilia," derken anahtarlarıyla oynuyordu.

"Andrew... sadece kahve alalım ve oturalım." İç çekip kasanın olduğu tarafı işaret ettim.

PAISLEY HOPE

“Hayır, hayır. Kahvemizi ben alırım, sen otur. Chai latte?” diye sorduğunda içimden güldüm. Andrew’un bana bir şey teklif etmesi oldukça komikti.

“Tabii, ben şuradaki masadayım,” dedim *Spicers*’ın koyu tuğla duvarı boyunca dizilen boş locaları işaret ederek. O kahveleri almak için sıraya girerken oturup derin bir nefes aldım. Ona nasıl bu kadar çekildiğimi düşündüm. Dışarıdan bakıldığında en az Ken bebek kadar yakışıklıydı ama aşırı şık, aşırı cilalı ve her şeyiyle pahalı görünüyordu.

Ya zevkim değişmişti ya da aşırı maskülen, kaslı, sert görünümlü patronuma fazla alışmıştım. Onunkisi bambaşka bir çekicilik türüydü. Son zamanlarda birkaç günlük sakalının tene mi hafifçe çizdiği hayaller kuruyordum. Oduncu gömlekler ve botlar. Gerçek botlar. Gucci’nin çizilmesin diye kıyamadığın botları değil. Sıcak, nasırlı, çalışkan eller... Günlerini sıkıca bir hokey sopası tutup koçluk yaparak geçiren, gerçekten çalışan eller.

Bazen bilgisayar ekranımdan kafamı kaldırıp kendimi ödüllendirmek için ona bakıyordum. Her gün onu perdenin ya da ofisimdeki camın ardından gizlice izlerken kendimi neredeyse *You* dizisinden bir karakter gibi hissediyordum. Çocuklarla öylesine güzel ilgileniyordu ki hepsi ona hayranlıkla bakıyordu. Bu sabah bir çocuğa bacak arasından pas atıp takım arkadaşını şaşırtmayı öğretirken dalgın dalgın bir gün muzip, güzel çocuklar yetiştireceğini hayal etmişim. Sonra kendime kızmıştım, bütçe dosyasına odaklanmam gerekirken onu izleyip duruyordum. Bütün bu sevilesi özellikleri ve buzda kayarken adeta fırtına gibi hızlanıp hiç zorlanmadan goller atmasıyla, cumartesi gecesi fantezi listemi bu hafta şimdiden doldurmuştu. Üstelik henüz günlerden çarşambaydı.

Gözlerinde hiç samimi bir ifade olmadan ödeme yapan Andrew’a döndüm. Kasadaki görevliye sanki onun kahvesini

DİZGİNLERİ YAKALA

yaptığı için şanslıymış gibi bir ifadeyle teşekkür etti. Tavrında ne sıcaklık ne incelik vardı. Farkında olmadan onu yine Nash ile kıyaslamaya başladım. Nash olsa bahşiş bırakır, ailesine selam söylemesini isterdi.

O anda Andrew'a gerçekten çok uzun zamandır âşık olmadığımı, hatta belki de hiç olmadığımı fark ettim. On sekiz yaşındaki halimin istediği ve arzuladığı şey, yirmi beş yaşındaki halimin istediği ve arzuladığı şeyden tamamen farklıydı.

Onunla asla mutlu olamazdım. Bu aydınlanma, birazdan yapacağımız konuşmayı çok daha kolay hale getirecekti.

Buharı tüten bardağı önüme koyarken, "İşte geldim," dedi Andrew.

"Teşekkürler."

Karşıma oturdu ve cüzdanından bir ıslak mendil çıkarıp masayı tiksintiyle silmeye başladı.

"Bu seni öldürmez," dedim gözlerimi devirerek. "Tanrım, Andrew."

"Ne? Her kullanımdan sonra masayı silmeleri lazım. Mikroplar böyle yayılır." Zihnimde, onun son üç sekreteriyle seks yaptığı anlar canlandı. O zaman mikroplar çok da umurunda değil gibiydi.

"Konuyu uzatmayacağım, CeCe. Seattle'da bir hayatımız var. Ondan kaçamazsın. Sana... adil davranmadığımı biliyorum."

Güldüm. Öyle çok güldüm ki Melissa White kafenin öbür ucundan dönüp bana baktı.

"Andrew," diye fısıldadım, "Adil mi? Cidden mi? Sen hayatında bir kez bile bana *sadık* kaldın mı?"

Gözleri büyüdü. Ona karşı dik durmamı hiç beklemiyordu.

"Bir kez bile?" diye yeniden tekrarladım.

"Cecilia, işim çok stresli. Arkandan iş çevirmemem gerekirdi. Eve döndüğünde elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırım."

PAISLEY HOPE

“Çalışırsın? *Çalışırsın*, ha?” Akıl sağlığını yitirmiş gibiydi.

“Kimse tek eşli değil. Benim işimdeki erkeklerin hata yapmadığını ya da ara sıra küçük kaçamakları olmadığını düşünüyorsan çok safsın.”

Bu zayıf savunmasına karşılık gözlerimi devirdim.

“Andrew. Hâlâ anlamıyorsun. Bu benim için yeterli değil.”

“Bir hayatımız var. Arkadaşlarımız var. İki hafta sonra Bancroft Hayır Galası için biletlerim var. Sen yanımda olmayınca ne diyeceğim?”

Demek mesele buydu.

“Ben neredeyse sekiz yılın sonunda nişanı bozarak seni terk ettiğimi söylüyorum, sen ise *insanların ne düşüneceğini* mi umursuyorsun?”

O soluk mavi gözleriyle bana boş boş bakarken kahvesinden bir yudum aldı, sanki neden bu kararı verdiğimi anlamıyordu.

“Elbette. Bir imajımız var. Bunu hiç mi umursamıyorsun? Rachel ve Lenora ne düşünecek? Sığınaktaki kadınlara ne dedin? Hepsi senin Hillbilly Haven’a* kesin dönüş yaptığını ve burada, nerede çalıştığını biliyor mu? Dollar General’da mı çalışıyorsun?”

Onun bu kasaba ve ailem hakkındaki küçümseyici varsayımı beni kemiklerime kadar öfkeyle doldurdu. Ayrıca Seattle’daki insanlara hâlâ buraya geçici gelmişim gibi davrandığı barizdi. Şu anda eski hayatıma dışarıdan bakıyor gibiydim ve nelere katlandığıma inanamıyordum.

“Siktir git, Andrew,” diye fısıltıyla karışık bir şekilde bağırdım. “Bitti. Geri dönmüyorum ve o kadınların ne düşündüğü de umurumda değil. Onlar asla benim arkadaşım değildi ve sığınaktaki Amy her şeyi biliyor. Şimdi senden bir kez rica ediyorum. Ailem ve bu kasaba hakkında böyle konuşmayı bırak, yoksa bu görüşme biter. Sorunu çözmek istediğini sen söyledin,

* *Hillbilly*, ABD’de kırsal kesim insanları için kullanılan küçümseyici bir ifadedir.

DIZGİNLERİ YAKALA

hadi çözelim. Evi satmamız lazım ve eşyalarımın geri kalanını istiyorum.”

Öfkeden köpürüyordu çünkü Andrew’un egosu reddedilmeye dayanamazdı. O, herkesin önünde eğildiği bir dünyaya alışmıştı ve bu geri teptiğinde neredeyse aklını kaybetmişti. Bunu konuşurken gözlerinden anlayabiliyordum.

“Yani burada mı kalacaksın, Cecilia? *Gerçekten* Dollar General’da mı çalışacaksın? Burada diplomayı kullanabileceğin hiçbir yer yok. Market bile zor bulunuyor.” Yüzünde tiksintiyle karışık bir alay vardı. “Sana verdiğim her şeyden... bunun için mi vazgeçeceksin?” Ellerini açarak hep sevdiğim bu kahve dükkânını işaret etti.

Oysa benim burada sayısız anım vardı ve onun bundan haberi bile yoktu. Hayatım hakkında, geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve öğrenmeye de çalışmamıştı. Tek bildiği, gerektiğinde meslektaşlarının yanında süs gibi tutabileceği bir ödül olduğumdu.

Sırtımı sandalyeye yasladım. Bitmişti. Uyanmıştım. Bundan çok daha iyisine layıktım.

Hadi bakalım, pislik.

“Evet, Andrew. Tam olarak bunu yapacağım,” dedim ve sakın bir şekilde hakaretlerini görmezden geldim. “Bu arada, Zillow’da emsallere baktım. Evden bir buçuk milyon çıkarabileceğimizi düşünüyorum.” Sesim alçak ve sakindi. Ona beni öfkeliendiremeyeceğini göstermek istiyordum ama beni dinlemiyordu.

Bu bakışını biliyordum. Birazdan çirkinleşecekti.

Arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve göğsünden iğrenç bir kıkırtı yükseldi. Ona karşı hiç bu kadar nefret duymamıştım.

“Biliyor musun,” dedi. “Baban öldüğünden beri buz gibi bir kaltağa dönüştün.”

PAISLEY HOPE

Sözleri karşısında hem nefesim kesildi hem de gözlerim karardı.

Yan masadaki çift konuşmayı keserek bize baktı. Bana bakan adamın eczanede çalıştığına emindim ve annemi tanıyordu. Öne doğru eğildim, onların duyması umurumda değildi.

“Bir daha asla ama *asla* babam hakkında konuşma.” Gözlerimin dolduğunu hissediyordum ama hızla onları bastırdım. Güçlü kalmalıydim, Andrew’a bundan zevk alma fırsatı vermemeliydim. “Bitti, Andrew. Gerekirse bir avukat tutarım ama beni bir daha aramanı ya da mesaj atmanı istemiyorum. Yazışmalarımızı tartışma çıkmaması için e-posta üzerinden yaparız. Evi satacağız ve yollarımızı ayıracağız. Eğer önümüzdeki hafta bir emlakçıyla görüşmezsen, ben görüşürüm.”

Kalkmaya çalıştım ama kolumdan tuttu. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey vardı. *Korku*. Korkuyordu. Bana *en az* beş yıldır çöp gibi davranmış, beni kullanmıştı ama kendi imajı için öylesine korkuyordu ki benimle sevgisiz bir evliliği sürdürmeye bile razıydı. Ne şanslıydı ki ben ondan daha akıllıydim.

“Bırak kolumu.”

“Cecilia. Lütfen...” diye yalvardı. “Bana bir şans daha ver.”

Alayla, “Andrew, artık çok geç,” dedim ve kolumu çektim. Masanın üstüne yirmi dolar atarak bahşiş bıraktım. Yarattığımız sahne hakkında fazla dedikodu yapmamalarını umuyordum.

Arkamı dönüp tek kelime etmeden çıktım ama elbette ayağa kalkıp beni takip etti.

Sisli temmuz yağmuruna çıktığımda arabamı daha yakına park etmiş olmayı diledim. Karşıya geçerken arkamdan geliyordu.

“Sadece çekip gitmek yerine benimle konuşabilirdin. Mut-suz olduğunu nasıl bilebilirdim ki?”

DIZGİNLERİ YAKALA

Sokağın diğer tarafına geçer geçmez arkama dönüp onunla yüzleştim.

“Yani, senin beni aldatmayı bırakman için sana yalvarmalı mıydım? Bu benim suçum, öyle mi? Pekâlâ.” Başımı geriye attım ve gerçekten güldüm çünkü öylesine zavallıydı ki ona acıyordum. “Çok bencilsin, Andrew. Ben seni asla aldatmadım. Hep sadıktım. Sadece sen beni hak etmedin.”

Yeniden yürümeye başladım ama bu kez kolumdan sertçe yakaladı.

“Cecilia, beni yarı yolda bırakamazsın. Eve geliyorsun ve bunu çözüyoruz. Bu ilişkiye bunu borçluyuz. Senden asla vazgeçmem!” diye bağırdı.

Tam kolumu çok sıkıldığını söylemek üzere ağzımı açmıştım ki birden yanımdan bir hava dalgası geçti ve ben ne olduğunu anlamadan, korkunç bir çatlama sesi duyuldu. Andrew kaldırım ile buluşmuştu.

“Bir daha ona dokunursan seni öldürürüm.”

Nash’in sesi sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi. Nereden çıktığını görmek için döndüm ve *Dolcetto*’un tentesi altında ağzı açık bir şekilde duran eski amigo koçum Shelby Christie’yi fark ettim.

Andrew ayağa kalkmaya çalışırken Nash’in onun ütülü gömleğinin yakasını kavradığını gördüm, sanki ona bir kez daha vuracak gibiydi.

“Nash!” diye bağırdım.

Gözlerindeki öfke beni ürküttü.

“Sana elini süremez, CeCe” dedi.

Andrew mendille kanayan burnunu tutarak, “Sikeyim, *sen* de kimsin?” diye sızlandı. “Bu benim nişanlımla aramdaki mesele.”

Nash’in arkasında gülümsedim. Andrew’un mahkemeye kırık burunla gitmesi fikri hoşuma gitmişti.

PAISLEY HOPE

“*Ben kim miyim?*” Nash’in sesi sakindi ama öylesine derinden geliyordu ve korkutucuydu ki Andrew olmak istemezdim. Çenesine bir darbe daha indirdi, Andrew geriye sendeledi ama Nash hâlâ gömleğinden tutmuş, onu ayakta tutuyordu.

Bu kez daha yüksek sesle, “*Ben kim miyim?*” diye tekrarladı.

“Ben Nash lanet olası Carter’ım ve eğer bir daha CeCe’ye nişanlım dersen bütün dişlerini yerinden sökerim.” Onu öyle sıkıyordu ki Andrew’un nefesi kesilmişti. “O kimsenin nişanlısı değil ve seninle konuşmayı çoktan bitirdi. Şimdi yüzüme bak, *Drew*. Bu yüzü hafızana kazı. CeCe’yi bir daha benden ayrı görmeyeceksin. Ve eğer bu gece buradan tek parça halinde gitmek istiyorsan, ondan özür dileyeceksin.”

Tanrım. Evet, Bay Carter.

Bu kez Andrew, Nash’in blöf yapmadığını anlamıştı.

“Özür dilerim, CeCe,” dedi panikle. “Seni... tutmamam gerekirdi.”

Nash bana baktı, neredeyse onayımı ister gibiydi. Başımı hafifçe salladığımda Nash onu bıraktı ve Andrew tekrar kaldırılma düştü. Ayağa kalkmaya çalışsa da sendeledi.

“Pekâlâ, aptal. Şimdi de bir kadına nasıl davranılacağını bilmediğin için ondan özür dile. Elindekini değerini anlamadığın için özür dile,” diye hırladı Nash. Andrew bakışlarını ona çevirdi, muhtemelen Nash’in ilişkimiz hakkında bu kadar şeyi nasıl bildiğini merak ediyordu.

“Ö-özür dilerim, CeCe,” dedi kaldırımıyla aynı hizadan. Ellerini yüzüne kapatmıştı, Nash’in tekrar ona vurmasından korkuyordu.

“Şimdi bu kasabadan sikrir git ve bir daha asla geri gelme,” diye kükredi Nash. Onu iterek uzaklaştırdı ve ardından arkasını döndü. Andrew’un karşılık vermesinden zerre korkusu yoktu.

Bu sahne az önce cumartesi gecesi fantezi listemin başına yükselmişti.

Andrew toparlanmaya çalıştı. “Ne güzel insanlarla takılıyorsun, Cecilia.” Parmağını Nash’e doğrulttu. “Avukatımdan haber alacaksın, dostum,” diye bağırdı sokağın diğer tarafından.

Nash ona bakmadı bile. “Dört gözle bekliyorum, *Drew*.”

Bana bakıp, “İyi misin?” diye sordu. İki saniyede bütün tavır yüz seksen derece değişmişti. Ellerinin ikisi de kollarımdaydı, çiseleyen yağmurda beklemekten tüylerim diken diken olmuştu. Başparmaklarını kollarımda gezdirmeye başladı.

Shelby, “Nash, kapıları açar mısın?” diye seslendi Nash’in kamyonetine doğru yürürken. Nash de hemen kilidi açmaya gitti.

“Lanet olsun. Çok özür dilerim, Shelby. Hemen geliyorum,” dedikten sonra bana baktı. “Siktir...” Elini saçlarının arasından geçirdi. “Ben... biz akşam yemeğindeydik.” Kanlı parmak eklemlerine bakarak bir hasar olup olmadığını kontrol etti.

Elimi koluna koyup bakışlarımı yukarı çevirdim. “Ne yapıyorsun, Nash?” diye sordum. “Yani... teşekkür ederim, en azından artık burada değil ve muhtemelen geri dönmeyecek ama belli ki bir randevudasın. Büyük ihtimalle şimdi de randevun berbat oldu.”

Bir şey söyleyeceğini anladığımda ona engel oldum. “Onu eve götür. Ben de gidip bu ıslak kıyafetleri çıkarayım. Yarın görüşürüz.” Güvenli kamyonetime doğru yürümeye başladım.

Arkamdan, “CeCe,” dedi.

Dönüp ona baktım. Kelimeleri dikkatle seçer gibiydi, yüzünde işkence çekiyormuşa benzer bir ifade vardı. Ama tek söylediği, “Sana zarar verdiği için üzgünüm,” oldu.

Başımı sallayıp kamyonetime yöneldim. Nash ise söylediğim yapıp randevusunun yanına gitti.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Nash

*S*ana zarar verdiği için üzgünüm mü? Benim kahrolası soru-num neydi?

Kamyonetime doğru yürümeye başladım. Shelby'nin hâlâ burada, muhtemelen hayatının en kötü randevusunu yaşamış olmasına rağmen duruyor oluşuna inanamıyordum. Eve yürümeye başlamamış olmasına şaşırmıştım.

Dolcettos'un penceresinden saçlarının parladığını gördüğüm o anın öncesinde bile gece benim için oldukça renksizdi. Ama o herif CeCe'ye dokunduğu anda gözüm kararmış bir şekilde dışarı fırlamış ve kaldırımda oldukları yere gitmiştim.

O andan sonra olanlara dair pek bir kontrolüm olduğunu söyleyemezdim ama söylediğim her kelimeyi kastetmiştim. Ne yapmam gerekiyorsa onu yapacaktım. CeCe bir daha asla Andrew ile yalnız yüzleşmeyecekti.

Kamyonetime binip Shelby'ye döndüm.

“Keşke bu geceyi senin için geri sarabilsem. Özür dilerim, gerçekten.”

Gülümserken elimi okşadı. “Akşam yemeği güzeldi ve sen de berbat bir randevu sayılmazdın.”

DİZGİNLERİ YAKALA

Shelby otuz üç yaşında, güzel bir kadındı. Yakın zamanda boşanmıştı ve ilkokulda dördüncü sınıf öğretmeni idi. Wade ile onunla aynı okula gitmiştik.

Cole aylardır beni onunla tanıştırmaya çalışıyordu. Numarasını istediğimde çok heyecanlanmıştı. Gemma ile arkadaş olduklarını duymuştum ama Cole onun bu kadar tatlı biri olup da nasıl Gemma ile arkadaş olduğunu hâlâ anlayamıyordu. Bu gece CeCe ile yaşadığım neredeyse vahşi sahneye rağmen Shelby sadece eğlenceli, nazik ve anlayışlı davranmıştı. Onu sevmem gerekirdi. Bu geceye başlarken düşündüğüm gibi onun evine dönüp birlikte güzel vakit geçirmeyi istemem gerekirdi. Belki de CeCe Ashby'yi kafamdan atmak için bunu yapmalıydım. En azından bir süreliğine. Yine de başlangıçta söylediklerimizle ana yemek arasında bir yerlerde... *suçluluk* duygusu hissetmeye başlamıştım. Sanki onunla birlikte olmak yanlış olacaktı. Akşam yemeğinde bunu doğrudan yüzüme vurduğunda ben de ona dürüst olmaya karar vermiştim.

"Bu randevuda aklının burada olmadığını hissediyorum, Nash. Gerçi şikâyet etmiyorum. Dolcetto'sta akşam yemeğine asla hayır demem." Gülümsediğinde onun ne kadar güzel bir gülüşü olduğunu fark ettim ama bu gülüş, başka bir sarışının gülüşü gibi dizlerimi titretmiyordu.

"Haklısın, belki de seni davet etmemeliydim. Kafam çok dolu. Bunun için özür dilerim. Sana en iyi halimi sunamıyorum."

"Ya da belki başka bir kadının aklını kurcaladığını kabul etmelisin."

"O kadar belli mi?" diye sordum.

"Bağlayıcı şartlar olmadan da iyi bir dinleyiciyimdir," dedi. Bu sözündeki bağlayıcı şartlar kısmı benim aklımdaki anlamdan çok farklı olsa da bu kadar anlayışlı olmasına sevindim.

PAISLEY HOPE

"Ah... doğru söylüyorsun, aklımdan çıkmayan bir kadın var. Ne yaparsam yapayım aklımdan çıkmıyor. Gerçekten kahrolası derecede sinir bozucu." Güldüm.

Shelby de kahkaha attı ve makarnasından bir lokma aldı. "En kötüsü onlardır."

"Belki seninle dışarı çıkarsam, iyi vakit geçirirsem bunun sadece geçici bir şey olduğunu kendime kanıtlarım diye düşündüm. Belki bir bağ kurmayı umdum ama anladım ki, kendime de sana da dürüst davranmıyorum. Özür dilerim. Sen harikası."

"Nash, biz birbirimizi ne zamandan beri tanıyoruz?" diye sordu Shelby şarabından bir yudum alırken.

"Epey oldu," dedim. "Ortaokuldan beri?"

Başını salladı. "Kesinlikle. Üzülme. Food Network izlemek ve ödev değerlendirmekten farklı bir şey yapmış oldum. Bu arkadaşça akşam yemeği eğlenceliydi. Her şey yolunda, bana güvenebilirsiniz."

Restoranla evinin arasındaki mesafe kapanırken, "Peki, aklından çıkaramadığın kadın... o muydu?" diye sordu.

Yüzümü ona çevirdim. Kamyonetimin cam sileceklerinden başka hiçbir ses yoktu. "Evet."

"Anlamıyorum. CeCe Ashby her zaman tatlı bir kızdı, bildiğim kadarıyla evli de değil. O zaman sorun ne?"

Elbette CeCe'yi tanıyordu.

"Çok yönlü, karmaşık bir durum. Benim için çalışıyor. Neredeyse ailesinden biri gibiyim. Kardeşleriyle çok yakınız. Ayrıca benden epey küçük. Eminim çocuklar sırf böyle düşündüğüm için bile beni döverlerdi."

Shelby güldü ve kamyonetle onun evinin önüne geldiğimizde bir an düşündü.

"Güneş etrafında sınırlı sayıda tur atıyoruz, Nash. Ne zaman bir fırsatın yok olacağını bilemezsin. Bunu benden öğren.

DIZGINLERİ YAKALA

Sana bakış şeklinden anladığım kadarıyla, bu hisler karşılıksız değil.”

Emniyet kemerini çözüp bir kez daha gülümsedi. “Yine de güzel bir geceydi. Görüşürüz, canım. Akşam yemeği için teşekkürler.” Kamyonetten inerken bana göz kırptı.

Beş yıl önceki Nash, bu kadar tatlı ve güzel bir kadını arkasına bakmadan bırakıp gitmekten dolayı kendine bir tokat atardı.

Ama şu anki Nash’in aklında yalnızca bir tek şey vardı.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

CeCe

Hayatımın en uzun ve en sıcak duşundan çıkarken Nash'in, Andrew'u yakalarkenki öfkesini ve randevusunun yüzündeki ifadeyi düşündüm. Restoran kapısında onu öylece bırakıp gitmişti. Seattle'dan döndüğüm gece mutfakta öpüşmememize sevinliyordum. Günde birkaç kez kendimi Nash'le öpüşmenin nasıl bir his olacağını düşünürken yakalıyordum. Son bir ayda onun da bana karşı bir şeyler hissettiğini düşündüğüm anlar olmuştu. Ama Shelby ile dışarı çıktığını görmek, her şeyi yanlış anladığımı göstermiş oldu.

Aşk hayatım şu an zaten yeterince karmaşıktı. Nash ne kadar yakışıklı olsa da, ne kadar iyi biri olsa da, ne zaman odada onun sesini duysam içime huzur dolsa da o yasaktı. Bu, tam da benim başıma gelebilecek türden bir şeydi. Hayalini kurduğum adamın, istememem gereken ve asla sahip olamayacağım kişi olması hiç şaşırtıcı değildi.

Üzerimi bile tam kurulamadan kulübe kapımda kesintisiz bir yumruk sesi yankılanmaya başladı.

“Bebeğim, içeride olduğunu biliyorum. Aç kapıyı.”

DİZGİNLERİ YAKALA

Üzerime sabahlığımı sarıp kendimi toparladım, salonun ışığını açtım ve verandaya çıktım. Kapıyı açtığımda karşımda leopar desenli pijamalarıyla öfke içindeki annem duruyordu.

“O küçük pislik buraya gelip *aileme* hakaret edebileceğini mi sanıyor?”

“Anne-”

“Neden bana geldiğini söylemedin? Neden onu görmeye gittin, CeCe Rae? O hiçbir zaman senin ihtiyacın olan kişi olmayacak.”

“Anne!” Bu kez dikkatini çekmek için bağırdım. “Biliyorum.”

Bu sözüm onu biraz sakinleştirdi. Ardından Wade kapıdan içeri girdi.

“Burada ne oluyor böyle?” Sert sesi küçük kulübemde yankılandı. Anneme, “Legend’dan buraya kadar CeCe’ye bağırdığını duydum,” dedi.

Ellerimi havaya kaldırdım. “Bu kız sadece duş alıp yatağa gidemeyecek mi?” dedim. Saat henüz sekiz buçuktu ama bu gece yeterince şey yaşamıştım.

“Andrew buradaymış ve *Spicers*’da CeCe’ye, *K* ile başlayan kelimeyle hitap etmiş,” dedi annem.

Dehşetle, “Bunu nasıl duydun?” diye sordum.

“Bertie aradı.” *Spicers*’ın gece müdürünü kastetmişti ve o an anladım ki verdiğim rüşvet dedikoduyu engellemeye yetmemişti.

“Ne yapmış?” Wade’in yüzünü öfke kapladı. Başımı ellerimin arasına aldım. “O herif şimdi nerede? Motorside’da mı kalıyor?” Şehirdeki tek otelden bahsediyordu.

“Muhtemelen gitmiştir ve eğer dayak atmak istiyorsan, sıraya girmen gerekir. Nash zaten onun ağzını burnunu dağıttı,” dedim. İkisi de yüzlerini bana çevirdi.

PAISLEY HOPE

“Nash, Andrew’a mı vurdu? Nash seninle miydi?” diye sordu Wade.

“Hayır. Sanırım o bir randevuydu. Andrew’un kolumu tuttuğunu görmüş ve-”

“Kolunu mu *tuttu*?” Wade delirmek üzereydi.

“Bu gece çok fazla testosteron var ortada,” dedim. “Halledildi, Wade. Artık Seattle’a dönmeyeceğimi biliyor. Nash ona *onun* kasabasından siktirip gitmesini söyledi.” Kahkaha attım. Bu annemin yüzünde muzip bir gülümsemenin belirmesine yetti.

“O çocuk hayatın boyunca senin için yumruklarını savurdu. Orada olması beni şaşırtmadı.”

“Doğru zamanda doğru yerdeydi. Yarın ona teşekkür edeceğim,” dedi Wade.

Bir anda aklıma bir şey geldi. “Bekle, ne demek hayatım boyunca benim için yumruklarını savurdu?”

Wade güldü. “Bunlar artık eskide kaldı sayılır. Ama seni yanlış şekilde süzen ya da senin hakkında kötü bir şey söyleyen her erkeği ilk döven Nash olurdu.”

Yutkundum. “Ne?”

Annem yüzümü avuçlarının arasına aldı.

“Andrew’dan çok daha iyisini hak ediyorsun, bebeğim. Nash’in orada olmasına sevindim.”

“Peki Nash kimi dövdü?” Annemin omzunun üzerinden Wade’e baktım. Ellerini hâlâ yüzümde tutuyordu ama konuyu değiştirmesine izin vermeyecektim.

Wade güldü. “Michael Merriweather. Baloda senin bekâretini alacağını söylemişti.”

Annem onun omzuna şaplak attı.

“Steven Connolly, Jason Westman, Paul Stevenson,” diye devam etti Wade.

“Yani hayatım boyunca çıktığım *herkes* mi?” dedim dehşetle.

“Hayır, sadece senin hakkında başkalarına kötü konuşan herkes,” dedi Wade.

Aklım karışmıştı.

“Her neyse, Andrew’a vurmasına şaşırmadım. Üstelik hiç de kızgın değilim. Zaten hakkıydı. Babam şimdi mezarından alkış tutuyordur. Ben de bu yüzden Nash’i tebrik edeceğim.”

Koltukta oturdum ve Nash’in ergenliğim boyunca arkamdan kendi kişisel *CeCe’yi koru kulübünü yürütüyor* olmasını anlamaya çalıştım. Ama neden? Beynim yanıyordu.

Sessizce, “Yatmak istiyorum. İkinizi de seviyorum ama artık çıkmanız gerekiyor,” dedim. Neyse ki tartışmadan kabul ettiler.

Başımı öperek, “Tamam, bebeğim,” dedi annem.

“Bu geceyi arkada bırak. Yarın yeni bir gün ve burada zaten harika bir başlangıç yaptın. Böyle devam et.”

Başımı salladım. “Teşekkür ederim, anne. Seni seviyorum.”

“Ben seni daha çok seviyorum.”

“İyi geceler, Wade.”

“İyi geceler, CeCe Rae. Yarın Nash’i çok hırpalama, o hep senin arkada oldu. Tıpkı benim ve Cole’un olduğu gibi.”

Başımı tekrar salladım. Nash’e baktığımda ne görmem gerekiyordu? Wade ve Cole’un bir uzantısını mı?

Sonunda ikisi de küçük evimi sessizlik içinde bana bırakıp gittiler. Koltukta geriye yaslanıp iç geçirdim.

Geceyi düşünürken, “Hayatım bir gün bile sıkıcı geçmeyecek mi?” diye mırıldandım.

Kabul etmeliydim ki Andrew’un af dilediğini görmek hoşuma gitmişti. Bu düşünceyle gülümsedim ve banyoya gidip saçımı uzun, düz bir şekilde kuruttum. En sevdiğim saten pijamalarımı giydim. Sıcacık bir çay ve güzel bir romantik komediyle hayatımın dramasından kaçmayı hayal ettim. Ama daha

PAISLEY HOPE

su ısıtıcısını dolduramadan kapıda bir kez daha bir tıklama duyuldu.

Hangi aile üyesi bu kez gelip işime burnunu sokacaktı? Cole mu? Büyükbaba Dean mi?

Kapıya yürüdüm. *Ben iyiyim*, demeye hazırdım. Ama kapıyı açtığımda verandamın ışıkları altında karşımda duran kişi Nash Carter'dan başkası değildi.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

CeCe

Kollarımı göğsümde kavuşturup memelerimi örtmeye çalıştım. Gecenin tüm serinliği üzerime vurmuştu.

“Burada ne işin var?” diye sorarken omzunun üzerinden kamyonetinde hâlâ randevusunun oturup oturmadığını kontrol ettim.

“Sadece... seni kontrol etmem gerekiyordu.” Elini saçlarının arasından geçirdi ve başını kaldırdı. “İçeri gelebilir miyim?”

“Randevun nerede?”

“Onu eve bıraktım. Zaten randevu denemezdi.” Çenesini sıkıp gözlerini üzerime dikti.

Başımı yana eğdim. “Nash, sana tekrar soracağım. Burada ne işin var?”

“Sadece... iyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Seni görmem lazımdı.”

“İyiyim.”

İç çekti. “Bırak içeri geleyim, Rae. Sadece konuşmak istiyorum.”

Bir an için dikkatle onu inceledim. Sonra kapıyı ardına kadar açtım. Küçücük antreme adımını attığında güçlü ve iri bedeniyle tüm alanı doldurdu.

PAISLEY HOPE

Saçları nemliydi ama yine de kusursuz görünüyordu. Açık mavi dar gömleği hâlâ biraz ıslaktı ve kaslı vücuduna yapışıyordu. Onun başka bir kadını etkilemek için böyle giyinmiş olma ihtimali içimde durduramadığım -ya da tanımlayamadığım- bir kıskançlık dalgası uyandırdı. Evet, mantıksızdı ama yine de hissettiğim buydu. Bu hissi kabul ettim. Böyleydi ve bu duruma alışmam gerekecekti. Nash'in birini dışarı çıkarması zaten an meselesiydi.

"Andrew şimdiye çoktan Seattle yoluna çıkmıştır. Buraya gelmez. Yani onu arıyorsan, zamanını boşa harcıyorsun," dedim ve mutfağa doğru yöneldim.

"Hayır, seni görmeye geldim. Ben... Onu yumrukladığım için üzgünüm ama o tam bir pislik, Rae. Eğer bir daha arar ya da seninle burada görüşmek isterse, bana haber ver. Seninle birlikte gelirim."

Çaydanlığı doldururken alayla güldüm. "Mağara adamı Nash'i içeri davet ettiğimi fark etmemiştim."

Gözlerini devirdi.

"Andrew ile yakın zamanda tekrar görüşmeyeceğim. Her şeyi e-postayla halledeceğim. Ve teşekkür ederim ama korumaya ihtiyacım yok, Nash. Bilgin olsun diye söylüyorum," derken yüzümü ona çevirdim. "Lisedeyken de bir korumaya ihtiyacım yoktu."

Sırrının ortaya çıktığını fark edince dudakları aralandı.

"O zamanlar kiminle çıkabileceğime ya da çıkamayacağıma karar verme hakkını sana kim verdi?"

Hiçbir şey söylemedi. Sadece bana baktı, sanki ne diyeceğini bilmiyormuş gibiydi.

"Aynen öyle, sırrın açığa çıktı. Michael, Jason, Paul, Steven ve artık kimleri dövmen gerektiğini düşündüysen. Hepsini

DIZGİNLERİ YAKALA

biliyorum. Bu yüzden on birinci sınıftan sonra kimse benimle çıkmak istemedi, değil mi? Hepsi senden korkmuş.”

Dudaklarını birbirine bastırıp bir kez daha elini saçlarına götürdü. Kolundaki kaslar gömleğinin kumaşına meydan okurken yakasından boynuna süzülen dövmesini fark ettim. Boynunun yanından yukarı doğru uzanan Kentucky sarmaşıkları, çenesini sıkarken atardamarıyla birlikte hareket ediyordu. Kendimi o sarmaşıklara sarıp orada yaşamak istedim.

“Wade mi, Cole mu?” diye sordu.

“Wade,” dedim dürüstçe. Gözlerimi zorla bedeninden yüzüne çevirdim.

Derin bir nefes verdi, yüzünde bıkkın bir ifade oluştu. “Ben... sadece seni korumak istedim, CeCe. Hep öyle hissettim. Bunun için özür dilemeyeceğim.”

“Ama ben senin sorumluluğun değilim.” Ona arkamı döndüm, çaydanlığı ocağa koyarken devam ettim. “Beni düşünmene gerek yok. Zaten iki erkek kardeşim var. Gördüğüm kadarıyla gayet güzel bir randevuyu mahvettin.”

Arkamdan homurdandı.

“Kişiliği nasıldır bilmiyorum ama Shelby’nin yatakta çok iyi olduğu söylenir. O yüzden onu eve bıraktığın için senin adına üzuldüm. Muhtemelen çok keyifli bir şey kaçırdın-”

Nash hırladı ve bir anda bana doğru ilerledi. Dönüp ona bakmak istedim ama o zaten önümdeydi. Bileklerimi iki yandan kavramış, sertçe tutuyordu.

“Onu eve bıraktım çünkü bütün gece kahrolası aklımdan çıkmayan tek kişi *sendin*.”

Hiçbir şey söylemedim. Sadece düzensiz, küçük nefesler alıyordum. Âdemelması inip kalkarken kendini tuttuğunu gördüm. Bileklerimi hâlâ sıkıca tutuyordu. O odunsu sandal ağacı kokusu içimi ısıttı.

PAISLEY HOPE

“Her baktığım yüzde senin yüzünü görmek ne kadar zor, biliyor musun?”

Bana bir adım daha yaklaştı, neredeyse bedenlerimiz birbirine değecekti. “Kendime nasıl bir işkence yaptığının farkında mısın? Seni düşünmemem gerektiğini, kim olduğunu, neden böyle hissetmemem gerektiğini sürekli kendime hatırlatıyorum.”

Yüzünü benden yana çevirip dişlerini sıkarken çenesinin daha da gerginleştğini gördüm. Gözleri tekrar bana döndü, gözbebekleri büyütmüştü; karanlık ve sonsuz bir kuyuyu andırıyorlardı. Gözleri ağzıma doğru kayarken dakikalar gibi gelen bir süre sonra ilk kez nefes aldım. Düşünmeden dilimi çıkarıp dudaklarımı ıslattım. Göğsünden hırıltılı bir uğultu yükseldi.

“Sikerler,” diye homurdanıp elleriyle yüzümü kavradı ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Birkaç saniye sonra geri çekilip bana neredeyse inanamıyormuş gibi baktı, sonra tüm kontrolünü yitirdi ve ağzı benimkine çarptı. Nazik ya da yumuşak değildi, talepkâr ve tüketiciydi.

Dudaklarımdan bir inilti kaçsa da Nash onu yuttu. Beni o kadar derinden öptü ki, dilinin her dokunuşunda kendimi kaybettim. Kaotik ve hesaplı, yavaş ama çılgınca bir öpücüktü. Sırtımdan aşağı bir titreme yayılırken tamamen çaresizdim.

Bacaklarımın arası ısınırken onları birbirine bastırdım. Nash’in ağzı sanki bana açmış gibi, dudaklarım onun tek kuruluşuymuş gibi benimkini yağmaladı. Ben onun gömleğini okşarken büyük ve pürüzlü elleri vücudumda dolaşüyor; saçlarımdan omuzlarıma, sırtımdan belime, saten pijamamın altına, tenime çok sıcak bir şekilde iniyordu. Nash çok etkileyici bir adamdı ve ona doyamıyordum. Daha fazlasını istiyordum.

Ağzı boynumdan aşağı doğru ilerledi. Kulağımdan köprücük kemiğime kadar bir çizgi oluştururken inledim. Öpücükleri sevecen değildi, ağzı aralık ve açgözlüydü. Küçük ve derimi acıtan ısırıklarla öpücüklerini karıştırıyor, sonra onları yalayıp

DIZGİNLERİ YAKALA

acıyı dindiriyordu. Elleriyle beni kendine çekip kalçalarını benimkilere bastırdı. Tüm varlığım onun için hazırды. Buna karşı koymaya çalışıyordum, kendime hayır demeye çalışıyordum. Bunun yanlış olduğunu, karşımdaki kişinin *Nash* olduğunu, bunu yapmamamız gerektiğini biliyordum ama vücudum evet diyordu. Hatta evet diye *bağırıyordu*. Onunla geçirdiğim günlerin acısı sonunda patlak verdi ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamadım.

Yapmak da istemedim.

Geri çekildiğinde irkildim, gözleri yüzümü taradı. “Seni kahrolası derecede istiyorum, Rae. Şu anda sana *ihtiyacım* var. Daha önce hiç kimseye bu kadar ihtiyacım olmamıştı.”

Dudaklarımın köşesini öptüğünde, “Ben de öyle,” diye inledim.

“Ya... ya sadece bir kez olursa?” diye fısıldadım. Nash beni tekrar öptükten sonra yüzünü geri çekip bana baktı, gözlerinde milyonlarca soru vardı. “Sadece seks, yani, sadece bu gece. Yani... Eğer temel kuralını çiğneyeceksen, sonuna kadar gitmelisin.”

Dudaklarıma doğru gülümseyip çenemi öptü. “Sanırım,” derken bana bir öpücük daha verdi. “Şu anda seninle ilgili tüm kurallarımı çiğniyorum.”

Dudakları boynumda gezinirken gözlerimi devirdim. “A-ama hisler yok. Sadece seks,” diye soludum.

“Ben duygularla değil, sadece seksle uğraşırım,” diyerek beni ısırdı.

“Öyleyse, anlaştık mı?” diye sordum.

Bir kez daha inledi ve bana o kadar güçlü bir şekilde sarıldı ki, aletin karnıma baskı yaptığını hissettim. Elleri şortumun altına girdi ve göğsünden başka bir hırıltı yükseldi. “Bu lanet şortlar.” Beni tezgâhın üzerine kaldırdı. “Bunlar yasadışı olmalı.”

Bacaklarımı onun etrafına dolamışken elleriyle baldırlarımdan tutarak beni kavradı. Tezgâhın üstündeki yerimden onun

PAISLEY HOPE

sertliğine doğru utanmazca kıvrıldım. Ona karşı duyduğum arzu öylesine büyüktü ki, bacaklarımı daha da sıkarak onu kendime yaklaştırdım.

“*Siktir, CeCe,*” diye fısıldadı ve buna bayıldım. Beni en az benim onu istediğim kadar istediğini bilmek hoşuma gitmişti.

Ellerini göğüslerimin üzerine koydu, dokunuşunu tenimde o kadar çok istiyordum ki neredeyse ölecektim. Daha ben dile getiremeden neye ihtiyaç duyduğumu biliyordu. Atletimi sertçe aşağıya çekerek göğüslerimi ortaya çıkardı. Başparmakları dikleşmiş meme uçlarımı buldu, yüzünü benden uzaklaştırıp gözlerini üzerime dikti ve öylece bana baktı. Başparmağının yumuşaklığı yanağımda gezindi.

Bakışlarıyla her ayrıntıyı içine çekerken, “Akıllalmaz derecede güzelsin, Rae,” dedi.

Hiç vakit kaybetmedi. Ağzını memelerimin üzerine götürüp sırayla her birine yöneldi. Başımı arkaya düşürüp yumuşak bir inilti çıkardım. Meme uçlarımı emip hafifçe sıkarken o ince çizgide gidip geliyordu. İçimde derin, tatlı bir ısı kıvrılıp yükseldi. Hayatımda hiçbir erkeğin ellerinin bedenimde olmasını böylesine istememiştim. Onca yıl Andrew ile birlikte olmama rağmen onu hiç bu şekilde istediğimi hatırlamıyordum. Nash’in kaslı bedeni parmaklarımın altında tam da hayal ettiğim gibiydi; sert ve sıcacık. Öylesine güçlüydü ki. O anda yalnızca Nash Carter’ı *istediğimi*, ruhumu bile ona satabileceğimi fark ettim. Ağzı tekrar benimkine döndü. Öpücükleri ağır ama yakıcı bir hal aldı. Elleri ise yavaşça uyluklarımın birleştiği noktaya doğru kaydı.

“Bir şey söyle bana, Rae... Eğer şimdi parmaklarımı bu külotun içine kaydırırsam, seni ne kadar ıslak bulurum?”

Ortaparmağı şortumun üzerinden aşağı kayarken, “Ç-çok ıslak,” diye kekeledim. Aramızda hâlâ iki kat kumaş vardı ama ne kadar ıslak olduğumu hissettiğini biliyordum.

DİZGİNLERİ YAKALA

Dudaklarıma doğru, “Tanırım...” diye inledi ve bu iniltinin titreşimini tüm bedenimde hissettim.

“Kendine bir bak, Rae. Uslu kızım, şimdiden benim için bu kadar ıslak,” dedi. Parmak boğumları klitorisimde ustaca küçük daireler çizirken derin sesi daha da kalınlaşmıştı.

Dokunuşu ve sözlerinin birleşimiyle, daha parmağını külotumun içine sokmadan önce bile boşalacak gibi hissediyordum. Nefesim düzensiz ve dengesizdi. Kimse benimle böylesine açık, böylesine doğrudan konuşmamıştı. Ve lanet olsun, her bir kelimesini sevmiştim.

Parmağına doğru kıvrılırken, “Nash...” diye inledim.

“Tanırım, adımı dudaklarından duymak çok güzel. Onu çığlık çığlığa söylemeni duymak için sabırsızlanıyorum.” Şortumu ve külotumu yana itip kalın parmağını içime kaydırды. Etrafında titredim. Hiç bu kadar ıslak olmamıştım ama duvarlarım onun parmağını içeri girip çıkarken sımsıkı kavrıyordu. Başparmağı ise hâlâ klitorisimde sıkı küçük daireler çizerek beni rekor hızla zirveye doğru taşıyordu.

“Çok sıkıydın, Rae...” diye hayranlıkla mırıldandı ve ikinci parmağını eklediğinde nefesim kesildi.

“Daha önce... hiç böyle gelmemiştim,” diye soludum. “Ama ben... Nash... sanırım boşalacağım.”

Nash sırıttı. “Tabii ki boşalacaksın.” Beni kendine çekip parmağını daha da derinlere itti. “Bana bir erkeğin parmaklarıyla hiç boşalmadığını mı söylüyorsun?”

Nefesimi kontrol etmeye çalışırken başımı salladım. Ben sadece seks sırasında boşalırdım ve o da her zaman olmazdı. Andrew çoğunlukla sadece kendisiyle ilgilenirdi. Nash dudaklarımı öperken parmaklarını hiç yavaşlatmadı. Ben bunu mu kaçırmıştım? Asıl hissetmem gereken *bu* muydu?

“Seninle öyle güzel ilgileneceğim ki, Rae... Tek düşündüğüm sana dokunmak, tadını almak ve tamamen içine

PAISLEY HOPE

gömölmek,” diye itiraf etti. Bu sırada da sanki kadın bedenini mutlu etmenin her sırrını o yazmış gibi, beni ustalıkla zevke boğmaya devanı ediyordu.

Nash beni daha da ileri kaydıldı ve üçüncü parmağını içime daldırdı. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde parmakları içimde kıvrılıyordu. Diğer eliyle kalçamdan beni sıkıca tutarken kalın parmaklarıyla içime girip çıkıyor ve her temasında beni içten dışa parçalayacak bir noktaya vuruyordu. Elinin üzerine damlıyordum ve hissettiklerimi anlamama fırsat vermiyordu. Ama bu çok güzeldi... fazla güzel.

Sadece birkaç saniye geçti, inlemelerim yükseldikçe yükseldi. Nash parmaklarıyla kadınlığımı ustaca becerdi. Başparmağı klitorisimde dolaştı. Tüm bunları kusursuz bir hesapla yaptı. Kalçalarımın kıpırdanışını, öpücüklerindeki o kusursuz kaosla aynı ritme soktu. Bu uyum beni kontrolsüzlüğün eşiğine getirdi.

Ölmekten, mesanemi tutamamaktan ya da aynı anda ikisini birden yaşamaktan korkar hale geldim. Parmaklarını bir kez daha içime derinlemesine soktu ve sonra çektiğinde gözkapaklarımın ardında yıldızlar patladı. Elektrik akımı bütün varlığımın, her hücremin merkezinde toplandı. O hâlâ klitorisimde daireler çizerken boşaldım. Hem de her yere. Sanki bir sonsuzluk geçmiş gibi Nash’in beni gönderdiği boyuttan aşağı indim ve başımı göğsüne yaslayarak mırıldandım.

“Bak ne güzel bir karmaşa yarattın, Rae... o kadar güzelsin ki.” Gözlerimi açtığımda hem elinin hem de zeminimin ıslanmış olduğunu gördüm. Parmaklarını ağzına götürüp temizledi. Bu, bir erkeğin yaptığı en çekici şeydi.

“O kadar tatlısın ki,” diye mırıldandı. “Dilimin üstüne boşalman için sabırsızlanıyorum.”

DİZGİNLERİ YAKALA

Hâlâ çok hassastım. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken bana hiç mola vermedi, ıslaklığımı kullanarak parmağını kaygan girişimde dolaştırdı.

“Ben az önce...” Kelimeyi söyleyemedim, yanaklarım ateş gibi olmuştu. Utanç içindeydim. Daha önce böyle gelmenin benim için mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim. Bu his tarif edilemezdi. Hayatımın en sarsıcı orgazmıydı.

“Evet, öyle,” diyerek onayladı. “Sana, seninle ilgileneceğimi söylemiştim ve henüz işim bitmedi.” Beni tezgâhtan kaldırdı, dudakları üzerimden hiç ayrılmadan beni yatak odama taşıdı.

Sertleşmiş ve kocaman hissettiren aletini hâlâ bana bastırmışken beni yatağıma yatırdı. Üzerime eğilerek beni yavaş yavaş öptü, sanki tadımı çıkarıyor gibiydi. Yatak odamın turuncu loş ışığında bana bakarken şortumu ve ıslak külotumu çıkarıp bir kenara attı, sonra dilini tembelce bedenimde gezdirerek atletimi de sıyırıp çıkardı. Yatağın ortasında çıtırçıplak yatıyordum. Gözleri beni tüketirken kendimi hiç çekingen hissetmedim. Bana doyasıya bakmasını istiyordum.

“Tanrım, o kadar mükemmelsin ki.” Hiçbir şey söylemedim, sadece karşılık olarak onu öptüm.

“Benim de kendi kuralım var,” dedi.

Başımı salladım. “Tamam?”

“Her zaman kontrol bende olacak,” diye hırladı.

Dili boğazımda gezinirken, “O zaman bunu iyi değerlendir,” dedim.

Tenime doğru güldü. “Kaç kere boşalmak istediğini hayal et. Sana yemin ederim, seni daha fazlasına ulaştıracağım,” dedi. Sözleri yeniden içimde bir ısı dalgası başlatmaya yetti. Dudakları dudaklarımı ezdi, bacaklarımın arasında kendini kontrol ederek hareket etti. Delici mavi gözleri ve alnına düşen dalgalı saçlarıyla o kadar güzeldi ki canım yanıyordu.

PAISLEY HOPE

Ben sertleşmiş aletine sürtünmek için kıpırdanırken gömleğinin düğmelerini birer birer çözdü. Gömleğini çıkardığında ağzım çöl gibi kurudu. Karın kasları ve güçlü, dövmeli kolları etrafımdaydı. Göğsünde eski yazılarla sarılmış büyük bir çapa ve süslü bir haç vardı, aklımı kaybedecektim. Tam bu manzara-ya alışıyordum ki ayağa kalktı, kotunu çıkarıp bir kenara attı ve tekrar üzerime geldi. Nash Carter'ın neredeyse çıplak hali beni yerle bir etti. Bir tanrı gibiydi ve bu anda tamamen *benim* olduğunu fark ettim. Düşünmeden, "Neden bu kıyafetlerin altında bu kadar kusursuz olmak zorundasın?" diye sordum.

Nash gülüp kulağıma eğildi. "Bunu bana mı soruyorsun? Sen başlı başına bir sanat eserisin."

O kadar güçlü, o kadar kudretliydi ki ellerinde hamur kıvamına gelmiştim. Bana vereceklerinin hepsini istemek yüzyılın en hafif ifadesiydi.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Nash

O na baktım. Göğsü, nefes alış verişleriyle inip kalkıyordu. O güzelim, kusursuz memeleri önümde sergilenmiş; o tatlı, pembe uçları ağızımı arzulayan dikenler gibi sertleşmişti. CeCe, onu düşlediğim o sayısız geceden bile daha inanılmazdı. Şimdi karşımda yaşayan, nefes alan bir mükemmellikti. Altdağını ısırması, zaten taş gibi sert olan aletime yeni bir şehvet dalgası gönderdi. Ellerimin altındaki o ipeksi, yumuşak-teni bedenimi ateşe veriyordu. Ve tadı? *Siktir*. Bağımlılık gibi bir şeydi. Şekerli ve tatlıydı. Ben de o bağımlılığına teslim olmuş bir adamdım, dozumu almaya hazırdım.

Ağızımla bedeninde aşağıya doğru ilerledim. Onu tatmak için yanıp tutuşuyordum. Ona parmaklarıyla ilk kez orgazm yaşatan adam *bendim*. Bu gerçeği bilmek bile içimdeki bu sapkın arzuyu körüklemeye yetiyordu. Onun neler yapabileceğini tam olarak bilmiyordum ama eğer daha önce hiç böyle boşalmadıysa, bedeninin neler yapabileceğini kendisi bile bilmiyor olabilir diye düşünmüştüm. Haklıydım da. Tanrım, hem de nasıl haklıydım. Sırılsıklam olmuştu ve bu hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi.

PAISLEY HOPE

İki parmağımı hâlâ sırlıklam olan dudaklarının arasından kaydurdım, vücudu altımda titredi. Dilimi teninde aşağıya doğru gezdirdiğimde ürperip inledi. Çıkardığı her tatlı ses, içimde yanmakta olan ateşi körüklüyordu.

“Dilinin üstüne boşaldığın ilk adam da ben mi olacağım?” diye sordum.

“E-evet,” diye kekelediğinde kocaman sııttım. Tanrım, bunu sevmiştim. Ona her şeyi vermek istiyordum.

“Böyle mükemmel bir amcığa daha önce kimsenin hak ettiği ilgiyi göstermemesi tam bir suç,” dedim bacaklarının arasına yerleşirken. “Mükemmelsin, biliyor musun?” Klitorisine yumuşak bir öpücük kondurduğumda sırtı kasılarak yukarı kalktı. “Bu bariz bir mükemmellik, CeCe.”

Ona bu ilkleri yaşatan adam olduğum için ne kadar şanslı bir piç olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu ama emin olduğum bir şey vardı. Onda, başka hiçbir adamla kıyaslanamayacak bir iz bırakacaktım. Islak, dar sıcaklığına bir parmağımı yavaşça sokup çıkardım. İçimi, aklımı başımdan alan bir dürtü sardı. *Prezervatifi unutup içine sadece tenimi sokma arzusu.* Hayatımda hiç böyle bir şey istememiştim ama CeCe’yi çıplak tenimle hissetmek, bu dünyadaki cennet gibi olurdu.

Adımı bir soruya dönüştürerek, “Nash?” diye inledi.

“Evet, Rae?” dedim.

“Beni yine boşaltmak ister misin?” derken sesi yalvarır gibi çıkmıştı. Sadece bu sözleriyle bile neredeyse iç çamaşırlarımın içine boşalıyordum. Ellerimle vücudunun her yerine dokunmak istedim. Ona dair hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum.

“Sana ihtiyacın olanı vereceğim, CeCe. O ateşi dindirmene yardım edeceğim.” İkinci parmağımı da içine soktuğumu hissetmesiyle bir iç çekiş daha duyuldu.

“Lütfen...” diye inledi ve onun masumiyetine, doğrudan dilimi istemeye çekinişine gülümsedim. Sorun değildi, ben ikimiz adına da konuşurdum.

“Şu bacaklarını benim için aç, Rae...” dedim ve dilimi amının üzerinde kaydurdum. Sırtı yatağın üzerinden kalktı, bacakları beni kabul edecek şekilde açıldı.

Lanet olası derecede lezzetliydi.

Odanın sessizliğine karşı, “Evet...” diye haykırdı.

“Ne istediğini söyle bana, bebeğim.”

“Dilini? Lütfen,” diye yalvardı. İşte bu duymaya ihtiyacım olan tek şeydi. Onun tatlılığını içime çektim.

“Gerçekten tam bir suç,” diye az önceki ifadelerimi tekrarladım ve yüzümü bacaklarının arasına gömdüm. Sanki son yemeğimi yiyormuş gibi açlıkla her damlasını yaladım.

Klitorisini ağzıma alıp emdim, vücudunun altımda nasıl kıvrıldığını izledim. Çıkardığı sesler o kadar ateşliydi ki, neredeyse bir ergen gibi altımdaki yatağa sürtünmeye başlamak üzereydim.

“Aman Tanrım, Nash,” diye soludu CeCe. Bacağının birini omzuma attım, onu daha da kendime çektim. Elleri saçlarıma uzanıp sertçe kavradı. Bu küçük acı tüm duyularımı ele geçirdi. Dilimi onun dar, tatlılığıyla sıırıslam olmuş kıvrımlarına sokup çıkarırken parmaklarımla da klitorisini uyardım. Vücudu titremeye başladı, ardından çığlık atarak kalçalarını yüzüme bastırdı. Dilim üzerinde kayarken yeniden boşaldı. Ben de istemsizce altımdaki yatağa kendimi bastırdım.

Bu şekilde ölebilirdim. Şu anda, tam burada, CeCe Ashby'nin bacaklarının arasında hayata veda edebilirdim ve bir an bile pişmanlık duymazdım. Nefesi normale dönene kadar onu yalamaya, temizlemeye devam ettim. Fısıldayarak, “Hiç... böyle... bu-” dediğinde sözünü tamamladım.

PAISLEY HOPE

“İnanılmazdı.” Yüzüne doğru yükselip onu öptüm. “Kendi radına bak, CeCe.” Dudaklarını yalayıp beni tekrar öptü. “Nefissin,” diye fısıldadım dudaklarının arasından.

Onu derin bir şekilde öperken hâlâ bacağıma sürtünüyor, o tatlı sızıyı gidermeye çalışıyordu.

“Çok açgözlüsün,” dedim gülümseyerek. “Şimdi de aletimi mi istiyorsun, bebeğim?” Parmağımla onun kaygan ıslaklığını dudaklarına yaydım. Aletim iç çamaşırimda zonkluyordu.

“Evet,” diye soludu. Benim kadar çaresizdi. Bu farkındalık içimdeki arzuyu iyice alevlendirdi.

“Peki aletimi ne zamandır istiyorsun?” dedim.

CeCe bir an bile düşünmeden yanıtladı. “Evime döndüğüm ilk gece, seni gördüğüm andan beri,” dedi.

“Aferin, dürüst kız.” Dudaklarını öpüp sııttım. “Seni mahvedeceğim.”

Gözlerini kaldırıp bana baktı, bakışlarında bir meydan okuma vardı. Bu bakış beni sersemletti.

“O zaman oyalanmayı bırak ve beni mahvet. Prezervatif... komodinin çekmecesinde.” *Siktir, bu kadın.* Kaşlarımı kaldırıp ayağa kalktım, çekmeceyi açtım ve orada, oldukça büyük bir kondom stoğuyla karşılaştım. Aynı anda iki şey oldu.

1. Bunların başkasıyla kullanılmış olabileceği ihtimali içimi öfkeyle doldurdu.

2. Gizli vibratörünü gördüm.

Gülümsedim. CeCe, dışarıdan görüldüğünden çok daha çılgındı ve bu beni daha da delirtiyordu.

“Tek kelime etme,” dedi ne gördüğümü fark edince.

Gözlerine baktım. “Benden asla utanma. Beni anlıyor musun?”

DİZGİNLERİ YAKALA

Sadece başını salladı. Ben de iç çamaşırımı indirdim. Aletimi görene kadar yüzünde masum bir gülümseme vardı. O an yatağın üstünde doğruldu, bir anda kendine geldi.

“Hayır... olmaz, beni gerçekten *mahvedeceksin*,” dedi başını iki yana sallayarak. “O şeyi içime sığdıramazsın.”

Aletime baktım, delicesine istekliydi. Gerçekten büyüktü ve biraz ürkütücü görünüyordu. Üstelik şu anda feci şekilde sertti ve tam ona yönelmişti. CeCe’nin gözleri kocaman açılmıştı.

Gülüp tekrar yatağa döndüm ve üzerine eğildim. Dudaklarına iki kere hafifçe öpücük kondurdum. Eğer o vibratörü kullanıyorsa, endişesini anlayabiliyordum. O oyuncak, aletimin sadece yarısı kadardı.

“Emin ol, bebeğim... sığacağım.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, çok büyüksün.”

Meme uçlarını ağızma alıp yavaşça emdim ve dilimi üzerlerinde gezdirdim. Gözlerini devirdi, nefes nefese kalmıştı. Parmaklarım tekrar kıvrımlarının arasına kaydı ve klitorisini hafifçe sıkıştırdım. İnledi, beni sıcak ve aceleci öpücüklerle karşılamaya başladı. Elleri nihayet bedenimde geziniyordu. Minik avucunu tutup sertleşmiş aletime bastırdım, ucundan onun için zevk damlası sızmıştı. Ağızımın içine doğru inledi.

“Bana güveniyor musun, CeCe?” diye sordum.

Cevap olarak beni öpmeye devam etti; öpüşleri sıcak ve tatlıydı. Yumuşacık dili benimkine eşlik ediyordu, öylesine baş döndürücüydü ki...

En sonunda, “Evet, güveniyorum,” dedi. Elini bıraktım ama o hâlâ aletimin dibine bastırmaya devam etti. Prezervatifi açıp takarken içinde olma fikrine kendimi alıştırmaya çalıştım.

“Bebeğim, içine sığacağım,” dedim. “Söz veriyorum, çok güzel hissettirecek.”

PAISLEY HOPE

CeCe başını salladı. Zümrüt yeşili gözleri tutkuyla doluydu ve içinde bir şey daha vardı.

Güven.

“Ama o kelimeleri senden duymam gerek, Rae. Şu anda beni istediğini söylemeni duymaya ihtiyacım var.”

Dolgun dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu, aletimden çok kalbimde bir şeyleri kıpırdattı. “Seni istiyorum, Nash.”

Başımı sallayıp onu tekrar öptüm ve aletimi merkezine yönlendirdim. Onu hazırlamak için ıslaklığı boyunca kaydırdım. İnleyerek omuzlarımı kavradı. Kalçalarını yukarı kaldırdı ve birkaç santimimi içine aldı. Aynı anda ikimiz de nefesimizi tuttuk ve göz göze geldik. Birkaç saniye boyunca odada sadece nefes alış verişlerimiz yankılandı. Sonra yavaşça daha da içine girdim, soluğumuz tekrar kesildi. Kendime nefes alma izin verdim, ardından ortaparmağımla klitorisini dairesel hareketlerle uyardım. Adeta dar kadınlığının beni içine alması için ona yalvarıyordum. İnlemesiyle tüm iradem beni terk etti. Daha da içeri bastırdım, duvarları aletimi adeta boğuyordu. Bu his beni sersemletmişti.

“Nefes alman gerekiyor, bebeğim. Biraz gevşe,” diye homurdandım ve omzuyla köprücük kemiğine yumuşak öpücükler kondurarak onu sakinleştirmeye çalıştım.

Söylediğimi yaptı. Derin bir nefes aldığını duydum.

“Beni içine çok iyi alıyorsun, Rae... sadece nefes almaya devam et.”

Kısa bir süre sonra nefesi yavaşladı, bedninin beni kabul etmeye başladığını hissettim.

“Nash, bana hepsini ver. Hemen,” dedi. Sesi kısıktı, şimdiye kadar duyduğum en seksi haliydi.

“Canını yakmak istemiyorum.”

DIZGİNLERİ YAKALA

Başını iki yana salladı. “Sadece bir gecemiz var. Kendini tutma. Yarını sonra düşünürüz.” CeCe beni öpüp derin derin nefes aldı. Ben de içine tümüyle gömüldüm, sıcaklığı beni kabul etti. Sonuna kadar kendimi derinliklerine ittim. Islak olduğu için sürtünme yoktu ama aletimi sıkı sıkıya sarıyordu. Geri çıkıp tekrar içine bastırduğimde bir çığlık attı, sırtı yataktan kalktı.

“*Lanet olsun, Rae. O kadar iyisin ki...*” Artık nefeslerim kesik kesikti. Cevap olarak sadece adımlı inledi.

Ölüyordum.

CeCe Ashby’nin bedenine gömülüyken yavaş yavaş ölüyordum. *Mükemmel am yüzünden ölüm.* Biri bunu mezar taşımın üstüne yazmalıydı.

Güçlkle, “Çok doluyum...” diye fısıldadı.

Doğruydı. Kesinlikle tamamen doluydu ama bu his benzersizdi. Hayatımda hiçbir şey bu kadar uyumlu hissettirmemişti. Her bir parçası benimle kusursuzca örtüşüyordu, sanki kilit ve anahtar gibiydik.

Gözleri bana bakarken içleri alevlerle kaynıyordu.

“Şimdi beni gerçekten becer, Nash.”

Daha önce söylemiş miydim bilmiyordum ama *bu kadın bir harikaydı.*

Dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Sıkı tutun, bebeğim.”

Parmaklarını saçlarıma geçirdiğinde onu öptüm. Sonra hareket etmeye başladım. Canını acıtmıyor olmam imkânsızdı ama o her santimimi olduğu gibi aldı. Tıpkı küçük bir savaşçı gibiydi. Aklımdaki her düşüncüyü sildim. Bedenime teslim oldum. Onu hayalimde kurduğum her an için becerdim. O eve döndüğünden beri düşündüğüm tek şey olduğu her saniye için. Lanet olsun, *çok iyi hissettiriyordu.* Bu yüzden aklımı başka yerlere çekmeye çalıştım. Soyunma odası, sandviçler, Stars takımının kadrosu, ahır temizliği... İçinde bulunduğumuz anı

PAISLEY HOPE

uzatmak için seksi olmayan her şeyi. Bedenimin her hücresi onu arzuluyordu. Başlığın duvara çarpma sesleri eşliğinde, her derin hamlede bedenini yatağın yukarısına ittim. Kadınlığının aletimi daha da sıkı kavradığını hissettim ve yeniden boşalmaya yaklaştığını anladım. Bu da benim boşalmamı hızlandırıyordu.

CeCe'nin inlemeleri yüksek ve kontrolsüzdü. İkimiz de ter içindeydik. En sonunda bir şekilde hızımı yavaşlatmayı başardım ve orgazmını geciktirecek bir ritme geçtim. İçinde biraz daha uzun kalıp kendimi geri çektim. Uyluğunu kavrarken tutuşum neredeyse morartacak kadar sıkıydı. Birkaç saniye sadece onun tadını çıkardım. Dudaklarını öptüm. Bu hissi sonsuza kadar hafızama kazımak istedim. Saçları her yere dağılmıştı, dudakları beni öpmekten şişmişti, gözleri ise yaşlarla doluydu. Tırnakları tenime saplanmıştı, zirveye yaklaştıkça kollarımdan aşağı tırmalıyordu. Omuzlarımı kanattığına emindim ve o acı, aldığım zevki daha da büyütüyordu. *Böyle bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştım.*

“Sen boşalırsan, ben de boşalırım,” dedim.

İnleyip adımını fısıldadı. “O zaman birlikte boşalalım, Nash.”

Ve işte o sözler beni sona ulaştırdı. Bütün bedeni kasılarak beni sarıp orgazmımı tetikledi. Görüşüm bulanıklaşırken içine boşaldım. Çok güçlüydü. Kendimi içinde hareket ederken, sarsılırken buldum. Dudaklarını öptüm, bedenini kavradım ve hiçbir damlamı ondan esirgemedim.

Onu öperken, “Kahrolası cennetin ta kendisi gibisin, Cecilia,” diye fısıldadım. Bu kadınla bir gecenin asla yeterli olmayacağını biliyordum.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Cece

Nash Carter içimde olduğu için paniklemeye başlamıştım. Hayatımın büyük bir kısmında tanıdığım, uzaktan hep biraz ağzımın suyunu akıtarak izlediğim, özellikle son zamanlarda fazlasıyla etkilendiğim Nash Carter. Nash -birlikte çalıştığım ve ilişkilere değil, sadece yatak oyunlarına inanan adam- bana hayatımın en sarsıcı, en akli baştan alan deneyimi yaşatmıştı. Zavallı kadınlığım paramparça olmuş gibiydi ama bir o kadar da Nash Carter'ın aletine çaresizce bağımlı olmuştu.

Tavana bakarak uzanırken bu doluluk hissini zihnime kazımayaya çalıştım. Muhtemelen yarın yaşayacağım pişmanlıklara rağmen buna değmişti. *Sadece seks. Sadece bir gece. Sistemimizdekini atmak için.*

Omzuna doğru, "Devasa aletin az önce bana saldırdı," diye fısıldadım.

"Bunu sen istedin, Rae." Bana üstten bakarak sırıttı.

Bu loş ışıktaki bile gördüğüm en güzel adamdı.

Nihayet içimden çıktığında geriye keskin bir boşluk hissi bıraktı. O an ikimiz de derin bir iniltiyle soluklarımızı verdik. Prezervatifi hızla çıkarıp attı, sonra yatakta yanıma uzandı. Bir süre sakinleşmeyi bekleyerek sustuk.

PAISLEY HOPE

Garip bir tonda, “Ben... hiç tek gecelik ilişki yaşamam. Yani, asla. Şimdi ne olacak? Gidecek misin?” diye sordum.

Nash yana dönüp dirseğine yaslandı. Eğleniyor gibi görünüyordu, yüzünde o kendine güvenen sırıtışıyla bana baktı. Dövmeli kolunu başının altına koyarken diğer eliyle alnımdaki terli saçlarımı geriye attı ve kulağımın arkasına yerleştirdi.

Alnımı öpmeden önce, “CeCe, gitmiyorum. Gece henüz bitmedi,” dedi.

Ona kuşkuyla baktım ama içten içe bu fikri sevmiştim. Gitmemesi hoşuma gitmişti.

Beni ayağa kaldırarak, “Hadi seni temizleyelim,” dedi.

Bir anda başım döndü ve ayakta durabilmek için ona tundum.

“İyi misin?”

Birkaç saniye sonra bulanıklık geçti. “İyiyim,” dedim. Başımı kaldırdım, o ise dünyadaki en memnun ifadeyle bana bakıyordu.

“Neden öyle bakıyorsun?” dedim. “Beni o devasa aletinle dengemi sarsacak kadar becerdiğin için mi?”

Başını onaylar gibi salladı, keyifli görünüyordu. Son heceyi vurgulayarak, “Kesinlikle,” dedi kısa ve net bir şekilde.

Banyoya doğru yürümeye başladım. “Evet, kesinlikle. Dünyanın en kusursuz aletine sahip olman benim için büyük bir şans... vesaire.”

Boynumun arkasına sokulup burnunu enseme sürttü.

“Bu gece öyle.” Kalçama bir şaplak attı.

Duşu açarken hâlâ sırıtıyordu. Neyse ki bu küçük kulübede iki kişilik tek şey duştı. Altı metrelik arka duvar boyunca uzanıyordu, cam kapılıydı ve beyaz fayanslarla kaplıydı. Cole iki yıl önce diğer kulübelerle birlikte burayı da yenilemişti.

Cole. Wade.

DIZGİNLERİ YAKALA

Aniden, “Kardeşlerim bunu asla öğrenmemeli,” dedim.

Nash, suyun sıcaklığını kontrol ederken bana döndü. Üzerinde tek bir utangaçlık kırıntısı bile yoktu. Dışarıya hakkı olduğunu bildiğim bir özgüven yayıyordu.

Lanet olsun, bu adam olağanüstüydü. Hiç kimse bu kadar iyi görünmemeliydi. Yasak olmalıydı. Resmen beynimi eritiyordu.

“Sen ne istersen ona saygı duyarım, CeCe,” dedi. “Ben yetişkin bir adamım, bu olanı gizleme ihtiyacı hissetmiyorum ama sen öyle istiyorsan, öyle olur.”

“Bu sadece tek gecelik bir şey,” dedim. “Elbette bunu garip bir hale getirmeden kendimize saklayabiliriz.”

Başını sallayıp duşakabinin kapısını açtı. Dediğini yapıp içeri girdim ve suyun üzerimden akmasına izin verdim.

Nash vanilya kokulu duş jelimi omuzlarıma sürerken, “Ne kadar zamandır olmadı?” diye sordum.

Gülerek, “Duş almayalı mı?” diye sordu.

“Biriyle... birlikte olmayalı,” derken ben de gülüyordum.

“Bir süre,” dedi.

Arkama dönerek, “Gerçekten mi?” diye sordum, ardından ona takıldım. “Bir iki hafta gibi mi?”

İç çekti ve saçımı şampuanlamaya başladı. “On dokuz ay.”

“On dokuz ay mı?”

“Evet.”

“Neden?”

Arkamdan alaycı bir nefes verdi. “Sandığın kadar çapkın değilim. Yani, evet... belki gençken öyleydim ama uzun süredir ilgimi çeken biri olmadı. Geçen yıl dizim mahvoldu, aniden emekliliğimi planlamak zorunda kaldım. Ardından eve döndüm, o zamandan beri Merkez ile ve barla o kadar meşguldüm ki... ne vaktim ne de ilgimi çeken biri oldu.”

PAISLEY HOPE

Saçımı yıkarken başka bir şey söylemedi, parmak uçlarıyla çilekli şampuanı kafama masaj yaparak yaydı. Omuzlarım gevşerken derin bir nefes aldım.

Kulağıma eğildi. “İyi hissediyor musun?”

“Evet,” dedim. “Çok iyi. Eh, Nash Carter’ın tek gecelik ilişki paketinin tamamı bunları mı kapsıyor?”

Saçımı durulayıp arkamdan saç kremi aldım. “Daha önce hiçbir kadının saçını yıkamamıştım.”

Aniden gözlerim açıldı. “Yani tek gecelik ilişki paketlerinde altın bileti benim çektiğimi mi söylüyorsun?”

Gülümsedi. “Öyle bir şey, Rae.”

Parmaklarını saç kremine bulanmış saçlarımın arasında gezdirip düğümleri açarken bir dakika kadar düşündüm.

“Dürüstlük zamanı,” dedim.

“Pekâlâ.”

“Bu gece yapacağın şey bu muydu? Shelby ile yatmak mı?”

“Evet,” diye itiraf etti ve kalbimin yere düştüğünü hissettim.

Ama bunu biliyordum. Bu beni şaşırtmamalıydı.

“Ama ben... bir şey hissetmiyordum. Ona seni düşünmeden duramadığımı söyledim. Sonra seni orada gördüm ve randevu bitti.”

Elimi tertemiz saçlarımın üzerinden geçirdim ve o yıkanmaya başlarken Nash’e dönüp yüzüne baktım. Su, sanki ona yapışmaktan kendini alamıyormuş gibi kaslı gövdesinden aşağı akıyordu. *Sabun köpüğü... vücut... parıltı.* Tanrım, onun dokunuşunu tekrar hissetmek için can atıyordum.

Pornografik hayallerimi bölerek, “Senin için ne kadar oldu?” diye sordu.

Cevabı verirken alaycıydım. “Hatırlamıyorum bile. Geçen yıl boyunca, Andrew ile kendimi hiç güvende hissetmedim. Yani, üniversiteden beri doğum kontrol hapı kullanıyorum

DİZGİNLERİ YAKALA

ama onun bana sadık olmadığını biliyordum. Babam öldükten sonra, onun beni aldattığını kanıtladığımda temiz olduğumdan emin olmak için kontrole gittim ve sonra eve dönme planımı yapmaya başladım.” Başımı eğdim. “Seninle duş alırken Andrew hakkında konuşmak istemiyorum. Ya sen?”

“Tabii ki hayır.” Beni kucaklayıp dudaklarımdan öptü. “Sadece altı buçuk saatim kaldı ve bu gece seni en az üç kez daha boşaltmak istiyorum.”

“Öyle mi? Yarın çalışmam gerektiğini biliyorsun.”

Burnunu ve dilini sırayla boynumda gezdirdi. Aklımdaki tüm düşünceler uçup gitti.

“Hasta olduğunu söyleyip izin de alamazsın. Patronun çok katı.”

“Ah, tam bir diktatör.” Su soğuyarak üzerimize akmaya başladığında titreyerek konuştum.

Bariz bir gerçeği işaret ederek, “Burada sıcak su hâlâ uzun süre dayanmıyor,” dedi ve suyu kapatıp ikimizi de havluyla sardı.

“Eski kulübe sorunları,” derken saçımı ve vücudumu elimden geldiğince havluyla kurulamaya koyuldum.

Beni yatak odama kadar takip etti.

“Eh, neyse iyi oldu. Zaten senin iğrenç derecede büyük prezervatif stoğunu kullanmamız gerekiyor.”

“Kapa çeneni.” Ona vurdum.

“En azından mağazalarda stoklar biterse tüm ilçeyi nereye göndereceğimi biliyorum,” diye alaycı bir şekilde gülerken havluyu beline doladı ve elini saçlarının arasından geçirip yüzünden geriye doğru itti.

Bu manzara karşısında arzuyla doldum. Ona doğru yürüyüp önünde durdum. Ona bakarak elimi uzattım ve yüzüne bastırdım. Büyük çenesi küçük elim için çok büyüktü ama yüzünü bana çevirdi ve avucumu öptü. Göğüslerimin arasına

PAISLEY HOPE

uzanıp havlumu çözdüm. Havlu ahşap zemine düştü. Onun önünde çıplak kalarak önündeki manzarayı algılamasını bekledim. Parmağını omzumun üzerinde gezdirdi.

“Nerede olmamı istersiniz, Bay Carter?” diye sırıttım.

“Çok seksisin, Rae,” dedi boğuk bir sesle.

Serbest elimi havlunun üzerinden kaydırıp çoktan sertleşmiş aletine avucumu bastırdım. Nash dudaklarıyla beni içine çekerken sanki dokunuşum onda bir ateş yakmış gibi inleyerek vücudumu kendine bastırdı. Aramızdaki havluyu çekip aldı ve birdenbire sıcak, çıplak tenlerimiz birbirine değdi. Sırtımdan hâlâ su damlacıkları akıyor, o beni öperken onları tenime sürüyor ve dili ağzımın her köşesini talan ediyordu. Altdudağımı dişleriyle çekip ısırdı, zevk ve acının karışımıyla inlememe yetecek kadar sertti.

“Dizlerinin üzerine çök. Seni orada görmek istiyorum. Bu güzel dudakların aletimin etrafına dolandığını görmek istiyorum, CeCe.”

Beynim Nash’in kontrolcü ses tonuna itiraz etmemi söylese de hain kadınlığım beni tam olarak onun istediği gibi davranmaya zorladı. Uzunluğunu eline aldı ve birkaç kez okşadıktan sonra dudaklarıma dokundurdu. Bu görüntü, dudaklarımda hissettiğim temiz ve sıcak teniyle birleşince ağzımın suyu aktı.

“Ağzını aç, dilini çıkar ve sikimi nerede istediğini göster,” diye emrettiğinde dediğini yaptım. Nash Carter’ın yanında çıplakken feminizm ne anlama geliyordu ki? Sadece onun sözleri bile beni bu kadar etkilemişti. Sanki bir tür ön sevişme gibiydi.

Sertliğini dilimin üzerine bıraktığında kontrolü ele aldım. Onu kökünden ucuna kadar geride sıcak bir iz bırakarak yaladım, ardından onu boğazımın derinliklerine mümkün olduğunca almaya çalıştım.

DİZGİNLERİ YAKALA

Çok büyüktü ama öğürme refleksim olmadığını da fark etmek üzereydi. Hiçbir zaman olmamıştı. Aleti, boğazımın arkasına çarptığında ağzımı daha da açtım ve kirpiklerimin arasından ona baktım.

Derin bir soluk alıp, “Siktir, CeCe, *siktir*,” diye mırıldandı.

Ben aletini ağzımın derinliklerine çekip neredeyse yutarken, Nash ağzımı becermeye devam edip saçımı kökünden sıkıca tuttu ve gözlerimin yaşlarla dolmasına sebep oldu.

“Çok. İyi. Hissettiriyorsun.” Bakışlarımızı ayırmadım. Onu hiç bu kadar kontrolsüz görmemiştim ve buna bayılmıştım. Bu manzarayı tekrar tekrar görmek istiyordum. Göğsü inip kalkarken gözleri geriye kaydı. Mükemmeldi. Devam etmeme izin verdi; ağzımın içine girip çıkarken, her itişinde boğazımın arkasına vuruyor ve büyük elleri nemli saçlarımı okşuyordu. Burnumdan nefes almaya çalıştım.

Ağzımdan kendini çekme iradesini bulduğunda başparmağı ve işaretparmağıyla şişmiş altdudağımı sıkıştırarak uzun, şehvetli bir inilti çıkardı.

“Aletimi çok iyi alıyorsun ama böyle boşalmak istemiyorum. *Siktir...*” Sanki tekrar ağzıma girmeyi düşünüyormuş gibi bana baktı. “Belki de bu, şimdiye kadar yaptığım en zor şey,” dedi ve beni kollarımdan tutup kendine doğru çekti. Altdudağımı kavrayarak beni öptü. “Bu ağız benim için yaratılmış.”

“Öğürme refleksi yok,” diye kabul ettim.

Kulağıma açgözlü bir biçimde, “Dediğim gibi, benim için yaratılmış,” diye fısıldadı ve sonra beni öpmeye başladı. Ellerini vücudumda gezdirerek uyluklarımı, kalçalarımı, belimi sıkıp okşadı. Bir anda her yerdeydi. Beni döndürüyor ve sertleşmiş penisini belimin alt kısmına bastırıyordu. Soğuk ve nemli saçlarım hâlâ aramızda dururken bir eliyle göğüslerimi okşuyor, diğer eliyle ıslak kadınlığıma doğru iniyordu.

PAISLEY HOPE

“Tanrım, bu amcık benim için hazır...”

“Evet...” Klitorisime nazikçe saldırmaya devam etti. Neredeyse doruğa yaklaşıyordum ama bunu hissettiği anda duruyordu.

“Aletimin üzerinde dağılmanı istiyorum.” Sesi boğuktu, beni yatağa itip dört ayak üstüne getirdiğinde tenime karşı sırtıttığını hissettim. Elleri sırtımda gezinirken yüzümü yastıklara doğru bastırdı, enseme kavradı ve kıcımı yukarı kaldırarak çıplaklığımı tamamen ortaya çıkardı. Yine de hareketlerinde hiçbir şey kaba ya da aşağılayıcı değildi; sadece daha önce hiçbir erkekten görmediğim bir özgüvenle istediğini alıyordu. Yatağın arkasında diz çöktü, ellerini sırtımın üstünden kalçalarımın doğru kaydırarak ve kalçalarımı kavrayıp ereksiyonuna bastırırken dokunuşunu tenimden ayırmadı.

Kaygan girişime aletini sürterken, “Vücudun mükemmel,” dedi.

Vücudumu onun vücuduna doğru hareket ettirerek utanmadan sürttündüm, birleşme hissini arıyordum. Ona karşı duyduğum arzunun yarattığı acı, beynimdeki diğer tüm düşünceleri silip süpürüyordu. Onun teninin benim tenime değmesinin hissini zevkle yaşıyordum.

Yanımızdaki çekmecedен bir prezervatif çıkardı, ben anlamadan dişleriyle yırttı ve tek eliyle ustaca aletine geçirdi. Tüm bunlar olurken omzumun üzerinden onu izlemiştim.

Kendini tekrar bana doğru bastırdı.

“Bu nazik olmayacak.” Uyarısının ardından mümkün olduğunca derine girip saçlarımı kavradı. “*Siktir.*” O inlerken benim ağzım açık kalmıştı ama ses çıkaramıyordum. İçim dopdoluydu, onu mümkün olan en sıkı şekilde kavırıyordum.

Bu aç, kaldırabileceğimden çok daha fazlasıydı. İçimdeki o noktaya vuruyordu. Çok derine.

“Gerçekten ama gerçekten nefes almaya çalışman gerekiyor, Rae.” Sesi titriyordu, içime tamamen girmiş haldeydi ama kıpırdamıyordu. Nazik parmakları, beni rahatlatmak için sırtımda gezindi.

“Tamam,” dedim nefes almaya çalışarak.

Kalçalarımı kullanarak beni yavaşça ileri itti. Ardından tekrar kendine çektiğinde uzun ve titrek bir nefes verdim. Birkaç saniye içinde tekrar içimi doldurmuştu. Onun zevki için bedenimi kullanmasına izin vermekten başka bir şey yapmaya gücüm yoktu. Hiç kıpırdamıyordu. Sadece benim bedenimi kullanarak işini hallediyordu ve bu his tarif edilemezdi.

“Bu daracık sıcaklık...” Beni aletinden neredeyse tamamen uzaklaştırırken homurdandı, ardından kalçalarımından tutup sertçe kendine geri çekti. “Sanki benim için yaratılmış.” Nash tekrar içime girdi, ben hazır olmadan kalçalarımına sertçe çarptı ve bu şekilde boşalacağımdan emin oldum.

“Şimdiden boşalıyorsun...” derken sesinde tatmin ve başka bir şey vardı. *Şaşkınlık mıydı?*

“Sebebi sözlerin... Yapamıyor-” Açıklamaya başladım ama cümlemi bitiremedim, hatta bir düşünceyi bile bir araya getiremedim. Nash tekrar o noktaya çarptığında öleceğimi sandım. Tekrar tekrar içime girip çıktı. *Sistematik ve sert bir şekilde.* Kendimi tutmaya çalışsam da patlamak üzereydim ancak Nash ne zaman geleceğimi hissediyor ve buna izin vermiyordu. Sanki vücudumla tamamen uyum içindeydi. Kıcımlı kavrayarak genişçe aralıyor ve içime girip çıkıyordu. Bense omzumun üzerinden birleştiğimiz yere nasıl baktığını izliyordum.

“Ne kadar güzel bir am ve ne kadar da uslu bir kız. Sanki senin için yapılmış gibi aletimi alıyorsun. Kahrolası derecede güzel.” Nash’in benden her şeyi isteyebileceğini ve *onun* uslu kızı olarak adlandırılmak için her şeyi yapacağımı düşünüp rahatladım. Uzman bir şekilde derin darbelerle ve yavaş çekilmelerle

PAISLEY HOPE

hareket ediyor, neredeyse tamamen girip sonra tekrar beni tüketiyordu. Vücudumu sonsuz bir coşku esir aldı.

Saçımın büyük bir tutamını kavradı ve vücudumu kendine doğru çekti. Göğsünü sırtıma bastırdı, ardından büyük elini boğazımdan çeneme kaydırıp yüzümü çevirdi ve klitorisime parmağını bastırarak beni öptü. Saniyeler içinde kendimden geçtim.

Parçalanıyordum. Boğazımda boğuk inlemeler ve hıçkırıklar yükselirken dudaklarıyla onları yalayıp yuttu. Etrafında kasıldım ve tam da onun istediği şeyi yaptım.

“İşte bu, CeCe. Boşal. Aletimin üzerine gel,” diye hırlayarak içime girmeye devam etti. “Benden ne istiyorsan onu al.”

Ben de öyle yaptım. Duvarlarım onun uzunluğunu sıkıca kavradı ve onu boşalmaya ikna etti.

Bacakları arkamda gerildi, eli kalçalarımı sıkıca kavradı. Bir şekilde içimde daha da büyüdü, sarsıldı ve prezervatifi doldururken duyulmaz küfürlerle benim adımı inledi. Saniyeler böyle geçti, zamanın nasıl geçtiğini anlamadan üzerime yığıldı. Başını sırtıma yaslarken nefes nefeseydi.

Nash omzuma bir öpücük kondurdu. “Siktir... Sanırım sen *beni* mahvettin.”

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Nash

Sıcak, tatlı kokulu tenin ve yumuşak saçların kolumda bıraktığı his yabancıydı. Gözlerimi açtığımda CeCe'nin odasının manzarasıyla karşılaştım. Kütükten yapılmış duvarlar; antika beyaz mobilyalar, beyaz yorgan ve beyaz perdelerle tam bir tezat oluşturuyordu. Odadaki tek renk, açık gri ve pembe yastıklarla CeCe'nin altın sarısı saçlarıydı. Gün ışığı tüm odaya dolmuştu. Bu da gecenin kesin olarak sona erdiği anlamına geliyordu. CeCe'ye göz attım. Derin bir uykudaydı. Yan dönüp onu izlemeye başladım. Kollarını başının altına yerleştirmişken saçları yastığın üzerine yayılmıştı. Hâlâ ikimiz de çıplaktık.

Saat kaçta uyuyakaldığımızı bilmiyordum ama çok uzun zamandır -belki de ilk kez- kâbus görmeden uyumuştum. Yine sabah üçü on üçü gece uyanmıştım ama bu kez beni uyandıran korku değil, huzurdu. CeCe'nin eli göğsümdeyken onunla tekrar sevişmiştim çünkü bunu yapabiliyordum ve o da beni durdurmamıştı. Bana, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi izin vermişti. Şu anda, nefesi sessizleştğinde, bu zamanı onun güzelliğini seyretmek için kullandım. Belki bir daha hiç bu şekilde göremeyeceğim en küçük ayrıntılarına bile dikkatle baktım. Dudağının üstündeki minik ben, rüyasında hafifçe

PAISLEY HOPE

kıpırdayan uzun kirpikleri, sabah güneşinde parlayan ipeksi teni ve kulakmemelerinde duran minik, kalp şeklindeki gül rengi küpeleri... *Kulakmemeleri*. Tanrım, daha önce bir kadının kulakmemelerine hayran kaldığım olmuş muydu acaba?

Sadece orada öylece yatıyor ve evrenin böyle mükemmel bir şey yaratabilmiş olmasına hayret ediyordum. Onun var olması ve üstelik yanı başımda yatıyor olması başlı başına şaşkınlık vericiydi. CeCe hafifçe kıpırdanıp bir gözünü araladı. O göz kamaştırıcı yeşil gözlerini gördüğüm anda, her güzel şeyin bir sonu olduğunu hatırladım. Gecenin teknik olarak bitmiş olması belki de iyi bir şeydi. CeCe'ye bağlanamayacağımı biliyordum.

Saçlarını alnından nazikçe geriye iterek, "Günaydın," dedim. Ona dokunmaktan kendimi alamamıştım.

Esneyip yanımda gerindi.

"Dün gece kadınlığımı paramparça edene kadar becerdiğine eminim," dediğinde gülümsememi tutamadım. CeCe'nin ağzından çıkanlar beni her zaman şaşırtıyordu.

"Bana sadece bir gecem olduğunu söyledin, ne bekliyordun ki?"

Gözlerini tamamen açtı. "Bilirsin, bir kadının vajinasını o doğaüstü boyuttaki aletinle hırpaladığında, sabah ona kahve yapman gerekir. Olması gereken budur."

Bu sözlerin ardından sırtını dönüp yattı; sanki söylediklerinin mutlaka yapılacağından eminmiş gibiydi. Ne kadar çılgınca görünse de çoktan ayağa kalkmış ve *boxer*ımı giymeye başlamıştım. Çünkü yavaş yavaş şunu fark ediyordum: CeCe Ashby benden ne isterse alıyordu.

Mutfakta filtre ve çekilmiş kahve ararken biraz bocaladım. Bu devasa kahve makinesini buraya taşıdıktan sonraki hafta almıştı. Kılavuzu okuyup çekirdekleri öğüttükten sonra sistemi

DİZGİNLERİ YAKALA

çözdüğümü düşündüm. Kahve hazır olduğunda içine onun sevdiği şekilde krema ve şeker ekledim ve odasına geri döndüm. Yirmi beş dakikadır ortalıkta yoktum ve bu süre içinde yeniden uykuya dalmıştı. Tüm bu çabama rağmen getirdiğim kahve ona asla ulaşmayacaktı çünkü sırtı bana dönüktü ve tüm zarafetiyle önümde uzanıyordu. Kemiklerinin her biri, kuyruk sokumundaki o minik çukurlara kadar belirgindi. *Başparmaklarımın, onu arkadan sikerken yaslanacağı mükemmel noktalar.* Uykusunda farkında olmadan sırtını hafifçe kavislendirdiğini gördüğüm anda aletim hareketlendi.

Kahveyi sessizce kenara bırakıp yanma sokuldum. Elimi kalçasından karnına doğru kaydırırken sırtına ve omuzlarına küçük öpücükler kondurdum. Kıpırdanıp iç çekti. Parmaklarım çarşafın altında memesini bulduğunda inledi.

“Bugün yeni bir gün,” diye fısıldadı ama sesi kulağa beni durduracak gibi gelmiyordu.

Onunla on iki saat içinde üç kez sevişmiştim ama hâlâ yetmemişti. Hâlâ ona doyamamıştım.

“Hayır, beni yanlış anladın. Ben *tam bir gün* demek istemiştim. Yirmi dört saat. Daha saat akşam ona kadar vaktimiz var.”

“Hımm... Ve ben bu akşam meşgulüm,” dedi yarı uykulu bir halde.

“Bu zamanı dolu dolu değerlendirmezsek kendimize yazık etmiş oluruz.” Kalçasını sertliğime doğru kıvırdı ve tıpkı benim kadar arzulu olduğunu gösterdi. Gülümseyerek omzuna sokuldum.

“Bu kulağa mantıklı geliyor,” diye inledi bacaklarını aralar-ken. Parmaklarım ıslak, sıcak tenine kolaylıkla süzüldü. Sanki sadece beni sarmalamak için yaratılmıştı.

İçimdeki arzu kalçalarımın sırtına doğru kadar yükselirken CeCe bana döndü ve avucunu aletimin üzerine bastırmaya

PAISLEY HOPE

başladı. Başındaki sıvıyı parmağıyla topladı ve başparmağını yaladı. Üzerime çıktı, dudaklarıma kapanarak beni öpmeye başladı. Sıcak, ıslak teni tenime temas ederken üzerimde ileri geri hareket ediyordu.

Ellerim belinde dolaşmaya başladı, doğrulduğunda uzun saçları meme uçlarının üzerine düştü. Başını geriye attı ve ben de başparmağımı klitorisine bastırdım. Belinin kavisinden dolgun kalçalarına uzanan hat, adeta bir sanat eseri idi. Onu bu halde görmek, bir adamı -beni bile- paramparça edebilirdi.

İçimde bir tutku fırtınası patladı ve kendimi tutamadan aklımdan geçenleri söyledim. “Seni hissetmek istiyorum, Rae. Sadece sen ve ben olalım istiyorum.”

Ne demek istediğimi hemen anladı. Eğer bu onunla son anımsa, her şeyi tüm yoğunluğuyla hissetmek istiyordum. Doğum kontrol hapi kullandığını söylemişti, temiz olduğunu biliyordum. Ben de öyleydim. Hayatımda hiç prezervatifsiz seks yapmamıştım ama zaten ona söylediğim gibi, neredeyse iki yıldır kimseyle birlikte olmamıştım. Ayrıca sağlık konusunda her zaman dikkatliydim. NHL’de oynarken düzenli olarak test yaptırırdım. Ondan onay beklerken CeCe bir şey söylemedi, sadece bana baktı... Gözlerindeki güven beni daha da altüst etti. Sonra kalçalarını, aletimin başı bacaklarının arasındaki o cennet parçasına dokunacak kadar kaldırdı.

“Sana güveniyorum,” dedi CeCe ve vücudunun her bir parçasını yavaş yavaş bana teslim etti. Her alçalışında nefesi kesiliyordu. O kadar sıkıydı ki bir an için aletimi tamamen alıp alamayacağından şüphe ettim. Devam ederken hayatımda duyduğum en tatlı iniltiyi çıkardı ve aletimin üzerine tam olarak yerleşti. İkimiz de birden nefesimizi verdik, birbirimizde kaybolmuştuk.

“Nash...” diye fısıldarken başı arkaya düştü ve hareket etmeye başladı.

DİZGİNLERİ YAKALA

“Lanet olsun, Rae... İçinde olmak o kadar iyi hissettiriyor ki...” Gözlerim birleştığımız noktaya sabitlenmişti.

Artık onun nerede başladığını ya da benim nerede bittiğini ayırt edemiyordum. Ve bunu bir daha asla umursamak istemiyordum. Onunla kurduğum bu alternatif gerçeklikte asılı kalmak istiyordum. *Hiçbir şey kaybetme riskimizin olmadığı, CeCe’yi gerçekten yanımda tutabileceğim bir yerde. Her sabah uyanıp her şeyin yok olabileceğinden korkmadığım bir yerde. Her şeyi kontrol etme ihtiyacımın olmadığı bir yerde. Ve en başından beri kırık olmadığım bir evrende.*

Minicik ellerini göğsüme bastırduğunda sanki kızgın demirle işaretlenmiş gibi hissettim. Bedeninde bana ait olduğunu gösteren izler bırakarak kalçalarını üzerimde ritmik bir şekilde hareket ettiriyordu. Vücudumdaki her hücre, aramızda hiçbir şey olmadan onun kadınlığının aletimi sarmaladığı hissiyle capcanlı ve kıpır kıpırdı. Kalçalarımı onunla buluşturmak için yukarı ittim, elimden geldiğince derinine girip bir an öylece kaldım. Üzerimde titreyerek inledi. Geri çekildiğimde çıkardığı inilti ve yeniden yukarı çıkarken çıkardığı o kısık ses, zihnime kazındı.

“Aferin sana. Tıpkı uslu bir kız gibi bana kendini aç. Bu amcık beni tamamen içine almak için yaratılmış.”

Ellerimi göğüslerine kaydırarak meme uçlarını ovuşturup üzerimde ağlamaklı bir hale gelene kadar hafifçe sıkmaya başladım. Ardından o hâlâ üzerimde ileri geri hareket etmeye devam ederken doğrulup memelerini sırayla ağzıma aldım. Artık arzularının kontrolündeydi, ritmini kaybetmişti ve kendini tamamen bırakmıştı. Sıcak göğsü benimkine çarptığında boynunu kavradım ve dudaklarına yöneldim. Kontrolü ele aldım, elimi uzun saçlarının arasına daldırıp onu kendime çektim ve delicesine öpmeye başladım. Sanki onunla son öpücüğüm olacakmış gibi, onu sahip olduğum her şeyle öptüm. Sırtımdan yukarı doğru bir sıcaklık yayılıyor, göğsüm sıkışıyordu. Hayatımda ilk

PAISLEY HOPE

defa dilim tutulmuştu; onun her bir saniyesini, bu anı, bizi içime çekerek yaşadım.

Bedeni titremeye başladı. Etrafımı saran kasları, onu zirveye biraz daha yaklaştıran sürekli ritmime yanıt veriyordu.

“Gözlerini benden ayırma, Rae. Sikimin üstünde dağılırken gözlerindeki o ateşi görmek istiyorum.”

“Ah Tanrım, *Nash*,” diye inledi.

Üstümde kalçalarını hareket ettirmeye devam ederken omuzlarından kavradım ve onu daha yakına çektim. Tırnaklarının tenimde bıraktığı izleri hissettim. Kendini kaybetmeye başladığında, bir saniye daha devam etmek için çabaladım. *Bu anın bir ömür boyu hafızama kazınması için bir saniye daha.*

Beni tamamen içinde sıkıştırdığını, duvarlarının beni daha da sıkı kavradığını hissettiğim anda yüzümü ellerinin arasına aldı, beni öptü ve sonra gözlerimin içine bakarak dağılmaya başladı.

“Nash... içime boşal, bebeğim,” diye inlediğinde onunla birlikte zirveye ulaştım ve beni parçalara ayıracak bir güçle içime boşaldım.

Aletim içinde nabız gibi atarken boynuna doğru, “*Lanet olsun*,” diye fısıldadım.

Zaman öylece geçti. Kaç saniye ya da kaç dakika bilmiyordum. Duyulan tek ses, nefes alışlarımızdı.

CeCe yavaş yavaş sakinleşirken dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. Bu öpücükte hem beni istemesinin sıcaklığı hem de yaklaşan vedanın acısı vardı.

Bir süre öylece kaldık; yalnızca birbirimizin nefesini hissettik.

Ardından CeCe’yi yavaşça üzerimden alıp yatağa yatırdım. İçinden çıkar çıkmaz ikimiz de aynı anda derin bir nefes verdik.

DİZGİNLERİ YAKALA

Şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Bittiğini biliyordum. CeCe sadece *bir gece* demişti. Andrew ile yaşadığı ağır şeylerin etkisinden yeni çıkıyordu. Üstelik kardeşleri bu olanları öğrenirse, beni WWE güreşçileri gibi parçalarlardı. Sessizce ayağa kalkıp *boxer*ımı giydim, banyoya gidip CeCe'yi temizlemek için sıcak bir bez aldım.

Onu temizledikten sonra, "Kahven soğumuş," dedim tuhaf bir şekilde. "Yenisini yaparım."

CeCe bana gülümseyerek başını salladı. Daha önce getirdiğim ılık kahveyle mutfağa yöneldim.

Bu kez kahve makinesini çok daha hızlı çözdüm. Kahvenin demlenmesini beklerken CeCe sabah ışığında küçük mutfağa girdi.

"Sırtın... kolların..." dedi kesik bir nefes almadan önce. "Çok özür dilerim."

Omuzlarıma bakıp elimi sırtıma götürdüm. Gülümsedim. Beni resmen parçalamıştı. Bir dağ aslanının saldırısına uğramış gibiydim. Kaşımı kaldırıp ona genişçe gülümsedim. Şaka mı yapıyordu?

Kahveyi koyarken, "Tatlım, bu senin ne kadar sert boşaldığının kanıtı. Bu izleri memnuniyetle taşıyım," dedim.

CeCe, bardağını alırken yanakları pembeleşti.

Üzerinde incecik saten pijama şortu ve eski, bol bir Dallas Stars kapüşonlusu vardı.

Gülümseyerek, "Şahane bir seçim," dedim.

"Uygun olacağını düşündüm ama en güzel kısmını henüz görmedin." Gülümsedi ve kahvesini masaya götürürken başparmağıyla sırtını işaret etti. *CARTER 10*.

Karşısındaki sandalyeye oturdum ve sırtında adım ile numaram yazılıyken nasıl görüldüğünü içime çekerek izledim. Lanet olsun... Tam anlamıyla *benimmiş* gibi görünüyordu. Boğazımı

PAISLEY HOPE

temizledim. “Ah... şey... Onu ne zaman aldın? Yoksa gizli hayranımdın da benim haberim mi yoktu?” diye şaka yaptım ama kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

“Profesyonel lige seçildiğin zaman almıştım,” dedi. “Aslında bu en sevdiğim, en eski kapüşonlum. Ve evet, Nash, her zaman senin hayranındım. Mümkün olduğu kadar çok maçını izledim.”

Kahvemden bir yudum aldım ve sessizce masanın karşısından ona baktım.

“Bu işleri garipleştirmeyecek, değil mi?” diye sordu CeCe. “Bu arada, kahve harika olmuş.” Bardağını kaldırdı.

“Bu makineyle kahve yapmayı öğrenmek için neredeyse üniversiteye geri dönmem gerektiğini düşündüm.”

Tok bir kahkaha attı. Tanrım, çok güzeldi. Elimi masanın üzerinden uzatıp eline dokundum. Aramızdaki elektrik hâlâ şiddetle hissediliyordu.

“Garip olmayacak. En azından benden yana sana bunun sözünü verebilirim. Sen aynı CeCe’sin, ben de aynı Nash’im.”

“İkimiz de yetişkiniz. Zaten uzun zamandır birlikte vakit geçiriyoruz. Belki de bu kaçınılmazdı. İçinden geçmemiz gereken bir evreydi.” Konuşurken bana bakmıyordu. Bu sözlerle beni mi, yoksa kendi kendini mi ikna etmeye çalışıyordu emin olamadım.

Onu rahatlatmak için, “Senden, vermek istemediğin hiçbir şeyi almak istemem,” dedim. “Bu karmaşık bir durum. Kardeşlerin bana sana göz kulak olmam için güvendi. Seni-”

“Aklımı başımdan alıp beni mahvedecek şekilde becermen konusunda değil?” Güldü. “Demek istediğin buysa, anlıyorum.”

Başımı salladım. Egom, onu benden başka herkes için mahvetmiş olmaktan mutluluk duyuyordu ve sözleriyle, tam olarak

DIZGİNLERİ YAKALA

benimle aynı duyguları paylaştığını kanıtlamıştı. Benim de başka hiçbir kadını, ne dün geceyle ne de bu sabahla karşılaştıramam mümkün değildi.

“Şimdi... bu kadar şey yaşandıktan sonra, birbirimizden hiçbir şeyi saklamamamız gereken bir noktaya geldiğimizi düşünüyorum. Ve sana bir sorum var,” dedi.

Merakla ona baktım. Acaba ne sakladığımı düşünüyordu?

“Annem, çiftliğimiz... bize yardım mı ediyorsun? Maddi olarak?”

Sorusunu düşünürken çenemi ovuşturdum. Jo, kimsenin bilmesini istememişti. Sadece Wade’e söylemişti çünkü ondan saklamak imkânsızdı.

Elimi yüzümde gezdirip derin bir nefes verdim. CeCe bunu fark ettiyse, ona yalan söyleyemezdim. Ona tüm hikâyeyi borçluydum.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Nash

“On dokuz yaşındaydım. Annemle babamın ölüm yıl dönümünde eve dönmüştüm. Son derbiden sonraydı. Kendimi oyalayacak hiçbir şeyim kalmamıştı ve Kentucky Üniversitesi’nin hokey sezonu bitmişti. Kafamın içindeki şeytanları susturamıyordum. Tek istediğim uyuşmaktı. Kuzey çayırına bir şişe viski alıp gittim. O gece beni bulan sendin. Hatırlıyor musun?”

CeCe başını salladı. “Evet, sanırım on iki yaşındaydım. Bana gitmemi söylemiştin ama gitmemiş, yanında oturmuştum. Endişeliydim. Bana bazen darmadağın olduğunu ve benim anlamayacağımı söylemiştin. Ben çok küçüktüm ve bu, yetişkinlere özgü bir sorundu.”

Gözlerimi kırıpıştırırken hiçbir şey söyleyemedim. Söylediklerimi kelimesi kelimesine hatırlamış olmasına inanamıyordum.

“Bir süre benimle oturmuştun ve iPod’umda Kenny Chesney dinlemiştik. Sen Shania’dan ve okul arkadaşlarından bahsedip durmuştun, bu da bir süreliğine yaşadıklarımı unutmamı sağlamıştı. O gece, ergenlik gevezeliğinin için minnettardım.”

DİZGİNLERİ YAKALA

“Sana yardım edemeyeceğimi biliyordum ama seni yalnız bırakmak istememiştim. O zamanlar bana neredeyse abi gibi geliyordun,” dedi anının içinde kaybolmuş bir halde.

“Sonra Cole gelip bizimle oturmuştu. Bir süre sonra seni eve yollamıştı. Benim kalmam için uğraştı ama onu dinlemedim, çekip gittim. Siz eve döndünüz.”

Derin bir nefes aldım. En zor kısma gelmiştim.

“Arabaya bindim. Aslında binmemem gerektiğini biliyordum. Kontağı çevirdiğim anda bunun yanlış bir karar olduğunu anlamıştım. *Anne ve babamın* nasıl öldüğünü düşündüğümde, bunu yapmak aptalca bir karardı ve bu hatayla her gün yüzleşiyorum. Zaten uzun bir yol da gitmedim. Yolda bir şey gördüğümü sandım. Hendekten kaçmak için direksiyonu kırdım ama o sırada iki ilçe tabelasını devirdim ve Bay Saulito’nun çitine çarptım. Çitin bir kısmını tamamen parçaladım ve sonunda onun çimlerine daldım.” Devam etmeden önce duraksadım. “Cole ayrıldığımı söylemiş, annenle baban da arkamdan yetişmişti. Baban olanı biteni bir bakışta anlamıştı ve annene beni arabaya bindirmesini söylemişti. Beni eve o götürdü; babansa tüm suçu üzerine aldı. Eski kamyonuyla kasabaya gittiğini, yola bir geyik atladığını ve bu yüzden direksiyonu kırdığını söyledi. Bay Saulito’ya zararın bedelini ödedi, polisle görüştü ve tabelalar için de sorumluluğu üstlendi. Beni kendi halime bıraksaydı, reşit olmayan sürücü olarak alkollü araç kullanmaktan ve mala zarar vermekten yargılanacaktım. Bu da hem beni hem de hokey kariyerimi bitirecekti. Eve döndüklerinde sabaha kadar benimle oturdular. Bana bunun tek seferlik bir kurtuluş bileti olduğunu, artık büyümem ve yardım almam gerektiğini söylediler.”

“Ertesi sabah babamın bana bir kaza yaptığını söylediğini hatırlıyorum.” CeCe şaşkın görünüyordu. Gözünden bir damla

PAISLEY HOPE

yaş süzüldü. Babasının ne kadar büyük bir insan olduğunu yeniden idrak ediyordu.

“Gerisini biliyorsun zaten,” dedim. “Ta ki iki yıl önce annen beni arayana kadar. Babanın hastane masrafları akılalmaz boyuttaydı. Sadece ameliyatının faturası iki yüz bin dolara yakındı. Yardıma ihtiyaçları vardı ama aslında benden bir şey istememişti. Sadece içini döküyordu. Ben de sağlık ekibiyle iletişime geçtim. O faturayı ve ardından gelen her faturayı kendim ödedim.”

Gözyaşlarını silip burnunu çekerken, “Hiçbir fikrim yoktu,” dedi CeCe. “Deneysel tedavi?”

“Evet.”

“Doktorlar o tedavinin bize iki ay kazandırdığını söylemişti. O sen miydin?”

“Evet. Son bir yıldır da annenin ayakta kalabilmesi için yardım ediyorum. Zor zamanlar geçirdiğini biliyorsun, babandan sonra...”

Yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Ben senin bildiğin kadarını bile bilmiyormuşum. Burada olmalıydım.”

“Bunu yapma, CeCe. Annen benim gücümün farkındaydı ve seni yük altına sokmak istemedi. Zorlandığını bilmeni istemedi. Sen Seattle’daydın, kendi hayatını kurmuştun. Eğer senden yardım isterse, her şeyi bırakıp onun için geri döneceğini biliyordu.”

“Babamla yakın olduğunuzu biliyordum ama bu kadarının farkında değildim.”

“Beni o geceki kazadan sonra daha fazla terapiye yönlendirdi. Çünkü her ne kadar onların çatısı altında yaşasam da ne kadar acı çektiğimi fark etmemişti. Bana burada daha fazla sorumluluk verdi. Her maçımı izlemeye gelirlerdi; seni, Cole’u ve Wade’i de getirirlerdi. Bana hayattaki her şeyin bir seçim

DİZGİNLERİ YAKALA

olduğunu söylemişti. *Ya seni sürüklemesine izin verirsin ya da dizginleri eline alırsın, sıkı sıkıya tutarsın* demişti. *Geleceğin sendir; o atı dilediğin yöne sürebilirsin.*”

“Onu o kadar çok özlüyorum ki...” CeCe kurumuş gözyaşlarını elinin tersiyle sildi.

“Ben de.”

Bir süre sessizce oturup kahvelerimizi yudumladık.

“Eğer o olmasaydı, hayatım bambaşka bir yöne sapardı,” dedim en sonunda. “Bunu asla ama asla unutmayacağım.”

“Biliyor musun, son bir ayda seninle sabahları aynı masada oturduğum iki seferin ikisinde de ağladım,” dedi CeCe, gözleri hâlâ buğuluydu ama artık gülümsüyordu.

“Bir dahakine gözyaşı yok,” dedim. “Söz.”

“Sanırım bu kadar duygusal olmamın sebebi, belki de beni aklımı başımdan alacak kadar iyi becermiş olmandır.” Sinsice sırıttı.

“Pekâlâ, bugün ofiste bunu avantaja çevireceğim. Normalde yapmak istemeyeceğin bir sürü şeyi sana yaptıracam.”

“Şansını zorlama, Nash. Bu dikbaşlılık geri gelir, biliyorsun değil mi? Öğlene kalmadan tüm gücümle dönerim.” Parmağını bana doğru salladı. Benim saplantılı aletimse, o parmağı ağzıma almayı hayal ederek yeniden ona arzu duymaya başlamıştı.

Gülümseyerek kahvemden bir yudum aldım. Gerçekten de güzeldi. Şu lüks kahve makinesi yaşattığı zihinsel acıya rağmen değmişti.

Güneş onun mükemmel yüzünün arkasındaki dağ yamacını tamamen yutmuştu ve o, masanın diğer tarafında otururken ortaya çıkan güzellik beni derinden sarsmıştı. Daha önce hiçbir manzarayı, Silver Pine’ın at sırtında geçerken Sugarland Dağı’nın üzerinden doğan güneşi izlemekten daha çok

PAISLEY HOPE

sevemem sanıyordum. Ta ki sabah kahvesi elinde, yeni becerilmiş Cecilia Ashby'nin karşısına oturana kadar.

Kahvelerimizin geri kalanını sessizlik içinde bitirdik. O, duşa girerken ben mutfağını topladım. İçimdeki düşünceler kıpırdanmaya başlamıştı. Duşa ona katılmayı düşünmeme rağmen gitmedim. Belki bu düşünce deliceydi ama onun kokusunun tenimde biraz daha kalmasını istiyordum.

Gece giydiğim kıyafetleri tekrar üzerime geçirdim. Yatağını düzelterip battaniyelerini özenle katladım, neredeyse elli adet yastığı tek tek düzgünce yerleştirdim. Yatağın karşısında durup içindeyken yüzünde beliren her ifadeyi tek tek hatırlamaya başladım ama o anıları telefonumun titreyişi böldü.

Telefona uzanıp ekranı çevirdim. Arayan Wade'di.

"CeCe'de misin? Ahıra giderken kamyonunu gördüm."

Lanet olsun. Birden bugünün perşembe olduğunu fark ettim. Şanslıydık. Haftanın sadece bugünü Wade geç kalkardı. Sabah işleri için Cole gelmiş olmalıydı. Beşte doğruca ahıra gitmesine emindim.

"Evet, dün gece hesaplarda bir sorun çıktı. Yeni geldim, sabah yedi buçuktan beri birlikte üstünden geçiyoruz."

Terliyordum. Neden terliyordum ki? Otuz üç yaşında bir adamdım. Bu sadece bir geceydi.

"Güzel, festivale hazırladığımız paketi sana gösterecektim. Birazdan uğrarım."

Wade'in gelmesi, CeCe'nin hâlâ duşa olması, evin muhtemelen seks kokması... Hepsi üst üste binmişti.

"Hayır, ben çıkıyorum zaten. Sana gelirim," dedim aceleyle. Anahtarlarımı ve cüzdanımı aramaya başlamıştım bile.

"Tamam, kuzey ahırındayım ama büyük evde buluşalım."

"Beş dakikaya oradayım."

Evden çıkarken CeCe'ye mesaj attım.

DIZGİNLERİ YAKALA

Nash: Gitmem gerekti, Wade senin eve gelecekti. Kamyonumu görmüş, bu yüzden ben onun yanına gittim.

Temiz hava yüzüme çarptığında derin bir nefes verdim ve elimi saçlarımın arasından geçirdim. Kamyonumdan bir tişört aldım; gençliğimden kalma bir alışkanlık olarak her zaman yedek bulundururdum. Tişörtü üzerime geçirdim, gömleğimi arka koltuğa fırlattım. Oradaki kovboy şapkamı kaptım ve büyük eve doğru yürümeye başladım.

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

CeCe

Duşta, olmam gerekenden daha uzun kaldım. Nash'in yüzünü birkaç dakika da olsa görmemek kafamı toparlamam için gerekliydi.

Bu sadece seks olacaktı ama Nash'i aklımdan çıkaramıyordum. Hem de sadece seksi değil -ki Nash bundan sonra yaşayacağım tüm cinsel ilişkileri resmen mahvetmişti- kendisini. Gözlerini. Aileme, anneme babama yardım edişindeki o özverisini. Mutfakta *boxer*ıyla dolaşırkenki halini. Mutfagım onun için fazla küçüktü ama yine de tam da oraya *aitmiş* gibi görünüyordu. Benim o süslü, kadınsı Avrupai kahve makinemle kendinden emin şekilde uğraşması, şimdiye kadar gördüğüm en erkeksi şey olabilirdi.

Sıcak su tamamen bitene kadar suyun altında kaldım. Sonra kendimi kötü hissettim çünkü Nash'in çıkmadan önce duş almak isteyebileceğini düşündüm.

Banyodan çıktım, evin içinde biraz dolandım ama gitmişti. Telefonumun nerede olduğunu bile bilmiyordum. Nash'in dün gece geldiği andan bu sabah gözümü açtığım ana kadar olan her şey bulanıktı. Şimdi ise gerçekliğe çakılmış gibiydim.

DİZGİNLERİ YAKALA

Telefonumu salonda sehpanın üzerinde bulup elime aldım. Nash'ten, Wade uğramasın diye evden çıktığını haber veren bir mesaj vardı. Kızlardan da birkaç mesaj gelmişti. Grup sohbetimizi göz gezdirerek okumaya başladım çünkü çok fazla mesaj vardı.

Ginger: Annen, anneme söylemiş,
o da bana söyledi. Andrew bu akşam
kasabadaymış.

Liv: Ve bize söylemedin mi?

Ginger: Ayrıca, belli bir yakışıklı patronun
ona kahve dükkânının önünde güzel
bir dayak attığını da söyledi.

Liv: Siktir.

Ginger: Aynen öyle. Duyduğuma göre
göğsünü şişirip ilkel bir adam gibi davranmış
ve Andrew'un suratına -bir kez değil,
birkaç kez- yumruk atmış. Tanrım,
bunu görmek için neler vermezdim.

Liv: Neden bunu inanılmaz
derecede seksi buluyorum?

Ginger: Değil mi? Ashby erkeklerinin
birine sağlam bir dayak attığını görmeyeli
epey zaman olmuştu.

Liv: CeCe, lütfen bana Nash'in hareket
edebilmek için gömleğini çıkardığını söyle!

Ginger: Eminim sadece nazik davranıyordur.
Muhtemelen onu diğer çalışanlardan biri
olarak görüyordur. Ne eksik ne fazla. 😊

PAISLEY HOPE

Liv: Kesinlikle. Ona, sanki aylardır açlık çekiyormuş da karşısındaki bir sonraki yemeğiymiş gibi baktığının konuyla hiçbir ilgisi olmadığına eminim.

Ginger: YA DA her lanet pazar günü, CeCe'ye bir adam yaklaştığında tesadüfen bizim masamızda bitivermesinin konuyla hiçbir ilgisi yoktur. Tabii.

Liv: Ya da CeCe'nin en sevdiği şarkıları çalması, hayran olduğu kadın sanatçının cover yapan versiyonunu mekâna getirmesi ve her zaman bara en yakın, onu göz hapsinde tutabileceği köşe masayı bize ayırmasının da konuyla hiçbir ilgisi yoktur. Elbette.

Liv: Aydınlat bizi, CeCe. Eğer otuz dakika içinde cevap vermezsen, gerçekten bir atı kurtarmakla meşgul olduğunu varsayacağız.

Ginger: Cevap vermiyor. Bir saat geçti. Yoksa mağara adamı patronu onu gerçekten eve götürüp olması gereken bir değerlendirme mi yaptı?

Liv: Eğer değerlendirme derken onun aletini ne kadar iyi aldığını kastediyorsan, umarım öyle olmuştur derim. Tanrım, böyle bir geceyi sonuna kadar hak ediyorsun, tatlım.

Ginger: Eğer ateşli patronunla birlikteysen, detaylara ihtiyacımız var. Kesinlikle adam aletim devasa diye bağıyor.

DIZGİNLERİ YAKALA

Liv: Kesinlikle evet, aman Tanrım,
Nashby'ye bir daha asla aynı
gözle bakamayabilirim. LOL<?>.

Ginger: Günaydın, CeCe. Öldün mü?
Ateşli kovboy patronun seni becererek
öldürdü mü yoksa?

CeCe: Siz gerçekten delisiniz.

Elbette böyle düşünmüşlerdi. Başka türlü mümkün değildi. Ginger'ı seviyordum ama dedikoducu bir tarafı olduğu da ortadaydı. Ona tamamen güvensen bile Cole gelip bir şey sorarsa, bunu gerçekten inkâr edebilir miydi? On dört yaşımızdan beri aralarında bir nefret-aşk ilişkisi vardı. Aralarındaki o tuhaf enerjinin her zaman farkında olmuştum. Mutfağında ona içki doldururken atışmalarına defalarca şahit olmuştum. Bazen onun benimle arkadaş olmasının sebeplerinden birinin bu olup olmadığını merak ediyordum.

Kızları en erken yarın akşam Avery'nin doğum günü yemeğinde görecektim, bu da demek oluyordu ki sorularını şimdilik atlatılabilir ve ne söyleyeceğimi düşünmek için kendime bir gün verebilirdim. Bunun en iyisi olduğuna karar verdim.

Liv: Ama haksız olduğumuzu da duymadım.

CeCe: Yanılıyorsunuz. Hâlâ hayattayım.
Beni becererek öldürmedi.

Ginger: Ama ölümüne becerdi. Bir kovboyu sürdün.

Liv: Vay canına, sanırım buna katılmak zorundayım.

CeCe: Bunu asla söylemedim.
Şimdi işe gidiyorum. İkinizi de seviyorum.

Ginger: Bizi sevdiğini söyledi. Kesinlikle sevişti.

PAISLEY HOPE

CeCe: Peki. İkinizden de nefret ediyorum.
Dedikoducu kaltaklar.

Ginger: Artık çok geç, tüm gizem çözüldü.

Dolaptan bluzumu çıkarırken gülümsedim. Kesinlikle bir kovboyla -en azından yarı zamanlı bir kovboyla- birlikte olmuş-tum ve bunu saklamaya çalışmak gereksizdi çünkü kızlarımın bunu çoktan anladıkları ortadaydı.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Nash

Wade'in yanında kendimi *az da olsa* toparlayabildim. Dünyam ekseninden kaymıştı ama buradaki her şey aynıydı. Yirmi yıldır oturduğum mutfakta sıradan bir perşembe sabahıymış gibi kek yerken tanıdık bir panik sırtımdan yukarı doğru tırmandı.

“Dün gece Pislik Drew’a biraz haddini bildirdiğini duydum,” dedi.

“Çabuk yayılmış.”

Wade sırtarak, “Ben zaten dün gece öğrendim,” dedi. “Annem neredeyse kasabayı toplayıp meşalelerle peşine düşecekti.”

“Siktir,” diyerek kasketimi çıkardım ve alnımı ovaladım. Jo’nun kötü tarafında olmak istemezdim.

“Şikâyetçi değilim. Hâlâ CeCe Rae’in arkasında olduğunu bilmek güzel.”

Evet... o yumuşacık, ipeksi, çıplak sırtının arkasında...

“Bazen gülümsüyor ve başını sallıyor ama içinde bir duygu fırtınası kopuyor. Andrew’a geri dönse, hiç şaşırmam,” dedi.

Son cümlesi beni bir anda kendime getirdi. “Gerçekten mi?” diye sordum. Yüzümdeki dehşet ifadesi açıkça belli oluyordu.

PAISLEY HOPE

“Kim bilir? Onunla çok zaman geçirdi ve CeCe hep evlenmek, çocuk sahibi olmak istiyordu.”

Başımı salladım. Wade’in, Andrew’un CeCe’ye nasıl davrandığını tam olarak anlayıp anlamadığını düşündüm.

“CeCe, aynı şeyleri isteyen ama ona doğru düzgün davranan birini bulmalı,” dedim ve boğazımı temizledim. Benim ölü lanet bedenimi çiğnemedi CeCe *bir daha* Andrew ile tek bir dakika bile baş başa kalamazdı.

“Umarım dönmez ama bu hayatta daha garip şeyler de oldu. CeCe fazlasıyla sadık bir insandır. Bu yüzden seninle hemen çalışmaya başlamasına sevindim. Başladığı hiçbir işi yarım bırakmaz. Sen ona bir yer ve bir amaç verdin. Bu festival de onun için bir projeye dönüştü. Ona iyi geldi. Ve... açıkçası minnettarım, dostum.” Wade elini omzuma vurdu.

CeCe’yi koruyan biriymişim gibi davranmaktan nefret ettim çünkü işin özünde onu arzulayan bir pisliktim. Geleceğe dair hiçbir plan yapmadan, sadece onu istiyordum. Ama bir konuda nettim: Andrew’a, o bozuk zihnine ve korkunç evine dönmesine asla izin vermeyecektim. Peki ya CeCe, sırf evlilik ve çocuk hayali uğruna, Andrew’un ona bunları vaat etmesine kanıp geri dönmek isterse? Yabanmersinli kekimin son lokmasını yuttum ve dikkatimi toplamaya çalıştım.

İşte bu yüzden plana sadık kalmamız gerekiyordu. *Plana sadık kal. Arkadaş kal. Hiçbir şeyin garipleşmesine izin verme.* Bu cümleleri içimden bir mantra gibi tekrar ettim.

Kahve molamız bittikten sonra Wade’i orada bıraktım ve müzayede paketini CeCe’ye göstermek için ofise götürmeye karar vererek eve doğru yola çıktım. Ancak plana sadık kalmaya karar verdiğim anda, telefon ekranımda CeCe’nin adı belirdi. Ben de bir bağımlı gibi arabayı kenara çektim ve tüm dikkatimi ona verdim.

DIZGİNLERİ YAKALA

Rae: Tam zamanında gitmişsin, iyi olmuş.
Sana sıcak su bırakmamıştım ve
arkadaşlarım neredeyse beni bulmak için
arama ekibi göndereceklerdi.

Nash: İyi ki bir saat önce
seni aramaya gelmediler.

Rae: Ginger yıllardır bana "atı boş ver,
bir kovboya bin" deyip duruyordu.
Muhtemelen şu an gurur duyuyordur.

Nash: Ben kovboy değilim.

Rae: Bence yarı zamanlı bir kovboy da sayılır.

Bir sürü farklı şey yazmaya başlasam da hepsini sildim.

Dün gece çok eğlendim.

Klişe.

Hayatımda yaşadığım en inanılmaz seksti.

Daha da klişe.

Sabahları çok güzel görünüyorsun.

Romantik komedi oyuncusu klişesi kadar klişe.

Aklımdan çıkmayan, her saniye içine gömülmek istediğim
o ateşli muhasebeci -aynı zamanda en yakın arkadaşımın kız
kardeşi- için uygun bir cevap ne olabilirdi ki? Bir dakika daha
düşündüm ve modu bozmamaya karar verdim.

Nash: Spicers'a uğruyorum, ben
gittikten sonra bir şey yedin mi?
Sana kahvaltı getirebilirim.

Rae: En azından vajinamı hırpaladıktan
ve sabah sisinin içinde iz bırakmadan
kaybolduktan sonra bunu yapabilirsin.

PAISLEY HOPE

Yüzümü ellerimle ovuşturdum ve hafifçe sııttım. Eğer CeCe aklımdan geçenleri bilseydi, kalacağımı anlardı. *Hem sadece sabah için değil.* Sanırım CeCe izin verdiği sürece onunla kalmak isterdim.

Nash: Vajinandan özür dilerim. Önünde Danimarka çörekleri ve kruvasanlarla diz çöküp af dileyeceğim.

Rae: Teşekkür ederim. Kendisi bu bir başlangıç, diyor. Ve acele et, açım. Saat dokuza kadar ofiste olacağım.

Nash: Orada buluşuruz.

Çiftlikten on mil uzakta olan evimin yoluna döndüğümde derin bir nefes aldım. Rahatlamıştım. Burası benim güvenli alanımdı. *Sığınağım.* Beyaz çitlerle çevrili çakıllı yol neredeyse yarım mil uzunluğundaydı. Akçaağaçlar küçük kulübe tipi evi, tam önüne gelene kadar saklıyordu. Burada sekiz dönüm toprağım vardı ve her bir karesini seviyordum. NHL günlerimden bazı arkadaşlarım milyon dolarlık evlerde oturuyordu, zenginliklerini gösterecek devasa yapılar inşa ettirmişlerdi. Benim ihtiyacım olan tek şey buydu: basit bir kulübe ve biraz da toprak.

Geniş, her yanı saran ön verandaya çıkan basamakları tırmandım. Bu veranda benim sabah dörtte kahvemi içtiğim yerdi. Sabahın 3.13'ünde uyanıp bir daha uyuyamayınca sığındığım yer. Güneşin doğuşunu izlediğim, kuşları dinlediğim köşe.

Evin kendisi sadeydi ama tüm modern olanaklara sahipti. Eve dönüş planımı yaparken buranın satılık olması büyük şanstı. Evi Wyatt ölmeden bir gün önce görmüştüm ve onun da buraya bayılacağını biliyordum. Önceki sahibi bir huzurevine taşınıyordu ve 1950'lerden beri burada yaşıyordu. Eve iyi bakmıştı ama hiç yenilememişti. Ben de emekli olmadan

DİZGİNLERİ YAKALA

önce arenayı yenilerken burayı da baştan aşağı yeniletiştim. Kulübenin duvarları yerinde kalsa da mutfak tamamen elden geçirmiştir; ceviz dolaplar, paslanmaz çelik eşyalar ve büyük bir masif ahşap mutfak adasıyla modern bir hale gelmişti. Evdeki favori yerim mutfak yanındaki ve yerden tavana kadar uzanan orijinal çakıl taşlı şöminesiyle hâlâ gerçek odunla ısınan sıcak oturma odasıydı. Odanın devasa, koyu camlı pencereleri arka taraftan geçen tatlı su deresine bakıyordu. Dere, yirmi beş metrelik iskeleyle küçük balıkçı kayığı için yeterince derindi. Ayrıca yazın yüzülecek kadar temizdi. Evin geneline hâkim olan krem tonları, ahşap detaylar ve dövme demir unsurlar, eve rustik ve huzurlu bir hava katıyordu. Benim için gereken ve istediğim her şey buydu. Hızlıca duş aldım, CeCe'nin tenimde kalan çilek kokusunu son bir kez içime çektim. Ardından kot pantolon ve temiz beyaz bir Henley giyip *Spicers*'a gitmek üzere yeniden dışarı çıktım. Daha araba yolumdan yeni çıkmıştım ki, arabamın ses sisteminde Shania Twain'in *Whose Bed Have Your Boots Been Under?* şarkısı çalmaya başladı. Pazar gecesi, barda CeCe'nin bu şarkıda nasıl dans ettiğini hatırladım. Dünyanın en aptal sırtışıyla şarkının sözlerini söyleyerek arabayı sürdüm.

Resmen aklımı kaçırmıştım.

Ofise saat dokuzda ulaştım, Sonny'nin masasına kahvesini ve pudra şekerli donutunu bıraktım. Ardından bana bakmam için bıraktığı belgeleri aldım.

Şüpheli bir tavırla, "Islık çalılıyorsun," dedi.

Başımı kaldırdım. *Öyle mi?*

"Bu sabahki neşenin sebebi Main Street'teki boks seansı mı, patron?" Kollarını göğsünde kavuşturarak geriye yaslandı.

"Tanrım, dedikodular ne kadar hızlı yayılıyor," diyerek ofisinden çıkmak için kapıya yöneldim. "CeCe geldi mi? Arabasını görmedim."

PAISLEY HOPE

CeCe içeri girerken, “Buradayım,” dedi.

“Benim için bir şeyin var mı, *patron*?” diye sordu.

Siktir. Neden baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hali gibi görünmek zorundaydı?

Normalde dalgalı olan saçları, bu sefer kalın ve dümdüz bir şekilde sırtından aşağı dökülüyordu. Giydiği koyu yeşil elbise gözleriyle aynı renkteydi. Üst kısmı yüksek yakalıydı ve bol kesimliydi ancak tıpkı kolları gibi -bol ve dökümlü başlayıp bileklerini sıkıca kavrayarak biten- incecik belini sımsıkı sarıyordu. Asıl dikkat çekici olan ise alt kısmıydı. Elbisenin eteği dizlerine kadar bütün kıvrımlarını ikinci bir ten gibi sarıyordu.

Aralanan dudaklarımı birbirine bastırdım ve ona *Spicers*’dan aldığım tüm hamurişlerinin bulunduğu kutuyu uzattım. Aklimda hâlâ dün gece ellerimin arasındaki dolgun kalçasının görüntüsü vardı. Gözlerimi ondan kaçırdım. Bu sabah zor duruma düşmek istemiyordum.

“Teşekkürler,” dedi CeCe ve sırtıp ofisten çıkarken saçlarını omzunun üzerinden savurdu.

Onun peşinden yürümek üzereyken Sonny’ye omzumun üzerinden el salladım. O ise başını iki yana sallayarak bana memnuniyetsiz bir anne gibi baktı.

“Yapamadın değil mi, *patron*?”

“Sınırlar, Sonny,” dedim gitmeden önce. “Donutunun tadını çıkar.”

Arkamdan homurdandı. “Hmhmhm.”

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM OTUZ

CeCe

Geri dönmem gereken uzun telefon listesi sonunda bittiğinde nihayet yemek yeme fırsatı buldum. *Spicers*'dan gelen kutumu açarken, platonik aşk yaşayan on dört yaşındaki bir okul kızı gibi görüldüğüme emindim. Kutunun içi tam anlamıyla doluydu. Ne varsa almıştı. Her bir hamurışını.

Kutunun kapağının içine küçük -berbat- bir kedi çizmişti. Yanında da *barış teklifi* yazıyordu. *Tanrım, bu adam.*

Gülmeye başladım. Kutudan bir akça ağaç cevizli Danimarka çöreği çıkardım ve keyifle yemeye başladım. Tam o sırada telefonum titredi.

Ginger: Avery, bu sabah ekipman odasında Shania Twain mırıldanan yarı zamanlı bir kovboy/ateşli patron gördüğünü söyledi. Acaba neden olabilir?

Yanaklarım kızardı ve sandalyeme yaslandım.

CeCe: Herkes Shania söyler.

Liv: Erkeklerin mırıldanmasının ise yalnızca iki nedeni vardır. Ya az önce sevişmişlerdir ya da birazdan sevişeceklerini düşünüyorlardır.

PAISLEY HOPE

Ginger: Peki bebeğim, muzdan patlıcana kadar olan bir skalada konuşacak olursak, neyle karşı karşıyayız?

CeCe: Bu sabah şekillendirmen gereken genç beyinler yok mu senin?

Ginger sorumu görmezden geldi.

Ginger: Bu akşam plan değişti. Sıcak yogayı unut, o küçük partine geliyorum. Mabel'a söyle, bir manikür ve pedikür istiyorum lütfen. Kiraz kırmızısı.

Liv: Ben de geri kalamam. Yedide orada olacağım. Çikolata ve şarap getireceğim.

CeCe: Siz ikinizin bir hobi bulması şart.
Ve pembe giymeyi unutmayın,
bu bir pembe partisi.

Ginger: Pembe hiçbir şeyim yok.

CeCe: Yaratıcılığına güveniyorum.
Yedide görüşürüz.

Liv: Patlıcan diyorum.

CeCe: Hoşça kalın, millet.

Başımı avuçlarımdan arasına aldım. Kafamı toparlayıp düşünmek için ayırdığım gün de böylece yalan olmuştu.

CeCe: Mabes bu geceki pijama partimiz için hâlâ heyecanlı mı?

Cole: İki gündür başka bir şey konuşmuyor.

DIZGİNLERİ YAKALA

CeCe: Tamam, altıda görüşürüz.
Onun için akşam yemeğim var.

Cole: Sen iyi misin? Andrew'un geçen
gece burada olduğunu duydum.

CeCe: Evet. Bütün kasabanın teneke
kutular ve iplerle birbirine bağlı
olduğunu düşünmeye başladım.

Cole: Annem dün gece beni arayıp
olanları anlattı. Nash'in ona haddini
bildirdiğini söyledi. Orada olmasına sevindim.

İç çekip bir başka Danimarka çöreğine uzandım. Bu seferki
vişneliydi. Dört saatlik uykuyla ayakta duruyordum ve kafam
karmakarışık. Bu hisler yeni mi, yoksa eski mi belli değildi.
Ateşli patronuma duyduğum karışık duygular bu geceyi heye-
candan yerinde duramayan yedi yaşındaki bir çocukla geçirme
planımla çakışıyordu. Yani bugün bu ekstra şeker ihtiyacım
olacaktı. Yaz tatili neredeyse bitmek üzereydi ve Mabes bugün
için iki haftadır bana yalvarıyordu.

İkinci Danimarka çöreğimin ortasına geldiğimde kendimi
tutamadım. Pes edip Nash'e bir mesaj gönderdim.

CeCe: Kahvaltı için teşekkür ederim.
Vajinam seni neredeyse affetti.

Ondan bir yanıt bekledim ama günün geri kalanında ne
Nash'ten bir haber geldi ne de onu gördüm. Fazla düşünmeme-
ye çalışarak çalma listemi açtım ve ofisteki işimi hallettim. Saat
üç olduğunda Nash'in mesajımı hâlâ açmadığını fark ettim.
Ertesi sabah ilgi bekleyen biri gibi görünmek istemiyordum,
bu yüzden saat dörtte toparlandım ve çıkmaya hazırlandım.
Sonuçta sadece bir gece diyen *bendim* ve bu tanımın sınırlarını
fazlasıyla zorladığımız da kesindi.

PAISLEY HOPE

Arabaya vardığımda, aslında tam da olmaktan kaçındığım kadın gibi davranarak telefonumu tekrar kontrol ettim. Hâlâ hiçbir şey yoktu. Markete uğrayıp annemle Mabel'a akşam yemeği hazırlamak için gereken malzemeleri aldım. Ayrıca klasik *marshmallow* malzemelerini ve abur cuburları da stokladım.

Saat beşte eve geldiğimde, Nash ile yattığım için kendime söyleniyordum. Nash Carter ile düzüşüp sonra hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam edebileceğimi düşünmek delilikti.

Ben kendimi yerden yere vururken telefonum titredi.

Bay Carter: Uzun bir gündü. İki eğitmen hasta olduğunu bildirip gelmedi ve festival için Lexington'dan potansiyel sponsorlarla toplantılarım vardı. Sana her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyorum. Neredeyse affedildiğimi duymak güzel...
Yalvarmaya başlamaya hazırdım zaten.

Telefon ekranımda yanıp sönen yeni atanmış kişi adıyla gü-lümsedim. *Bay Carter.* Evet, tam da öyleydi. İç çektim ve her zamanki gibi her şeyi fazla düşündüğümü fark ettim. *Adam meşguldü, CeCe. Hepsi buydu.*

CeCe: İyi ki sadece bir geceydi.
Daha fazlasını kaldıramazdım.

Bunu neden söylemiştim ki? O an tam anlamıyla utancın karşılığıydım. Neyse ki yorumumu görmezden geldi ve konuyu değiştirdi.

Bay Carter: Peki bu akşam neden meşgulsün?

CeCe: Meşgul olduğumu nereden biliyorsun?

Bay Carter: Bu sabah söyledin.

Söylemiş miydim?

CeCe: Söyledim mi?

Bay Carter: Evet, sabah seksî öncesinde.

Cevabını okuduğumda söylediğimi hatırladım. Şu ana kadar tamamen aklımdan çıkmıştı. Bu da kanıtıydı. O beni öperken ya da bana dokunurken beynim düzgün çalışmıyordu.

Bay Carter: Hakkını vermek gerekirse, o sırada dikkatini dağıtan bendim.

İşte onu *kesinlikle* hatırlıyordum.

CeCe: Evet, bu savunmayı kabul ediyorum.
Fazla seks = geçici hafıza kaybı.

Bay Carter: Benim için sorun değil, beni iyi gösteriyor.

CeCe: Madem bilmen gerekiyor,
Mabel ile bir pijama partisi yapıyorum.
Marshmallow kızartacağız.

Bay Carter: Ben de viskileri servis edip
bu kasabanın sarhoşlarını kontrol altında
tutuyor olacağım. Mabel ile keyifli bir gece geçirin.

CeCe: İçkileri dağıtmakta iyi eğlenceler.

Bu neden bu kadar garip hissettirmişti? Mabel'in pizzasıyla uğraşmaya başladığımda gerçeğin ağırlığı üzerime çöktü. Artık benim için çok geçti. Yapmıştım ve olmuştu. Nash Carter'ı ait olmadığı bir yere, hayatıma almıştım.

BÖLÜM OTUZ BİR

Cece

Ginger, “Biliyordum!” diye ılık atarken üzerime aldığım yumuşak battaniyeye biraz daha sıkı sarıldım. Bu gece hava serindi ve saatlerdir dışarıdaydık. Mabel sonunda annemle birlikte yatağı gitmişti. Tüm manikür-pedikür seansı, bolca şeker ve *Just Dance*’te şarkı üstüne şarkıyla onu iyice yormuştuk.

“Gerçekten hata yaptığımı hissetmeye başladım,” dedim. “Bu sabah her şey gayet iyiydi ama... bilmiyorum, öğleden sonra biraz garipti.” Başımı ellerimin arasına gömdüm. “Tanrım, neden bu kadar inanılmaz olmak zorunda?”

“Asıl soru şu: iyi miydi?” diye sordu Olivia.

Ona, *ciddi olamazsın* der gibi baktım.

“İyiydi, değil mi?” diyerek dudaklarını eliyle kapattı. “Aman Tanrım... Ne kadar iyiydi?”

“Kahrolası derecede iyiydi. Yaşadıklarım arasında en iyisiydi,” diye itiraf ettim.

“Neden sadece bir gece?” diye sordu Ginger düşünceli bir ifadeyle. “Çünkü sana *sadece bir gece* ister gibi bakmıyor.”

“Eve geldiğimde bana ilişki istemediğini söylemişti. Sanırım hep apkın biri olarak kalacak. Ayrıca her işe elini atmış

DİZGİNLERİ YAKALA

durumda. Daha fazlası için zaman bulabilir mi ki? Üstelik, Wade ile Cole'un onu öldüreceğini düşündüğüne de eminim."

"Kimi öldürecekmişiz?" diye sordu Cole arka kapıdan verandaya çıkarken. Üçümüz de ona döndük. Gün ışığının son parçası evin arkasında yitip gidiyordu.

Doğaçlama davranarak, "Andrew," dedim. Hızlıca konuyu değiştirerek, "Çalıları yakmayı bitirdiniz mi?" diye sordum.

"Evet. Onu ben de dövmek isterdim ama görünüşe göre Nash, benim yerime gerekeni yapmış," dedi. Üçümüze bir bakış atıp kaşlarını çatı. "*Asi Melekler* kızımı ne zamandır etkisi altına alıyor?" Kaşları daha da çatıldı.

"Sadece ona nasıl eğlenileceğini öğretiyoruz, Cole. Telaşlanmana gerek yok," diye karşılık verdi Ginger.

Cole homurdandığında Ginger kıkırdadı. "O yanımızdayken sadece yarım şişe votka içtik. Sınırlarımızı biliyoruz ve onlara sadık kaldık."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Cole.

"Gerçekten tamamen masum bir geceydi. Bize teşekkür etmelisin, şerif yardımcısı. Sadece beş tane *marshmallow* ve bir torba şeker verdik, bir de *Saw* izledik. Ah ama dinlediğimiz parçalarda beş tane *siktir* ifadesi vardı. En iyi halimizdeydik, yemin ederim," dedi Ginger ve kalbine dokunarak izci yemini eder gibi bir hareket yaptı.

Hepimiz gülsek de Cole'un yüzü ifadesiz kaldı.

"Seçtiğin arkadaşlar bunlar mı?" diye sordu bana dönerek.

Olivia homurdandı. "Benim bununla hiçbir alakam yok. Her şey onun suçu." Parmağıyla Ginger'ı işaret etti.

Cole, "Ah... İnan bana, bunu biliyorum," dediğinde Olivia ile Ginger kahkahalara boğuldu. Tam içeri dönecekken durup tekrar bize döndü.

PAISLEY HOPE

“Kızımın ağzından yarın tek bir uygunsuz kelime çıkarsa, onu görmenizi yasaklarım.” Parmağını Ginger’a uzattı.

“Duyduğuma göre bakıcı arıyormuşsun, Cole. Sana aile indirimi yapabilirim,” dedi Ginger.

Cole eve doğru yürümeye başladı. “Hayatta olmaz. İyi geceler, CeCe. Sabah tekrar uğrarım.”

“Neden bu kadar üstüne gidiyorsun?” diye sordum Ginger’a.

Ginger güldü. “Çünkü onu böyle sinirli ve gergin bir halde görmeye bayılıyorum. Hiçbir hali bu kadar seksi değil.”

İrkilerek, “İğrençsin,” dedim ama bu onun kahkahasını daha da yoğunlaştırdı.

Gerçekte Mabel, Ginger’a bayılıyordu. Onları birlikte izlemek, neden öğretmen olduğunu bana bir kez daha hatırlatıyordu. Çocuklar onun enerjisine ve o kocaman gülümsemesine kapılıyordu. O tam bir doğa harikasıydı.

“Pekâlâ, şimdi tekrar benim meseleme dönelim,” dedim ve bir *marshmallow* şişe taktım.

“Sorunun ne olduğunu anlamış değilim. O ne derse desin, sana fena halde tutulmuş. Barda onu izliyorum. Sen nasıl fark etmiyorsun?” dedi Ginger.

Ona boş gözlerle baktım. *Pazar Sangriaları* buluşmalarımızın son birkaçında Nash’i neredeyse hiç görmemiştim.

“Gerçekten haklı. Gölgede saklanıyor ve bizimle konuşmaya çalışan her adamı daha yaklaşımadan savuşturuyor,” dedi Olivia kıkırdayarak.

Kendinden emin bir tavırla, “Belki de mesele ilişki istemesi değil,” dedi Ginger *marshmallow*umun mükemmel bir şekilde yanışını izlerken. “Belki de henüz doğru kişiyle karşılaşmamıştır. Ah, bir fikrim var!”

“Siktir,” diye mırıldandım.

Ginger’ın fikirleri genelde başıma iş açardı.

“Hayır... bak, bu basit ve iyi bir fikir. Yarın akşam sadece onu izle. Gerçekten dikkat et. Cuma gecesi... Haftanın en yoğun günü olacak; canlı müzik var ve Avery’nin doğum günü yemeği de yapılacak. Orada birçok bekâr adam bulunacak. Biri seninle konuştuğunda nasıl tepki verdiğine bak.”

“Ya da sadece sana baktığında,” dedi Olivia, kendi *marshmallow*unu ağzına atarken hâlâ kıkırdıyordu.

“Bu meselenin peşini bırakmam lazım. Nash Carter’a takılıp kalamam. Sadece gidip eğleneceğim. Bir gecelikti. *İnanılmaz* bir geceydi ama geride bırakmam gerekiyor. O hepimize çok yakın ve ben Andrew ile ayrılalı daha bir ay oldu.”

“Lütfen... sen onu aylar önce bitirmiştin. Kaderin de insanın karşısına en beklemediği anda çıkmak gibi bir huyu vardır zaten.” Olivia’nın gözleri hugüne kadar okuduğu tüm o hayalperest aşk hikâyelerinin parıltısıyla doluydu.

“Seni bilmem ama biri seni olabilecek her pozisyonda sabahın erken saatlerine kadar beceriyorsa, bence aileden sayılmaz,” dedi Ginger kendinden emin şekilde. “Göreceksin.”

“Sadece incinmek istemiyorum,” dedim. “Ona karşı hislerimi serbest bırakırsam, sonunda canım *yanacak*. Her şeyi platonik tutmam gerek. Nash başka bir şey istemiyor ve ben de *yap ve geç* tarzı biri değilim.”

Olivia kahkahasını zorlukla bastırdı. “Sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama geçen geceden sonra, en azından onunlayken öylesin,” dedi.

İnleyerek yanan *marshmallow*u ağzıma attım. Lanet olası Nash Carter. Lanet olası mükemmel vücudu, tatlı kişiliği ve aklımı başımdan alan seks becerileri. Yarın her şey eskisi gibi olacaktı. Rol yapma konusunda iyiydim. Andrew ile aylarca idare etmiştim, bunu da başarabilirdim.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Nash

B ar, perşembe gecesine göre sessizdi ve gerçekten çok yorgundum. CeCe ile bütün gece ayakta kalmak bana pahalıya patlamıştı. Ona neredeyse on beş kez mesaj atacak olmuştum ama her seferinde vazgeçmiştim. Çünkü Mabel ile vakit geçirdiğini biliyordum ve onu sıkboğaz etmek istemedim. Öte yandan onu düşünmeden edemiyordum ve bu durumla nasıl başa çıkacağım ile ilgili hiçbir fikrim yoktu. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştım. Kadınlar *bana* mesaj atardı. Kadınlar *beni* kovalarlardı. Eğer bu olaya izin verirsem, hislerimi atlatırım sanmıştım ama tam tersi olmuştu. CeCe'yi bir kez yaşadıktan sonra, onu daha çok ister hale gelmiştim.

“Biliyorsun, ona mesaj atsan hemen cevap verir. Mabel çoktan uyudu,” dedi bir ses. Telefona dalmışken başımı kaldırdım. Ofisimin kapısında sakız pambesi bir tişört giymiş Ginger Danforth duruyordu. Tişörtün üzerinde “*Bu korkunç bir fikir. Saat kaçta yapıyoruz?*” yazıyordu.

“Ne istiyorsun, Ginger? CeCe burada mı?” diye sordum. Başını *hayır* anlamında salladığında umutlarım yerle bir oldu.

“Hayır, evde. Az önce yanından çıktım. Buraya seni görmeye geldim, Nashby.”

DİZGİNLERİ YAKALA

Ah, siktir.

“Bu kadar şaşırma. O bana bir şey söylemedi. Her şeyi kendim çözdüm ve sırrın benimle güvende. Wade ve Cole’un haberi olmadığı sürece sorun yok ama öğrendiklerinde sana bir güzel dayak atacakları sahneyi ön sıradan izlemek isterim,” dedi kıkırdayarak.

Şapkamı çıkarıp alnımı ovuşturdum. Wade ve Cole’un bu duruma razı olacağı bir senaryo düşünmeye çalıştım ama her defasında duvara tosluyordum.

“Kahretsin, Ginger. Sadece bir geceydi.”

“Evet, biliyorum. O yüzden buradayım.”

Kaşlarımı çattım. Beni tehdit etmeye gelmiş olabilir miydi? Gülümsedim. Aslında bu halinden az da olsa keyif alıyordum. Ginger küçük bir kadındı ama onda şeytan tüyü vardı. Deli doluydu ve muhtemelen beklenmedik şekilde de güçlüydü.

Sandalyeme yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Şimdi bana klasik arkadaşımı incitme konuşmasını mı yapacaksın?”

Alaycı bir tavırla, “Hayır,” diyerek beni şaşırttı. “CeCe’yi incitmeyeceğini biliyorum. Ben buraya sana, aklını başına alman ve ona *hissettiklerini* açıkça söylemen gerektiğini anlatmaya geldim.”

Bu kadar emin konuştuğu için refleks olarak inkâr ettim. “CeCe’yi seviyor, ona saygı duyuyorum. Onu çok önemsiyorum ama kardeşleri benim de kardeşim. Ailesi, benim ailem.”

Ginger içimi okur gibi, “Saçmalık,” dedi ve güldü. “Onları bahane ediyorsun. Onlar yetişkin adamlar. CeCe de yetişkin bir kadın. Zamanla kabullenirler. Artık o eski, şehir şehir gezen çapkın Nash değilsin. Aylardır evdesin ve değiştiğini ben bile görüyorum. Sorun şu ki korkuyorsun, Nash. Hem de CeCe’yi

PAISLEY HOPE

incitmekten değil. Onun *seni* incitmesinden, onu kaybetmekten korkuyorsun ya da ikisinden birden.”

İstemedi homurdandım ama içten içe haklı olduğunu biliyordum. İkimiz de biliyorduk.

Bir bahane arayarak, “CeCe uzun, toksik bir ilişkiden yeni çıktı,” dedim.

“Kalben Andrew’dan aylar önce ayrılmıştı zaten,” diye karşılık verdi Ginger. “Wyatt öldüğünden beri, hatta belki de daha öncesinden.”

Yavaşça yanıma yürüdü ve parmağını bana doğrulttu. “Bahane üretmeyi bırakıp hislerini kendine itiraf etmen gerekiyor. Belki biraz zaman alacak ama bunu çözmelisin. CeCe gibi bir kız uzun süre bekâr kalmaz. Bunu bilmen lazım. Her bara girdiğimizde onunla konuşmak isteyen erkekleri sopayla kovmak zorunda kalışını unutma.”

CeCe’yi başka bir adamla hayal etmek damarlarıma bir ateşin yayılmasına neden oldu.

“CeCe’nin sana anlattıklarıyla gerçekten istedikleri aynı şey değil,” dedi Ginger. “Sana baktığımda onu önemseydiğini net bir şekilde anlayabiliyorum. Bu şansını kaybetme. Bırak da bir kez olsun evren kontrolü eline alsın. *Onları* kaybetmen, CeCe’yi de kaybedeceğin anlamına gelmez. Tanrı hem acıyı hem mutluluğu verir. O kadar da zalim değildir.” Göz kırptı. Sözleri doğrudan kalbime dokunuyordu, yutkunmakta zorlandım.

“Tamam, yeter artık, Doktor Phil.” Ayağa kalktım ve kapıya yönelip ona çıkışı işaret ettim.

Giderken, “Bunu düşün,” dedi. “Ve ne dersen de, senin adını andığında yüzünde beliren ifadeyi daha önce hiç görmemiştim. Bu arada barı *Pina Colada* malzemeleriyle doldur. Yarın gece görüşürüz. Tabii dereler taşmazsa.” Kapıdan eğilip kalabalığın içine karıştı.

DIZGİNLERİ YAKALA

Kapıyı kapatıp masama oturdum, elimi saçlarımın arasından geçirirken kafam karmakarışıkty. Ne istiyordum? Hiçbir sıkık fikrim yoktu. Geriye yaslanıp gözlerimi kapattım. CeCe'nin görüntüleri zihnimde dönüp duruyordu.

Aslında tek istediğim onun sesini duymaktı. Anahtarlarımı aldım, çıkarken Asher'a başımla selam verdim. Kamyonetime bindiğimde cebimden telefonumu çıkardım ve düşünmeden onu aradım. İkinci çalışta o seksi sesiyle telefonu açtı. "Bay Carter."

Sesi kulaklarıma doldu. O anda tuttuğumun dahi farkında olmadığım nefesi bıraktım.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

CeCe

A zıcık bir uykunun ardından alarmin sesiyle homurdandım. Önümde dopdolu bir gün ve kızlarla geçireceğim bir gece olduğunu fark ettim. Nash'in dün gece araması beni şaşırtmıştı ama yine de telefonu açmışım çünkü ilk içgüdüm bir şeylerin ters gidebileceği yönünde olmuştu. Ve dürüst olmak gerekirse, sesini duymayı gerçekten istemiştim.

Görünüşe göre tek istediği, belediyedeki birinin iletişim bilgisiydi. Çünkü on buçukta hâlâ çalışan biri varsa, elbette o Nash Carter'dı. Sonra telefonda teklifi üzerinde çalışmaya başladık ve bu neredeyse gece yarısına kadar sürdü. Ardından hiçbir konuya tam olarak odaklanmadan ama her şeyden söz ederek sabahın körüne kadar konuştuk. *İş, babam, favori müziklerimiz, NHL'deki yol hikâyeleri, Seattle'da gittiğim yerler, diziler, yemekler, sporlar.* Aklımıza ne gelirse... Bu lise yıllarımdan beri, hatta belki de hiç yapmadığım türden bir telefon konuşmasıydı. Üstelik o anda büyük evdeki eski odamdaydım ve annemi uyandırmamak için bir lise öğrencisi gibi fısıldayarak konuşmam durumu daha da yoğunlaştırıyordu. Konuşmanın sonunda, "Uykun geldi mi?" diye sormuştu. Ben de "Hayır," demiştim ama işin aslı uykum vardı. Sadece bitmesini istemiyordum.

DİZGİNLERİ YAKALA

Sonunda, sabah ikiyle üç arası bir yerde uyuyakalmadan hemen önce Nash'in, "Uyu artık, CeCe. Yarın görüşürüz," dediğini hatırlıyordum.

Telefonu kapatmıştım ve bütün gece onun ellerini üzerimde hissettiğim rüyalar görmüştüm. Âşık bir ergenden farkım yoktu.

Mabel'in sesi koridorda yankılandı, ardından odaya dalıp yatağıma zıpladı.

"Büyükanne Jo bize çikolatalı krep yaptı!"

Önce uyuyor numarası yaptım, ardından onu yakalayıp gıdıklamaya başladım. Kahkahalarla kıvranırken kaçmasına izin verdim. Esneyerek pencereye baktım. İçimde garip, neredeyse çocukça bir heyecan vardı. Beş dakika daha uyuklamayı hak ettiğime karar verdim.

Yatağa sırtüstü uzanıp kollarımı başımın iki yanında açtım. Tek gecelik ilişkiler, sabahın üçüne kadar *Green Day mi daha etkiliydi yoksa The White Stripes mı?* diye tartışmazdı, değil mi? Gözlerimi kapatarak Nash'i gözümde canlandırdım. Güçlü ve dövmeli kollarıyla üzerime eğilmiş, o lacivert gözleriyle bana bakıyordu. Ya da daha iyisi başı bacaklarımın arasında, parmaklarım saçlarının arasında dolaşırken beni izliyordu. Bu görüntüyle damarlarımda bir ateş dolaştı.

Bir anda gözlerimi açtım. Hemen kalkmam gerekiyordu. Yoksa aile evindeki odamda kendi kendimi tatmin etmeye kalkacaktım. Pamuk sabahlığımı, askılı tişörtümün ve şortumun üzerine geçirdim. Telefonumu kaptım ve kahve ile krep kokusunun sardığı mutfağa indim.

Ginger, Avery ve Olivia'dan gelen mesaj yağmurunu gözden geçirdim. Hepsi bu akşam Avery'nin doğum günü için Dolcettos'ta ne giyecekleri ve ne yiyecekleri hakkındaydı.

"Günaydın, CeCe."

PAISLEY HOPE

Başımı kaldırdığımda karşımda yıkıcı derecede çekici, yarı zamanlı kovboy Nash'i gördüm. *Wrangler* kotu, beyaz tişörtü ve dizinin üzerinde tuttuğu kovboy şapkası Wade ile ahırlarda geçirdiği sabahın izleriyle toz içindeydi. Mutfak masamda otururken bir elinde kahve fincanı, diğerinde ise kalbim vardı.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Nash

Üç saatlik uykudan sonra sabah yedide çiftlikte olmak, muhtemelen Merkez ve barın gürültülü cuma gecesi kalabalığı arasında kısa bir şekerleme yapma anlamına gelecekti.

Tam bir korkak gibi onu dün gece işi bahane edip aramıştım ama işe yaramadığını söyleyemezdim. O tatlı, kısık sesini dört saat boyunca kulağımda duymuştum. Kimseyi uyandırmamak için fısıldayarak konuşmuştu. Onu sanki bana hayatımda duyduğum en ilginç hikâyeyi anlatıyormuş gibi sırtıarak dinlemiştim.

O kadar çok gülümsemiştim ki yanaklarım acıyordu. Üç saatlik bir uykunun ardından kalkıp kendi arazimde koşuya çıkmıştım. Tüm bunlar sırf bir kadınla telefonda konuşup kapatmak istemediğim için olmuştu. Hatta tam tersine, CeCe'nin konuşmaya devam etmesi için elimden gelen her şeyi yapmak istemiştim.

Ormanda koşarken aklımdan CeCe ile ilgili tonla senaryo geçmişti. Hayatım boyunca hiç düşünmediğim şeyleri hayal etmiştim. Birlikte market alışverişi yapmak, onunla dans etmek, onu yemeğe çıkarmak gibi tamamen sıradan ama bana yepyeni gelen şeyler. Kendimden tamamen vazgeçmiştim çünkü gerçek

PAISLEY HOPE

şuydu ki, onunla yaşadığım bu şeyle savaşılabilecek kadar güçlü değildim. Şimdiyse burada, CeCe'nin mutfağında hiçbir sebep yokken oturuyordum. Sadece uyanır uyanmaz o güzel yüzünü görmek için. Ve gördüğüm şey beni asla hayal kırıklığına uğratmadı.

Büyük meşe merdivenden o lanet ipek pijamalarıyla indiğinde tamamen güzelliğine teslim olmuşum.

“Günaydın.” Hem bana hem annesine bakarak gülümsedi.

“Günaydın, tatlım. Nash, Wade ile buluşmak ve benim meşhur kreplerimden yemek için burada.” Bana baktı. “Değil mi, canım?”

Gözümü CeCe'den ayırmadan, “Asla kaçıramazdım,” dedim. Bakışlarım omuzlarından aşağı dökülen saçlarındaydı.

O kahvesini alırken ben de kışının şortunun içinde ne kadar mükemmel görüldüğünü izliyordum ki Wade mutfığa girdi, az daha beni yakalayacaktı.

“Zamanımı boşa harcayanlara tahammül edemem. Yapacak bir sürü boktan işim var ve bekletilmek beni deli ediyor.”

Mabel masadaki karpuzdan yerken, “İki dolar,” dedi.

Wade homurdanarak bota birkaç dolar bıraktı.

“Günaydın, Çavuş.” CeCe kahvesinden bir yudum alırken kıkırdadı.

“Hâlâ yeni eğitmeni bulamadın mı?” diye sordum.

“Bu hafta yaptığım iki görüşme de yetersizdi. Şimdi görüşeceğim kişi de altı dakika geç kaldı. Bugün bir görüşme daha ayarladım ama seçenekler az.”

CeCe ile masanın karşısında göz göze geldik, o muhteşem yüzünde bir gülümseme belirdi. Bulaşıcıydı. Ben de gülümse dim ve ardından birlikte gülmeye başladık.

CeCe şaşırılmış gibi yaparak, “Altı dakika mı?” dedi ve kıkırdamaya başladı.

DIZGİNLERİ YAKALA

Wade içinse bu hiç komik değildi.

“Zaman önemlidir, bahanesi yok-”

Kapı zili çaldı. Biz hâlâ onun huysuzluğuna gülerken o ise elindeki kahvesiyle kapıya doğru hızla yürüdü. Kapıyı açtığında uzun siyah saçlı, biraz dağılmış ama güzel bir genç kadın belirdi. Hızlı hızlı konuşuyordu.

“Geciktiğim için çok özür dilerim, yolu bulmakta zorlandım. Gerçekten saklı bir yerde gibisiniz. Yetmiş dört numaralı köy yolunu kullandım ama inşaat vardı. O yüzden dolambaçlı yoldan geldim.”

Wade homurdanarak onu içeri aldı. Kadının aksanı Kentucky değil, daha çok Tennessee’ye benziyordu.

“Öngörülemeyen durumlara karşı daima erken çıkmak gerekir,” diye ters ters konuştuğunda kızın yüzünde Wade’in kaba tavrına karşı bir şok ifadesi belirdi.

“Ç-çok özür dilerim.”

Jo anne son krepleri tabağa alıp girişe gitti, Wade’i yatıştırmak ve daha iyi bir izlenim bırakmak istediği açıktı.

“Birkaç dakika gecikmek mesele değil, tatlım. Hoş geldin. Ben Jolene Ashby, bu suratsız huysuz da oğlum Wade. Şurada duran kızım CeCe Rae, şu yakışıklı da neredeyse oğlum sayılır. Nash.”

“Herkesе günaydın. Kahvaltınızı böldüğüm ve geciktiğim için üzgünüm. Gerçekten gecikmek hiç bana göre değildir,” dediğinde ona inandım. “Ben Ivy Spencer. Öğitmen pozisyonu için görüşmeye geldim.”

“Bu aksan nereden, tatlım?” diye sordu Jo.

Ivy gülümsedi. “Muhtemelen hiç duymadığınız küçük bir sınır kasabasından. Jellico, Tennessee.”

CeCe ayağa kalkıp sabahlığına sıkıca sarıldı.

PAISLEY HOPE

“Burada oldukça rahat takılırız. Tam kahvaltı etmek üzereydik, bize katılmak ister misin?” dedi ve elini sıktı.

Ayağa kalktım ve sıram gelince CeCe’yi taklit ederek kızın elini sıktım. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Yoğun bir günüm var, o yüzden doğrudan geçelim. Silos’taki ofisime gidebiliriz,” dedi Wade yine homurdanarak.

Ivy önce bize, sonra tekrar Wade’e baktı. Muhtemelen hepimizin bu kadar nazik olup onun neden bu kadar kaba olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Belki başka bir zaman katılırım. Hepinizi tanıdığımıza memnun oldum. Aileniz hakkında internette bir şeyler okumuştum. Babanızın atı River Rising, 2006’da Kentucky Derbisi’nde üçüncü olmuş. Etkileyici.”

CeCe başını salladı, her zaman olduğu gibi Wyatt’ın adının geçmesinden sonra gülümsemesinin ardında bir sızı belirdi.

“Ve çiftliğiniz harika. Sugarland manzarası müthiş.”

Wade boğazını temizledi, neredeyse o tatlı kız adına üzülecektim. Genç görünüyordu, CeCe’den pek büyük sayılmazdı.

“Pekâlâ, herkese iyi günler. Ayrıca burası mis gibi kokuyor,” dedi giderken.

“Tanıştığımıza memnun oldum!” diye seslendi CeCe.

Jo anne, Ivy kapıdan çıktığında Wade’e fısıltıyla bağırırken birbirimize döndük ve gülmeye başladık. “Kibar ol. Tanrı aşkına Wade, kız Amerikan Quarter Association’da iyi bir kariyer yaptı ve son üç yıldır Bellingham Çiftliği’nde çalışıyordu. Bu kadar eşeklik etme,” dedi. Jo annenin *eşeklik* demesi beni güldürmüştü. Sanki aklımı okuyordu.

Wade cevap vermedi, sadece Ivy’nin peşinden gitmeden önce tekrar homurdanmakla yetindi.

CeCe ile birlikte masaya döndük. Jo ve Mabel bize pankek yığarken tabaklarımızı doldurduk.

DIZGİNLERİ YAKALA

“Bu sabah fazla huysuz,” dedi CeCe.

“Dün boşanma belgelerini imzaladı,” dedi Jo.

Biliyordum ama tüm ailenin bunu bilip bilmediğinden emin değildim.

CeCe, “Janelle sonunda kabul etti mi?” diye sordu.

“Kabul etti demek fazla iyimser olur. Uzlaştılar diyelim. Janelle evi aldı.” Jo yüzünü buruşturdu.

“Siktir.” CeCe düşünceli bir ifadeyle dudağını ısırduğunda, manzara karşısında aletim hareketlendi. “Belki de böyle güzel bir kızın etrafında olması, düşüncelerini o kadından uzaklaştırıp dikkatini dağıtmak için tam olarak ihtiyacı olan şeydir. Ona üzülüyorum,” dedi CeCe.

Yerime oturdum, gözüm bir Mabel’a bir CeCe’ye kaydı ve bekledim. *Hiçbir şey olmadı.*

“Bir saniye, dur bakalım. Teyzen *siktir* diyebiliyor da bir dolar atmak zorunda kalmıyor mu?” diye sordum Mabel’a.

O ve CeCe birbirlerine bakıp gülümsediler.

CeCe masanın öbür tarafına geçerken hafifçe göğsüme dokunarak, “Kendi dolarını atarken benim yerime de at, kovboy,” dedi.

Mabe ile birlikte kahkahaya boğuldular. Başımı iki yana sallayıp gülümseyerek eğildim ve iki doları botun içine attım.

Jo anne ve Mabel, okulun bir hafta sonra açılacağı ve hâlâ hangi malzemelere ihtiyacı olduğu hakkında derin bir sohbete daldılar. O sırada cebimdeki telefonum titredi.

Rae: Sen hiç uyumaz mısın?

Başımı kaldırıp masanın karşısından onunla göz göze geldim, sonra da masanın altından gönderdiği mesaja cevap verdim.

Nash: Hayır, pek sayılmaz.

PAISLEY HOPE

Rae: Sen gerçekten insan mısın?

Nash: Sabahları ne kadar güzel
göründüğünü fark edecek kadar insanım.

Resmen romantik komedi oyuncusu seviyesinde klişeydim
ve sikimde bile değildi.

Rae: Yorgun görünüyorum çünkü
bir hokey oyuncusu/yarı zamanlı kovboy
bütün gece beni konuşturarak uyanık tuttu.

Nash: İyi ki patronun sana
bugünlük izin vermiş.

Rae: Buna şaşırdım. Normalde
tam bir diktatörüdür.

Nash: O kadar da kötü değil,
duyduğuma göre yatakta epey
eğlenceli olabiliyormuş.

Rae: Evet ama onun da kırmızı
çizgisi var. Dediğim gibi, tam bir diktatör*.

Nash: Biri ona kuralların çiğnenmek
için var olduğunu söylemeli.

Gözleri bir kez daha masanın karşısından benimkilere kilit-
lendi ve gülümseyerek bana baktı.

Jo anne masanın altından devam eden şakalaşmamızı böle-
rek, “Bebeğim, benimle gelir misin?” diye sordu. CeCe’ye bakı-
yordu. “Gelecek hafta Mabel’a okul alışverişi yapmaya?”

* Orijinal metinde geçen *hard-ass* ifadesi hem diktatör karakter yapısını hem de argo bir tabir olarak fiziksel anlamda “sert/taş gibi vücutlu” olmayı ifade etmektedir. Bir önceki cümledeki “yatakta eğlenceli olma” imasına karşılık, burada her iki anlama da gelecek şekilde bir kelime oyunu yapılmıştır.

“Tabii ki.” CeCe önce Mabel’a gülümsedi, sonra tekrar annesine döndü. Jo anne önce bana, sonra CeCe’ye baktı. Ardından gözlerini tekrar mutlu mutlu pankekleri ağzına tıkan Mabel’a çevirdi.

Boğazımı temizleyip ayağa kalktım. “Gidip Wade’in o zavallı kızı canından bezdirmediğinden emin olmam gerek.” Gitmek istemiyordum ama bu evde daha fazla oyalanırsam, işler garipleşmeye başlayacaktı.

“Görüşürüz, Jo anne,” dedim onu kucaklarken. “Kahvaltı için teşekkürler.” Mabel’a bir beşlik çaktım. “Abel Mabel, uslu ol.”

Sonra CeCe’ye döndüm. Kendimi ona sarılmaktan alıkoyamak neredeyse fiziksel bir savaş gerektirdi. Zordu. Gerçekten zordu. Sadece iki gün geçmişti ama o dudaklarının benimkilerinin üzerindeki hissi hâlâ aklımı başımdan alıyordu.

“Sonra görüşürüz,” dedim.

O kahrolası seksi melodik sesiyle, “Görüşürüz, Nash,” dedi.

Onu bugün göremeyecek olmak canımı sıkıyordu. Pazartesi çalıştığı için bugün izinliydi. Birdenbire bu akşam barıma arkadaşlarıyla birlikte o mükemmel kışını sallaya sallaya girmesini beklemek, gözüme fazlasıyla uzun bir süre gibi göründü.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

CeCe

Ginger, “Başlayalım kızlar!” diye bağırırken başarılı bir şekilde Shania Twain’i taklit ediyordu. Asher ise ilk tur için karamelli *shot*ları masamıza getirmişti. Avery’nin doğum günü yemeğini Dolcettos’ta kutlamıştık ve çoktan çakırkeyif olmuş-tum. *Risotto* ve şehrin en iyi İtalyan *pinot grigiosu* içimi ısıtmış, beni gevşetmişti. Tepsiden bir *shot* alırken kendimi fazlasıyla rahatlamış hissediyordum.

Asher, Olivia’ya bir *shot* uzatırken göz göze geldiler. Alkolün etkisiyle mi yoksa gerçekten mi bilmiyordum ama o karanlık bakışlarıyla Olivia’yı, sanki bir sonraki yemeğiymiş gibi iştahla süzüyordu.

Olivia kısık bir sesle, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandığında Asher geri çekildi. Ardından başını sallayıp kalabalığın içine karıştı.

“Tanrım, o adam kararan o gri gözleriyle seni cayır cayır yakabilirdi,” diye kıkırdadı Ginger.

Olivia arkasından kısa bir bakış attı. “Beni biraz korkutuyor.”

Ben de dönüp baktım. *Biraz mı?* Evet, kesinlikle öyle bir havası vardı.

DIZGİNLERİ YAKALA

“Gözleri sanki içimi görebiliyor gibi bakıyor.” Olivia saçlarını yüzünün önüne düşürerek arkasında saklanmaya çalıştı, sanki Asher barın öbür ucundan onu duyabilirmiş gibi davranıyordu.

“O itfaiye şefi değil miydi?” diye sordum. “Belki de kitabı kapağına göre yargılıyoruzdur. İnsanları yangından kurtaran biri kötü olamaz, değil mi?”

Olivia tekrar bir göz attı. “Sanırım,” diye mırıldandı ama sesinden pek emin olmadığı belliydi.

“Seksi ama ürkütücü itfaiye şefinden Avery’ye geçelim,” dedi Ginger.

Hepimiz ona uyduk, *shot*larımızı Avery’nin yirmi dört yaşına basmasını kutlar gibi tokuşturduk.

Sinirlerim gergindi çünkü bunu gerçekten yapmıştım. O elbiseyi giymiştim. Kırmızı *Max Mara* elbisem, yalnızca *ateşli* görünmek istediğim zamanlar içindi. Nash bana baktığında beni istemesini istiyordum. Gece geç saatlerdeki o telefon konuşmaları, bakışmalar, bu sabah yine bana getirdiği kahve ve birlikte ne kadar ateşli olduğumuzu bilmek... Tanrım, bunlarla savaşmak imkânsızdı. Ona tekrar sahip olmak istiyordum. Bir kez daha bile olsa.

Masaya oturduktan yaklaşık on beş dakika sonra Nash ile yaşadığımız şey her ne ise, bittiğinde bunun canımı acıtacağını fark ettim. Sonra onu gördüm ve nefesim kesildi. Hiçbir adam, kot pantolonla tişörtün üzerine giyilmiş uzun kollu bir oduncu gömlek ve geriye takılmış bir şapkayla bu kadar iyi görünmemişti. Gözleri mekânın öbür ucundan benimkilerle buluştu ve bana gülümsedi. O anda oturduğum yerde eriyip gittim.

Ginger yanı başımdan, “Ah evet, kesinlikle sadece bir gecelik bir şeydi bu,” diye fısıldadı ve ardından kahkahalarla güldü.

PAISLEY HOPE

Dirseğimle onun kolunu dürttüm. Avery ne fısıldaştığımızı anlamak için döndü.

“Bir saniye... son iki gündür Nash’in, Merkez’de Shania söylemesinin sebebi sen misin? Ve Sonny geçen gün ıslık çaldığını söylemişti,” dedi Avery bana inanamıyor gibi bakarak. Sonra da dümdüz bir sesle, “*Islık*,” dedi.

Olivia yüksek sesli bir kahkaha attığında başımı iki yana salladım.

“Biz eski dostuz,” dedim.

“Ama yatak dostu olanlardan mı? Yoksa *sadece* dost mu?”

“Nash’in yeterince yatak dostu vardır,” diyerek Avery’yi susturdum.

Kızlarıma güveniyordum, Avery de tatlı bir kızdı ama onu, henüz tam anlamıyla güvenip her şeyimi anlatacak kadar tanı mıyordum.

Avery omuz silkti. “Yardıma olur mu bilmiyorum ama ben onunla çalışmaya başlayalı beş ay oldu ve o zamandan beri onu kimseyle görmediğimi söyleyebilirim. Eğer ona bu mutlu enerjiyi sen veriyorsan, devam et derim. Adam resmen ateş.” Bunları onu süzerek söylemişti ve niyeti kötü olmasa da bu beni rahatsız etti.

“Seksi adamlara!” diye bağırdı Olivia bir *shot* daha kaldırırken. Hepimiz ona eşlik ettik. Şekerli sıvı boğazımı yaktı, karamel aroması çok yoğundu.

Gözücüyla Nash’e baktım. Barın oradaydı. Yanında bir sarışın ve bir esmer vardı. Kadınların kıyafetlerini süzdüm. Sarışın vücudunu saran bir kot giymişti, üzerinde omuzlarından dökülen fırfırlı bir bluz vardı. Yüzünü tam göremiyordum tanıdık gelmişti. Oldukça derin bir sohbete daldıkları belliydi. Elimi kaldırdığımda Asher hızla yanımıza geldi.

DIZGİNLERİ YAKALA

Gülümseyerek, “Üç çilekli margarita, lütfen,” dedim. Akşamın başındaki gerginliğim, alkolle birlikte dağılmaya başlamıştı.

Genelde bu tür gecelerde bile dört ya da beş içkiden sonra dururdum. Sınırlarımı bilirdim ama bu gece farklıydı. Sadece dans etmek ve beş dakikalığına bile olsa Nash Carter’ın aklımdan çıkmasını istiyordum. Onu izlemeye devam ettim. Bir şey yazıp kâğıdı sarışına uzattı. İçime bir sıcaklık yayıldı. Artık emindim, kesinlikle numarasını yazıp vermişti. Başka ne olabilirdi ki? Sarışın bir şey söyledikten sonra başını geriye atarak güldü, sonra kâğıdı dar kotunun cebine sıkıştırdı. Yüzü bana dönünce onu tanıdım. *Sage & Salt*’taki flörtöz, kıcını sergileyen kadındı. Ve Nash ona numarasını mı vermişti?

İki saat ve Tanrı bilir kaç tane çilekli margarita sonrasında kızlarla birlikte dans pistine çıkmış, Nash’in bu gece sahneye çıkardığı harika *country* grubunun şarkıları eşliğinde kışlarımızı sallıyorduk. Grup, kalabalığın favorisi olan tüm parçaları çalıyordu. Topuklular içinde ayaklarım paramparça olmalıydı ama alkol acıyı uyuşturuyordu.

Dans ederken Nash Carter diye biri yokmuş gibi davranıyordum. Gururumu korumam gerekiyordu. Aslında buna deli gibi ihtiyacım vardı. Aramızdakini gerçek sanmak ne kadar da aptalcaydı. Belki de sadece harika seksten ibaret değildi diye umut etmiştim ama çok yanılmıştım. Flörtöz sarışın Nash ile birlikte barda yirmi dakika daha kalmış, ardından arkadaşıyla bir masa bulmuştu. Nash, tüm o süre boyunca onunla konuşmuştu. Tipik Nash... sıradaki fethi için hazırlık yapıyordu.

Grup Luke Bryan’ın *Country Girl* şarkısını çalmaya başladığında herkes çıldırdı. Pist insanlarla dolup taşarken Ginger, Olivia ve ben tam ortaya geçtik. Elbette şarkının her sözünü

PAISLEY HOPE

ezbere biliyorduk, bu yüzden şarkıya eşlik ederek kendimizi müziğe kaptırdık. Pistteki en iyi dansçılar bizdik. Belki de dünya üstündeki en iyilerdik. Ya da bu margaritaların konuşmasıydı, emin değildim. Ama pek de umurumda değildi.

Üç şarkı boyunca dans ettik. Üzerimde eller hissettim, kime ait olduklarını bilmiyordum ama umurumda da değildi. Ginger ile kendimizi kaybederek *Sweet Home Alabama* ile dans ediyorduk. Biri tekrar kalçalarımın kavradı ve müziğe uyumla hareket etmeye başladık, ta ki Olivia beni kolumdan yakalayıp çekene kadar.

“Hadi, bir şeyler içelim. Patronun öfkeli ve huzursuz görünüyor.”

Kimin dokunduğunu görmek için arkamı döndüm. O an biraz olsun görüşüm netleşti. Kovboy şapkası takmış, uzun boylu, sarışın, Amerikan futbolcusu tipli bir adamın beni tuttuğunu fark ettim.

Olivia beni oradan uzaklaştırırken adam bana başını salladı.

Müziğin arasından, “Geri geldiğinde görüşürüz, güzelim,” diye seslendi.

Gülümsedim çünkü neden olmasındı ki? Tatlı biriydi ve muhtemelen sarışın garsonlara kur yapmıyordu.

Olivia’nın beni çektiği bara doğru sersemlemiş bakışlarımı çevirince Nash’in sert bakışlarıyla karşılaştım.

O anki bakışı, barı ateşe verip etrafımızdaki her şeyi yakacak türdendi.

BÖLÜM OTUZ ALTI

Nash

Brent Wilson ona bir kez daha dokunmuş olsaydı, barın ortasında boynunu kıracaktım. Zaten onu hiçbir zaman pek sevmemiştim. Sürekli buradaki kadınlara asılıyor ve Laurel Creek polis teşkilatının en yeni üyesi olduğu için kendini bir halt sanıyordu.

Son bir buçuk saattir başka hiçbir şey yapmadan sadece CeCe'yi izliyordum. Bu gece her nedense, tamamen kontrolden çıkmıştı. Bara o üzerindeki minicik elbiseyle girdiğinden beri tüm erkekler onun peşindeydi. Elbise kısa ve dar, uzun kollu, sırtı açık ve itfaiye kırmızısı rengindeydi. Şimdiye dek hiç bu kadar dekolte giymemişti ve tek yapmak istediğim, o elbiseyi üzerinden yırtıp o mükemmel memelerinin arasına yüzümü gömmekti.

Masalarına doğru ilerlediği sırada, "Asher, CeCe'ye bir daha içki yok," dedim.

Başını sallayıp devam etti.

O lanet herifin CeCe'ye yine dokunduğunu görünce Olivia ile göz göze gelmiştim. Ne kadar öfkeli olduğumu anlamıştı. Yürümeye başladığım sırada Olivia'nın, CeCe'yi o heriften uzaklaştırdığını görüp durmuş ve onların bana doğru gelmesini

PAISLEY HOPE

beklemiştim. Mantıklı düşünmek gerekirse, CeCe üzerinde hiçbir hakkım olmadığını biliyordum. Kızmaya da hakkım yoktu ama yine de öfkeden köpürüyordum. Ve şu anda, bunu kimin bildiği de sikimde değildi.

Olivia, CeCe'yi bara çekip getirmişti ki barın diğer ucunda ufak bir kavga çıktı. Kavga eden adamlardan birini ben, diğerini Victor tuttu ve onları dışarı çıkartıp kapının önüne koyduk.

İçeri döndüğümde CeCe hâlâ Olivia ile birlikte bardaydı. Tam yanlarına yaklaşıyordum ki en yeni barmenim Margaret, CeCe'ye bir *shot* verdi. Az önceki pislik onu görünce yeniden yaklaşmaya başladı.

Tamam, bu kadardı. Bardağı taşıran son damla buydu. CeCe'nin dirseğinden tuttum ve onu kalabalığın içinden çekerek sürüklemeye başladım. Sendeleyerek yürürken onu kordondan geçirdim, ofisime soktum ve kapıyı çarparak kapattım.

"Ne halt ediyorsun, yarı zamanlı kovboy?" diye çıkıştı. Sarhoştur ama hâlâ deli gibi seksiydi.

"Artık içki içmek yok. Seni eve götürüyorum."

"Ah... doğru, bu gece barda Nash var. Kötü, devasa barmen sinirlendi mi? Beni pahalı içkiler ve ucuz kanatlarla cezalandırmaya mı geldin?" diyerek güldü CeCe. *Bu kadın tam bir baş belasıydı.* "Beni eve götürmeye hakkın yok, Nash Carter," diye geveledi.

"Sen öyle zannet."

"Neden eve flörtöz ve kıcını sergileyen sarışını götürmüyorsun? Nasıl olsa er ya da geç götüreceksin." Bunları söylerken gülüyordu ama ne demek istediğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Gülerken elindeki *shot* bardağını hâlâ dökmeden tutuyor oluşu bile mucizeydi.

DIZGİNLERİ YAKALA

Bardağı havaya kaldırarak, “Ateşli adamlar ve harika kıçları olan flörtöz, seksi sarışınlara!” diye bağırdı sarhoş bir şekilde.

Onu içmesin diye bardağı almak istedim ama o kadar hızlıydı ki başaramadım.

“Ver şunu, Rae. Buna *gerçekten* ihtiyacın yok.”

“Bu *shot* istiyor musun, Nash?” diye sorduğu sırada sesi bir oktav düşmüştü. O an göğsüm öfkeyle dolarken, kasıklarım arzusunun ateşiyle yanmaya başladı.

“Benden alman gerekecek,” diyerek *shot* bardağını memelerinin arasına sıkıştırdı.

Yanma kadar gidip tam önünde durdum. Bir elimi başının yanındaki duvara koyarak aşağı eğildim. Gözlerini kaçırmadı, yutkundu. Odanın içindeki tek ses, senkronize nefes alışlarımız ve kapının ötesinden gelen müzikti. Beni sınıyordu. Tüm sınırlarımı zorluyordu. Bu kadına hem bu kadar öfkeli olup hem de onu bu kadar vahşice arzulamam nasıl mümkün olabiliyordu, aklım almıyordu.

Elimi duvardan aşağı kaydırdım, sonra ikisini de ince beline doladım ve onu kendime doğru çektim. Nefesi kesildi.

Sesimi sabit ve sakin tuttum çünkü gerektiğinde öfkemi gizlemek konusunda gerçekten iyiydim. “Cecilia Rae, bir daha *asla* herhangi bir erkeğin sana dokunduğunu görmek istemiyorum,” dedim ve boynuna bir öpücük kondurdum.

Tüyleri bir anda diken diken oldu. Aklıma geçen geceyle ilgili sahneler geldi.

Sesimi biraz daha alçaltarak, “Beni anladın mı?” diye sordum. Ne kadar ciddi olduğumu anlamasını bekliyordum. Köprücük kemiğine bir öpücük daha kondurduğumda inledi.

Göğüslerinin hemen üstünü, *shot* bardağının olduğu yeri öptüm. Ona duyduğum açlık öyle büyüktü ki, bu sabrım için bana ödül verilmeliydi.

PAISLEY HOPE

“Anladın mı?” derken sesim bu kez daha yüksekti.

“Evet, *efendim*,” diye fısıldadı. Sesinde öyle bir şımarıklık vardı ki, onu oracıkta mahvetmemek için dişlerimi sıktım. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Benden bir hareket, bir temas bekliyordu. O yüzden, ben de tam olarak onun yaptığı gibi karşılık verdim.

“Aferin sana. Bir daha bana bunu söylettirme,” dedim.

Fermuarımın ardında öyle sertleşmişim ki, neredeyse canım acıyordu. O dar, tatlı, muhtemelen sıırılsıklam olan amcığının eteğinin altında beklediğini bilmek tam anlamıyla işkenceydi.

Ellerimi belinden yukarı, göğüslerinin altına doğru kaydırarak onları yukarı doğru ittirdim, böylece *shot* bardağı tam ağızımla kavrayabileceğim kadar yükseldi. Dudaklarından yine minik bir inleme kaçtı. *Shot* bardağını ağızımla alıp bir dikişte içtim. Tekilanın boğazımı yakması, pantolonumdaki yangının yanında hiçbir şeydi ama kendimi zorladım.

Onu becermeyecektim. Bu halde, bu kadar içki içmişken olmazdı. Ama kesin olan iki şey vardı. Bu gece onu bir saniye bile yalnız bırakmayacaktım. İkincisi, bana yaşattığı bu işkencenin bedelini fazlasıyla ödeyecekti.

Bardağı masamın üzerine bıraktım ve eğilip dilimde hâlâ tekilanın acısı varken altdudağına yavaş, sıcak bir dokunuş bıraktım. Dudağını birkaç saniyeliğine ağızıma aldım. Normalde tekiladan nefret ederdim ama CeCe’nin tatlı dudaklarıyla karışınca bunu hayatta kalabilmek için her gün içebileceğimi hissediyordum. “Bu *shot*tan alacağın tek tat buydu.”

CeCe kiraz kırmızısı dolgun dudaklarını ıslatmak için dilini dışarı çıkardığında neredeyse kontrolümü kaybediyordum. Dişlerimi sıktım, gözlerimi ondan uzağa çevirdim.

“Ve eğer bir saniyeliğine de olsa şu lanet elbiseyle benim barımda dururken başka bir kadına baktığımı düşünüyorsan,

DİZGİNLERİ YAKALA

aklını kaçırmışsın demektir.” Tekrar ona döndüğümde gözlerim onun şaşkın bakışlarıyla buluştu. “Şu an senden başka hiçbir şeyi istemiyorum. O kadar sert, o kadar uzun süre seni becermek istiyorum ki, *senden* başka bir kadına bakmadığımı iliklerine kadar anlayasın.”

Dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. Nefesinin tatlı kokusunu alabiliyordum.

“Şu anda seni bu kadar istiyor olmaktan nefret ediyorum,” dediğinde gülümsedim.

“Bu his karşılıklı. Şimdi çantayı al, gidiyoruz.”

Ofisten çıkarken peşime takıldı. Kalabalığın içinden geçerek Ginger ve Olivia’yı bulduk. Onlara CeCe’yi eve götüreceğimi söyledim, ardından Asher’in durumunun iyi olduğundan emin oldum. Bu gece yeterince çalışanı vardı. Kapıdan çıkarken Cole’u arayıp diğer kızları almasını söyledim. CeCe’nin hasta olduğunu ve onu eve götürdüğümü söylemiştim.

Kabul etmişti çünkü Mabel bu gece yine Jo’nun yanındaydı. Zaten Cole, Ginger’in sarhoş kıcını eve götürmeye alışkındı. Nöbetteydi ama Laurel Creek’te sakin bir geceydi ve kızları eve bırakmasında sakınca yoktu.

CeCe’yi kamyonete bindirene kadar güvende olduğundan emin oldum, kapıdan içeri adımını atarken sendeledi. Kendi tarafıma geçip araca bindim.

Motoru çalıştırdığım sırada başını soğuk cama yaslayıp, “Keşke bu kadar seksi olmasaydın. O zaman seni istememek çok daha kolay olurdu,” diye mırıldandı.

“Hislerimiz yine karşılıklı,” diye çıkıştım.

Otoyolda ilerlerken aklıma onu evine bırakmak geldi. Stardust’ın ve çiftlikteki diğer her yerin anahtarı bende vardı. Ama böyle yaparsam kamyoneti orada bırakmam gerekirdi ve

PAISLEY HOPE

bu olmazdı. Sabah olduğunda orada kalmış olmamla ilgili sorularla uğraşmasını istemiyordum.

Ani bir kararla, çiftlik yolunu geçip kendi evime yöneldim. Bu gece benimle kalacaktı.

Sarhoş bir şekilde, “Flörtöz ve bir yerlerini sergileyen sarışına bakmıyor muydun yani? Numaranı verdiğini gördüm,” diye geveledi.

“Kıskandın mı, CeCe Ashby?” Karanlık yolda ilerlerken bu düşünceyle sııttım.

“Hayır,” dedi hızla. “Sadece o kovboy şapkasını geriye çekip onu şapka ipleriyle boğmak istemem kıskandığım anlamına gelmez. Ben kıskanç biri değilim. Hatta tam tersi, kıskanç olmayan biriyim,” diyerek nefes almadan konuştu.

O konuştukça öfkem yatışmaya başladı. Bu halde bile hâlâ deli gibi tatlıydı.

“Yarın hiçbirini hatırlamayacaksın ama bilmek istiyorsan, ona numaramı vermedim.”

“Tabii,” diye burun kıvırdı.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Nash

Garaj yoluna girip uzun yol boyunca ilerlemeye başladım. “Neredeyiz?”

“Benim evimdeyiz. Bu gece benimle kalıyorsun. Senin kanepende uyumamı ve sabah tüm ailenin bunu sorgulamasını istemezsin diye düşündüm.”

“Benimle kalmak zorunda değilsin. Kendime bakabilirim,” diye fısıldadı.

Yanındaki koltuğumdan gülümsedim. “Sadece seninle vakit geçirmek hoşuma gidiyor, CeCe.”

Sırıtişımı gördüğünde bana ortaparmağını gösterdi.

“Pekâlâ. Aslında Stanley Kupası kazanmış sağ kanat oyuncusu Nash Carter’ın, her gece nerede *uyumadığını* görmek isterim,” dedi.

Kendi tarafındaki kapıyı açtı ve tam kamyonetten inerken dengesini kaybetti. Yakalamak için son anda yetişebildim.

“Kahretsin,” diye mırıldandı. “Topuğum sıkıştı. Bu toprak çok yumuşak.”

Etrafta böceklerin sesinden başka hiçbir şey duyulmuyordu. Kamyonet kapısını onun etrafından dolanarak kapattım.

PAISLEY HOPE

Adım atmaya çalıştı ama devasa topuklularıyla çakılların içine gömüldü.

“Bir saniye, ayakkabılarımı çıkaracağım,” diye mırıldandı ve sağa doğru eğilip tek parmağını havaya kaldırarak topuklusunu çıkarmaya çalıştı.

Gözlerimi devirip onu kucağıma aldım. Ağırlığı yok gibiydi ve kollarıma sanki oraya aitmiş gibi sığmıştı. Sırtının çıplak, sıcak teni kolumun üzerinde ipek gibi hissediliyordu.

“Yürüyebilirim, Nash. Beni indir,” diye itiraz etti CeCe.

“Şşt... çekirgeleri uyandıracaksın,” dedim alayla.

Buna karşılık şaşkınlıkla iç çekti. “Şu ateşböceklerine bak,” dedi.

Gülümsedim.

Arazi bu kadar karanlık olduğunda bambaşka bir dünya gibi olurdu. Ağustos olmasına rağmen ateşböcekleri hâlâ etraftaydı. İnsanlar onların döngüler halinde görüldüğünü söylerdi ama bu sıcakta, özellikle gece yarısına yakın saatlerde ortalığı sarıyorlardı. Uykum kaçtığında gece verandada oturup sadece onları izlemişliğim vardı. Ne kadar karanlık olursa olsun, o küçük ışıklar her zaman yolu bulurdu.

Arkamızdaki dere parlıyordu ve beni eve götüren tek ışık, ay ile verandadaki fenerdi. CeCe’nin sarhoş zihni hâlâ etrafı algılayabiliyor ve arazimin güzelliğini inceliyordu.

“Burası harika, Nash. Gerçekten özel bir vaha gibi,” diye soludu.

“Bunun özel olduğunu mu düşünüyorsun? Yukarı bak,” dedim.

Başını kaldırdı ve bir anda karşısına çıkan milyonlarca yıldıza hayranlıkla baktı. Verandanın önünde durup onu kollarımda tutarak bir süre o anın tadını çıkarmasına izin verdim.

“İnanılmaz,” diye fısıldadı. O, gökyüzüne hayranlıkla bakarken sadece onu izledim. Loş ışıkta kucağımda tuttuğum haline bakınca göğsümde o tanıdık sıkışma hissi yeniden belirdi. *Yıldızları siktir et*, diye düşündüm. Şu anda gördüğüm en güzel şey oydu.

Gözlerini gökyüzünden indirip bana çevirdiğinde bakışları buğulu ve yorgundu.

“İçeri kadar beni kucağınızda mı taşıyacaksınız, Bay Carter?”

Başımı sallayıp tam da dediğini yaptım. Bu sırada kendimi ona bastırma arzusuyla savaşıyordum. Onu nazikçe girişteki zemine bıraktım. Ayakkabılarını çıkardı ve çıplak ayakla koridorunda durdu. Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi.

“Oda,” derken başını kavramak için ellerini yukarı kaldırdı. “Dönüyor.”

“Siktir,” diye homurdandım ve onu yeniden kucağıma alıp yatak odama bağlı banyoya taşıdım.

Odam karanlık ve loştu. Şifoniyerin üzerindeki lambayı yakıtımda derin gri ve krem tonlarıyla kaplı ahşap duvarlar, toprak tonlu bir hava yaratıyordu. Devasa bir yatağım vardı, paranın alabileceği en iyi çarşaflarla döşenmişti. Gösterişi sevmesem de bazı konularda asla cimrilik etmezdim. Yatak da onlardan biriydi. Ne kadar az uyursam uyuyayım, rahat olmalıydım.

Çekmecedan bir tişört çıkarıp ona uzattım. Onun minik bedenine bir gecelik gibi olacaktı. Bu evde bir kadının bulunması garipti. Uzun zamandır yalnızdım ama onu odamda böyle görmekten hiç rahatsızlık duymuyordum. Aksine, bu durum hoşuma gidiyordu.

CeCe kapı eşiğinde, hareket etmeye korkan bir sincap gibi duruyordu. Yanından geçip banyoya girdim. Banyom da yatak odamla aynı tarza sahipti. Gri tonlarında, ısıtılmalı beyaz

PAISLEY HOPE

traverten zemin ve duş karosu, dünyanın en büyük yedi ayaklı küvetiyle tamamlanıyordu çünkü tüm gün koçluk yaptıktan sonra *Epsom* tuzu banyosuna ihtiyaç duyduğum günler oluyordu. Eh, normal boyuttaki küvete de sığamıyordum. Ceviz dolaptan yeni bir diş fırçasıyla temiz bir yüz havlusu aldım ve ayakları için yerden ısıtmayı açtım.

“Sana biraz... alan tanıyacağım,” dedim.

Başıyla onayladı.

“İhtiyacın olursa hemen buradayım.” Kapıyı kapattım ve odama geçip volta atmaya başladım. Musluğun açıldığını duydum.

Yatağımdaki ağır yorganı geri çekip koyu gri, ipeksi çarşaf larımı ortaya çıkardım. Mutfaktan bir *Gatorade* aldım, buzlu bardağa döküp başucumdaki komodine Tylenol ile birlikte bıraktım. İçimden bir ses, sabah buna ihtiyacı olacağını söylüyordu. Sonra oturup ayağımla yerde ritim tutarak beklemeye başladım.

On beş dakika geçmesine rağmen dışarı çıkmadı. Kapıyı çalmam gerekip gerekmediğini kendimle tartıştım. Su kapanmıştı ve içeriden hiçbir ses gelmiyordu.

“CeCe,” diye seslendim.

Cevap yoktu, bu yüzden kapıyı tıklattım.

“Kötü hissediyorum. İçeri girme,” dedi kapının ardından.

“Hiç şansın yok,” diye homurdandım ve kapıyı açıp içeri girdim. Elbisesi hâlâ üzerindeydi ve başı klozetin önüne eğilmiş halde yerde oturuyordu. Gözleri cam gibiydi, maskarası akmıştı. Muhtemelen banyodan çıktığımdan beri bu halde oturup kaldığını fark edince içim burkuldu.

“Siktir, bebeğim...” dedim ve hemen yanına çöküp yere oturdum.

DIZGİNLERİ YAKALA

“Beni böyle görmene gerek yok. Dişimi fırçaladım ama sonra kendimi kötü hissettim. Diş macunu. Çok fazla margarita. Kusabilirim,” dedi.

“Sen bu banyodan çıkmaya hazır olana kadar hiçbir yere gitmiyorum,” diye fısıldadım.

Saçlarını sıkıca kavradığı elinden nazikçe aldım, yüzünden arkaya doğru tarayıp tutamları örmeye başladım. Cole’un, Mabel’in saçlarını örmesini çok izlediğim için bu numarayı öğrenmiştim. Elimde elbette kızlara ait toka ya da ona benzer bir şey yoktu, bu yüzden doğaçlama yaptım. Banyodaki çekmece-den diş ipi aldım, bir parça koparıp örgünün altına fiyonk gibi bağladım. İşe yaradı. Banyoda yerde oturmuş, ben onun sırtını ovmaya devam ederken on beş dakika daha geçti.

Küvete yaslandı. “Artık daha iyiyim. Sadece çok susadım.”

Odamdan *Gatorade*’i alıp ona verdim. İkimiz de sessizdik. İçtikten sonra daha iyi görünüyordu, yanaklarına renk geri gelmişti.

“Ne istiyorsun, Rae?” dedim, yüzüne düşen saç tutamlarını geriye doğru alıp kulağının arkasına yerleştirirken.

CeCe etrafa baktı. “Burası çok güzel bir banyo.”

“Tabii ki sadece *sen* dekorasyonu fark edebilirdin,” dedim ayağa kalkarken. Lavaboya gidip yüz havlusunu sıcak suya tuttum.

“Bir daha asla içmeyeceğim,” diye mırıldandığında güldüm.

Sıcak havluyu yüzüne bastırdım, sonra da ensesine koydum. Bu basit dokunuş karşısında iç geçirip gözlerini kapattı. İçimdeki takıntılı pislik, elimin iç bacaklarına ne kadar yakın olduğunu ve elbisesinin ne kadar yukarı çıktığını fark etti. Onu her haliyle arzuluyordum.

Bu halde olsa bile mi? Siktir, evet.

PAISLEY HOPE

Düşüncelerimi bastırarak, “Hadi, seni yatağa götürelim,” dedim. Tekrar ayağa kalktım ve onu da kaldırdım. “Şimdi elbi-seni çıkaracağım ve sana tişörtümü giydireceğim, tamam mı?”

Kollarımda evini bulmuş gibi başını göğsüme yasladı.

“Tamam, Nash,” diyerek iç çekti.

İhtiyaç duyulmak... bu his göğsümde yoğun bir sıcaklık oluşturdu. Onu yatağa oturttum, arkasına geçip elbisesinin yan fermuarını hızla açtım ve omuzlarından aşağı kaydır-dım. Parmaklarımın altındaki o ipeksi ten, vücudumdaki tüm kanın sikimde toplanmasına sebep oldu. Teni dokunuşumla ürperdi, tüyleri diken diken oldu. Kollarımı ona dolayıp meme uçları-nı parmaklarımın arasında hissetme arzusu o kadar fazlaydı ki, neredeyse dizlerimin bağını çözüyordu. Eğer şu an oturmuyor olsaydım, kesinlikle yere yığılırdım.

Elbisesini aşağı doğru kaydırmamla yere düştü.

Gözlerimi kapadım. *Siktir.*

“Siktir CeCe, sen benim sonum olacaksın.”

Kıkırdadı ve yanındaki tişörtü alıp üzerine geçirdi. Parlayan çıplak kadınlığı, neyse ki sonunda görüş alanımdan çıkmıştı.

Yavaş ve temkinli bir şekilde konuştum. “Bu gece o elbiseyle barıma geldin, tüm gece yanımdaydın ve *tüm bu süre boyunca altında iç çamaşırın yok muydu?*” Artık sesim farklı bir tonday-dı, kendimi zor kontrol ediyordum.

Omuz silkerek, “Çamaşırın çizgisi belli olmasın istedim,” dedi masum bir sesle. Ardından yatağa uzandı. *Yatağın benim olan tarafına.*

“Aman Tanrım, bu çarşaf harika.” Sesi boğuk ve baştan çıkarıcıydı. Giderek bu sese daha takıntılı hale geliyordum.

Onu yerinden kıpırdatmadım. Gözlerini kapattığında tüm irademi kullanarak üstünü örttüm. Ardından içeceğini yeniden doldurdum, bir yastık aldım ve kanepeye ilerledim.

Neden bütün o yaprakları toplamam gerektiğini hâlâ anlamıyordum. Oysa antrenmanda olmam gerekiyordu. Şimdi de maça yetişmek için acele ediyordum ve kendimi hiç hazır hissetmiyordum. Kentucky Üniversitesi'nden burs alacaksam, günde en az üç saat antrenman yapmam gerekiyordu. En azından Harry öyle diyordu ve yapmadığımı anlarsa başım belaya girerdi.

Annem kapıdan çıkarken, "Yapraklar yarına kadar bekleyemez miydi sanki?" diye homurdandım. Ardından dişlerimin arasından, "Bagajı açar mısın?" diye söylendim. Sinirli olduğumu biliyordu. Yüzündeki ifadeden belliydi. Kaşları çatılırken bagajı açtı, ben de hokey çantamı içine fırlattım.

"Babam nerede?" dedim iPod'a bakarak. Saat çoktan üç olmuştu.

"Geliyor, Nash. Yaprakların bugün toplanması gerekiyordu, yarın ekspertiz gelecek."

Doğru, banka eve değer biçmeye gelecekti çünkü ipoteği uzatmak istiyorduk. Çünkü maddi olarak sıkışmıştık. Benim yüzümden. Son iki yılda profesyonel hokeyin maliyeti ailemi zorluyordu.

Sinirli olsam da kalbim yumuşadı. Bana destek oldukları için minnettardım. Zaman buldukça arenada çalışıyor, çöp boşaltıyor ve soyunma odalarını temizliyordum ama antrenman o kadar vaktimi alıyordu ki, işi araya sıkıştırmak zor oluyordu.

Babam merdivenlerden topallayarak indi. Dizini sakatlayalı uzun zaman olmuştu. Kasabadaki tek fabrikada çalışıyordu ve işi çok yorucuydu. Aslında OSHA'ya şikâyetle bulunması gerekirdi ama paraya ihtiyacımız vardı. Bu yüzden her sabah iki tane Aleve" içip işe gidiyordu.

* Amerika Birleşik Devletleri'ndeki İş Sağlığı ve Güvenliği İdaresi'nin (Occupational Safety and Health Administration) kısaltmasıdır.

** Kas ağrıları, sırt ağrısı, adet sancıları, baş ağrısı, diş ağrısı ve soğuk algınlığından kaynaklanan hafif ağrı ve sızıları geçici olarak hafifletmek için kullanılır.

PAISLEY HOPE

Arabaya gelip elini omzuma koydu. "Her şeyin fazlası zarardır, oğlum. Biraz dinlenmeye ihtiyacın var. Bir saat yaprak toplamak seni daha kötü bir forvet yapmaz. Hem egzersiz sayılır. Hadi, bu işi halledebileceğini biliyorum."

Bu maç çok önemliydi. Tribünlerde izleyici olacaktı ve doğrudan genç takımdan seçilebilirdim. Hazır olmam gerekiyordu.

Kapüşonumdaki yağmur damlalarını siltim ve arabaya bindik.

"Merak etme, zamanında yetiştiririm," dedi babam direksiyon başında. Ön koltukta dizini ovuşturuyordu, annem elini tuttu. Dışarıda deli gibi yağmur yağıyordu. Gökyüzü kapkara bulutlarla doluydu. Sonbahar her zamanki kasvetini yine hissettiriyordu. Tanıdığım herkes o gece orada olacaktı. Okuldan tüm arkadaşlarım, Ashbyler. Hatta maç yerel televizyonda yayınlanacaktı. Aklımda sadece oyun planları ve endişe vardı.

Kulaklıklarımı takip cepte telefonumun saatine baktım. 3.13. Oraya varmamıza on beş dakika kalmıştı. Kendimi biraz yatıştırmak için iPod'da Jay-Z'yi açtım ve pencereden dışarı, kırsal manzaraya baktım.

Işıklar. Savrulma. Çığlıklar. Cam kırılması. Gürültü. Her şey bir anda oldu ve etrafımda patladı. Araba savrulup dönerken ağır bir sesle bir şeye çarptık. Sanırım bir süre baygın kaldım. Kendime geldiğimde yüzümde annemin saçlarını hissettim. Bir anda bunun yanlış olduğunu anladım. Annem ön koltuktaydı. Yüzümde saçlarını hissetmemem gerekiyordu. Kımıldamaya çalıştım ama yapamadım. Bacaklarım sıkışmıştı, her yerde kırık camlar vardı. Acı. Her yerdeydi. Bacağım kırılmıştı. Midem bulandı. Kustum. Ağzıma kan tadı geldi ama nereden geldiğini bilmiyordum.

"Anne," diye seslendim ama cevap yoktu.

"Baba." Yine sessizlik.

Odaklanmaya çalıştım ama başım zonkluyordu. Gözlerimi araladım, ön koltuktaki silüetlerini seçmeye çalıştım. Neredeydik?

DİZGİNLERİ YAKALA

Arabanın önü neredeyse benimle birleşmişti, annemle babam da onun bir parçası olmuştu. Annemin omzundan tuttum, sarsmaya başladım ama kımıldamadı. Titreyen elimle ön koltuğa uzandım, bacağımı onun koltuğunun altından çekmeye çalıştım ama acı dayanılmazdı. Elimi göğsüne koydum. Nefes almıyordu ya da aldığı nefesler çok belirsizdi. Emin olamıyordum.

“Anne. Nefes al, anneciğim...” diye yalvardım ama cevap gelmedi.

Bir inilti duydum. Ağlama sesi. Benden mi geliyordu?

“Hayır! Siktir... Baba?” diye bağırdım ama sonra gözlerini gördüm. Bana bakıyordu. Odaklanmış, donuk bir şekilde. Başım zonkladı.

Kolu koltuğun arkasından sarkıyordu. Gözleri açıktı. Boştu. Ölmüşlerdi.

Sirene benzeyen bir ses duydum ve sonra her şey karardı.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

CeCe

“*H*ayır! Siktir, hayır!”

Gözlerim bir anda açıldı ve etrafa baktım. Her yer karanlıktı, sadece saatin dijital turuncu parıltısı odayı aydınlatıyordu.

03.14.

“Hayır!”

Başımdaki zonklamaya rağmen ayağa fırlayıp içeri koştum. Evin planı bulanıktı çünkü yatağa gittiğimde hâlâ sarhoştum. Salonun ortasında, ay ışığıyla aydınlanan kanepede Nash’in silüetini gördüm. Birkaç saniye içinde yanına vardım.

“Nash.” Koluna dokunduğum anda doğrulup kolumu yakaladı. O kadar sıkı tutuyordu ki tenimde morluk bırakacağından korktum. Gözleri kocaman açıldı ama bana baksa da beni görmüyor gibiydi.

Avucumu yüzüne yaslayarak, “Nash!” diye daha yüksek sesle bağırdım. Gözlerini kırptırdı, sonra iki eliyle yüzümü kavradı.

Parmaklarının baskısını gevşetirken, “Rae?” dedi.

Tüm bedeni titriyordu, ter içindeydi. Daha önce böyle kâbus gören birine tanık olmamıştım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Yalnızca yanına diz çöküp alnındaki terli saçları geriye ittim ve titreyen bedenini kendime çektim. Kollarını etrafıma

doladı, bana öyle sıkı sarıldı ki neredeyse nefes alamadım. Yine de itiraz etmeden sarılmasına müsaade ettim.

“Ne kadar bencilmişim,” dedi kısık bir sesle. “Sadece kendimi düşünüyordum. Onları acele ettiriyordum, oysa oraya varmak için yeterince zamanımız vardı.” Neredeyse ağlıyordu.

“Şşş. Tamam. Ben buradayım,” dedim başka ne diyebileceğimi bilemeden. Sonra onu tutarken mırıldanmaya başladım, tabii ki Shania’dan bir melodiydi.

Nash’in o günün travmasını nasıl atlattığını hiç anlayamamıştım. O öğleden sonra, yirmi üç numaralı bölge yolunda sarhoş bir sürücü karşıdan gelmişti. Birkaç saniye içinde Nash, hem annesinin hem babasının gözlerinin önünde feci şekilde ölüşünü izlemek zorunda kalmıştı. Annemin böyle söylediğini hatırlıyordum. Kadını arabanın ön panelinden çıkarmaları gerekmişti. Annesi, arabanın bir parçası olmuştu. Nash’in o anda ne gördüğünü hayal bile edemiyordum.

Sonrasında ailesinden de evinden de geriye hiçbir şeyi kalmamıştı. Reşit olmadığı için evde kalamazdı, zaten karşılayacak gücü de yoktu. Avukat evi satmıştı. Nash küçük bir miktar para almıştı ama o zaman da benim ailem devreye girmişti. Satış tamamlanır tamamlanmaz onu yanlarına almışlardı. Cenazeden bir hafta sonra Wade’in odasına taşınmıştı. Bacağı kırılmış, birkaç kaburgası çatlamıştı ve bu yüzden seçmelere katılamamıştı. Ama yine de Kentucky Üniversitesi’ne girmiş ve sonunda NHL’e dahil edilmişti. Bu noktaya gelmesi üniversitenin son senesine kadar sürmüştü.

Göz açıp kapayıncaya kadar. Nash anne babasını kaybettiğinde babamın söylediği buydu. Bir an buradalardı, bir sonraki an yoktular ve Nash o anın tam merkezindeydi.

“Benim hatamdı. Onları kurtaramadım. Kımıldayamadım.”

PAISLEY HOPE

Ona daha sıkı sarıldım ve sessizce mırıldanmaya devam ettim. Nefesi yavaş yavaş düzene girmeye başladı.

Saçlarını okşarken, “Senin hatan değildi, Nash. Gerçekten değildi,” dedim kulağına. Göğsüm acıyla dolmuştu.

Kollarını belime daha sıkı doladı, başını kaldırdı ve göz göze geldik. Bakışları boş ve kırılıyordu, daha önce onu hiç böyle görmemiştim. Acaba bu kâbusu ne sıklıkla görüyordu? Her defasında o günü yeniden mi yaşıyordu? Alnına bir öpücük kondurdum.

“Hadi.” Kollarını belimden nazikçe çözerken ayağa kalktım. Elini tuttum, o da arkamdan geldi. Yatak odasına geçtik.

Yatağa uzandığımda o da sessizce yanımdaki yerini aldı. Sırtüstü uzanmıştı. Onu ve yorganı üzerime çektim, yaklaşması için işaret ettim. Baş göğsümün üzerine, köprücük kemiğimin altına yerleşti. Kollarını etrafıma doladı, bedenini benimkine uydurarak sarıldı. Başının üstüne bir öpücük kondurdum, parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Derin bir nefes verdi, artık rahatladığını anlayabiliyordum.

“Bırakma, Rae,” diye fısıldadı. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

“Bırakmam.” Başımı yastığa yaslayarak mırıldanmaya devam ettim ve sonunda, ikimiz de uykuya daldık.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

CeCe

Cok sıcaktı. Fazla sıcaktı. Bir gözümü araladım ama perdedeki küçük aralıktan içeri giren güneş ışığı doğrudan gözüme vurdu. Gözlerimi hemen tekrar kapattım. Yanıyordum ve Nash'in çıplak, iri gövdesi tarafından yatağa sabitlenmişim. Hâlâ uyuduğumuz pozisyondaydık. Kolları üzerimdeydi.

"Nash," diye kısık sesle inledim. "Nefes alamıyorum."

Hareketlendiğinde elim onun pürüzsüz, güçlü kolu boyunca kaydı. Farkında olmadan sabah ereksiyonunu kalçama bastırdı ve ne kadar berbat hissetsem de içimde bir şeyler kıpırdadı. Ya suya ya da ölüme ihtiyacım vardı. *Hangisi önce gelirse.*

Nash yatakta doğrulup esnedi. Sanki hayatının en iyi uykusunu almış gibiydi. Zonklayan gözlerimle bile onun ne kadar çarpıcı olduğunu fark edebiliyordum. Dalgalı saçları alnına düşmüştü ve dövmelele kaplı kaslı vücudu, krem tonlarındaki yorganla koyu gri çarşafıara keskin bir zıtlık oluştıuruyordu. *Tanrım, bu çarşafıar.* İlk kez bacaklarıımı kıpırdattığıımda, sanki ipeğe gömülmüş gibiydim.

Gözlerini ovalarken, "Yanında *Gatorade* ve Tylenol var," diye homurdandı yarı uykulu bir sesle.

PAISLEY HOPE

Dönüp onun dün gece benim için bıraktığı can simidine odaklandım. *Gatorade*'i bir dikişte içtim, ardından iki tane ekstra güçlü Tylenol yuttum.

Yanımdan gelen hafif bir gülüş duydum. "Zor bir sabah mı, güzelim?"

"Tanrım," diye homurdandım. "Tek kelime bile etme."

Perdeleri tamamen kapatmak için ayağa kalktı. Güneş ortadan kaybolduğunda neredeyse ağlayacaktım. Zavallı başım çatlayacak gibiydi.

"Ben birazdan gelirim. Sen uyu," dedi.

Saatin henüz sekizi bile geçmediğini fark ettim ve hiçbir yere gitmem gerekmiyordu.

Bugün cumartesiydi.

Şükürler olsun, Tanrım.

Neredeyse bir saatten fazla zaman geçmişti. Pastırma ve kahve kokusuyla uyandığımda midem guruldadı. Nash'in dev yatağında yıldız pozisyonunda uzanırken iyice gerindim. Başım artık çatlayacak gibi değildi ve midem de bulanmıyordu. Kendimi Nash'i o garson kızla flört etmekle suçladığım anı hatırlayana kadar yarı insan gibi hissediyordum. O anı hatırladığımda pencereden çıkıp arka bahçedeki dereye atlamak ve orada kaybolmak istedim.

Neden bu kadar içmiştim? Sorunum neydi benim?

Dün geceye dair anlık görüntüler gözümün önünden geçmeye başladı. Dans pistindeki kovboy, Nash'in barda bana sinirle baktığı an, beni bir çocuk gibi oradan çekip götürüşü...

Aman Tanrım, neredeyse kustuğum o banyo zemini. İnleyerek saçıma uzandım, örülü ve ucunun *diş ipiyle* bağlanmış olduğunu fark ettim. Yani bunu hayal etmemiştim.

Yataktan kalkıp banyoya yöneldim. Nash'in tişörtünü giyiyordum, elbisemi onun çıkardığını hatırladım. Sözlerini hatırlarken her şey yavaş yavaş geri geliyordu.

Hâlâ tezgâhın üzerinde duran diş fırçasını kullandım, ardından temiz bir yüz havlusu bulup yüzümü yıkadım. Çekmeceleri karıştırırken bir saç fırçası buldum, saç örgümü çözüp dalgalı saçlarımın arasından fırçayla geçtim. Çekmeceleri kusursuzdu. Düzenli. Tertemiz. Aslında evin tamamı çok güzeldi.

Banyonun penceresine yöneldim, dışarıya -bahçeye- baktım ve şaşkınlıkla küçük bir nefes aldım. Geniş bir dere tüm manzarayı kaplıyordu. Bir iskele vardı, üstü çardakla kaplıydı. Yanında küçük bir kayık, kuşlar ve diğer vahşi yaşama özgü şeyler vardı. Devasa kıvil meşe ağaçları, sıcak ağustos güneşinde gölge sağlıyordu. Nash'in yatak odasına açılan bir veranda vardı. Üstünde bir kameriye, rahat hasır koltuklar ve minderli mobilyalar yer alıyordu. Hemen ilerisinde ise bir ateş çukuru. Gerçekten çok güzel ve huzur verici bir yerdi. O an neden burada yaşadığını anladım. Dün gece yaşadığı kâbusa tanık olduktan sonra, ne kadar huzur bulabilirse onunla yetinmeye çalıştığını fark ettim. Bu düşünceyle kalbim burkuldu.

Banyodan çıkarken altımda iç çamaşırım bile olmadığını fark ettim. Yeniden Nash'in odasına dönüp yatağa uzandım.

"Seni duyduğumu sanmıştım." Nash kapıda belirdi. Üzerinde yalnızca gri bir *Nike* eşofman altı vardı. Kalçalarının biraz altında duruyordu. Saçları ıslaktı, yeni duş aldığı belliydi. Elinde buharı tüten kahve ve yemek dolu bir tepsi tutuyordu.

Bir anda donakaldım. O kadar yakışıklıydı ki canım acıyordu.

Yatağın kenarına otururken, "Resmen gözlerini benden almıyorsun," diyerek sıırttı.

Gözlerimi kırptıırdım, sonra da utançla kızardım. Yakalandığım kesindi.

PAISLEY HOPE

“Sabahları da harika görünüyorsun, Rae,” dedi elindeki kahveyi bana uzatarak. “Özellikle üzerinde benim tişörtüm varken.”

“Burada başka hiçbir kıyafetim yok,” diye karşılık verdim.

“Var. Kahvaltıyı hazırlamadan önce gidip aldım. Seni dün geceki o elbiseyle gönderecek değildim.”

“Ne?”

“Stardust’ın anahtarı bende var. Gidip sana kıyafet aldım.” Kelimeleri vurgulayarak söyledi ve başını yana eğdi. “Ve iç çamaşırı... çünkü o da yoktu.” Kahveyi bana uzatıp tepsiyi yanına koydu.

“Ben... teşekkür ederim,” dedim. Evime tek başına gitmesine kızamıyordum bile. Aksine, hoşuma gitmişti.

Meraklı bir tavırla, “Ne getirdin?” diye sordum. Keyfim yerine gelmişti. Tanrım, bu kahve mükemmeldi.

Nash yalnızca beş saniyeliğine ortadan kayboldu, sonra elinde bir çantayla geri döndü. Çantayı ondan aldım, kahvemi kenara koyup içine göz attım.

Kot şort ve beyaz, omuzları düşük, retro bir *Shania* turne tişörtü getirmişti. Yanında da sahip olduğum en dantelli siyah iç çamaşırı takımı, parmak arası terlikler, saç tokaları, dudak parlaticısı, deodorant, güneş gözlüğü vardı.

Siyah iç çamaşırını tek parmağımla havaya kaldırdım.

Tek kaşımı kaldırarak, “Güzel seçim,” dedim.

Elleri kendini savunur gibi havaya kalktı. “Çekmecedeki ilk çiftti. Kadınların eşyalarını karıştırmak gibi bir huyum yoktur. Sadece hızlı düşündüm.”

Güldüm ve çantayı kenara koyup kahveme geri döndüm.

“Aç mısın? Pastırma ve *waffle* yaptım.”

“Açlıktan ölüyorum.” Gülümseyerek başımı salladım.

Onu birçok haliyle görmüştüm ama kahvaltı hazırlayan Nash, kelimelere dökülemeyecek kadar tatlıydı. Belki de en

sevdiğim hali buydu. Tepsiyi önüme koydu, sonra kendi tabağını almak için dışarı çıktı.

Yanıma uzanıp yorganı dizlerine kadar çekti ve tabakla yerleşti. Ben de aynısını yaptım. Sessiz, huzurlu bir şekilde birlikte kahvaltı ettik. Sanki onunla yatakta kahvaltı yapmak dünyanın en doğal şeyymiş gibi geliyordu. Bu duyguyla boğuşuyordum.

Nash, benden önce yemeğini bitirmişti ve ben tarçınlı *waffle* lemin son lokmasını yutarken beni izliyordu. Bitirdiğimde tabağımı aldı.

Bu şölenin ardından cevabı zaten tahmin ederek, “Yemek yapabiliyor musun?” diye sordum.

“Elimden geldiğince,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

“Ne için?”

“Benimle ilgilendiğin ve bu sabah dün gece olanları yüzüme vurmadığın için. Böyle davrandığım için utanıyorum. Kime numaranı verdiğin beni ilgilendirmezdi. Üzgünüm.”

“Rae-” dedi ama ben konuşmaya devam ettim.

“Güzel biri. Belli ki senden hoşlanıyor. Onu yemeğe çıkarmalısın.”

“Rae.” Sesi bu sefer daha yüksek çıkmıştı, sinirlendiği belliydi. “Chantel ile yemeğe çıkmayacağım. Ama kıskanman çok tatlı.”

Chantel. Tanrım, ismi bile güzeldi. Ondan nefret etmiştim.

“Kıskanmadım.”

Gülümseyerek yalanımı hiçe saydı.

“Eşi üç ay önce aniden vefat etti. Altı yaşında bir oğulları var. Luke. Babasıyla yapmayı en çok sevdiği şey, kendi garaj yollarında hokey oynamaktı. Her neyse, eşi ölünce geçinmek için bir iş daha bulması gerekti ve *Sage and Salt*’ta çalışmaya başladı. Bana Luke’u buz pateni programlarına yazdırmak istediğini

PAISLEY HOPE

anlattı. Ona verdiğim numara Sonny'ninkiydi. Olympia'nın onun ücretini karşılayacağını söyledim. Hepsi bu."

"Aman Tanrım," dedim ve battaniyeyi başımın üstüne çektim.

Sırıtarak battaniyeyi çekmeye çalıştı.

"Bir daha asla dışarı çıkmayacağım."

Bu sefer gerçekten güldü ve battaniyenin üzerinden kalçama hafifçe vurdu. "Çıkacaksın. Gidip bir duş al. Bugünü benimle geçiriyorsun."

Yüzümü battaniyenin altından çıkarıp ona baktım. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," diye sııttı.

"Neden?" Tüm o yapışkan davranışlarımdan sonra onun neden hâlâ benimle vakit geçirmek istediğini anlamaya çalışıyordum.

Nash bana yaklaştı, yüzü tam yüzümün üzerinde olana kadar beni yatakta aşağıya çekip eğildi. Orada bir süre durup oyalandı.

"Çünkü burada bir şey yokmuş gibi yapmaktansa, bu sefer farklı bir şey deneyelim diyorum. Sadece birlikte vakit geçirelim," dediğinde dilim tutuldu.

"Birlikte vakit geçirmek mi?" diye tekrar ettim.

"Evet. Cumartesi sabahları balığa çıkarım, sonra barı haftanın en yoğun gecesi için hazırlarım. Sen de benimle gelersin. Hem dün geceki tavırlarını biraz telafi etmiş olursun. Onun bedeli hâlâ ödenmedi." Sesindeki uyarı dolu tonu görmezden geldiğim sırada ayağa kalktı ve başını salladı. "Şimdi hazırlan, otuz dakika içinde balığa çıkıyoruz."

"Ama ben balık tutmayı bilmiyorum ki-"

"Otuz dakika," dedi salondan. Ben ise ardından yüzümde kocaman bir gülümsemeye baktım. Çünkü bugün, bütün günü Nash ile geçirmekten daha çok istediğim hiçbir şey yoktu.

BÖLÜM KIRK

Nash

Dediğim gibi, artık rol yapmayı bırakmıştım. Gerçek şuydu ki, aramızda bir şeyler oluyordu. Sadece seksten ibaretmiş gibi davranabilirdim ama Cecilia Ashby'yi istemediğimi inkâr etmeye bir saniye daha devam edemezdim. Onu şimdiye kadar hiçbir kadını istemediğim kadar çok yönlü bir şekilde istiyordum.

Bu yüzden kararımı vermiştim. Bugün benimle olacak, bundan hoşlanacaktı.

Duşun kapandığını duydum ve on beş dakika sonra banyonun kapısı açıldı. Bu sabah kahvaltıyı hazırlamadan önce diğer banyoda duş almış ve böylece yatak odamı ona ait özel bir alan olarak bırakmıştım. Oraya gerçekten yakışıyordu. Benim yatağıma, benim tarafıma.

CeCe'nin, onun için seçtiğim kıyafetle banyodan çıkışını gördüğümde kendimi zor tuttum. Islak ve taranmış sarı saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Çok ateşli görünüyordu. Şortunun altına o siyah iç çamaşırını giymiş olduğunu bilmek bile aletimi kıpırdatmaya yetmişti. Ama sabırlı *olacaktım*.

Üstündekileri ne kadar çok yırtmak istesem de onun için başka planlarım vardı. Dün gece bana yaşattıklarının bedelini

PAISLEY HOPE

ödeyecekti. Hayatımda kendimi hiç böyle tutmak zorunda kalmamıştım. Hiçbir zaman bu kadar çok isteyip de sahip olmadığım biri olmamıştı. Ama sarhoş bir kadınla asla birlikte olmazdım.

Bugün o *beni* isteyecek, hatta yalvaracaktı. Bunun olması için sabırsızlanıyordum.

“Dün gece saçımı örüp ucunu diş ipiyle mi bağladın? Yoksa bunu rüyamda mı gördüm?”

Göz kırparak, “Hayır öyle bir şey yapmadım, kesinlikle rüyaydı,” dedim olta takımlarımı elime alırken. “Hadi gidelim, güzelim. Gün ışığını boşa harcıyoruz.”

Gülüp kapıdan çıkarken beni takip etti.

Cave Run Gölü’nün kendi tarafımdan baktığımda, CeCe’yi, sabah ona gösterdiğim şekilde su kenarında olta atarken gördüm. Barımı satın aldığım yaşlı adam Rocco Pressley ile kahkahalar atıyordu. Neredeyse her cumartesi birlikte balığa çıkar, hayat ve iş hakkında sohbet ederdik. Bu sabah CeCe’yi benimle görünce resmen mest olmuştu. O andan beri benimle tek kelime konuşmamış, bütün vaktini onunla geçirmişti. Ona hangi yemlerin kullanılacağını, nasıl sarılması gerektiğini anlatıyor, bir yandan da her zaman benden daha büyük balıklar yakaladığına dair yalanlar atıyordu.

Karşı kıyıda kahkahalar yükselirken tek görebildiğim CeCe’ydi. Kahrolası güzelliği karşısında tam anlamıyla büyülenmiş haldeydim. Saçları rüzgârda kurumuş, kafasının tepesinde atkuyruğu yapılmıştı. Yüzünde bir gram makyaj yoktu ama şimdiye kadar gördüğüm en güzel haliyleydi.

“Tanrım!” diye bağırdı CeCe. “Rocco!” Oltayı sarıyordu ve kamışı güzel bir eğimle bükülmüştü. Ucunda iyi boyutta bir balık vardı.

DİZGİNLERİ YAKALA

“Sana gösterdiğim gibi, tatlım. Yavaş ve sabit şekilde sarmaya devam et,” dedi Rocco.

CeCe yüzünde yoğun bir konsantrasyonla dediklerini aynen uyguluyordu. Ona doğru giderken yoldan kepçeyi kaptım.

“Çok hızlı sarma, misinayı koparıp yemi götürebilir. Yavaş ol,” dedi Rocco heyecanla. CeCe’nin başarısı onu sevindirmişti.

Ben yaklaşırken, “Yakaladı!” diye bağırdı. Resmen CeCe’ye hayran kalmıştı. “Doğuştan yetenekli.”

İkimiz de nefesimizi tutarak bekledik. CeCe makarayı ustalıkla çekti ve sonunda iyi boyutta bir küçük ağızlı levrek ayaklarının dibinde cırpınmaya başladı.

“Yaptım!” diye bağırdı. Yüzünü kaplayan kocaman gülümseme içimi burktu.

“Aferin kızıma,” dedim. “Şimdi yapman gereken üç şey var. İlk olarak, yemi çıkarıyoruz. İkincisi, kanıt için fotoğrafını çekiyoruz. Üçüncüsü, onu serbest bırakıyoruz.”

Kafası karışmış bir halde, “Yani onu pişirip yemiyor muyuz?” diye sordu.

“Hayır güzelim, bırakıyoruz.”

“Bekle bir saniye, *ağzına* dokunmamı mı istiyorsun?” Fikri idrak ettiğinde başını iki yana sallamaya başladı. “Hayır, asla yapmam.”

Rocco alçak sesle güldü.

Kararlı bir şekilde, “Seni temin ederim ki yapacaksın,” dedim. “Ve acele et, fazla vaktimiz yok.” CeCe paniklediğinde yaklaşıp gözlerinin içine baktım. Sakinleştirmek için yumuşak bir ses tonuyla konuştum. “Yapabilirsin, bebeğim.”

Gözlerine kararlılık yerleşirken başını salladı. “Yapabilirim,” dedi kendi kendine.

Beraber eğildik, yemi balığı incitmeden nasıl çıkaracağını gösterdim ve yapmaya başladı.

PAISLEY HOPE

“Dişleri biraz batabilir ama kesmez. Sıkı tut, ona zararı olmaz,” dedim.

Yemi çıkardığımızda balık artık sakindi.

“Tamam, şimdi alt çenesinden tut ve sıkıca yukarı kaldır.”

Gülerek, “Dişleri başparmağımı deliyor,” dese de yine de tuttu. Küçük, korkusuz bir ateşböceği gibiydi. Gülümsediğinde telefonumla fotoğrafını çektim. Sonra Rocco, balığı nasıl suya bırakacağını gösterdi. Balık bir süre öylece kaldı ama sonra suyun altına doğru hızla süzüldüğünde CeCe çığlık attı.

Kıkırdarak konuştu. “Bu çok yoğundu! Ben hep balık tutmanın sıkıcı olduğunu sanırdım!”

“Eğer şu herifleysen, elbette sıkıcıdır.” Rocco, omzuma hafifçe vurdu. “O hiçbir şey yakalayamaz.”

“Hayal dünyanda yaşamaya devam et, yaşlı adam,” dedim gülerek.

Sabahın geri kalanı da böyle geçti. Rocco ile birbirimize laf atarken CeCe ikimize de fark atarak bir başka güzel boyutta levrek daha yakaladı.

İkinci balığı kendi kendine suya bırakırken yüzünde masum bir gülümsemeyle, “Sadece bir sorum var,” dedi. “Ben bu güzel sabah neyi *doğru* yapıyorum da siz ikiniz *yanlış* yapıyorsunuz acaba?”

Rocco kahkahalarla güldü.

“Bu kız tam saklanacak türden bir hazine, Nash. Bizimle rahat rahat atışabiliyor,” dedi.

CeCe hâlâ kıkırdıyordu ama ben hiç karşılık vermedim. Sadece kızıma baktım ve onunla gurur duydum. İki şeyden kesinlikle emindim.

1. Aramızda her ne oluyorsa, *tek gecelik*, *sadece seks* sınırını aşmakla kalmamıştık. O sınırı yerle bir etmiştik. Zaten en başından beri o sınır hiç var olmamış olabilirdi.

DIZGINLERİ YAKALA

2. CeCe'yle birlikte burada, kıyıda, bu basit anın içindeyken onunla buna benzer daha fazla an yaşamak istediğimi biliyordum. Onun ilklerine tanıklık etmek istiyordum. Onu istiyordum. Sadece bir gece için de değildi. Ya da gizli saklı olmasını da istemiyordum. Onu, ne kadar isterse o kadar süreyle hayatımda istiyordum. Bu düşünce kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu ve aynı anda lanet olası şekilde korkuttu.

BÖLÜM KIRK BİR

CeCe

Saat bir olduğunda, balık malzemelerimizi toparlarken açlıktan ölecek gibi hissediyordum.

Rocco elimi okşayarak, “Seninle vakit geçirmek bir zevkti, tatlım,” dedi. “Gelecek hafta seni yine göreceğim miyim?”

Gergin bir şekilde, “Bakarız,” dedim ve önce ona, ardından Nash’e baktım. Çünkü gerçekten bilmiyordum. Bu şeyin ne olduğunu tam anlamıyla çözebilmiş değildim ama tek gecelik bir heves olmadığının artık farkındaydım. Bu kolay, sakın sabah hayatımın en güzel sabahı olabilirdi.

Kamyonuna binip motoru çalıştırırken, “Umarım görürüm,” dedi.

Sonra geriye yalnızca Nash ve ben kaldık. Omzumu ovaladı.

“Bu sabah harikaydın, güzelim. Rocco’yu etkiledin. Haftalarca senden bahsedecek.”

“Onunla buna nasıl başladınız? Yani balık tutmaya?”

Nash gülümsedi. “İlk kez eve döndüğüm hafta sonu sahile inmiştim, o da oradaydı. Sohbeta başladık, sonra da barı bana satmayı kabul etti. O günden beri neredeyse her cumartesi buraya geliyoruz. Burada kimsesi yok, karısı vefat etmiş, oğlu da Virginia’da yaşıyor.”

DIZGİNLERİ YAKALA

Gözlerimi kısarak ona baktım. Nash eve döndüğümde sandığım adam değildi. Hatta geçmişte hatırladığım hali bile değildi. Şu anda karşımda terli, biraz güneşte yanmış, ters çevrilmiş *Stars* şapkasıyla duruyordu ve hiç bu kadar etkileyici görünmemişti.

“Sürprizlerle dolusun, değil mi, Nash Carter?”

Gözlerimin içine bakarak, “Çabalıyorum,” dedi. Bakışları üzerimde kaldıkça midemde kelebekler uçuşmaya başladı.

“Şimdi sıra yemekte,” dedi tişörtümü parmaklarıyla çekiştirerek. “Hadi gidelim.”

“Evet, kesinlikle. Balık tutmak spor sayılırmış. Şimdiden açlıktan ölüyorum. Kim bilebilirdi ki?”

Nash malzemeleri yüklerken, “Kim bilebilirdi?” diye tekrarladı. Sonra birlikte kamyonete binip kasabaya doğru yola çıktık.

Neredeyse varmak üzereyken sonunda aklımdakini sormaya cesaret ettim. “Bu sık oluyor mu? Kâbuslar?”

Sabah uyanır uyanmaz zihnime bu düşünce yerleşmişti ve onun ne kadar sık acı çektiğini bilmem gerektiğini anlamıştım. Gece boyunca bana öyle sarılmıştı ki, sanki boğulmak üzereyken bir can yeleği bulmuş gibiydi.

“Neredeyse her gece. En azından farklı farklı türlerde.”

Orta konsoldaki elinin üzerine elimi koyarak, “Böyle bir şey başına geldiği için gerçekten çok üzgünüm, Nash,” dedim. “Senin suçun olmadığını biliyorsun.”

Çenesi kasılırken gözlerini yoldan ayırmadı. “Zihnen bunun farkındayım ama bu suçluluk duygusunu azaltmıyor. Sevdığım birini tekrar böyle kaybetme ihtimali bile...” Düşünceleri arasında kaybolurken başını iki yana salladı. “Onları acele ettiriyordum. Yıllarca süren terapi, bunun kazaya neden olmadığını söylüyor ama sanırım hep biraz suçlu hissettim. Bununla

PAISLEY HOPE

yaşıyorum... Asla tamamen geçmeyecek ama bazı günler diğerlerinden daha kolay geçiyor. Baban bana iki seçeneğim olduğunu söylemişti. Ya bunun tarafından yutulurum ya da dizginleri elimde tutarım. Ben de dizginleri tutmaya ve bir sonraki günü beklemeye karar verdim.”

Başımı salladım. Daha fazla kurcalamak istemiyor, sadece ona yardım etmek istiyordum ama babamın sözlerini onun ağzından duymak, kalbimin tam ortasına inen bir yumruk gibiydi.

“Peki kâbus görmediğin gecelerde farklı olarak ne yapıyorsun? Belki bunu bir rutine dönüştürebilirsin.”

Yan koltukta oturan Nash hafifçe gülümsedi ama o an yüzünde beliren ifadeyi tam olarak anlayamadım. İç çekti ve arabayı *Sage and Salt*'un otoparkına park etti. Sonra elini uyluğuma koydu, gözlerimin içine baktı ve konuşmadan önce birkaç saniye bekledi.

“Dürüst olmak gerekirse,” dedi. “Kâbus görmeden kesintisiz uyuduğum geceler, yanımda senin olduğun gecelerdi.” Bu itirafıyla ağzım açık kalsa da Nash sadece gülümsedi. “Bu alışkanlığı sürdürmek ister misin? Mesela bilimsel bir deney gibi?”

Gülerek omuz silktim. “Eğer bilim içinse...”

“Hadi gel. Bir şeyler yiyelim,” dedi ve elini uyluğumdan çekti.

Sage and Salt'un dışındaki verandada bir masada öğle yemeğimizi yerken, “Bize bakıyorlar,” dedim.

“Bırak baksınlar.” Gülümsedi. “Birlikte öğle yemeği yemizde sakınca yok.”

“Kasabanın dedikodu malzemesi olmuşuzdur. Belki eski nişanlımı sokak ortasında dövdüğün haberini duymuşlardır, ha?” Salatamdan bir parça alırken kıkırdadım.

“Ya da belki de senin vibratör dedikodunu duymuşlardır ve onu senin üzerinde kullanıp kullanmadığımı merak ediyorlardır.”

DIZGİNLERİ YAKALA

Gözlerim irileşti ve elimin tersiyle ona vurdum.

“Yok, vazgeçtim. Kullanmış olsaydık, bunu herkes anlardı. Epey bir seslisin çünkü.”

Güldüm ama inkâr etmedim. Daha önce hiç sesli olan tiplerden olmamıştım... *Nash'ten önce.*

“Belki de herkes sana ve o lanet ters takılmış şapkana ağzının suyu akarak bakıyordur,” dedim aniden.

Başını kaldırdı, kaşlarından biri havalanmıştı. Bir lokmayı daha ağzına atarken gözlerini benden ayırmadı. Yüzünde *Cheshire* kedisi gibi bir ifade vardı.

“Ters takılmış şapkam, ha?” Yüzümü dikkatle inceledi. “CeCe Ashby’yi etkileyen şey bu muymuş?”

“Kesinlikle evet,” dedim dürüstçe. “Tabii başka şeylerle birlikte.”

“Not edildi.”

Bir süre sessizlik içinde yemeklerimizi yedikten sonra, “Peki sen? Nash Carter’ı ne etkiler?” diye sordum.

Düşünürken gözlerini üzerimden ayırmadı. “Senin yaptığın ve beni etkilemeyen tek bir şey bile gelmiyor aklıma, Rae.” Yüzünü bana biraz daha yaklaştırdı, aramızda yalnızca birkaç santim kalmıştı. “Hatta bana işkence etmek için altında kahrolası iç çamaşırın olmadan barıma gelmen ve *shot* bardağını o mükemmel göğüslerinin arasına yerleştirmen bile. Seni, sikik Brent Wilson ile öyle dans ederken düşünmek aklımı kaçırmama yetiyordu ama yine de seni istemekten vazgeçemiyordum.”

Farkında olmadan tuttuğum nefesi bıraktım. Arkama yaslandım ve bakışlarının etkisinden çıkmaya çalıştım.

“Ağzının hiç filtresi yok, bunu daha önce sana söyleyen oldu mu?” dedim.

“Şu anki yüz ifadeni görebilmek buna değer.”

“Öyle mi? Neymiş o ifade?”

PAISLEY HOPE

“Bunu yüksek sesle dile getirmeme şaşırdığın ama yine de benimle sevişmek istediğini belli eden o ifade.”

Burnumdan bir homurtu çıkardım. “Sen öyle zannet,” diye karşılık verirken gözlerimi ondan kaçırdım.

“Şu an elimle masanın altından uzansam ve o dantelli siyah iç çamaşırını kenara itsem, çoktan ıslanmış olduğunu görürdüm. Yani evet, *ben* öyle sanıyorum.” Nash bacaklarını iki yana açıp arkasına yaslandı, son derece soğukkanlı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturup buzlu çayından bir yudum aldı. Ardından bana bakıp sırtıttı çünkü haklı olduğunu biliyordu. Ağzı bozuk, sınır bilmez Nash beni terletiyordu ve bunun ağustos sıcağıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Tam o anda çantamdaki telefon bu sabah yüzüncü kez titredi ve aramızdaki o kesintisiz akımı böldü.

Gülümseyerek, “Şu şey hiç susmaz mı?” diye sordu.

Ben de güldüm. “Kesin kızlar bizim hakkımızda bir şeyler geveliyorlar.”

“Siktir,” diye homurdandı.

Kıkırdarak çantama uzandım.

Ginger ve Olivia arasında geçen dün gece hakkındaki mesajlar ardı ardına sıralanıyordu. Okumaya başladım.

“Neredeyse kayıp ilanı verecek durumdalar. Beni kaçırdığını düşünüyorlar,” dedim ekranı kaydırmaya devam ederken.

Liv: Kesinlikle ateşli patronuyla birlikte.

Eminim özel bir proje üzerinde çalışıyorlardır.

Ginger: Bir insanın tüm sabah boyunca hiç cevap vermemesi için ne kadar akşamdan kalma olması gerekir?

Liv: Belki de yatakta çalışılması gereken bir projeydi.

DIZGİNLERİ YAKALA

Ginger: Pekâlâ, evine uğradım. Orada değil,
Jo annenin orada da yok.

CeCe: Aman Tanrım, ne kadar
ısrarcısınız. Sage & Salt'tayım.

Liv: Haklı mıydım?

CeCe: Hayır, haklı değildin. Pek sayılmaz.

Ginger: Bu da ne demek şimdi? Şu an
sevişmiyorsunuz ama daha önce mi seviştiniz?

CeCe: Maalesef hiç sevişme olmadı
ama evet, düşündüğünüz kişiyle birlikteyim.

Liv: Çok konuşma ve asıl konuya dön.

Ginger: Dün gece onunla mı kaldın???
Off... Yatağın bozulmamıştı.

CeCe: Evet, meraklı yaşlı kadınlar
kulübü. Onunla kaldım.

Liv: Sevişmiyorsanız bütün sabah ne yapıyordunuz?

CeCe: Balığa gittik.

Ginger: Ne dedin? Bu benim bilmediğim
garip bir seks terimi falan mı?

Cevabına güldüm.

CeCe: Hayır, gerçekten balık tuttuk.
Hani şu olta, güneş, su olan?

Liv: Yani bir randevu diyorsun?
Tek gecelik ilişkinle. Anladım. 🙄

PAISLEY HOPE

CeCe: Hayır, randevu falan değil.
Sadece takılıyoruz.

Ginger: O halde takılmalı bir randevu mu?

Nash elini uzattı. “Bakabilir miyim?” Ardından elimdeki telefonu kaptığı gibi son on mesajı gözden geçirmeye başladı. Kızların pis zihinlerine karşılık yüzünün aldığı ifadeye güldüm.

Yazmaya başladığında panikledim. Yüzünde memnun bir gülümsemeyle telefonu bana verdi. Ne yazdığını okuyunca başımı ellerimin arasına gömdüm.

CeCe: Merhaba Asi Melekler. Ben Nash Carter.

Bu kesinlikle bir randevu. CeCe bütün olayla ilgili inkâr modunda, işim bitince onu size geri vereceğim.

Not: Eğer sevişirsek, bunu ilk öğrenenlerin siz olacağından emin olabilirsiniz. İyi günler, Asi Melekler.

Artık şu lanet olası merakınızı biraz bastırın.

“Tanrım.” Telefonumu çantama geri tıktırırken gülmekten kendimden geçecektim. “Onlara bunu yazarak sadece dedikoduyu körüklediğinin farkındasın, değil mi?”

“Zaten amaç da o. Hadi, yapacak bir işimiz daha var. Hemen çıkalım da peşimize düşemesinler,” dedi ve masaya parayı bıraktı.

Bu, hayatımda yaşadığım en iyi *randevu olmayan* takılmaydı.

Horse and Barrel’a girdiğimizde içerisi karanlıktı.

“Yani her cumartesi bunu mu yapıyorsun?” diye sordum.

“Aynen öyle.” Şapkasını çıkarıp bar taburesine fırlattı ve bana döndü.

Gülümseyerek, “Çıkardım çünkü çalışırken kendini kontrol edebilmeni istiyorum,” dedi.

DİZGİNLERİ YAKALA

UV balıkçılık gömleğini tişörtünün üzerinden sıyırarak çıkardı, kumaş biraz yukarı kayınca karın kaslarını gördüm. Sinir bozucu bir şekilde haklıydı. Şu an parmaklarının, iç çamaşırımı kenara itmesini hissetmek için her şeyi yapabiliyordum.

Barın arkasına doğru yürürken, “Bunu düşünmeyi kes artık,” dedi.

Başımı iki yana sallayarak onun vücuduyla ilgili hayallerimi kafamdan atmaya çalıştım.

“Sana bunu asla söylememeliydim.” Güldüm.

“Sorun değil, bebeğim. Benim ikimiz adına da yeterince iradem var. Özellikle de dünden sonra. Önümüzde uzun bir iş var. Tüm tezgâhları, tabureleri ve masaları silmekle başlayabilirsin.”

Bakabilmem için açılış-kapanış kontrol listesini barın üzerine bıraktı, ben de göz gezdirdim. Bu sırada elime eldiven ve bez tutuşturdu, tüm bu süre boyunca sırtıyordu.

“Sen bunları hallederken ben envanterle ilgilenirim. Bana ihtiyacın olursa, buralarda ya da arkada olacağım.” Başka bir şey söylemeden ses sisteminden Zach Bryan çalma listesini açtı ve işe koyulduk.

Sonraki bir saat boyunca listeyi tek tek ilerlettim, Nash de stok odasıyla bulunduğum alan arasında gidip geliyordu.

1. Bardakları parlat
2. Çatal-bıçak ve bar gereçlerini parlat
3. Muslukları temizle
4. Raflardaki içki şişelerinin tozunu al

Listemdeki her maddeyi tek tek işaretledim ve barın üst raflarındaki içki şişelerini silmeye başladım. Saymakla bitmeyecek kadar çoktular. Buraya ne kadar emek harcandığını görmek beni şaşırtmıştı. Bu adam hem kendi işleri hem de kasaba halkı için adeta bir makine gibi çalışıyordu. Dün geceyi onunla geçirdikten ve pek de huzur bulamadığını fark ettikten sonra

PAISLEY HOPE

neden böyle olduğunu anlamıştım. Meşgul kalmak daha kolaydı, insanlara fazla yaklaşmamak daha güvenliydi. Her şeyi kendi başına yaparsan kaybedecek hiçbir şeyin olmazdı.

Çalışırken ikimiz de sessizdik, sanki hassas bir dengeyi tutturmuş gibiydik.

Bir daha asla herhangi bir erkeğin sana dokunduğunu görmek istemiyorum.

Nash'in dün gece *shotı* üzerimden alırken söylediği sözleri ve dudaklarının tenime değişimini hatırladım; kulağıma eğilmiş, nefesini hissetmemi sağlarken *anladın mı* diye sormuştu. Hem de iki kez.

Şişeleri parlatmak için tabureye çıktığımda Nash'in odaya girip çıktığını hissedebiliyordum. Konuşmuyordu, zaten konuşsa bile müzik yüzünden sesini pek duyabileceğimi sanmıyordum; yine de onun odada olup olmadığını anlayabiliyordum. Ve burada olduğu her an, gözüm onun üzerindeydi. Bar taburelerini kaldırırken kaslarının gerilişi, yerleri süpürürken omuz ve sırt kaslarının hareketi, gece çalışacak personel listesini incelerken kaşlarını çatışı... Onun yaptığı en sıradan, seksi olmayan hareketler bile bana inanılmaz derecede çekici geliyordu. Beni aklımı kaçırma noktasına getiriyordu.

Şarkı değişti ve sistemde *Something in the Orange* parçasının açılış notaları çalmaya başladı. Son şişeyi temizlediğim anda, Nash'in ön kapıyı kilitlediğini duydum.

Daha tabureden inmeye fırsat bulamadan ellerinin uyluklarımın arkasından yukarı doğru çıktığını ve şortumun hemen altında durduğunu hissettim. Başparmaklarını kumaşın altına soktu ve kalçamdaki dantelli iç çamaşırımın kenarlarını takip etti. Arkama dönüp ona baktım, Nash ellerini şortumun üzerinden yukarı kaydırarak belimi kavradığında temizlik bezim elimden düştü. Beni tabureden kaldırdı ve barın arkasındaki

DIZGİNLERİ YAKALA

tezgâha oturttu. Daha da yaklaşıp karşımda durdu, vücuduyla bacaklarımın arasını dolduruyordu.

Gözlerimi ondan ayırmadım ama hiçbir şey söyleyemedim çünkü söyleyecek bir şeyim yoktu. Elimi kaldırdım, boynuna doğru uzanan dövmeli sarmaşıkları parmaklarımla takip ettim, ardından avucumu çenesine koydum.

Gözleri yüzümde dolaştıktan sonra dudaklarıma kaydığında nefes alış verişlerim yavaşladı. Dudaklarını dudaklarımda hissetmeyi bekliyordum, içimde yükselen sıcaklık vücuduma yayılmıştı bile.

“Beni yalvartmayı mı planlıyorsunuz, Bay Carter?” diye sordum, dudaklarım neredeyse onunkilere değiyordu.

Nash bana sıırttı, parmaklarından birini yavaşça köprücük-kemiğimin üzerinde gezdirdi. Derimin altında bir yangın başladı. Kulağımın altına bir öpücük kondurduğunda inledim. Şu an beni o kadar deli ediyordu ki neredeyse ayakta duramayacak haldeydim.

“Tabii ki seni kahrolası şekilde yalvartacağım, Küçük Ateşböceği,” diye fısıldadı.

“*Aman Tanrım.*” Sadece Nash, bana *küçük ateşböceği* diye seslenip bunun kulağa son derece seksi gelmesini sağlayabilirdi. Eli boğazımı kavradı ve dudakları köprücük-kemiğime doğru inerken içim alev aldı. Serbest eliyle uyluğumu okşayıp şortumun altına kaydırды ve ağzını benimkine acı verici bir şekilde yaklaştırdı.

“Lanet olası her gün, her saniye seni deliler gibi istemiyormuşum gibi davranmaktan gerçekten bıktım, CeCe.”

Zevk, kibritle tutuşturulmuş bir benzin gibi merkezime yayıldı. Üstelik, henüz bana neredeyse hiç dokunmamıştı. Dudakları yanağımı okşadıktan sonra benimkilere doğru kaydı, beni derin bir şekilde öptü ve vücutlarımız birbirine yapıştı.

PAISLEY HOPE

Kendimi ona ve bu ana bıraktım. Tişörtümü başımdan çıkardı ve parmağını göğüslerimin arasındaki çukura doğru kaydırıldı. Yanaklarımdan öpüp kendi gömleğini çıkardı, sonra kot pantolonunun kemerini çözdü ve tekmeleyerek çıkardı.

Ona dokunmaya çalıştım ama beni durdurup elimi itti.

“Hayır, bebeğim,” diye fısıldarken sesinde karanlık bir ton vardı. “Bir şeyi neredeyse seni öldürecek kadar kahrolası şekilde istemenin nasıl bir his olduğunu anlayacaksın.” *Boxer*ını aşağı çekip aletini serbest bıraktı. Çok sertti ve bana doğru yönelmişti. Damarları belirginleşmiş, ucundan zevk suyu sızıyordu. Ona bir kez daha dokunmaya çalıştım ama beni tekrardan reddetti.

Nash açık avucunu dudaklarımdan altına tutarak, “Tükür,” diye komut verdi.

Şok içinde gözlerimi kırıştırdım ama ona çoktan kapılmıştım. Bu yüzden dediğini yaptım ve onun büyük elini aletinin etrafına dolayarak kendini okşamaya başlamasını, benim tepki mi izlemesini seyrettim. Eli devasa aletini kaplamaya yetmiyor, sadece yarısını kavrayabiliyordu. İçimin tamamen onunla doluğu hayali bir duygu beni sardı ve titremeye başladım.

“Şortunu çıkar. Ama o lanet olası siyah külotun kalsın,” diye emretti ve ben de öyle yaptım. Düğmelerimi açıp bar tezgâhında otururken şortun içinden çıktım.

Bir parmağı sutyenimin danteli üzerinden sertleşmiş meme ucumu okşadı. *Sadece bir kez.*

Dili altdudağımı okşarken, “İşte benim kızım,” dedi. “Sen tatlı, sıkı amcığını okşarken ben de mükemmel göğüslerine boşalmak için elimi becereceğim ve sen de beni izleyeceksin.” Eğilip dudaklarımı nazikçe öptü. Neredeyse kendimi kaybediyordum. “Ama boşalmayacaksın, CeCe. Ben zamanı geldiğine karar verene kadar boşalmayacaksın.”

DIZGİNLERİ YAKALA

“Lütfen,” diye yalvardım ama tam olarak ne için yalvardığımı bilmiyordum. Her şeyi istiyordum.

Nash sıırttı, gözlerinde karanlık bir şey vardı. Aletini sıktığında manzaraya bakarak yavaş yavaş öldüm.

Bu çok seksiydi. Eğer bu benim cezamsa, beni kesinlikle *cezalandırmalıydı*.

“*Lütfen* yeterli değil, Rae.” Ortaparmağını aşağı doğru kaydırarak dantelin üzerinden hassas ve sertleşmiş klitorisimi okşadı. Kafam kaslı göğsüne doğru düşerken inleyerek karşılık verdim. “Dün gece, benim için mükemmel bir küçük sürtük gibi külotsuz olarak barıma geldiğini fark ettiğimde sana dokunmamak benim için ne kadar zordu, biliyor musun? Sen çıplak bir şekilde yatağımnda, çarşafıarımın arasında yatarken sana sahip olamamak benim için ne kadar zordu, bir fikrin var mı? Beni istediğimi almaktan alıkoyan tek şeyin alkol olması... çok saçma, değil mi?”

Nash altımdaki dondurucuya uzanıp içinden büyük bir buz parçası çıkardı. Yavaşça ağzına attıktan sonra buzu boynuma doğru kaydırmaya başladı. Sıcak dudaklarıyla çevrili buzun soğuşu, ben nefes nefese kalırken siyah dantel külotumda hızlıca bir gölet oluşturdu.

“Nash,” diye inledim.

Bu hisle tüm vücudum kaskatı kesildi. Sutyenimi aşağı çekip memelerimi ortaya çıkardı, sonra her iki meme ucumu da sırayla ağzına aldı. Dilini kullanarak buzları mükemmel bir uyum içinde döndürdü ve beni çılgına çevirdi. Kadınlığım acı verecek kadar zonklarken inledim. Bir şeye ihtiyacım vardı, herhangi bir şeye. Buz o kadar soğuktu ki neredeyse canımı acıtıyordu. Göğüslerimden uzaklaşıp ağzını karnıma kaydırduğında meme uçlarım uyuşmaya başladı. Ardından nihayet külotumun danteli arasına uzanıp buzu ve dilini oraya yöneltti.

PAISLEY HOPE

İradem, sıcaklığımın üzerindeki buzdan daha hızlı eridi. Nash ince dantelin üzerinden klitorisimi emmeye devam ediyordu. Yine de bu beni doruğa ulaştırmaya yetmiyor, sadece çileden çıkmama neden oluyordu. Gerçekten umursasaydım çıkardığım seslerin, utanç verici olduğunu düşünürdüm. Nash, son buz parçası erirken dişlerinin arasından nefes aldı ve ayağa kalkıp bacaklarımın arasına dokundu. Onun dondurucu saldırısından külotum sıırılsıklam olmuştu.

“Hissediyor musun? Şu anda beni ne kadar çok istediğini hissedebiliyor musun?” diye fısıldadı kulağıma doğru.

“Evet,” diye soludum.

“Bana ne kadar *ihtiyacın* olduğunu da hissediyor musun?”

“Evet, Tanrım, evet.”

Boğazıma doğru, “Dün gece seni bin kat daha fazla istedim,” diye fısıldadı. İnledim.

Tüm duyularım aşırı uyarılmış ve kontrolümden çıkmış durumdaydı, eline sürtünmeye başladım. Bana sunacağı her türlü dokunuşu istiyordum. Tam tekrar yalvarmaya başlamak üzereyken meme ucumu sıcak ağzına aldı ve sadece bu hissin etkisiyle boşalmaya hazır hale geldim.

“Nash,” diye yalvardım. “Lütfen.”

“Ne *lütfe*n, CeCe?” Diğer meme ucumu da ağzına aldı ve sıcak dili soğukluğu yatıştırırken tüm o yakıcı his yeniden başladı. “Boşalmana izin mi vereyim? Hayır. Biraz daha bekleyebilirsin. Ama benim için o sıkı, küçük amma bir parmağını sokabilirsin.”

Emrini yerine getirip ortaparmağımı içime soktum.

“Yalnızken kendini nasıl becerdiğini göster bana, CeCe. Yaptığını biliyorum.” Bunun ardından aletin üzerindeki hareketlerini daha da hızlandırdı.

DIZGİNLERİ YAKALA

Kafasını bir kez sallayıp, “Şimdi bir tane daha,” diye emretti ve ben de dediğini yaptım. İki parmağımı ıslaklığıma soktum ve başım geriye düşerken inledim.

“Kendini tatmin ederken beni düşünüyor musun?”

“Evet, her zaman,” diye titrek bir sesle cevap verdim.

Hırlayarak, “Siktir, tabii ki düşünüyorsun,” dedi.

Bu çok fazlaydı. Görüntüsü, bulunduğumuz yer, sözleri, hepsi... Kaldırabileceğimden çok fazlaydı. Patlayacaktım. Nash elimi kadınlığımdan uzaklaştırıp parmaklarımı emerek ıslaklığımla temizledi, dilini parmaklarımın üzerinde yavaşça gezdirdi. Tek bir damla bile kaçırmak istemiyordu. “Sikeyim, tadın çok tatlı.”

Kendini daha hızlı sıvazlamaya başladığında inledim.

“Şimdi dizlerinin üzerine çök, bebeğim. O mükemmel memelerini birbirine yaklaştır ve dilini benim için dışarı çıkar. Menimi nerede istediğini göster.”

Barın kenarından kayarak önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Bu açıdan bakınca her yönüyle o kadar büyük görünüyordu ki onun yanında kendimi çok küçük hissediyordum. Onu hiç bu kadar istememiştim. Başparmağını altdudağımın üzerinde gezdirirken bana muhteşem bir şekilde sırtıttı.

“Aferin kızıma. Ne kadar da iyi bir sürtüksün, menilerimi üzerinde hissetmek için yalvarıyorsun. Buna çok ihtiyacın var, değil mi?”

“Evet,” diye soludum. Gerçekten vardı.

“Bu mükemmel amcık ne zaman istersem benim. Değil mi, CeCe?”

“Evet. Senin,” diye inlerken sesim fazla yüksek çıktı.

“Siktir, tabii ki benim,” diye hırladı.

PAISLEY HOPE

Sürtünme ihtiyacıyla kalçamı topuğuma bastırmak üzereyken Nash'in bacakları kaskatı kesildi ve sıcak menilerini göğüslerimin üzerine, dilime, boynuma ve çeneme şiddetli bir şekilde fışkırtarak boşalmaya başladı. "Cecilia," diye adımın her hecesini uzatarak inlerken son damlasını akıtana kadar durmadı.

Nefesi yavaşlarken başparmağıyla çenemdeki menilerini silip ağzıma soktu. Ben görevimi yerine getirip onu emerken Nash tekrar inledi.

"İşte benim kızım." Dudaklarımı nazikçe öptü. "Artık ödeştik. Sıra sana geçmeden biraz daha sabretmen gerekecek."

BÖLÜM KIRK İKİ

CeCe

Nash, kot pantolonunu tekrar giyip beni ılık bir havluyla temizledikten sonra bar tezgâhını temizlemeye koyuldu.

Temizlik yaparken derisinin altındaki her kasın kasılışını izlemek, giyinirken bacaklarımı istemsizce sıkmama neden oldu. Hâlâ çok hassas ve dokunuşuna fena halde muhtaçtım.

Nash ise hiç acelesi yokmuş gibi rahat davranıyordu.

Tezgâh ve zeminden memnun kalınca tişörtünü kafasından geçirip giydi. Yanağıma bir öpücük kondurarak, “Hadi artık gidelim,” dedi. Suratımı belirgin bir şekilde astım. Sırıttı ve çenemi eliyle kaldırarak gözlerimizi birleştirdi.

“Endişelenme Rae, yakında boşalmana izin vereceğim.” Ben hâlâ surat asarken kocaman gülümsedi ve beni dışarıya, barın ön kapısına doğru yönlendirdi.

Nash kapının kilidini açtığı sırada Asher kaldırımından bize doğru yürüyerek geldi.

“Patron,” dedi kalın sesiyle, sonra da bana dönüp hafifçe sıırıttı. “CeCe.”

Onu ilk kez gülümserken görüyordum. Yüzünde beliren gamzeler, dövmelele kaplı ve neredeyse ürkütücü görünen o vahşi görüntüsüne hiç uymuyor gibiydi.

PAISLEY HOPE

“Uzun bir süre seninle hiçbir içki oyununa girmemem gerektiğini bana hatırlat,” dedi.

“Ha-ha,” dedim. “Zaten uzun süre böyle içmeye niyetim yok.”

“CeCe’yi eve bırakacağım. Açık konuşmam gerekirse, bitmiş durumdaydım. Bu gece izin alıyorum,” dedi Nash. Asher, bu sözleri ondan ilk kez duymuş gibi bir bakış attı.

“İzin mi? Ah... tamam, kulağa iyi geliyor.”

“Bu gece içeride yeterince garson var mı?”

“Evet, sekiz kişi. Sandy Elliot’ın elli sekizinci doğum günü.”

Nash başını salladığında annemin bu gece burada, lise arkadaşları Sandy ve arkadaş grubuyla birlikte olacağını hatırladım.

“Bir şeye ihtiyacın olursa arayabilirsin. Bar tamamen hazır,” dedi Nash, ardından beni eliyle yönlendirerek önünden gitmemi sağladı.

Yol boyunca sessiz kaldık. Nash, çiftliğe giden yola saptığında beni gerçekten eve getirdiğini fark ettim. İçimde bir öfke yükseldi, kendi zirveye ulaştıktan sonra beni herhangi bir kadınmışım gibi sadece kapıma bırakacak olması fikri canımı sıkıyordu.

Stardust’ın önüne geldiğimizde alaycı bir tavırla konuşmaya başladım. Gerildiğimde genelde böyle yapardım. “Bugün için teşekkür ederim. Üzerime boşaldıktan sonra beni öylece bırakman oldukça eğlenceliydi. Her neyse... görüşürüz. Sanırım?” Sırıtarak kapı koluna uzandım.

Nash, iç çekip arabayı park etti ve kapıyı açmamı engellemek için kolumdan tuttu.

“Tanrım, Rae. Seni eve bırakmıyorum. Seni sadece boşaltmak için kullanıp sonra da kapının önüne bırakacağımı mı düşünüyorsun?” Yüzünde eğlenmiş bir ifade vardı. Omuz silktim.

DIZGİNLERİ YAKALA

“Ne düşüneceğimi bilmiyorum, Nash. Bu şeyin...” Aramızdaki boşluğu işaret ettim. “Ne olduğunu ben de bilmiyorum.” Fazla tepki verdiğimi fark etmiş, aptal gibi hissetmeye başlamıştım.

Gözleri yumuşarken yüzümü avuçlarının arasına aldı. Yanağımı avucuna yasladım. O sıcaklık ve güven duygusunu çok seviyordum.

“Seninle henüz işim bitmedi. Beni yanlış anladın. Seni buraya, hafta sonunu geçirebilmen için ihtiyacın olan eşyaları almaya getirdim. Benimle kalmanı istiyorum.”

Nash eğilip dudaklarımı öptü. Hareketleri yavaş ama ustacaydı. Sonra altdudağımı diliyle izleyerek bacaklarımın arasındaki o hiç sönmeyen ateşi yeniden alevlendirdi.

Dudaklarını çekip uzaklaştığında sesi kalın ve sakindi. “Hadi, gidip eşyalarını alalım. Sana akşam yemeği yapacağım.”

O an gerçekten burada ne yaptığımızı, ne demek istediğini kavradım. Bu her neyse, onun da en az benim kadar mücadele ettiğini anladım. Çünkü bu *bizdik*. Ve bu noktada çizgiyi aştığımız kesindi. Geri dönüşü olur muydu, bilmiyordum.

Sadece başımı salladım ve o ne dediyse yaptım.

Uslu bir kız gibi kamyonetten indim.

BÖLÜM KIRK ÜÇ

Nash

Tabağı CeCe'nin önüne koyduğumda başını kaldırıp bana baktı.

“Yemek için fazla güzel görünüyor.”

“Senin için de aynısını söyleyebilirim,” diye karşılık verdim. Utangaç bir gülümsemeyle bana baktı. O gülümseme doğrudan aletime akın eden bir elektrik akımı gibiydi.

Kıkırdayarak, “Bir sayı kazandın,” dedi ve yaptığı *Marsala* soslu tavuktan bir lokma alıp inledi. “Aman Tanrım.”

Evet, gerçekten de lanet olası derecede lezzetliydi.

Ağzı doluyken, “Gerçekten yemek yapabiliyormuşsun,” dedi.

Omuz silkip ona baktım ve gülümseyerek bir parça alıp çiğnedim.

Yemek masamda oturuyorduk. Güneş, dere kenarındaki ağaçların arkasında batmak üzereydi.

“Eh, evim yirmi dört saatliğine sana ait. Sence kız çeten ve ailenin, seni bulmak için Cole’u aramasını engelleyebilir miyiz?”

“Kız çetem burada olduğumu biliyor.” Sırıttı. “Ginger sende gizli gizli hoşlanıyor.”

DİZGİNLERİ YAKALA

“Ne şanslıyım,” dedim alaycı bir sesle.

“Jo anne, Sandra’nın partisinde olacak. Wade de dışarıda olmama pek takılmaz.” Yanındaki manzaraya bakıp iç çekti. “Burası çok güzel. Çok da تنها. Burayı bu yüzden mi seviyorsun?” Ekmeğini *Marsala* sosuna bandırıp küçük bir ısırık aldı.

Biraz gergin görünüyordu ve bu hali, içine gömülme isteğimi daha da arttırıyordu. O tatlı maskesinin altındaki vahşi tarafı ortaya çıkarmaya bayılıyordum. Kahrolası derecede sevimliydi. Onu buraya getirmek verdiğim en iyi karardı.

Başımı salladım. “Bu yerin huzuruna ihtiyacım vardı. Gördüğüm anda bunu anladım. Onlar... öldükten sonra hiçbir yerde huzur bulamadım. Beni biraz olsun sakinleştiren tek şey hokeydi. Sanki onların boş yere ölmediğini kanıtlamam gerekiyordu. Eğer bir şekilde başarılı olursam, bunu bilirlerdi. Kulağa saçma geliyor, biliyorum.”

CeCe gülümsedi ama bir şey söylemedi.

“Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim,” diye ekledim.

“Bence biliyorlardır,” diye fısıldadı ve masanın üzerinden elimi tutmak için uzandı. “Ve bence seninle gurur duyuyorlardır.”

Boğazımı temizleyip elimi geri çektim. Bu tür duygular benim için her zaman uzak durulması gereken şeyler olmuştu. CeCe’nin bu kadar çok umursadığını görmek, bunu gözlerinde hissetmek, onu buraya davet ederek kalbimden içeri aldığımı hatırlattı. O an, kısa süreliğine paniklediğim bir andı.

– Elim çekince CeCe’nin yüzünde beliren o hayal kırıklığıyla dolu ifadeyi gördüm.

“Benimle konuşabileceğini biliyorsun. Sadece hissettiklerini söylemenin iyi olduğunu düşünüyorum,” dedi.

Ayağa kalkıp tabakları lavaboya götürdüm.

PAISLEY HOPE

“Evet, konuşabiliriz. Sadece duygularla aram pek iyi değil.” Bunu söylediğim sırada ona arkam dönüktü. İçimden onu uzaklaştırdığım için kendime sövüyordum.

Neden normal bir insan gibi davranamıyordum ki? Bu kadını öyle lanet olası derecede çok istiyordum ki... Ama iş ona ve gerçek bir şeye geldiğinde, zihnim hemen o arabaya dönüyordu. *Her şeyimi kaybettiğim ana.*

Düşüncelerime gömülmüş bir halde bulaşıkları kurulamaya devam ederken CeCe’nin ellerini üzerimde hissettim. Ellerini yanlarımdan aşağı kaydırıp kollarıyla belimi sardı, başını sırtıma yasladı.

“Yaşanan şey korkunçtu. Düşünmesi bile ürkütücü. Ama unutma, sırf yaşanması yeniden olacağı anlamına gelmez,” diye fısıldadı. Göğsüm sıkıştı.

Arkama dönüp yüzüne baktım, o mükemmel ifadesini içime çektim. Zorlanıyordum. Bir şeyler söylemeye çabalıyordum. Bir şey *söylemeliydim*.

Ama söyleyemeden önce, CeCe gülümsedi ve bana inanılmaz bir hediye verdi. Beni konuşturmaya *çalışmadı*. Sadece anın akıp gitmesine izin verdi.

“Bana bir orgazm borçlusunuz, Bay Carter ve açıkçası daha fazla beklemek istemiyorum,” dedi o seksi sesiyle. Hafifçe tek kaşını kaldırdı ve parmak uçlarında yükselerek bana yaklaştı. Eğilerek dudaklarını öptüm.

Hiç uğraşmadan CeCe bana tam da ihtiyacım olanı verdi. Bu, tıpkı dün gece beni yatağa çağırıp hiçbir şey demeden sarılması gibi hissettirmişti. Sadece orada oluşu bile yetmişti. Usulca mırıldanmış, saatin kaç olduğunun bir önemi kalmamıştı. Kendime ne söylersem söyleyeyim, ne kadar uzak durmaya

DIZGİNLERİ YAKALA

çalışırsam çalışayım olan biten her şey onu vazgeçemeyeceğim biri haline getiriyordu.

Bulaşıklar çoktan unutulmuştu. Ellerimi yüzüne götürüp onu öptüm. Ellerim vücudunu keşfe çıkarken her kıvrımı, her çizgiyi ezberledim. Saçlarının kalın buklelerini kavradım, dudaklarını ağızla öptüm. Onu sahiplenmek, ona ait olmak, onun her şeyi olmak istiyordum. Geleceğin ne getireceğini hiç bilmemek ama yine de bununla barışık olmak istiyordum. İçimde bir dalga gibi yükselen duygularla onu, şimdiye kadar bir kadını hiç öpmediğim şekilde öptüm. Hislerim *sadece seksin* çok ötesindeydi.

CeCe'nin elleri belime, gömleğimin altına uzandı ve çaresizce yumrukları arasına çekmeye başladı. Bir elimle gömleğimi çıkarıp yere attım, sonra onu kaldırdım ve ellerimi mükemmel dolgun kalçalarına kaydırarak uyluklarını kavradım.

Sanki oraya aitmiş gibi bana sarıldı. Bacaklarını belime doladı ve ben ikimizi yatak odama doğru götürürken parmaklarını saçlarıma geçirdi. Onu yatağımın ortasına, üstüme doğru çektim. Ellerim vücudunun her bir kıvrımında dolaştı. Ona doyamıyordum. CeCe'yi ikinci bir deri gibi üzerime giysem bile ona yeterince yakın hissedemezdim. Tenine dokunmak için çaresizce bir tutkuyla tişörtünü başından çekip çıkardım. Ağzım sutyeninin danteli arasından meme uçlarını bulduğunda inledi; sırf bunu yapabildiğim için emmeye devam edip ona işkence ettim. O inleyip sızlanırken dilim onun küçük tomurcuklarını yalayıp yokluyordu.

"Ateş... Ateş içindeyim," diye soluduğunda başımı kaldırıp dudaklarına karşı gülümsedim.

"Ne istiyorsun, Küçük Ateşböceği?" diye sordum.

"Bana dokun... her yerime," diye yalvardı.

PAISLEY HOPE

Onu üstümden kaldırıp sırtüstü yatırdım. Benim için kıvranıp inlerken şortunu çıkardım, siyah dantelli külotunu çıkar-mama fırsat vermeden parmaklarını klitorisine sürüp okşadı.

“Kendine dokunmak mı istiyorsun, bebeğim? Dokunabilir-sin.”

İnleyip, “İhtiyacım var,” gibi bir şey fısıldadı.

Yanına uzanıp önümdeki manzarayı izlemeye başladım. Saç-ları etrafına yayılmıştı, parmakları külotunun içine kayarken inliyordu. Elini yukarı çektiğimde parmaklarının zevkinin ka-nıtlarıyla parladığını gördüm. O tatlı sıvıyı ağzıma alıp emerken aletim zonkladı. Serbest kalmak için yalvarıyordu. Külotunu çı-kardım ve o adımı inlerken zaten ıslak olan kadınlığının hemen üzerine tükürdüm. Parmağını tekrar aşağı kaydırdım ve onu daha da çıldırtmak için kendi parmağımla baskı uyguladım.

“İyice ovala ve o tatlı parmaklarınla kendini becer. Kendini sikim için hazırla. Seni boşaltırken adımı haykırdığını duymak istiyorum.”

“Nash...” CeCe sızlandı. “Buna ihtiyacım... lütfen.”

Çenesini kaldırıp bakışlarını yüzüme sabitledim. “Biliyo-rum, ufaklık.”

Başını salladı, sonra inleyerek kendini becermeye devam etti. *Önce bir parmak, sonra iki parmak.* Utanmazca vahşi, do-ğal ve kahrolası şekilde inanılmazdı.

Parmaklarının çıkardığı ıslak sesleri duyarken, “Çok iyi gi-diyorsun,” dedim. Birkaç saniye sonra bu kadarının yeterli ol-duğunu anladım. Onu tatmam lazımdı. “Şimdi boşalmana izin vereceğim. İstedğin bu mu?”

“Siktir, evet... lütfen,” diye yalvardı.

Elini yana çektim ve minik parmaklarının yerine kendi par-maklarımı yerleştirdim. Ona nazik davranmayı aklımdan bile

DIZGİNLERİ YAKALA

geçirmedi. İlk iki parmağımı onun sıkı, ıslak sıcaklığına sokup klitorisini ağızıma aldım. İnledim, o şimdiye kadar tattığım en lezzetli şeydi. Elimi olabildiğince derine soktuktan sonra en sevdiği noktayı okşamak için parmaklarımı kıvırdım ve o benim altımda çılgınca hareket ederken dilimi ve dudaklarımı klitorisinde tuttum. Tamamen kontrolünü kaybetmiş bir şekilde üstümde kıvranmaya başladığında aradan bir dakika bile geçmemişti.

“Nash, aman Tanrım...” CeCe çığlık atarak boşalırken ya-
tağı ve beni ıslattı.

“İşte böyle, benim yaramaz kızım.” Vücudu etrafımda kasıl-
sa da durmadım. O benim için sıırıslıklam bir halde inleyerek
bitkin düşene kadar onu emmeye, yalamaya ve parmaklarım-
la becermeye devam ettim. Birkaç saniye sonra ayağa kalktım,
kalan kıyafetlerimi çıkardım ve sıkı sıcaklığını aletimin başıyla
onurlandırdım.

Üzerine çıkarak bana çaresizce ihtiyaç duyan görüntüsünü
içime çektim. O an prezervatifi bile düşünmedim, onunla bir
daha asla prezervatif kullanmayacaktım. Onu hissettikten son-
ra olmazdı.

“Yalvarmaktan çekinmem,” diye soludu.

“Yalvar o zaman,” diyerek aletimin bir kısmını içine ittim.
Lanet olsun, bu bile beni mahvetmeye yetiyordu.

İnleyip sızlandı. “Siktir, Nash. Beni becermen için yalvarı-
yorum.”

“Kibarca iste, Cecilia. Lütfen de.” Alaycı bir şekilde sırıttım.

Gözlerine ateş geri döndü, bunu artık fark ediyordum ve bu
çok hoşuma gidiyordu.

“Lütfen. Lütfen beni becer, Bay Carter, *efendim*.” Güneyli
bir güzel gibi bana kirpiklerini kırıştırdı ve anında pes ettim.

PAISLEY HOPE

Hiç şansım yoktu. O kazanmıştı.

Benim olan o güzel sıcaklığa dalarken CeCe, tam istediğim gibi benim olmaya başladığında adımı haykırdı.

“Çok dolu... fazla dolu,” dedi nefes nefese.

Vücudu beni içine çekerken aynı zamanda dışarıdan da sıkıştırıyordu ve bu mucizevi bir şeydi.

“Hayır, bebeğim...” diye homurdandım. “*Olması gerektiği kadar* dolusun. Vücudun benim için yaratılmış. Aletimi çok iyi alıyorsun.”

Onu tekrar tekrar becerirken dudaklarını öptüm, hızımı yavaşlattım ve tadını çıkardım. Ona taptım, onu becerirken kullandığım sert gücü dengelemek için ellerimle ve dudaklarımla onu nazikçe okşadım.

Bacaklarının arasına yerleşip ona baktığımda gözleri kapalıydı. İnledi ve ikinci kez boşalmak için hazırlandı. *Benim açgözlü kızım*. CeCe’nin elleri saçlarımı okşadı ve beni ilkel bir hale getirecek kadar saçlarımı çekti. Hem sıcaklık hem de baskı kalçalarımı ve sırtımı tırmalarken ağzımı onun ağzıyla buluşturdum.

Ritmi benimkine zahmetsizce uyum sağladı ve bu lanet olası bir sihirdi. Havai fişekler ve kemanlar gibiydi. Lanet olası bir başka dünyaydı. Gözleri benimkilerle buluştu, zaman durdu ve bana gülümseyerek beni parçaladı. Beni sadece ona ait bir şey haline getirdi.

“Gel benimle, bebeğim,” diye fısıldadığı anda serbest düşüşe geçtim.

Kadınlığı beni sıkıca kavramış, zevkimi benden çekip almak için adeta yalvarıyordu. Gözleri tekrar kapandığında daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım.

Ben de gözlerimi kapattım.

DIZGİNLERİ YAKALA

Hayatımda ilk kez, kendimi bırakıp olanlara izin verdim. Onun dışında hiçbir şey yoktu, ben onun içine boşalırken dudaklarımda sadece adı vardı. Ben kendimi onun üzerinde sabit tutmaya ve onu öpmeye çalışırken o benden son damlasına kadar her şeyi aldı. CeCe'yi tıpkı göğsüme kazınan çapa dövmesi gibi, sanki hayattaki tek dayanağım oymuş gibi kavradım.

Bu düzüşmenin çok ötesinde bir şeydi.

Cecilia Ashby ile *seviştiğim* gerçeğini kabullendim ve şu ana kadar hiç bu kadar bütün hissetmemiştim.

BÖLÜM KIRK DÖRT

CeCe

“**E**linizde iki kişi daha varsa gerçekten bir maç yapabiliriz. Sizinle oynamak isteyen o kadar çok gönüllü var ki. Onlara biraz yumuşak davranın, bırakın birkaç gol atsınlar. Belki Kasabalılar için kaleye Chicago Blackhawks’ın emekli kalecisi Damien Smith’i koyarız; size biraz daha meydan okuyabilir,” dedim festival maçımızda gönüllü oynamayı teklif eden kaleciden bahsederken. “Ve Profesyoneller için de hırdavatçı Dan McKully’yi kaleye koyarız.”

Nash arkamdan kulağıma doğru eğilip, “Harika olur,” dedi ve kulakmememi ağzına alıp emdi.

Başım göğsüne yaslanmıştı. Güçlü, iri kolları köpüklü suyun içinde beni sarmıştı. Dudakları tenime değer değmez göğüs uçlarım dikleşti. Bunu fark ettiğinde birini sıktı ve çığlık atmama sebep oldu. Günbatımı Festivali hızla yaklaşırken biz Nash’in devasa küvetinde oturmuş, strateji hakkında konuşuyorduk. Nash, bir başka eski takım arkadaşından festivale gelebileceğine dair bir e-posta daha almıştı, bu da neredeyse yeterli sayıya ulaştığımız anlamına geliyordu.

“Akşam yapabiliriz. Mesela gün bitince, saat yedi gibi. Hâlâ bolca vaktimiz var. Sosyal medyada duyurursak ve yerel radyo

DİZGİNLERİ YAKALA

istasyonlarına bildirirsek hepsini satabiliriz. Bir de tüm çocuklara kendi hesaplarından paylaşımlarını söyle,” dedim.

Arkamdan kollarını tekrar sarıp yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Bu iş için kazançlı bir pazarlama stratejisi yaratacak biri varsa, o da sensin. Hiç şüphem yok. Neye ihtiyacın varsa yaparım,” dedi ve parmaklarıyla tenimin üzerindeki köpüklere kalpler çizmeye başladı.

Omuzlarıma öpücükler kondurduğu sırada, “Sırf vücudumu kendi keyfin için kullanmak adına beni pohpohlama artık,” diye kıkırdadım.

“Maçımı izlemeye gelecek misin?” diye sordu. “Eski günlerdeki gibi?”

“Elbette. Resmi bir Nash Carter forması mı alsam acaba?”

Kulağıma doğru inleyerek, “Siktir, evet,” dedi.

Sertleşen aletin bedenime değdiğini hissettiğimde, “Daha yeni beni temizledin,” dedim.

“Evet ama sonra benim numaramı üstünde taşıyacağını söyledin ve şu an o düşünceden daha seksi hiçbir şey yok.”

Kendimi ondan uzaklaştırdım ve küvetin öbür tarafına doğru kaydım. Gerçekten iki kişi için yapılmış bir küvetti.

“Sadece bu mu yani? Sırtımda on numara yazması senin için yeterli mi?”

Avını yakalayacak bir yırtıcı gibi bana doğru geldi ve üzerime kapandı. Su etrafımızda küçük küçük dalgalar halinde çırpındı.

“Hayır, Rae. Senin sadece var olman ve benim yalnızca bilinçli olmam yetiyor. Bu böyle ve ben de durumu kabullendim.”

Yeniden kıkırdadığımda dudaklarıma yavaş, derin bir öpücük kondurdu. Böylece haz döngümüz yeniden başlamış oldu.

PAISLEY HOPE

Annem: Cuma gününden beri arabanın Stardust'ın yanında park halinde durduğu gözümünden kaçmadı ama seni hiç görmedim. Umarım bu, Ginger ile takılıyorum bahanenin berbat bir yalan olduğu ve aslında hoş bir adamla birlikte olduğun anlamına gelir. Ayrıca bu akşam sizin kızlarla birlikte Pazar Sangriasına geliyorum. Masanızda bana ve Sandy'ye yer ayırın.

CeCe: Anne, cuma günü Ginger'laydım. Şu anda Nash ile birlikte festival için çalışıyoruz. Yakında görüşürüz.

Annem: Pazar günü çalışmak gayet normal görünüyor. Yakında görüşürüz.

Nash'in yatağında döndüm ve ona uzandım. Öğlen olmasına rağmen hâlâ kalkmamıştık. Sadece krep ve kahve yapmak için yataktan çıkmıştık. Seks ve yemek arasında gidip gelmenin neredeyse mükemmel bir yaşam biçimi olduğuna karar vermiştim. Dünden beri ikimiz de çıplaktık. Netflix'te bir başka romantik komedi bulmak için gezinirken onu bu filmlerle biraz daha işkenceye uğratmaya hazırlanıyordum ki telefonum tekrar titredi.

Nash sıırıttı. "Sana inanmamış."

"Yalan değil ki, gerçekten çalıştık," dedim.

Burnunu omzuma sürterek, "Sanırım... diğer şeylerin yanında," dedi. Bedenimi ürperten dokunuşunun ardından ikimizin telefonları aynı anda titredi. Nash homurdandı ve benimle birlikte yuvarlanarak döndü.

Wade: Herkes bir saat içinde büyük eve gelsin. Bir duyurum var. Uzun sürmeyecek.

DIZGİNLERİ YAKALA

CeCe: Davet için teşekkürler, Çavuş.

Annem: CeCe ve Nash çalışıyor.

Cole: Pazar günü?

Bay Carter: Bu festivaller kendiliğinden planlanmıyor. Yapacak tonla boktan işimiz var. Siz çocuklar antrenman yapıyor olmalısınız... Maç yapacak kadar yeterli sayıdayız. Kışınızı tekmelememe sadece üç hafta kaldı. Eski günlerdeki gibi.

Cole: A: Sana bildiğin her şeyi ben öğrettim.
Ve B: Mabel yanımda. Ona iki dolar borçlu olduğunu söylüyor.

Wade: Bu adam etrafında tur atarak onu perişan ettiğimizde ne yapacak? Rezalet.

Wade'in, onu ezip geçeceğine dair kullandığı klişe lafa güldüm.

Bay Carter: Wade, elinden geleni ardına koyma! Ve Mabel, sen bir oyunbozansın.

Wade: Bir saate burada olun.

CeCe: Orada olacağız.

Annem: Ben yemeği hazırlarım, ikinizin işi bir saatliğine bırakabilmiş olmasına sevindim.

Yan dönüp yanımdaki enfes adama baktım. "Sanırım hafta sonumuz bitti."

Nash bileklerimden tutarak beni kendine çekerken, "Ciddi moda girme zamanı, güzelim," dedi. İnledim.

BÖLÜM KIRK BEŞ

Nash

E vden çiftliğe giden yol kısıydı ama yine de bu, kamyonumu kenara çekip CeCe'yi arka koltukta en az beş kez becermek istememe engel değildi. Sadece üç saat önce onun içinde olmama rağmen tekrardan onu delicesine arzulamaya başlamıştım. Her seferinde kendime bu son olacak diyordum ama işimiz bittiğinde, kendime yalan söylediğimi biliyordum. Ne durabiliyor ne de bu işin kontrolden çıktığını kendime itiraf edebiliyordum.

“Beni Stardust’a bırak, sen de büyük eve git. Duş alıp üzerimi değiştireceğim, sonra gelirim,” dedi CeCe. Bana bakmadı; gözlerini dışarıya, boşluğa çevirmişti. Arka koltukta duran çantasını görmek içimi burkuyordu.

Stardust’a vardığımda, söylemek istediğim her şey boğazımda düğümlendi.

CeCe bana döndü. “Orada görüşürüz.” Sarsıcı bir şekilde gülmüsed ve ben daha tek kelime edemedim kamyonumdan indi.

Başımı direksiyona yaslayarak, “Siktir,” dedim. En başından beri bunun ne olduğunu biliyordum ama şimdi, her nasılsa kuralları bozan ben olmuşum.

Sadece CeCe'nin *duygu yok* kuralını değil, kendime koyduğum bütün kuralları çiğniyordum. CeCe, yıllarca ördüğüm

duvarları bir bir yıkıyordu. Onunla birlikteyken tam gaz giden bir yük trenindeydim ve CeCe sayesinde hayatıma koyduğum her lanet kuralı çiğnemeye hazırdım. Tanrım, bunu durdurmak için elimden gelen hiçbir şey yoktu. Derin bir nefes verdim, kendime geldim ve Wade'in yapacağı duyuru için aileyle yüzleşmeye hazırlandım.

"Nash?" Cole, ben tam CeCe'nin masanın öteki ucunda giydiği siyah askısız elbiseyle üstümde zıpladığını hayal ederken beni gerçek dünyaya çekti.

Dalgın bir sesle, "Efendim, ne?" dedim.

"Ivy'yi ilk gördüğünde sevmiş miydin?"

"Evet, iyi birine benziyordu," dedim Ivy Spencer'ın kadroya alınmasıyla ilgili aile tartışmasına odaklanmaya çalışarak.

"Oldukça güzel biri," diye ekledi CeCe.

"İşte beni endişelendiren de bu," dedi Wade. "Onu etrafında gezdirirken ahırda Haden, Brent ve Dusty vardı. Hepsi de onun yanında tam bir centilmen gibi davrandı." Bakıcı kovboylardan bazılarını kastediyordu.

CeCe ne demek istediğini anlamayarak, "Yani?" dedi.

"Yani... onların hiçbirisi centilmen değil," dedi Wade ifadesiz tonda. "Yeni ve güzel bir yüz burası için dikkat dağıtıcı olacaktır. Bu da en son ihtiyacımız olan şey."

CeCe kıkırdadı.

"Bu bir tek deneme süresiyle olur," diye devam etti Wade. "Özgeçmişisi gayet iyi ama burada gerekenlere sahip olduğuna henüz tam olarak ikna olmuş değilim. Burada bir şeyleri değiştirme konusunda bir dolu fikri var ama ona net bir şekilde söyledim. Biz burada işleri belli bir şekilde yaparız ve bu yöntem değişmez."

Jo masaya yeni sandviçler koyarken, "Ah, hadi ama bebeğim, biraz güven," dedi. "Şahsen ben onu sevdim."

PAISLEY HOPE

“Sen zaten herkesi seversin,” diye çıkıştı Wade.

Cole güldü. “Bu doğru değil. Bazı günler seni bile sevmiyor.”

“Hımm,” diye homurdandı Wade.

“Onu asık suratla karşılamana rağmen mülakata devam ettiğine göre bence bu bir başarı,” dedi CeCe gülümseyerek ve ben de dayanamayıp ona gülümsedim. Çünkü kahrolası şekilde çok tatlıydı. *Nasıl kimse onun ne kadar tatlı olduğunu fark etmiyordu, aklım almıyordu.*

“Tamam, o halde karar verildi. Eylül sonuna doğru başlayacak ve ilk otuz günü deneme süresi olmak üzere mart ayına kadar kalacak,” dedi Wade elindeki kahveden büyük bir yudum alarak. “Anne, sözleşmeyi ayarlayıp imzaya hazır hale getirebilirsin.”

“İşte tanıdığımız ve sevdiğimiz Çavuş geri döndü,” dedi CeCe kıkırdayarak.

“O sadece değişimi sevmiyor,” diye araya girdi Jo. “Ama belki de burada tam olarak ihtiyacımız olan şey biraz değişikliktir. Otuz günlük denemeye gerek yok, gayet iyi iş çıkaracak ve sözleşme bir yıllık olacak.”

Wade bile Jo’ya karşı çıkmadı, çenesini sıkıp başını sallamakla yetindi.

Cole kahve kupasını kaldırarak, “Yeni işe alınan kıza ve umarım bir sonraki zafere,” dedi. Biz de aynı şekilde kupalarımızı kaldırdık.

“Bu gece kutlayalım. Kız hâlâ şehirde mi? Motorside’da mı kalıyor?” diye sordu Jo.

Wade şapkasını çıkarıp alnını ovuşturdu. “Tanrım anne, bir kerecik de profesyonel kalamaz mıyız?”

Jo göz kırparak, “Ah, hadi ama Wade,” dedi. “Kızcağıza Ashby usulü güzel bir hoş geldin partisi düzenleyelim. Hem eğlenmek hepimize iyi gelir.”

CeCe’ye doğru gülümsedim.

Bu gece kesinlikle ilginç geçecekti.

BÖLÜM KIRK ALTI

Nash

Bütün gece fırsatımı beklemiş ama hâlâ doğru zamanı bulamamıştım. Asher barda kadınlar gecesi için hazırlık yaparken erken gelmiştim. CeCe'yi görmeyeli daha dört saat bile olmamışken onu ne kadar özlediğimi içten içe hissederek beklemiştim. Saat yedi buçukta *Asi Melekler*, tayfasıyla -Jo Anne, Sandra ve yeni işe alınan Ivy Spencer- bara girdiğinde içimdeki özlem iyice alevlendi.

Bir saat boyunca içki içip sohbet ve dans ettiler. Sonraysa imkânsız olan gerçekleşti. Lanet olası Cole ve Wade bara girdi. Eğer yarın sabah kendimi Sugarland Dağı'nın tepesinde çıplak uyanmış bulsaydım bile bu kadar şaşırmazdım. Bu herifler *asla* bara gelmezlerdi. Üstlerinde gündelik kıyafetler, kafalarında kovboy şapkaları ve sanki vahşi batıya aitlermiş gibi suratlarında donuk bir ifade vardı. Kadınların köşedeki dev masasına katıldılar. Asher'in omzuna dokunup birkaç dakikalığına uzaklaşacağımı söyledim ve ailemin yanına geçtim.

"Vay canına. Cehennem buz mu tuttu? Ashby kardeşler dışarı mı çıkmış? Hem de bir *bara* mı gelmişler?" Ginger'ın sesini duyabiliyordum.

PAISLEY HOPE

Cole anında atladi. “Bazılarımız liseyi on üç yıl önce bıraktı, bazılarımız hâlâ orada yaşıyor,” diye cevap verdi. Alçak sesle güldüm.

Masanın karşısındaki CeCe’ye baktım. Yanakları içtiği *sang-riadan* hafifçe kızarmıştı. Siyah elbisesi, yüksek atkuyruğu, kocaman halka küpeleri ve kiraz kırmızısı dolgun dudaklarıyla nefes kesiciydi.

Ginger Cole’a sırtıp, “Dışarı çıktığımızda seni davet etmediğimiz için kıskanıyorsun sadece,” dedi alaycı bir sesle. Cole ise göz devirdi.

“Peki siz çocuklar buraya neden geldiniz?” diye sordu Olivia.

Wade doğrudan Ivy’ye bakarak, “Yeni çalışanımızı yoldan çıkarmanıza engel olmak için,” diye sertçe cevap verdi. Elbisesi, dalgalı simsiyah saçları ve kırmızı kovboy çizmeleriyle Ivy de kızlara uyum sağlamıştı.

“Peki eski günlerdeki gibi buz hokeyi maçında rakip olmaya hazır mısınız?” diye sordu Olivia.

Ginger, “Tıpkı onuncu sınıftaymışız gibi tüm kızlar toplanıp tribünden sizi izleyeceğiz,” diye ekledi ve güldü.

Cole omzuma vurarak, “Bu yaşlı emekli ve onun emekli tayfasının canına okumaya hazırım,” dedi.

Gözlerimi devirdim.

“Kahretsin. Doğru ya, kasaba tonlarca yakışıklı adamla dolacak. Hokeycilere bayılırım. Kaç yaşlarındalar, Nashby? Benim için fazla mı yaşlılar?” diye sordu Ginger.

“Belki fazla yaşlı değildirler ama aklı başında olan biri senin gibi bir belaya bulaşmaz,” diye atıldı Cole.

Ginger masanın üzerinden uzanıp Cole’un yüzünü iki eliyle kavradı, sağa sola salladı ve güneyli aksanını iyice belirginleştirerek, “Kıskanma tatlım, *anneciğine* bir içki daha getir,” dedi.

DİZGİNLERİ YAKALA

“Tanrım, kadın,” diye karşılık verdi Cole. “Kıskandığım falan yok. Hatta senin gibi bir belayı yola getirecek zavallı, masum ve her şeyden habersiz birinin olması hoşuma gider.” Ayağa kalkarken ekledi. “Ne içiyorsun?”

Az önce gerçekten sinirlenmiş gibi görünse de artık Ginger’den görüldüğü kadar rahatsız olmadığını düşünmeye başlıyordum.

Ginger uzun kirpiklerinin arkasından göz kırptı. “*Sangria*, tabii ki.”

“Herkese mi?” Masadaki diğer kadınlar başlarını salladı ve Cole yeni içkileri almak üzere uzaklaştı.

Ginger’a, “Açıklığa kavuşturayım, hokey oyuncularının otuz ile kırk yaşları arasında emekli olur. Biz yaşlı falan değiliz,” dedim.

“Bildiğim iyi oldu, tavsiye edeceğin birileri var mı?”

“Kesinlikle hayır,” dedim anında.

“Eh, bu tatlı cevabın üstüne...” Ivy, *sangrias*ını tek dikişte bitirirken Wade’in başını iki yana sallayarak ona baktığını fark etti. “Belli ki yeni patronum beni şimdiden onaylamıyor, o zaman bu güzel şarkıda dans etmek işleri daha da kötü yapmaz.” Masadaki diğer kızlara ve Wade’e bakıp sırtıttı. “Hadi kızlar, şu adamlara nasıl dans edilir gösterelim.”

“Kesinlikle, evet!” Ginger kahkaha attı ve Ivy’yi işaret etti. “Ben bu kızı sevdim.”

Bütün kızlar masadan kalkıp *Redneck Woman* şarkısının açılış akorları eşliğinde dans pistine geçerken Wade, “Siktir,” diye homurdandı.

Wade’e dirsek attım. “Biraz gevşe, olur mu?”

“Bu kızın burada çalışmanın bir parti havasında geçtiğini düşünmesi en son isteyeceğimiz şey.” Kızlar müziğe ayak uydurarak hareket ederken Wade başını iki yana salladı ama bakışlarının Ivy üzerinde gereğinden biraz fazla uzun süre kaldığını fark etmeden edemedim.

PAISLEY HOPE

CeCe'nin *Boots, Jeans & Jesus* şarkısıyla mükemmel kalçalarını ritme göre kıvrakça hareket ettirmesi benim için adeta bir işkenceydi. Tam o sırada onu Ginger'ın omzuna hafifçe dokunup dans pistinden bara doğru ilerlerken gördüm. Beş dakika boyunca bir lise öğrencisi gibi gergin bir şekilde bekledim. Çok erken gidersem fazla belli olacak, çok beklersem piste geri dönecekti.

Cole ve Wade, Titans sezonuyla ilgili hararetli bir sohbete dalmışken fırsatı yakaladım.

"İçki alıp geliyorum. Başka isteyen var mı?" dedim boşalmaya yakın bira şişelerini işaret ederek. İkisi de başını salladı.

Kalabalık arasından onu aradım. CeCe'yi mekânın arka tarafında, barda rujunu yeniden sürerken buldum ve onun güzel yüzünü ruja bulamak için dayanılmaz bir istek duydum.

Hızımı kesmeden yanından geçtim.

"Ofisime gel, şimdi," diye emrettim.

Ofise girip bekledim. Otuz saniye geçmeden karşımda belirdi. Nefes alış verişleri şimdiden sıklaşmıştı ve ona henüz dokunmamıştım bile. Elinde hâlâ bardan aldığı bir bardak viski vardı. Onun üzerinde yarattığım etkiyi çok seviyordum. Arkasına geçip kapıyı kilitledim, bu odada pencere olmadığı için minnettardım. CeCe içkisini masama koydu ve bana gülümsedi. Bir elini kalçasına koymuş, "*Lütfen beni becer, Bay Carter,*" diyen o kahrolası seksi gülümsemesiyle bana meydan okuyordu.

Ben dudaklarımızı birleştirmeden önce, "Şanslıysan, onlar beni aramaya gelmeden önce on dakikadan az vaktin var," dedi.

Sanki tüm öğleden sonrayı evimden uzakta geçirmiş ve şimdi evime dönmüş gibi hissediyordum. Temiz, çilek kokusu başımı döndürdü. Kokusu, tatlı şarap kokulu nefesiyle birbirine karışmıştı. Ellerim her yerindeydi, onunkiler de benim üzerimdeydi. Parmakları gömleğimin altında, sırtımda, saçlarımda

DIZGINLERİ YAKALA

geziniyordu. Aletim *Wranglers* pantolonumun içinde acı verecek kadar sertleşmişti.

Ellerim onun mükemmel memelerini avuçlamak için hareket ettiğinde elbisesini aşağı çektim. Ağzım sert meme uçlarını buldu, sonra onu döndürüp son iki saattir yapmak istediğim gibi masamın üzerine eğdim.

CeCe, elbisesini kalçalarının üzerine kaldırdığımda inleyip çığlık attı.

“Külöt giymemişsin.”

Omzunun üzerinden dönüp bana bir öpücük attı.

Küstah tavrına karşılık olarak kıkına sert bir şaplak attığım anda çığlık atarcasına inledi.

“İkimiz de gerçeği biliyoruz, rol yapmayı bırak.” Parmaklarım ile onun zaten ıslanmış olan kıvrımlarının üzerinde gezindim. *“Benim barıma külotsuz geldin. Benim amım bir nedenden dolayı, tek bir nedenden dolayı tamamen ortada.”*

CeCe inledi. “Kendini çok beğenmişsin, değil mi? Belki de sadece külöt sevmiyorumdur.” Sırıttığında kıkına bir şaplak daha attım, çığlık attı.

Lanet olsun, elimin izi kıkına çok yakışmıştı.

“Dalga geçmeyi bırak ve bu küçük cenneti aletimle doldurmamı ne kadar istediğini söyle. Böylece seni masamın üzerinde becerebilirim. Arkadaşların gittiğini fark etmeden önce benim adımı haykırıyor olacaksın.” Islaklığını klitorisine yaydım.

Gözleri kapandı.

Artık o kadar küstah değilsin, değil mi, bebeğim?

“Çok istiyorum,” diye kekeledi. “Kahrolası bütün gün bunu düşündüm. Gerçekten çok sinir bozucu. Başka hiçbir şey düşünemiyorum,” diye itiraf etti. Gülümsedim, ellerimi çıplak beline ve kalçalarına kaydırarak onu sıkıca kavradım.

PAISLEY HOPE

Ona hemen şimdi sahip olmak için duyduğum dürtüyle mücadele ediyordum. Onun da benim kadar çaresiz hissetmesi hoşuma gidiyordu. Dizlerimin üzerine çöküp yüzümü onun tatlı sıcaklığına gömmek için duyduğum arzu tarafından ele geçirildim ama önce biraz viski alıp onu yavaşça kıcının arasına döktüm. Sıçrasa da beni durdurmadı. Viski, sıkı pembe tomurcuğunun üzerindeki çatlaklarından aşağı sızıyor ve o mükemmel, çıplak iki dudağının arasına doğru kayıyordu. Çoktan dizlerimin üzerine çökmüş, viski yere damlamadan sıvıları emmeye başlamıştım. Ağzımı kıvrımlarında dolaştırdım ve nefes alış hızlanırken onun merkezini temiz bir iz bırakarak yaladım.

En iyi viskimizle onun amının karışımı lanet olası bir lezzetti. Kendimi ona kaptırdım, CeCe'nin tatlı sıcaklığını arkadan yaladım. O da beni tamamen içine almak için küçük kıcını genişçe açtı, yüzüme sürtünerek kendi zevkini aradı.

İki parmağımı da içine soktuğumda adımın inledi. Dudaklarından çıkan lanet olası adım, aletime doğrudan gönderilen bir elektrik akımı gibiydi. Bundan asla bıkmayacaktım. Artık dayanamıyordum, onu becerme ihtiyacım o kadar güçlüydü ki rekor sürede kıyafetlerimden kurtulup tek bir derin ve şiddetli hamleyle içine girdim.

“Lanet olsun.” İnlediğinde amının aletimin etrafında bıraktığı histen dolayı bayılmak üzereydim. Bu aç...

Dişlerimin arasından, “Siktir, CeCe,” diye söylendim. Ona uzunluğuma alışması için birkaç saniye verirken kalçalarını morartacak kadar sıkı bir şekilde yoğurdum.

“Ben... sen çok büyüksün, buna alışamıyorum,” diye sızlandı.

“Hayır, bebeğim. *Olmaması gerektiği kadar*, hatırladın mı? Tek yapman gereken nefes almak.” Elimi uzatıp ortaparmağımı klistorisine kaydurdım ve gevşemesini bekledim.

DIZGİNLERİ YAKALA

Hareket etmek için can atıyordum. Onu, zaman algısını yitirmesini sağlayacak kadar becermek için can atıyordum. Elimi sırtının ortasındaki kıvrıma kaydırdım. Gözlerimle görüntüsünü, her kasını, sırtındaki her çıkıntıyı, parmaklarımın altındaki minik belini ve sırtını içime çektim. Her yerine dokunmak istiyordum. Kadifemsi teni, dudaklarım ve dişlerim için bir davet niteliğindeydi.

Hafifçe geriye çekilip tekrar içine girdim. Son birkaç santimi zorla içeri ittiğimde etrafımda titredi.

“Nash.” Adımı inlerken elimi atkuyruğuna dolayarak ikimizi de yukarı doğru ittim.

Masamı kavrarken parmak eklemleri beyazladı. Ben onu becerirken parmak uçlarında yükseldi, böylece daha da derine girebildim. Onu vahşi bir şekilde becerme isteğimi karşılıyordum.

“Daha sert.” Ne istediğimi biliyordu ve ben de isteğini yerine getirdim. Onun etrafımda sıkılaştığını hissederken tekrar tekrar içine girdim.

“Daha derine, daha fazla...” diye inledi.

Bu lanet kadın.

Hızımı yavaşlattım ona istediğini verdim. Kontrolümü kaybetmeden yapabildiğim kadar derine girdim. Yavaşça onu becerdim ve o da bunu hevesle karşıladı.

Kesik nefeslerinin arasından, “Boşalmaya hazır olsan iyi olur çünkü ben geliyorum,” dediğinde işim bitmişti. Karşı koymak imkânsızdı.

Bir zamanlar masamın köşesinde duran kâğıtlar, içine girişimle yere düştü ve itişlerim masayı yerinden oynattı. Elimi uzatıp ağzını kapattım, gözleri yaşarırken ve amı kasılırken parmaklarımla kiraz kırmızısı dudaklarını lekeledim. Çığlık atacağını biliyordum.

“Nash...” Sesi elim yüzünden boğuk çıkıyordu.

PAISLEY HOPE

Hayalarımıdaki kıpırtı, ona ve anında kasılan kadınlığına tepki verdi. Orgazmım tetiklendi ve onun içine boşaldım. CeCe'yi doldururken görüşüm bulanıklaştı, orgazm dalgaları bizi daha derine çekti. İkimiz de bu coşkunun bir saniye daha sürmesi için çaresizdik.

“Siktir, boşalmanı izlemek gördüğüm en güzel manzara,” diyerek sırtını öptüm.

O her zaman en güzel manzaraydı. O mükemmeldi. O her şeydi.

“Yani... *bu* son sefer miydi?” diye soludu. Altın sarısı saçlarına yaslandım, beni altüst eden tüm bu duyguları daha sonra düşünmeye karar verip bayıldığım o küstahlığına karşı sıırıttım.

BÖLÜM KIRK YEDİ

CeCe

Son üç haftada, Andrew ile geçirdiğim sekiz yılda yaptığımdan daha fazla seks yapmıştım. Kendimi günün her anında Nash'i isterken buluyordum. İş, çiftlik ve baş başa kalmak şeklinde bir düzene girmiştik. Genellikle onun evindeydik çünkü öylesi daha kolaydı.

Benim için yemek yapıyor, kilerinde sevdiğim çaylardan bulunduruyordu. Hatta *kız filmlerinin* bulunduğu favori film platformuma aylık abonelik bile almıştı. Mutluluktan ölecektim. Bu, Andrew ile hep hayalini kurduğum ama asla sahip olmadığım şeydi ve bu yüzden biraz buruk hissediyordum çünkü içten içe bunun geçici olduğunu biliyordum.

Geleceğe dair hiç konuşmuyorduk çünkü Nash'in nasıl biri olduğunu biliyordum. Travmalarını, bana verebileceklerini ve veremeyeceklerini biliyordum. Birkaç aylık mutluluğun hiçbir şeye sahip olmamaktan daha iyi olduğuna karar vermiştim. Zamanı geldiğinde ikimiz de anlayacaktık ve umuyordum ki her şey eskisi gibi olacaktı.

Ailemle bu kadar içli dışlı olmuşken onu atlatmak zorunda kalacağımı bilmek canımı yakıyordu ve o günün gelmesinden korkuyordum. Ama o gün, bugün gün değildi. Çünkü kahvaltıdan önce yatakta bacaklarımın arasına doğru ilerlemiş ve

PAISLEY HOPE

makinem daha kahvemi demleyemedi beni orgazma ulaştır-
mıştı.

“Kahvaltıdan önce adımı çığlık çığlığa bağırıldığını duymayı
seviyorum.”

Nefesim normale dönerken kollarımdan omuzlarıma doğru
küçük öpücükler kondurdu. “Uykuna dön. Wade ile çalışaca-
ğım.”

“Senin sevdiğin şeyleri yapmaya her zaman hazır olduğumu
biliyorsun,” diye seslendim arkasından.

Giderken güldü. “Eminim öylesindir.”

Bir saat sonra, yataktan kalkmak için kendimi zorluyordum.
Hem kahvemi içmek hem de Günbatımı Festivali’nin detayla-
rını netleştirmeye başlamak için bunu yapmam gerekiyordu.
Festivale bir haftadan az kalmıştı. Telefonumu ters çevirdim.

Annem: Dün gece evde kaldığını gördüm,
bu sabah kahvaltı için aşağıya gel.

Annemin bir şeylerin döndüğünü bildiğinden neredeyse
emindim çünkü artık neredeyse hiç evde değildim. Kiminle
olduğumu hiç sormuyordu, sadece mutlu olmamı umduğunu
söylüyordu ki bu da onun gerçekten dünyanın en iyi annesi ol-
duğunu ve asla karışmadığını gösteriyordu. Wade ve Cole hiçbir
şey fark etmiyordu. Wade her zamanki gibi günün ilk ışıklarıyla
çiftlikteydi ve Cole yalnızca akşamları çiftliğe uğruyordu. Bu kar-
maşık durumun tüm yakıcı detaylarını bilen tek kişiler Ginger ve
Olivia’ydı. *Kendimi içinde bulduğum ve artık inkâr edemediğim şu
durum.* Nash Carter’a delicesine, çaresizce âşık oluyordum.

Bu Andrew ile yaşadığım şeye hiç benzemiyordu. Gerçi ona
aşk denebilir miydi, bilmiyordum. Nash ile olan bambaşka bir
şeydi. İçimden, ta ruhumun derinliklerinden gelen bir ihtiyaç-
tı. Onun yanında olma ihtiyacı. Onunla yaşlanıp torunlarımızın
peşinden koşturduğumuzu hayal ettiğim, soyadını kendi
adımla yazıp karalamaya başladığım türden bir aşktı.

DIZGİNLERİ YAKALA

Saçımı kuruturken başka bir hayatta Nash ile birlikte yaşasaydım nasıl olurdu diye düşündüm. Her akşam bana dönmeginin, birlikte uyumamızın nasıl hissettireceğini hayal ettim. Ama sonra, karnıma o tanıdık sızı saplandı. *Bu asla olmayacak, CeCe çünkü o ilişki insanı değil.* Ama yaşadığımız şey neredeyse bir ilişki gibiydi. Endişelerimi bir kenara bırakıp bugüne odaklanmaya karar verdim.

Bu gece bizimdi; Nash bu akşam çalışmayacaktı, bu son üç haftada üçüncü kez yaptığı bir şeydi ve Asher'ın oldukça dikkatini çekmişti. Ve bana günlerden *çıplak cuma* olduğunu haber vermişti. Yani yarına kadar kıyafet yoktu. Eh, bu onun o muazzam vücuduyla beni mahvetmesi anlamına geliyorsa, seve seve kabul ederdim. Hatta tam da onun sevdiği gibi, iç çamaşırsız giymek üzere seksi küçük bir elbise bile almıştım.

Kahvemi bitirdim ve iş e-postalarımı gözden geçirip notlar aldım. Festivalle ilgili her şey sorunsuz ilerliyordu. Profesyonellere karşı Kasabalılar maçı büyük ses getirmişti, biletlerin neredeyse tamamı satılmıştı. Tam dört bin beş yüz bilet. NHL bile iki mevcut oyuncusu olan Cory Kane ve Chris Bell'in emekli oyuncularla birlikte yardım maçında yer almasını sağlamıştı. Yirmi beş bin dolarlık hedefimizi fazlasıyla aşacağımız neredeyse kesin gibiydi ama bunu Harry'ye ancak tamamen emin olduktan sonra söyleyecektik.

Kapının kilit sesi geldi. Nash içeri girdiğinde hâlâ etkinlik oyun şirketiyle -şişme oyunlar ve panayır aktiviteleri için- telefonla konuşuyordum. Kahvemi yenilemek isteyip istemediğimi işaret ederek sorduğunda gözlerimi Kovboy Nash'e dikmiştim ve telefonu kapatıp ona ağaç gibi tırmanmayı ciddi ciddi düşünüyordum. Ama bu seçenek elimden alınmıştı çünkü hâlâ *Parties To Go* yetkilisini hatta bekliyordum ve o çoktan kahvesini ve protein barını bitirmişti.

Telefon hâlâ bağlanmamışken, e-postalarım gözüme gezdirdim ve kişisel klasörümde Andrew'dan gelen bir e-posta gördüm.

PAISLEY HOPE

Ondan bir aydır haber almamıştım. Bu onun için pek alışıldık değildi, o yüzden hemen açtım.

Cecilia,

Hiç beklenmedik bir anda dairemiz için 1.3 milyon dolarlık nakit bir alıcı çıktı. Kârı yarı yarıya paylaşacağız. Avukat ve ipotek ödemeleri yapıldıktan sonra senin eline yaklaşık 425.000 dolar geçecek. Görünüşe göre, düşüşte alıp yükselişte satmak bizim avantajımıza oldu. Sen altı haftadır burada olmadığın için tüm eşyalarını kolilere koydum. Gelip alman, gözden geçirmen ya da bağışlaman için hazırlar. Zaten kapanış için buraya dönmen gerekiyor. Eşyalarını da bu şekilde alırsın. Hangi günün sana uygun olduğunu bana bildir, ben de Gary'den bir randevu alayım. Gary'nin hazırladığı sözleşmeyi tarayıp sana gönderebilirim, böylece göz atarsın. Geldiğinde dairede kalabilirsin. Sen buradayken ben birkaç günlüğüne bir otelde kalırım.

Saygılarımla,

Andrew Waterfield

Sanki neredeyse sekiz yılı birlikte geçirmemişiz gibi, Andrew e-postayı herhangi bir iş arkadaşı ya da tanıdık biriyle yazışır gibi bitirmişti.

Üstelik daireyi satışa çıkarmayı planladığını da bana hiç söylememişti. Fazlasıyla nazik davranıyordu. Bir gariplik vardı. E-postayı okurken avuç içlerim terlemeye başlamıştı, Seattle'a gitmeyi düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Haklı olduğunu biliyordum. Gary Beckman bizim avukatımızdı. Otuz beş yıldır Andrew'un ailesinin avukatıydı ve Andrew başka kimseyle çalışmazdı. Gary altmış beş yaşındaydı ve dijital hiçbir şeyi kabul etmiyordu. Kendime *her savaşı vermek zorunda değilsin* dedim. Bir ya da iki gün Seattle'da kalır,

eşyalarımı gözden geçirir, belgeleri imzalar ve neredeyse yarım milyon dolarla hayatımın bu sayfasını tamamen kapatabilirdim.

Annem ve bu çiftlik o paranın bir kısmına fazlasıyla ihtiyaç duyuyordu ve belki de kendime küçük bir ev bile alabilirdim.

“Bu sabah sessizsin. İyi misin?” Nash, mutfak tezgâhının oradan altdudağımı tedirgin bir şekilde ısırığımı fark etmiş ve beni düşüncelerimden çekip çıkarmıştı.

“Bu kadar belli mi?” diye sordum.

Başını sallayıp yanıma geldi.

“İyiyim,” dedim. “Sadece cuma gününün son detaylarını gözden geçiriyorum.”

Nedense ona satıştan ya da Seattle’dan bahsetmedim. Biz çift değildik. Sorunlarım onun sorunu değildi. Bunu zihnimde bir kenara kaldırdım. Nash arkamda durup saçlarımı yana iterek boynuma bir öpücük kondurduğunda o anı yaşamak istedim.

“Bay Carter, bu sabah buna vaktimiz yok,” dedim takılarak.

“O zaman bana bir daha Bay Carter deme,” diye fısıldadı kısık bir sesle.

Dili boynumda gezinirken, “Molly için bu sabah genç binnicilerle ilgilenmeyecek misin?” diye sordum, bir yandan da irademe sahip çıkmaya çalışıyordum.

“Lanet olsun, evet. Gitmem lazım,” diye inledi.

“Ben de anneme kahvaltıya gideceğim,” dedim. Başımı göğsüne yaslayarak onun dokunuşundan uzaklaşmaya çalıştım.

O kadar güzel kokuyordu ki... Gün içinde herhangi bir anda, kıyafetlerimden ya da tenimden onun kokusunu alabiliyordum ve bu his içimde bir yerleri tutuşturuyordu. Öyle erkeksi ve taze kokuyordu ki insanın ağzını sulandırıyordu.

O an dizüstü bilgisayar ekranımda tekrar Andrew’un ismi belirdi ve e-posta bildirimi çaldı. Bu, Nash’in öpücüklerine ara vermesine sebep olmuştu.

PAISLEY HOPE

Umursamazca, “Drew denen *pislik* ne istiyor bakalım?” diye sordu ve su matarasını doldurmak için tezgâha yöneldi.

Beş saniye kadar bu bilgiyi kendime saklamayı düşünsem de yapmadım. Çünkü dürüst biri olmaktan başka bir şey olmazdım.

“Daireyi satmış.” Bu sözler, Nash’in su içmeyi bırakmasına ve bana dönmesine yetti.

“Satılık mıymış?”

“Nasıl olduğunu bilmiyorum ama nakit bir alıcı bulmuş.”

“Bu harika bir haber, CeCe. Artık temiz bir sayfa açabilirsin. Eşyalarının kalanını kargoyla alamaz mıyız?”

Altdudağımı ısırđım. “Haftaya oraya gitmem gerekiyor.”

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Seattle’a mı?”

“Evet. Andrew’un avukatı eski kafalı biri, dijital imza kabul etmiyor. Zaten gitmem de iyi olur. Muhtemelen çoğu eşyayı artık istemem, bağışlarım ve gerisini kendim kargolarım. Sadece iki ya da üç gün kalırım-”

“Ben de seninle geliyorum.”

“Ne?”

“Seninle geliyorum.”

Kısık bir sesle, “Hayır,” dedim.

Sessiz kaldı.

“Bunu kendim yapacağım. Andrew ben oradayken otelde kalacak, daire bana ait olacak. Hiçbir şeyi istemiyorum. Dekorasyon, mobilya... hepsi onun olabilir. Uzun sürmez. Bunu yalnız yapmam gerek, Nash.”

“Senin onun yatağında tek başına kalman söz konusu bile olamaz,” dedi dişlerinin arasından.

Sinirle burnumdan nefes verdim ve gülmeye başladım. Mağara adamı gibi davranıyordu.

“Dairede üç yatak odası var. Andrew orada olmayacak ve ben tabii ki onun yatağında uyumayacağım. Misafir odasında kalırım. Ve ayrıca, bana ne yapacağımı söylemene ihtiyacım yok,”

dedim. Bunu söylememem gerekiyordu ama hem Andrew'dan bıkmıştım hem de artık erkeklerin bana ne yapmam gerektiğini söylemesinden fazlasıyla yorulmuştum. Ben yetişkin bir kadındım. Bu belgeleri imzalayabilir ve eşyalarımı kendim toplayabilirdim.

“Hem seni görmek sadece Andrew’un davranışlarını daha da kötüleştirir. Bunu sakın bir şekilde halletmek istiyorum ve açık konuşmak gerekirse, bu senin meselen değil,” diye ekledim.

Nash dişlerini sıktı. Çenesi öyle gergindi ki bir tendon patlayacak gibiydi.

“Seninle ilgili her şey benim meselem, CeCe. Yanında olmazsam seni nasıl koruyabilirim?”

“Üzgünüm ama bu senin kararın değil. Bu konu tartışmaya kapalı. Andrew bir pislik olabilir ama bana fiziksel olarak zarar vermez. Aslında şu an garip derecede nazik davranıyor.” Saçmalıyordum. *Kendine gel, CeCe.* “Yalnız gideceğim. Halledeceğim. Göz açıp kapayıncaya kadar dönerim.”

Burun delikleri genişledi ve o anı gördüm. *Duygusal olarak geri çekildiği, o buz gibi duvarı tekrar ördüğü anı.* Odanın enerjisi bir anda değişti.

“Geç kaldım. Sonra görüşürüz,” dedi.

Başımı salladım çünkü Nash Carter’ın peşinden koşacak biri değildim. Öfkesi beni umursadığını gösteriyordu. Ama bunu dile getiremiyor ya da getirmeyi seçmiyordu. Bu artık *sadece seks* değildi, bundan öteye geçeli çok olmuştu. İkimiz de bunun farkındaydık ama Nash, en başından beri flört ya da ilişki konusunda netti ve ben onu değiştirmeye çalışan kişi olmayacaktım.

Nash ne istediğini ve bana karşı ne hissettiğini açıkça söylemediği sürece, benim ne yaptığım konusunda söz hakkı olamazdı.

Sekiz yıl boyunca bir adamın peşinden koşmuştum. Ve bunu bir daha asla yapmayacaktım.

BÖLÜM KIRK SEKİZ

Nash

A hıra giderken içimden küfürler ediyordum. Bu *sadece bir gecelik* şey başladığından beri ilk kez CeCe'ye gerçekten öfkelenmiştim. Onunla gitmek istiyordum. Hayır... daha doğru ifade etmek gerekirse, onunla gitmeye *ihtiyacım* vardı.

Ben yokken Andrew'un ona yakın olması fikri bile beni deliye çeviriyordu.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Satış gerçekleşene kadar CeCe'ye tek kelime etmemişti, satış fiyatına dair ona hiçbir söz hakkı vermemişti ve şimdi kalkmış Seattle'a gelmesi gerektiğini söylüyordu. *Gerçekten mi?* Bu dünyada *DocuSign** diye bir şey vardı.

Dişlerimi sıktım. İşte bu yüzden ilişkilere bulaşmıyordum. Böyle saçmalıklara ihtiyacım yoktu. *Ya CeCe oradayken bir şey olursa?* Wade'in haftalar önce söyledikleri de aklımdan çıkmıyordu. Belki de CeCe Andrew'a dönerdi çünkü Andrew, CeCe'nin benden alamayacağını düşündüğü şeyleri sunmak istiyordu: evlilik, çocuklar, aile hayatı... *Sonsuza dek mutlu bir son.*

Kendime her saniye CeCe ile ne yaptığımı soruyordum. Kafamda bu soruyu binlerce kez yanıtlamaya çalışmıştım. Her

* Belgeleri dijital olarak imzalamaya yarayan dünyaca ünlü bir uygulama.

DIZGİNLERİ YAKALA

gece onun içine gömülüp bu hissin neredeyse ilahi bir deneyim gibi geldiği anlarda bunu düşünüyordum. Yanımda derin bir uykuya dalışını izlerken, mutfağında birlikte yemek pişirirken ya da kafasında dağınık bir topuzla kaşıktan sos tadarken. Hatta spor ya da müzik üzerine tartışırken gözlerindeki o parıltıyı gördüğümde... Tutkulu olduğu bir konuda içi alevlenmiş gibi ışıldıyordu, tıpkı arazimdeki ateşböcekleri gibiydi. Hatta bazen, salonda beyzbol izlerken o yemek masamda pijamaları ve gözlüğüyle oturup çalıştığında, sevimliliğiyle içimi erittiği anlarda... Kendimi asla düşünmeyeceğimi sandığım şeyleri düşünürken buluyordum. *Mesela doğum kontrolü işe yaramasa ve onun büyüyen karnını izleme şansına sahip olan şanslı piç ben olsam nasıl olurdu diye.*

Ve sonra her şeyi kaybetme fikri gözümde canlanıyor, bu beni kahrolası derecede korkutuyordu. CeCe Ashby'nin, hayatımda koyduğum tüm kuralları yerle bir ettiğine hiç şüphe yoktu. Savunma duvarımın tuğlalarını parça parça yıkıyordu ve ben o duvarı ayakta tutmaya çalışırken darmadağın bir hale geliyordum.

Ahıra girdiğimde, “Yedi yaşındaki çocuklara ders vermeye değil de alev püskürtmeye hazırlanıyor gibisin,” dedi Wade.

Başımı kaldırıp toparlandım. “Eh, iyiyim. Sadece yoğun bir sabah.”

“Bunu yaptığın için teşekkürler. Molly kendini pek iyi hissetmiyor. Sadece öğlene kadar sorumlusun. Ben yetişkin parkuru dersi için sahada olacağım. Sonra görüşüp bir şeyler yeriz, ha?”

Başımı sallayıp Wade'in sırtına hafifçe vurdum. Haftalardır ilk kez CeCe ile onun arkasından iş çevirdiğim için kendimi gerçekten kötü hissettim. Ve kısa bir an için, neredeyse ona her şeyi anlatmayı düşündüm. Ama anlatmadım. Sadece sahte bir gülümsemeyle, “Kulağa iyi geliyor, dostum,” dedim. Sonra da ahırda bekleyen yaramaz grubu karşılamak üzere ilerledim.

BÖLÜM KIRK DOKUZ

CeCe

CeCe: Söylesene, sonunda kendime
geleceğim yer burası mı?

Liv: Duruma göre değişir. En son
onun aletini ne zaman gördün?

CeCe: Ciddiyim.

Liv: Ben de öyleyim. Bu sadece seks,
değil mi? Hep bunu söylüyorsun ama
ne zaman bunun koca bir saçmalık
olduğunu fark edeceksin merak ediyorum.

Cevap vermedim çünkü haklıydı.

Liv: Sana karşı gerçek hisleri yok, öyle mi?
O yüzden mi bütün gün birlikte evcilik
oynuyorsunuz? Sırf seks yüzünden mi, CeCe?
Onunla bu konuşmayı yapman gerekiyor.

Ginger: Bence Nash görüldüğünden çok
daha fazlası. Sana hatırlatmak isterim ki,
ailesi gözlerinin önünde öldürüldü. Bu bir insanı
darmadağın eder. Karşında duygularını kolayca

DIZGİNLERİ YAKALA

dile getirebilecek biri yok. Şunu fark etmen gerekiyor, ya her şeyi olduğu gibi kabul edeceksin -ki bana kalırsa bu haliniz bile fazlasıyla harika- ya da ikiniz adına da yeterince güçlü olup zaten hepimizin bildiği gerçeği itiraf edeceksin.

CeCe: Neymiş o? Bu arada, bu bana attığın en uzun mesaj olabilir.

Ginger: Tek elle, bebeğim.
Yemek yerken.

Ginger: Hepimiz biliyoruz ki Nash bugüne kadar kimseyi o dikenli kalesinin içine almadı. Ta ki sen arkanı dönüp bu kasabaya geri gelene kadar. Onun sana nasıl baktığını görmüyorsun, CeCe. Sana bir kaçamakmışsın gibi bakmıyor. Sana sanki son durağıymışsın gibi bakıyor. Ayrıca, sadece seks yaşayan insanlar kavga etmez. Söylemiş olayım.

Başımı ellerimin arasına aldım ve dudaklarımdan bıkkın bir homurtu çıkardım. Tam o sırada telefonum tekrar öttü. Tanrı aşkına, Ginger ne zamandan beri bu kadar felsefi konuşur olmuştu?

Andrew: Senden hâlâ bir dönüş alamadım ve Gary bir tarih ve saat belirlemek istiyor. Onaylayabilir misin?

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve uçuş aramaya başladım, haftaya programım yoğun olduğu için takvimime göre uygun olanları kontrol ettim. Sonuçta Günbatımı Festivali'nden önceki son haftaydı. Bir an önce halletmek için hızlıca birkaç seçim yaptım. Derin bir nefes aldım ve yazmaya başladım.

PAISLEY HOPE

CeCe: Toplantıyı çarşamba günü için ayarla.
Yarın sabah için uçuşumu rezerve ediyorum.
İmzaladıktan sonra ayrılacağım.

Andrew: Hallederim. Yakında e-postanda
sözleşmenin taranmış bir kopyasını göreceksin.
Göz atıp ne düşündüğünü bana bildir lütfen.
Biz imzalar imzalamaz onlar da hazır olacak.

CeCe: Biliyor musun, daireyi göstermek için
insanlara randevu verdiğini bana söylemiş
olmanı gerçekten takdir ederdim.

Andrew: İlan vermedim, bu zaten belli.
Onun için senin de imzan gerekirdi. Bu, bir
arkadaşın arkadaşına ait bir durum. Tesadüfen
şehir merkezinde bir yer arıyorlarmış. Evi satışa
hazırlayıp haftalarca beklemektense bunun
daha kolay olacağını düşündüm. Buna ayıracak
vaktim yok çünkü öngörülebilir bir süre boyunca
duruşmalardayım. Artık yoluma devam etmeye hazırım.
Ben de her şeyi arkamda bırakmak istiyorum.

Sözlerinin içimi hâlâ acıtıyor oluşu canımı sıkıyordu ve bu-
nun böyle olmasından nefret ediyordum. Andrew ile her şey
bittikten sonra bile bu kadar canım yanıyorsa, Nash beni ke-
sinlikle mahvedecekti.

Büyük eve vardığımda Mabel ve Cole'un çoktan masada ol-
duğunu gördüm. Mabel sevimli ağzına yumurta ve pastırmayı
tıktırıyor, Cole ise ayak bileğini öteki dizinin üzerine koy-
muş, gazetesini okuyordu.

"Bugün izinli misin?" diye sordum.

"Evet, aylar sonra ilk cumartesim."

DIZGİNLERİ YAKALA

“Güzel.” Gülümsedim. Keşke onu mutlu edecek birini bulabilseydi. Sert mizaçlı olmasına rağmen içinde bir kalp vardı. Ezilmiş, kırılmıştı ama hâlâ oradaydı. Sonsuza kadar yalnız kalmak istediğini sanmıyordum. Birçok açıdan Nash’e benziyordu; o da kalbinin bir daha kırılmasından korkuyordu. Kontrolü kaybetmekten korkuyordu.

“Yemeğimi bitirince ata bineceğim. Büyükanne Jo beni geri götürecektir. Beni izler misin, teyze? Bugün tırıs yapacağım,” dedi Mabel.

“Tabii ki, tatlım.” Saçlarını karıştırdım, sonra bir tabak alıp üzerine yumurta ve kızarmış ekmek koymaya başladım. O sırada annem mutfığa girdi, her zamanki gibi taytı ve tişörtü üzerindeydi.

“Günaydın, bebeğim. Bu sabah evde olduğunu görmek güzel,” dedi.

“Sen her sabah evde değil misin ki?” dedi Cole alaycı bir gülümsemeyle.

Donakaldım. “Çoğunlukla,” diye mırıldandım.

Cole tek kaşını kaldırarak bana baktı. “Gizemli bir sevgilin mi var, CeCe Rae?”

“Çenenin kapat, sandığın gibi değil,” dedim hemen.

“Tabii,” dedi Cole alaycı bir ifadeyle. “Umarım bu kez Andrew’dan daha iyi bir seçim yapmışsındır. Ne pislik adamdı.” Başını iki yana salladı.

“Hatırlattığın için sağ ol,” dedim alaycı bir şekilde.

“Başta hepimizi kandırmıştı, nereden bilecektin?” dedi Cole. On yaşında bir çocuk gibi yüzünü buruşturmuştu.

Aşk hayatımla ilgili bu garip konuyu değiştirmek için, “Andrew demişken... Seattle’a gitmem gerekiyor,” dedim.

Herkes yaptığı şeyi bırakıp bana döndü.

PAISLEY HOPE

“Bir kriz değil. Andrew dairemizi satmış, gidip imza atmam gerekiyor. Bir de kalan eşyalarım var, artık yüzleşmem lazım.”

“Onda mı kalacaksın?” diye sordu Cole dehşetle.

Ah şu adamlar.

“Hayır, kalmayacağım. O otele geçecek, ben dairede kalacağım. Aslında oldukça anlayışlı davranıyor.”

Cole burun kıvırdı. “İşte en çok o zaman endişelenirim.”

“Yarın gideceğim, çarşamba gecesi dönerim,” dediğim anda Nash ön kapıdan içeri girdi.

“Duydun mu? CeCe bu yüzyılın en rezil herifine geri dönüyor,” dedi Cole, Mabel’in yanında küfretmemek için kendini zor tutarak.

Nash homurdandı, aceleyle kendine bir kahve koydu ve gözücuyla bana baktı. Çenesini tekrar sıkarak, “Hıhım,” dedi.

“Hiç değilse yanında kız arkadaşlarından birini götür. Ginger tanıdığım en sinir bozucu kadın olabilir ama gerektiğinde senin için birinin kışını tekmeleyeceğini de biliyorum,” dedi Cole. Mabel ona söylemeye fırsat bulamadan önce masanın ortasındaki bota bir dolar sıkıştırdı.

Mabel bunu fark edip gülümsedi. Onu öyle görünce ben de gülümsedim. Sonra hiç konuşmadan yemeğine devam etti.

“Size arkadaşlarıma söylediğimin aynısını söyleyeceğim,” dedim Cole ile Nash arasında göz gezdirerek. “Artık savunmasız bir genç kız değilim. Seattle’a gidip Andrew ile yüzleşebilirim. Bunu tek başıma yapacağım. Bu kapanışı yapmam gerek. Her şeyi ardımda bırakabilmek için bu seyahatin sorunsuz geçmesini istiyorum.”

Nash kahvesinin kalanını bitirip bardağını lavaboya öyle bir sertlikte koydu ki annem ve Cole başlarını çevirip ona baktılar.

Dişlerinin arasından, “Orada görüşürüz, Mabes,” deyip kapıdan çıktı.

DIZGİNLERİ YAKALA

“Bu adamın neyi var yine?” dedi Cole.

Annem kahvesinden son bir yudum alırken gözlerini üzerime dikti. “Tanrı bilir.”

Cole gittikten sonra on beş dakika boyunca sessizce mutfağı topladık.

“Fransız tostı için teşekkür ederim, anne.”

“Ne zaman istersen, tatlım,” dedi yanağıma avucunu koyarak. “Benimle yürü.” Salona doğru döndü. “Hadi Mabes, giy botlarını,” dedi.

Mabel’in ayak sesleri duyuldu, ardından birlikte dışarı çıktık.

Ağustos sonunun sıcak havası üzerimize yapışırken ahıra yakının en büyük padoklardan birine doğru yürüdük. Mabel neşeyle bizden yirmi metre kadar önde zıplayarak ilerliyor, arada bir durup yerdeki bir böceği ya da çiçeği inceliyordu. Hafif rüzgâr elbisemin eteklerini savuruyordu. Beyaz, ince ketenden, kolsuz bir elbiseydi; önü dizlerime kadar, arkası ise neredeyse yere dek uzanıyordu. Kentucky’nin boğucu sıcaklığında bol ve uçuş uçuşturdu. Eskimeyen kovboy çizmelerimin altındaki çakıllar gıcırdarken at padokları nihayet görünmeye başladı.

Annem yürüdüğümüz sırada, “Nash’in, Seattle’a tek başına gitmene sıcak bakmadığı çok belli,” dedi.

Gözlerimi önümde tuttum. Odaklandım. Annem en yakın arkadaşım gibiydi, eğer ona bakarsam her şeyi dökerdim.

“Cole ya da Wade’den farkı yok, hepsi aynı. Sanki hiçbir şeyi tek başıma halledemem gibi davranıyorlar,” dedim.

“Hımm. Kesin öyledir,” dedi annem yavaşça.

Sanki adını anmamızla ortaya çıkmış gibi Nash, ahırdan en sevdiği safkan atın üstünde çıktı. *Babamın en eski atı Rising River ile*. Ve onu o halde görmek neredeyse boğazımı düğümledi.

Nash doğuştan biniciydi, hep öyle olmuştu. *Wrangler* kotu üzerine tam oturuyordu, yıpranmış kovboy çizmeleri yerli

PAISLEY HOPE

yerindeydi, dizginleri sıkıca tutarken gri tişörtü güçlü kollarını sarıyordu. Kovboy şapkası yüzünü güneşten koruyordu; geniş, iki yüz metrelik arenamızda ilk kez kendi atlarının üzerinde tırıs yapan ve hemen arkasından gelen iki çocuğa gülümsüyordu.

“Sen rahatsan, atın da rahattır Sasha,” dedi çocuklardan birine. “Biliyor musunuz çocuklar, atlar bizim hissettiğimiz her duyguyu hisseder.”

Ahırın kenarında birlikte onu izlerken, “Çocuklarla harika anlaşıyor...” dedi annem.

Duygularımı fazla belli etmemeye çalışarak, “Mabel onu çok seviyor,” dedim.

“CeCe Rae Ashby,” dedi annem. “Bana bak.”

Başımı ona çevirdim. “Ne?”

Bana o her şeyi bilen, kendinden emin gülümsemesiyle baktı. “Erkekler fark etmiyor olabilir ama ben ediyorum. Burada olmadığın her an onunlaydın, değil mi?”

Çoğu insana yalan söylemezdim ama annem gibi dikkatli birine hiç söyleyemezdim. Üstelik tavsiyesine de ihtiyacım vardı.

İç çektim ve doğrudan konuya girdim. “Lanet olsun anne, sanırım ona âşık oldum. Ve ne yapmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim yok.”

“Biliyorum, bebeğim.” Elimi nazikçe okşadı.

“Her şeyi bilir misin sen?”

“Genelde, evet.” Annem gülümserken gözlerinin kenarı kıvrıktı. “Peki, sence ne *yapmalısın*?” diye sordu.

“Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey mi? Ne demek istiyorsun?” diye sordu. Kocaman gözleri birden daha da büyümüş gibiydi.

“O ilişki yapmaz. Başta ona karşı sadece çekim hissediyordum, bu sadece bir kaçamak olacaktı. Bu yüzden burada

DIZGİNLERİ YAKALA

gecenin bir vakti ninjalar gibi saklana saklana buluşup durduk. Böyle hissedeceğimi... yani bu her neyse, böyle olacağını hiç düşünmemiştim.”

Çocuklarla şakalaşmasını izledim. Sabahki tavırlarından dolayı hâlâ biraz kızgın olsam da bu, içimden geçenleri değiştirmiyordu. Onu hâlâ her şeyimle istiyordum, bundan zerre şüphem yoktu.

Annem iç geçirip Nash'i izlemeye devam etti. “Eh, yakışıklı olanlara âşık olmak hep daha kolaydır. Onu fark etmemek için ölmüş olmak gerekir. Çok yakışıklı.”

“Evet... bu gerçekten sinir bozucu,” diye homurdandım. Annem kahkaha attı.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra nihayet, “Peki sana, seninle bir gelecek düşünmediğini açıkça söyledi mi?” diye sordu annem.

“Evet. Hem de gayet net bir şekilde. Eve döndüğümde-”

“Bu neredeyse iki ay önceydi. Yakınlarda onunla bu konu hakkında konuştun mu?”

“Hayır, konuşmadım.”

Bu halde bu kadar uzun süre devam etmişken, hiç konuşmamış olmamız bile kendi başına delilikti ama ne zaman ilişki ya da gerçek bir şeyden söz edecek olsam, bunun her şeyi bitirmesinden korkuyordum. Ve... bitmesini istemiyordum. Henüz hazır değildim.

Annem bir süre sessiz kaldı. “Dikkatle yaklaşılması gereken biri o. Biz onun sahip olduğu tek aileyiz. Uzun süredir de öyle. Senin *her zaman* yanında olacağımızı biliyorsun. Ama onun kafasında... bu, çok daha farklı olabilir. Bunu itiraf etmese de belki de seninle bir şeylerin ters gitmesinden korkuyor. Wade ya da Cole'un ilişkilerinde olduğu gibi. Belki de her şeyi kaybedeceğini düşünüyor. Hepimizi.”

PAISLEY HOPE

“Siz ne olursa olsun onu yalnız bırakmazsınız, bunu biliyorum.”

“Biz biliyoruz ama *o* bilmiyor.” Annem bana döndüğünde gözlerinde kararlılık vardı. “Seattle’a git. Zaman bu işleri çözmenin bir yolunu bulur, bebeğim. Biliyor musun, babanın bana âşık olduğunu kabul etmesi dört ay sürdü. Aslında ilk buluşmamızdan sonra anlamıştı, bundan eminim. Ama bunu kendi içinde kabullenmesi zaman aldı. Lise son sınıf yazında Tennessee’ye, Büyükanne Dot’un yanına iki haftalığına gittiğimde beni özlediğini fark etti ve bensiz yaşamak istemediğini o zaman söyledi. Özlem, kalbi büyütür. Eğer o çocuk gerçekten değerse, senin sabrın onun en çok ihtiyacı olan şeydir.”

“Artık bir erkeğin peşinden koşmam. Yıllarca Andrew’un sevgisinin peşinden koştum ve ne oldu? Hiçbir yere varmadım.”

Annem kolunu omzuma doladı ve sıkıca sarıldı. “İçimden bir ses bu sefer kimsenin peşinden koşmak zorunda kalmayacağını söylüyor, tatlım. Göreceksin.”

“Teyze! Yapabiliyorum,” diye seslendi Mabel arenadan. Atı Cosmic’in üzerinde sabit tempoyla tırıs geçmişti.

Ona, “Seni görüyorum, bebeğim! Seninle gurur duyuyorum!” diye karşılık verdim. Tam o sırada Nash arkasını döndü ve benim orada durduğumu fark etti.

BÖLÜM ELLİ

Nash

CeCe'ye sinirlenmiş olabilirdim ama rüzgârda savrulan o güzelim beyaz elbisesi ve lanet olası turkuaz kovboy çizmeleriyle orada dikilirken ne kadar harika görüldüğünü fark etmemem mümkün değildi.

Başımı eğip tekrar işime döndüm, onu zihnimden uzaklaştırmak için elimden gelenin en iyisini yaptım. İki dersi de atlattıktan sonra son beş haftadır yapmadığım bir şey yaptım. Kamyonete atlayıp eve döndüm. *Yalnız*. Kafamı toparlayabilmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. CeCe konusunda kafam allak bullaktı.

Günümü işle geçirdim. Bara uğradım, tüm dikkatimi oraya vererek çalıştım, akşam da Rocco ile balığa çıktım. Bu, onun hayatıma girmesinden önceki rutinimdi. Ve onunla her şey boka sardığında geri döneceğim tek yer yine burası olacaktı.

Saat yedi buçuk olduğunda yemeğimi yemiş, duşumu almış, her yeri temizlemiştim. CeCe ise bütün gün boyunca bana ne mesaj atmış ne de aramıştı. Şimdiden verdiğim karardan pişman olmaya başlamıştım ve aklımı kaçırarak gibiydim. Nereye baksam her yerde onu görüyordum. Yatağымda, koltuğымda, lanet mutfak rezgâhымda. Ve o çilek kokusu... her yere sinmişti.

PAISLEY HOPE

Bir pislik gibi davrandığımı biliyordum. Ama bu, hep yaptığım şeydi. Yılların birikimi olan korku ile panik, yüzeye çıkıyor ve ben kendimi koruma moduna alıyordum. Klasik savunma mekanizmasıydı. *Önce ben seni incitirsem, sen beni incitemezsin.* Bu yüzden kendimden gerçekten nefret ediyordum.

O anda hiç yapmadığım bir şey yaptım ve kendime bir viski koyup tek dikişte bitirdim.

Peki o neden hâlâ bana mesaj atmamış ya da aramamıştı?

Saat sekiz olduğunda artık kendimi tutamayacak kıvamdaydım. Onunla tekrar konuşmak zorundaydım.

Nash: Hâlâ Seattle'a tek başına gitmeye kararlı mısın?

On dakika sonra tekrar yazdım.

Nash: Sadece bunun, seni yalnız yakalamak ve seni geri dönmeye zorlamak için yapılmış bir oyun olma ihtimalini de düşünmen gerektiğini söylüyorum.

Nash: Ona güvenmiyorum, özellikle de söz konusu sen olunca.

On dakika daha geçti.

Nash: Sana bunları söylüyorum çünkü seni önemsiyorum, Rae.

Üç dakika daha.

Nash: Bana cevap vermemen gerçekten çok çocukça.

On dakika daha geçtikten sonra anahtarlarımı kapıp, "Lanet olsun," diye homurdanarak ön kapıdan hızla çıktım ve kamyonete doğru yürüdüm.

DIZGİNLERİ YAKALA

Otoyolda yüz onla ve ilerlerken kendi kendime sorup duruyordum. Ben bu noktaya nasıl gelmiştim? Hayatım boyunca tanıdığım kadın, nasıl oluyordu da beni bu hale getiriyordu? Düğüm üstüne düğüm olmuş gibiydim ve içinden nasıl çıkacağımı bilmiyordum.

Çiftliğe vardığımda tekerleklerimin altından çakıllar fırlayarak savruldu. İçeri girmeden önce ne söyleyeceğimi düşündüm. Ne kadar sakin, mantıklı ve olgun bir şekilde konuşacağımı düşündüm. Ondan büyüktüm, daha deneyimliydim. Akli başında olan, ne dediğini bilen kişi bendim. Kamyoneti park ederken birinin görmesi umurumda bile değildi. Kapısını yumruklamaya başladım.

Seattle'a tek başına gidemezsin çünkü...

Seni de kaybedemem...

Artık sensiz bu hayatı yaşamak istemiyorum...

Seni istiyorum... her halini... bizi... ama aynı zamanda çok korkuyorum...

Seni seviyorum...

Kapı birden açıldı ve CeCe karşımda dikildi. Saçları dağınıktı, üzerinde o beyaz keten elbisesi vardı, çıplak ayaklarıyla kapı aralığında duruyordu. Kahretsin, kafamdaki tüm düşünceler bir anda uçup gitti. O güneşti ve ben onun yörüngesinde yaşamaya mahkûmdum.

Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Nash, seninle tartışacak halim yok," dedi. Bu hareket, göğüslerini yukarı itmişti ve gözlerinde adeta alevler vardı.

"Tanrım... lanet olsun... o kadar sinir bozucusun ki."

Planladığın bu değildi, aptal.

CeCe iç geçirdi. "Lütfen, içeri gelmeyecek misin?" Eliyle minik holünü işaret etti. Ben de her an fikrini değiştirecekmiş gibi hızla içeri daldım çünkü onun yerinde ben olsam değiştirirdim.

PAISLEY HOPE

“Sadece... sen yokken her şey olabilir. O pislik bir şey çeviriyor, CeCe. Buna altıncı his de, içgüdü de. Ne dersen de ama seninle geliyorum. Bu konuda kararımı verdim,” dedim. Saçlarımın arasından parmaklarımı geçirip başımı ona çevirdim.

Eğer bir kadının gözlerinden ateş çıkabilseydi, şu an çoktan dumanı tüten bir kül yığını olurdum. Sesi konuşurken yumuşak ve sakindi. “Peki bunu neye dayanarak yapıyorsun, Nash? *Sadece sevişiyoruza* mı? Yoksa dur, belki de *ben ilişki falan yaşamam* deyişine,” dedi ve sözde alıntı yapar gibi parmaklarıyla havada tırnak işareti yaptı. Bir yanım duvara yumruk atmak, diğer yanımsa gidip kendimi ona yapıştırmak istiyordu.

Uyarır gibi bir tonda, “CeCe...” dedim.

CeCe ellerini beline koymuş, üstünden adeta dalga dalga yayılan öfkeyle konuşmaya devam ediyordu. Güneyin o yıkılmaz, inatçı hali önümde dimdik duruyordu.

“Hayır, gerçekten bilmek istiyorum... bu durum sana neyi çağrıştırıyor? Ben sana göre neye benziyorum? Beni söylediğin her şeyi harfiyen yerine getirecek uysal, küçük bir kadın mı sanıyorsun? Hayatıma bir kasırga gibi dalıp beni mağara adamı gibi beceriyorsun diye, yatak odasının dışında da öyle davranabileceğini mi sandın?”

O anki duruşu, keskin sesi ve her şeyi kontrol etme ihtiyacı... hepsi birleşip beni anında delirtmişti. Tüm öfkem, kendime olan kızgınlığım, ona ve geçmişime dair her şey bir anda buhar olup uçtu. O daha tek kelime edemedi ellerim ince beline uzandı, dudaklarım dudaklarına vahşi bir şekilde yapıştı.

Onu sahiplenme dürtüsüyle delirmiştım. Duygularım ve bizim hakkımızdaki söylediği şeyleri susturmak istiyordum. Konuşacak halim yoktu. Sadece onu istiyordum. Ve onu alacaktım.

O da beni aynı şiddette öptü; dudaklarını aralayıp dilime yol verirken nefesini ciğerlerimde hissettim. Dudaklarını, çenesini, kulağını ısırdım. Aramızdaki sıcaklık bütün evi yakabilecek gibiydi ama bu beni durduramazdı. Yansa da umurumda olmazdı. Ben yine de devam eder, alevlerin ortasında onu becerirdim.

“Sana kızdığım için üzgünüm...” diye fısıldadım boynuna doğru.

“Yani geçirdiğin *sinir krizi* için üzgün olduğunu mu kastediyorsun?” diye sordu. Evet, resmen sinir krizi geçirmiştım. Kahretsin, her zaman haklı çıkıyordu ve bu da onu daha çok istememe neden oluyordu. “Bu kelimeleri duymam lazım, Nash.”

Bir yandan öfkeli, diğer yandan arzu dolu bir hırıltı çıktı ağızımdan. “Sinir krizi geçirdiğim için üzgünüm. Ama sana şunu söyleyeyim, şu halinle Küçük Ateşböceğim, sen *bana* aitsin. Ve ben, bana ait olanı korurum,” diye kulağına doğru boğuk bir sesle fısıldadım.

Başını geriye atıp inledi. O ince, ipeksi, ısırılmalı boynunu adeta önüme serdi. Aklımı kaybetmiş gibiydim. Ellerim elbisesinin altına süzölüp dolgun kalçalarını kavradı. Parmaklarım neredeyse yok denecek kadar ince dantelli tangasının altına kaydı. Vücutlarımız, bir yapbozun iki parçası gibi anında birbirine kenetlendi.

“Lanet olsun, neden bu kadar iyi hissettiriyorsun?” dediğinde güldüm.

Onu odanın karşısına çekip koltuğa oturdum. Bana doğru gelmesini beklerken fermuarımı açmaya başladım.

Gözlerinde bir kararsızlık vardı, bana teslim olmak ile direnmek arasında sıkışmıştı. Onu, en az onun beni istediği kadar istiyordum ve ikimiz de bunu tam olarak anlayamıyorduk.

PAISLEY HOPE

Aletimi çıkarıp yavaşça okşamaya başladım. CeCe'yi kışkırtıyordum. Zümrüt yeşili gözleri büyüdü, altdudağını ısırdı.

İşte böyle, bebeğim. Beni istiyorsun ve sen de bunun farkındasın.

“Siktir git Nash, sana karşı koyamayacağımı sanıyorsun, öyle mi?” Göğsü arzu dolu soluklarla inip kalkıyordu.

Sırıttım. “Tam olarak yapmak istediğim şey bu, seni sikmek.” Kendimi okşamaya devam ettim. “Şimdi, uslu bir kız olmanı istiyorum, Rae. Buraya gel, o incecik elbiseni yukarı kaldır ve kendini aletimin üzerine bırak. Tam ait olduğun yere.”

Pembe dudaklarından boğuk soluklar dökülürken bana bir saniye kadar baktı. Sonra elbisesini kaldırdı, tangasını kalçalarından aşağı indirdi ve yere düşen kumaşı ayağıyla itti. Avucumun içindeki aletim onu gördüğüm anda zonkladı, başından zevk damlaları sızıyordu.

“Bana sahip değilsin, Nash.” Bunu şimdiye kadar duyduğum en seksi ses tonuyla söylemişti. Bana doğru yürüdü, üstüme çıktı. Tatlı, kaygan uyluklarının arasındaki zonklayan sinir ucuna sürtünecek bir şey arıyordu.

Elimi aşağı uzatıp ortaparmağımın zaten sırlıklam olmuş boşluğunda kaydım, aynı anda inledik.

“Haklısın, bebeğim. Sana sahip değilim. Sen *bana* sahipsin. Şimdi beni, bana sahipmişsin gibi becer.”

“Tamam ama-” Aletimin başını onun girişine bastırduğımda sözleri yarım kaldı ve göğsünden derin bir inleme yükseldi.

Gözlerindeki alev yeniden parladı. Dudakları benimkilerle buluşurken tam da benim için yaratılmış olan o ıslaklığıyla üzerime yavaşça oturdu. Hiç duraksamadan, tek ve sarsılmaz bir hareketle, beni tamamen içine aldı. Sonuna kadar.

Benim kızım bir şampiyondu. Sanki benim için yaratılmış gibi her santimimi içine almıştı.

Yükselirken, “Bu konuşma henüz bitmedi,” diye soludu.

Gözlerim karardı, görüşüm bulanıklaşmıştı. *Lanet derecede sıkıydı.*

Başımı geriye düşürüp ellerimi onun dolgun kalçalarına geçirdim ve onu sertçe aşağı çektim. Aynı anda ikimiz de arzumuzun sesini salıverdik. Bu hissin karşısında direnmenin imkânı yoktu. Kimi kandırdığımızı sanıyorduk, bilmiyordum.

“Başka türlüünü istemezdim, bebeğim,” dedim onu ritmik hareketlerle kendime çekip bırakmaya devam ederken.

CeCe tüm kontrolü bana bırakmıştı. Kendini bana teslim etmişti. Belki küçücük bir teslimiyet anıydı ama bana onun da benim gibi hissettiğini anlatmaya yetmişti.

Sakin seni becerirken ona, onu sevdiğini söyleme.

Sakin seni becerirken ona, onu sevdiğini söyleme.

Elbisesini aşağı çekip memelerini yüzümün hizasına getirdim, üzerimdeki hareketleriyle önümde aşağı yukarı zıplıyorlardı. Tanrım, bu mükemmel bir şeydi. Uçları sertleşmiş, dikkat istiyordu. İkisini de tek tek nazikçe ağzıma alıp emdim. Resmen sarhoş gibiydim. Bundan, CeCe’den daha fazlasını isteyemezdim.

Onu tamamen doldurduğumda, “Siktir,” diye inledi. Daha önce hiç bu kadar dolu olmamıştı.

“İnanılmazsın, Rae,” diye fısıldadım. “Lanet olası her günün her saniyesinde içini doldurmak istiyorum.”

İşte bu kadar kolaydı. Böyle anlarda, sadece ikimizken onun tamamen bana ait olduğuna inanabiliyordum. *Bir tek bana, sonsuza kadar.* Onu yeniden kollarıma alabileceğime, onu hep yanımda tutabileceğime, bir gün kendi evime, kendi bedenime, kendi kalbime yerleştirebileceğime inanıyordum. *Ve onu, ölüm beni alıncaya dek bırakmayacağıma.*

CeCe kollarını boynuma dolayıp parmaklarını saçlarımdan geçirdi. Sertçe kavrarken üzerimdeki hareketlerini

PAISLEY HOPE

hızlandırdı. Yaklaştığını hissedebiliyordum. Bacakları titremeye başlamıştı, inlemeleri kulağımda yükseliyordu.

“Nash...lütfen,” diye yalvardı.

“Tanrım, aletimi becerirken kahrolası derecede güzel görünüyorsun. Kendine bir bak, bebeğim. Şimdi... boşal. Sikimin üzerine gel, Küçük Ateşböceğim. Beni de yanında götür. Bana, buna, her şeye sahipsin.”

“Evet...” Dudaklarını benimkilerden ayırıp inledi ve yüzüme doğru gülümsedi. O anda dünyam alev aldı. “Ve bunu sakın ama sakın unutma, bebeğim,” diye fısıldadı ve sonra boşaldım.

Boşalırken ruhumun her zerresi parçalara ayrılmış gibiydi. Omuzlarına tutundum, onu kendime sabitledim ve içindeyken tekrar tekrar titredim. Her dalga, öncekinden daha güçlüydü. Onun adı dudaklarımda, benim adım onun dudaklarında yankılandı.

Durmadım. Duramadım. Zevk dalgalar halinde yayılmaya devam ediyordu. CeCe yeniden titredi ve tekrar boşaldı. *Bense hâlâ geliyordum. Yoksa yeniden mi geliyordum?*

Küçük kulübede yankılanan inlemeleri kulaklarıma doldu. Bu bir müzikti. Bir senfoni.

Bu kadını seviyordum.

Bu kadını, şimdiye dek kimseyi sevmediğim kadar çok seviyordum. Onu; dağın ardından yükselirken yüzüme vuran güneşten, patenlerimin altındaki buzun hissettirdiklerinden, şampiyonluk kupasını kafamın üstünde kaldırdığım andan bile daha çok seviyordum. Küçük ateşböceğimi, sanki başka hiçbir seçeneğim yokmuş gibi seviyordum ve işin gerçeği, belki de hiçbir zaman olmamıştı.

BÖLÜM ELLİ BİR

CeCe

“**B**u gece bana cevap vermemen beni deli etti.” Nash omzuma doğru fısıldarken hâlâ içimdeydi, elbisem belimde toplanmıştı ve ikimiz de ince bir ter tabakasıyla kaplıydık.

“Sana cevap vermedim mi?” diye sordum.

“Sana mesaj attım, hem de saçma sapan şeyler yazdım. Atmamalıydım ama savunmam şu ki, sensiz delirmek üzereydim.”

Boynuna doğru gülümsedim.

“Eğer bu özrünün bir parçasıysa, kabul ediyorum. Telefonuma bakmadım. Tartışmak istemedim ve... toparlanıyordum.”

Altımda vücudu bir anda gerildi. “Yalnız başına oraya gidecek olman fikrini hâlâ sevmiyorum,” dedi.

Yeni bir tartışmaya hazırlandım ama Nash’in sonraki sözleri beni şaşırttı.

“Hızlı aramada benim numaram olsun. O herifin sana en ufak bir yanlış yapma niyeti bile olursa, ilk uçağa atlayarak gelip onu gebertirim.”

Kalbim göğsümde büyüdü. Onun nasıl endişelendiğini, bu gece buraya gelerek aslında bana ne kadar çok şey hissettiğini anlıyordum. Belki de annem haklıydı. Zaman her şeyi yoluna koyacaktı ve Seattle, Nash’e düşünmesi için birkaç gün

verecekti. Döndüğümde onunla uzun zamandır ertelediğim bir konuşmayı yapacaktım. Kalbimle oynadığım bu oyuna daha fazla devam edemezdim. Eğer onun durduğu yer, benim olduğum yer değilse -canım ne kadar yanarsa yansın- bu işe bir son vermem gerekecekti.

Bu anın tadını elimden geldiğince çıkarmaya çalıştım. Çenesine, ardından boynuna bir öpücük kondurdum. Tıraşsız teni dudaklarımı tatlı tatlı yakarken kendine özgü o baharatlı kokusu tüm duyularımı sarhoş etti.

“Eğer doğrusunu bilmiyor olsaydım...” Boynundaki başka bir yere öpücük bıraktım. “Sanki bana düşündüğünden biraz daha fazla değer veriyormuşsun gibi düşünürdüm. Ve bunu şimdilik kendine saklaman benim için sorun değil.” Onun üzerinden indim, elbisemi düzelttim ve tangamı tekrar üzerime geçirdim. “Yeter ki bir gün, çok geç olmadan bana söyleyebil.”

Nash, o klasik yamuk gülümsemesiyle ayağa kalktı ve üzerini düzeltti. Bana doğru yürüyüp ellerini belime yerleştirerek beni kendine çekti.

“Elbette sana... değer veriyorum, CeCe. Hem de lanet olası derecede çok. Seni- Sen o herifle ülkenin öbür ucunda yalnızken, başına bir şey gelme ihtimali bile beni çıldırtıyor.” Yüzüme düşen bir saç telini nazikçe kulağımın arkasına itti, çenemi tutup bana yaklaştı ve dudaklarıma yumuşacık bir öpücük kondurdu.

“Hâlâ fark etmediysen diye söylüyorum, sana fena halde tutulmuş durumdayım. Sensiz yaşamakta zorlanıyorum. Bu yüzden mesajıma yanıt vermediğinde peşine takılıp bir yaratık gibi buraya geldim.”

İç çekip gülümsedim. Bu kadar dürüst olması beni şaşırtmıştı ama tam olarak ne hissettiğini biliyordum çünkü ben de kahrolası bütün gün boyunca aklımı kaçırarak gibiydim.

“İyi ki aklın başına geldi,” dedim. “Çünkü farkında değilsen diye söylüyorum, ben de seninle aynı şeyleri hissediyorum.” Kollarımı boynuna dolarken Nash boynumu öpücüklerle süslemeye başlamıştı. Ona sokuldum.

“Burada ne sikim dönüyor?” Kalın, derin bir ses odayı inletti. Nash ile yerimizden sıçradık. Dönüp baktığımızda, Wade’in öfke ve şaşkınlık içinde bizden sadece birkaç metre ötede durduğunu gördük.

Arzuyla sarhoş olduğumdan olsa gerek, kapıyı kilitlememiştim ve ikimiz de onu geldiğini nasıl duymamıştık bilmiyordum. Görünüşümüz her şeyi açıkça belli ediyordu. Birbirimize dolanmıştık, Nash’in üstünde hâlâ bir şey yoktu. Bu tablo açıklamaya bile istemiyordu.

“Bu ne sikim demek oluyor, Nash?” Wade şapkasını çıkarıp elini saçlarının arasından geçirdi. “Sen ve *kız kardeşim* mi?”

“Wade-” dedim hemen.

“O neredeyse *ailen* gibi. Ne halt ediyorsunuz siz?”

Nash tişörtünü kafasından geçirip üzerine giydi. “Göründüğü gibi değil, dostum,” derken sesi sakın ve düzgündü.

Ona şaşkınlıkla döndüm. *Göründüğü gibi değil mi?*

“Bana sorarsan tam da göründüğü gibi,” dedi Wade. “Sen burada CeCe Rae’yi keyfine göre kullanıyorsun. Görünen bu.”

“Beni sadece keyfine göre kullanmıyor,” dedim yalvarırcasına.

“Buradan bakıldığı zaman hiç de öyle görünmüyor. Bu siktigimin şeyi ne zamandır devam ediyor?” Bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi. “O hassas bir durumda. Uzun bir ilişkiden yeni çıktı. Ve sen! Senin hiçbir zaman ciddi ilişki yapmak gibi bir niyetin olmadı, o zaman burada ne sikim yapıyorsun? Onu kullanıyor musun?” Wade artık bağırıyordu ama Nash... Nash donmuş gibiydi. Gözlerinden tek bir şey okunmuyordu.

PAISLEY HOPE

“Öyle değil... bundan daha fazlası, Wade. Biz... biz birbirimize gerçekten değer veriyoruz,” dedim. Nash’e döndüm, beni desteklemesini bekledim ama yapmadı. Farlara yakalanmış bir geyik gibi donakalmıştı.

“Bu doğru mu, Nash?” diye sordu Wade. “Ona değer mi veriyorsun? Ne yani, onu *seviyor* musun? Ona sahip çıkmaya, ciddi ilişki yapmaya hazır mısın?” Wade ellerini kalçalarına koydu, beklentiyle dikilmişti. Tam anlamıyla 1950’lerden fırlamış bir baba gibi görünüyordu. Fazla Güneyli, fazla sert.

Nash konuşmak için ağzını açtı, ardından bana döndü ama çok geçti. Wade, Nash’in tişörtüne uzandı ve Nash hiçbir şey yapmadan, direnmeden Wade’e teslim oldu.

“Biz bunu... planlamadık. Her şey kendiliğinden oldu,” dedi Nash.

Wade, elini onun yakasından çekti ve iterek geriye doğru savurdu.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi öfkeyle. “Sana *güvenmiştim*. Gerçekten kardeşim gibi güvenmiştim. Ama bazı şeyler vardır, dokunulmazdır. Lanet olsun, kutsaldır.” Sonra bana döndü. Yüzündeki ifade tam anlamıyla babamınki gibiydi: *yargılayıcı ve sert*. “Buraya, Seattle’a tek başına gitmende bir sorun olup olmadığını sormaya gelmiştim ama görüyorum ki gayet iyi durumdaymışsın.”

“Wade-” Nash sonunda konuştuğunda Wade onu dinlemedi bile.

“Sabah buraya gelme,” dedi Nash’e buz gibi bir sesle. “Bu saçmalığı hazmetmek için birkaç güne ihtiyacım var.” Sonra kapıya yöneldi, arkasını dönmeden çıktı ve kapıyı sertçe çarpıp gitti.

Gözlerim doldu. İşte, bu kadardı. Nasıl bu kadar aptal olmuştum? Kendimi bu adama kaptırıp âşık olmuş, kalbimi sonuna kadar açmıştım. Ama bu tamamen benim hatamdı.

DIZGİNLERİ YAKALA

Baştan beri Nash'in beni nereye koyduğunu biliyordum. Kendine bile duygularını itiraf edememişken, bana arka çıkmasını nasıl beklemiştim?

"Evine git," dedim.

"CeCe," diye fısıldadı Nash. "Ben... donakaldım, sadece-"

"Umurumda değil. Arkamda durmanı bekledim, Nash. Ama ne var, biliyor musun? Bu tamamen benim hatam. Bizim sadece bir anlık geçici bir şey olduğumuzu biliyordum. Ve bunun sonuna geldik." Arkamı dönmeye yeltendim ama durdum, sonra yeniden ona döndüm.

"Hayır, asıl ne var biliyor musun? Bunu ilk ben söyleyeyim. Kuralları ben bozdum. Sana âşık oldum, hem de bir aptal gibi." Artık bağıırıyordum. "Seni o kadar çok seviyorum ki bu içimi yakıyor. Ama ben *her şeyi* istiyorum. Seni her halinle, her yönünle istiyorum. Eğer sen beni o şekilde istemiyorsan, o zaman bitti. Ben bunu planlamadım, sana âşık olmayı hiç istemedim ama oldum. Ve bunu itiraf etmekten korkmuyorum. Hepsi bu."

Elimi tutmaya çalıştı ama tek kelime etmedi. Bekledim. Ama o sözler gelmedi. Kalbim, milyonlarca küçük parçaya ayrıldı. Kendimi ondan çekip aldım.

"CeCe... her şey çok hızlı geliyor. Ben... bu duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Sana karşı hissettiklerim... Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Derin bir nefes alıp yukarı baktım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken kalbim göğsümde paramparça olmuştu.

"Evine git, Nash. Sanırım ben, senin bana veremeyeceğin şeyleri istiyorum ama asla peşinden koşmayacağım."

Yanağımdaki bir damla yaşı sildi. "Lütfen ağlama... lanet olsun. Ben sadece-"

"Endişelenme, bebeğim," dedim. Sesim bal gibi yumuşak olsa da içinde zehir saklıydı. "Senden olamayacağın birine dönüşmeni asla beklemem."

PAISLEY HOPE

Beni istemesini diliyordum ama bunun için onu zorlamayacaktım. Bu onu harekete geçirdi. Okyanus mavisı gözleri derin, dipsiz bir çukura dönüştü.

“Ya seni seviyorsam?” dedi. “Ya sana nefes alamayacak, hiçbir şey göremeyecek kadar âşıkсам? Ama ya bir gün her şey biterse? Eğer her şey bir anda kaybolursa? O zaman sadece seni değil, her şeyi kaybederim, CeCe. Ailemi de. Her şeyi. Hem de kahrolası bir kez daha.”

Gözyaşlarımın arasından gülümsedim. Sonra gülmeye başladım.

“Aşk böyle bir şey, Nash. Hiçbir garantisi yok. Bir gün buradadır, ertesi gün kül olur. Onu kontrol edemezsin. Ne zaman biteceğini bilemezsin. Sadece inanacak kadar cesur olup olamayacağına karar verebilirsin. Aradaki o güzel hayat, o yaşanacak şeyler kaybetme korkusuna değiyor mu? Tüm mesele bu. Ben Seattle’a gidiyorum. Sen de bu birkaç günü düşünerek geçir. Ne istediğini anla. Döndüğümde, bu şeyin ne olduğunu o zaman söylersin.”

Bana yalvaran gözlerle baktı; bakışlarında sevgiyi gördüğüm kadar, bu sevgiye teslim olmaktan ne kadar korktuğunu da görebiliyordum. Ama artık bu benim için yeterli değildi.

“Şimdi gitmelisin. Toparlanmam lazım.”

Mutfak tezgâhına doğru yürüdüm, ellerimi üzerine koydum. Nash’in bana gelip sarılmasını diledim. Kollarını etrafıma dolmasını, beni sevdiğini söylemesini, kulağıma geleceğimizden bahsetmesini istedim. Her şeyin yoluna gireceğini duymak istedim.

Ama yapmadı.

İlk hatam, ona âşık olmaktı.

İkincisi, ondan olamayacağı biri olmasını beklemektir.

Ön kapının ardından kapandığını duydum ve kırıldım.

BÖLÜM ELLİ İKİ

CeCe

Ginger: Söylemen yeterli. Gidip onun ağzını burnunu dağıtabilirim, bebeğim.

Liv: Varım.

CeCe: Hayır, kararını kendi vermesi gerekiyor. Ona hiçbir şekilde baskı yapmayacağım. Kendime ve babama söz verdim. Bir sonraki sefer bir adama kendimi adadığımda, o adam da beni kalbinin tamamıyla isteyecek.

Ginger: Seni seviyor, CeCe. Bundan eminim. Dönünce ne olacağını gör. Bu hafta Andrew sana en ufak bir sorun çıkarırsa da... tekmeyi tam hayalarına vur. Sert olduğundan da emin ol.

Uçakta koltuğumda otururken gülüyordum. Yanımda oturan yaşlı kadın bana nazik bir gülümsemeyle bakıyordu.

CeCe: Ben yokken orası size emanet, kızlar. Kalpleri kırın, yasaları değil. Bana şans dileyin.

Liv: Şansa ihtiyacın yok, tatlım, sen bu işi hallettin bile.

PAISLEY HOPE

Ginger: 😞

Bay Carter: Bana kırgın olduğunu biliyorum. Özür dilerim, CeCe. Umarım her şey yolunda gider. Kendine dikkat et.

Bay Carter: Orada tek başına olduğunu düşündükçe aklımı kaçıracak gibi oluyorum. Lütfen bana ihtiyacın olursa aramaktan çekinme.

Uçuşa hazırlanırken telefonumu uçak moduna aldım ve kulaklığımı taktım.

Andrew: Seni almaya geldim.

CeCe: Andrew, sana bunu yapmak zorunda olmadığını söylemiştim. Uber çağırabilirdim.

Andrew: Terminalin önündeyim.

Telefonumu tekrar çantama koyup iç çektim. Andrew'u bir aydan uzun süredir -Nash'in onu şehir merkezinin ortasında yumrukladığı günden beri- görmemişim. O yüzden kendimi hazırlamam gerekiyordu. İçimi tanıdık bir endişe kaplayarak sırtımdan yukarı sinsi sinsi tırmandı.

Seattle'da hava daha serindi. Sıcaklık muhtemelen on altı-on yedi dereceyi geçmiyordu. Onu, o beni görmeden önce fark ettim. Sarı saçları her zamanki gibi mükemmel taranmıştı, üzerinde tasarım pantolon ve *Burberry* marka bir ceket vardı.

Ürperdim, Andrew dönüp gözlerini kesik kot şortumun, siyah *Ramones* tişörtümün ve *Birkenstock* terliklerimin üzerinde gezdirdiğinde aniden kendimi çıplak gibi hissettim.

DIZGİNLERİ YAKALA

“Vay canına, Cecilia. Gayet rahat takıldığın belli,” dedi alaycı bir şekilde ve yanağıma eğilip bir öpücük kondurdu.

Dokunuşuyla irkildim.

“Gidelim mi?” diye sordu.

Başımı salladım.

“Daireyi senin için boşalttım. İstersen biraz yiyecek de var. Gary ile çarşamba günü görüşeceğiz ama önümüzdeki iki gün boyunca eşyalarını toparlamak için bolca vaktin olacak. Bir şeyi değiştirir mi bilmiyorum ama seni en son gördüğümde söylediğim şeyler için özür dilemek istiyorum.”

Gergin bir şekilde gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

Aramızdaki hava garipti. Zorlayıcı, yapay bir yakınlık vardı. Andrew iyi biri değildi, kibirliydi ve sadece kendini düşünürdü. Bu yüzden bu tatlı, nazik tavırları beni tedirgin ediyordu. Tek isteğim ondan bir an önce uzaklaşmaktı.

Crystal Terrace apartman kompleksine vardığımızda çantanın sapıyla oynuyordum. Buraya geri gelmenin üzerimde bu kadar etki bırakmasını beklemiyordum.

Göğsümde bir sıkışma hissettim ve Andrew ile paylaştığımız tüm anılar bir anda üzerime çöktü. *Bitmek bilmeyen endişe, asla soru sormamam ve her şeyi olduğu gibi kabul etmem için üzerimde kurulan o baskı...* Bu cilalı, kusursuz yapıya yukarıdan bakarken fark ettim. Kentucky’ye döndüğüm iki aydan sonra burası bana tamamen yabancı ve yapay geliyordu. Ve o anda tek düşündüğüm şey Nash ve onun bu boğucu, aşırı lüks bina-
dan ne kadar nefret edeceğiydi.

Pencereye dalmışken Nash’e ultimatom verdiğim anı düşündüm. Pişmanlık içimi kemiriyordu. Ona cevap verecek zaman bile tanımamıştım. Duygularımı öfkeyle üzerine boşaltmıştım ve onun da aynısını yapmasını beklemiştim. Ama Nash benim

PAISLEY HOPE

gibi biri değildi. Kontrolü bırakmanın onun için ne kadar zor olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Andrew boğazını temizledi. Arka koltuktan çantamı almak için arabadan indiğinde ona döndüm.

“Ben hallederim Andrew, teşekkür ederim.”

“Senin için yukarı çıkarayım.”

“Hayır, Andrew. Ben hallederim.”

“Gerçekten sorun değil. Tüm o yükü çıkmana gerek-”

“Andrew, lütfen. Bu iş bizim mümkün olduğunca az vakit geçirmemizle daha kolay olacak. Sadece eşyalarımı alıp evrakları imzalamaya geldim. Hepsi bu.” Bavulun sapını elinden aldım ve kendime doğru çektim. “Çarşamba görüşürüz,” dedim kararlı bir şekilde.

En sonunda mesajı aldı ve geri çekilip arabasına yürüdü.

“Tamam, CeCe. Bir şeye ihtiyacın olursa sadece bir telefon uzağındayım.”

“Teşekkür ederim.”

Nihayet uzaklaşıp arabasına bindi. Binaya adım attığımda geldiğime neredeyse pişman olmuşum. Bu birkaç günün bir an evvel geçmesi için dua ediyordum.

Sonraki kırk sekiz saati sekiz yıllık geçmişimi ayıklamak, bir şeyler yemek, Andrew’un en pahalı şaraplarını içmek ve ağlamak arasında geçirdim. Eskiden gönüllü olarak çalıştığım kadın sığınağı, bu sabah aradığımda memnuniyetle geldi ve istemediğim her şeyi aldı. Kentucky’de bir daha asla giymeyeceğim kıyafetler, ayakkabılar ve aksesuar yığınları... Gerçekten saklamak istediğim her şeyi paketledikten sonra koltuğa yaslandım ve derin bir nefes aldım.

Henüz salıydı.

DIZGİNLERİ YAKALA

Andrew: Yeni alıcılar, yarın imza atmadan önce daireyi bir kez daha gezmek istiyor. Nasılsın? Bu mümkün mü?

CeCe: Evet, olur. Saat kaçta?

Andrew: Bu akşam altı buçukta.

CeCe: Tamam, onlara engel olmam.

Andrew: Aslında dairede yalnız kalmak istiyorlarmış. Ben hızlıca bir şeyler yiyebileceğimizi düşündüm. Her şeyi gözden geçiririz, yarın için hazırlıklı oluruz.

Altdudağımı ısırdım. Andrew ile bir yemek yemek, yapmak isteyeceğim en son şeydi.

Andrew: Biliyorum, şu an kendinle tartışıyorsun. Bu sadece bir yemek, CeCe. Sekiz yılımızı birlikte geçirdik. Tüm bunlar sona erdiğinde arkadaş kalabilmeyi umuyorum. El Fonzo'ya gidebiliriz, hem başka ne yapacaksın ki? Yağmur yağıyor ve en az bir saat dışarıda olman gerekecek.

CeCe: Tamam. Orada buluşuruz. Onlara bir saat süreleri olduğunu söyle.

Ginger'a ne yaptığımı söylemek için mesaj attım, böylece en azından bir kişi nerede olacağımı biliyordu.

Telefonumu masaya koyup etrafıma bakındım. Randevumuz yarın öğlen on ikiye ayarlanmıştı ve dönüş uçağım üçü çeyrek geçeydi. Bu yeri bir daha asla göremeyeceğim gerçeği bir anda yüzüme çarptı. Yanaklarımdan süzülen bir damla yaş sildim.

PAISLEY HOPE

Andrew için ya da bu yeri geride bırakacağım için üzgün değildim. Sadece mutsuz hissediyordum.

Koca bir dönem boşa geçmiş, geri alamayacağım yıllar olmuştu. Nash'in o geceki gözlerini düşündüm. O bakışlardaki korkuyu düşündüm. Haklı olabilir miydi? İlişkiler gerçekten berbat olabiliyordu.

Ondan uzak kalmak için birkaç günlüğüne mesajlarına cevap vermesem de Kentucky'den ayrıldığımdan beri her gün mesaj atıyordu. Konuşmamız gerektiğini, donakaldığını ve ne kadar üzgün olduğunu yazmıştı. Geri dönene kadar hayatımın bu iki tarafını -Andrew'la olan süreci ve Nash'le olan ilişki- tıpkı din ve devlet işleri gibi birbirinden tamamen ayrı tutmam gerekiyordu. Önce Andrew ile olan meseleyi halledecek, sonra eve dönüp Nash ile yüzleşecektim. Ya onunla gerçekten bir ilişkiye başlayabilecektik ya da başlayamayacaktık. Her iki ihtimale de hazırlıklıydım.

Annemden ve Cole'dan gelen mesajlar, Wade'in onlara her şeyi anlattığını gösteriyordu. Anneminkiler tatlı ve cesaret vericiydi; daha önce söylediği gibi sabırlı olmamı hatırlatıyordu. Cole'unkiler ise öfkeli olmasa da sertti. Birinde, neredeyse aileden sayılabilecek biriyle bunu nasıl yaşadığımı sormuştu ama ardından konuşmak istersem yanımda olduğunu eklemişti. İki kardeşim arasında genellikle daha sakin olan oydu.

Son iki aydaki her an gözümün önünden geçti. Nash'in kim olduğunu biliyordum ama onun gelişini hiç görmemiştim. Ve dürüst olmak gerekirse, fark etmiş olsaydım bile bunu engelliyemezdim.

El Fonzo'nun kapısını itip içeri girdiğimde bir nostalji dalgası üzerime çöktü. Üniversite yıllarımda arkadaşlarımla burada geçirdiğim sayısız eğlenceli geceyi hatırladım. Artık hiçbirisiyle

DIZGİNLERİ YAKALA

görüşmüyordum. Geniş ama hâlâ samimi hissettiren mekânın iki yanında tuğla duvarlar yükseliyordu, ön cephede ise Stewart Caddesi'ne bakan geniş cam pencereler uzanıyordu. Tavandan sarkan Edison ampulleri hafifçe parıltıyor, hoparlörlerden düşük tonda İtalyan enstrümantalleri yükseliyordu.

Mekân kalabalıktı ama karanlık içinde Andrew'u hemen fark ettim. Masada oturuyordu.

Elini kaldırdığında ona doğru ilerledim. İçimden kendime, bir zamanlar onda ne gördüğümü soruyordum. Artık anlayamıyordum. Yorgun ve bitkin görünüyordu. Son birkaç ayın onun için kolay geçmediği belliydi. Onun adına üzüldüm çünkü asla Nash ile aramda olan o duyguyu, o bağı bilemeyecekti. Andrew sevmenin ne demek olduğunu bile bilmiyordu. Kendini bile sevmeyen biriydi ve muhtemelen bu yüzden hayatı hep boş, hep eksik geçecekti.

"Andrew," dedim. Ayağa kalkıp elimi sıktı.

Masaya oturduk. Ortamı kasıp kavuran gergin bir sessizlik vardı.

Menüye göz gezdirirken, "Buradayken her şeyi hallettin mi?" diye sordu.

"Evet. Nakliye firması sabah geliyor, Kentucky'ye göndermek istediğim eşyaları alacaklar."

Garson masaya geldi. Andrew kırmızı şarap, ben ise buzlu çay istedim. Son iki günde yeterince şarap içmiştim. Hatta fazlasıyla diyebilirdim.

Dairenin satışıyla ilgili teknik detaylardan, gündelik hayattan, menüdeki yeniliklerden bahsettik. Konuşmalar zorlama ve tatsızdı. Bu yemeği nasıl tamamlayacağımı düşünmeye başladım. Daha önce de her şey bu kadar yapay mıydı?

Yan taraftan gelen konuşmalar dikkatimizi dağıttı. Kapıdan tanıdık yüzler giriyordu. David ve Rachel Thompson ile

PAISLEY HOPE

Bradley ve Lenora Stanton -Andrew'un en yakın arkadaşları ve meslektaşları-masamıza doğru ilerliyorlardı.

Gözlerim onları taradı, sonra Andrew'a döndüm ve ardından tekrar onlara baktım.

“Geç kaldığımız için özür dileriz, trafik kâbus gibiydi,” dedi Rachel ve bana sarılmak için uzandı.

Bulunduğum yerde şaşkınlıkla donakaldım. Tekrar Andrew'a baktım. Rachel'in *Chanel No. 5* parfümü etrafımı sardı, yumuşacık kırmızı saçları yanağıma değecek şekilde bana sarıldı ama gözlerimi Andrew'dan ayıramadım.

“Seni görmek istediler. Eski günlerdeki gibi hep birlikte akşam yemeği yeriz diye düşündüm,” dedi Andrew yüzündeki kendinden emin, alaycı bir gülümsemeyle.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Nash

Kapüşonumu başıma çektim. Seattle soğuk, aşırı kalabalık ve yağmurluydu. Elbette, kültürlü ve canlı bir şehirdi ama Kentucky'nin o dalgalı tepeleri ve geniş vadileriyle kıyaslanamazdı bile.

Hava sisliydi, CeCe'nin birkaç dakika önce girdiğini gördüğüm restorana doğru kararlı adımlarla ilerledim. Onun nerede olduğunu Ginger sayesinde takip ediyordum. Tam zamanında devreye girmişti. CeCe'nin bu haftanın bir kısmını o gerzek eski sevgilisiyle yalnız geçirmesinden o da endişeliydi.

CeCe'ye alan tanıyordum ama eğer bir anlığına bile bunu Andrew ile tek başına yapmasına izin vereceğimi sandıysa, benden daha deli demekti. Eğer Andrew ona dokunmaz ya da saçma bir harekette bulunmazsa, gölgede kalacaktım ve yarın havaalanında buluşacaktık. Onunla aynı uçağa bilet almıştım.

Ama eğer CeCe'ye yanlış bir şekilde dokunmaya ya da yaklaşmaya kalkarsa, suratını yeniden şekillendirir ve her saniyesinin keyfini çıkarırdım. İçimdeki her şey onun bir fırsat kolladığını söylüyordu ve insanların karakterini ilk görüşte anlayan içgüdülerimde hiç yanılmamıştım. Onu ilk kez Main Caddesi'nin ortasında gördüğüm anda çözmüştüm.

PAISLEY HOPE

Restoranda insanların arasından onu görebileceğim karanlık bir köşedeki masaya oturdum. Garson önüme menüyü bıraktığında gülümsedim ve bir kola sipariş ettim. Bitkin düşmüştüm ve biraz kafeine fena halde ihtiyacım vardı.

Pazar gecesi barda çalışmayıp kendime izin verdikten sonra yarım şişe viski içip telefonumda CeCe'nin o güzel yüzünü gösteren fotoğraflara bakmış ve Shania Twain'in tüm şarkılarını son ses açmıştım.

Pazartesi sabaha karşı 03.13'te soğuk terler içinde, midem bulanarak uyanmıştım. CeCe yanımda uyumaya başladığından beri haftalardır görmediğim kâbuslar geri dönmüştü. Oysa CeCe benimle uyuduğunda, birçok gece saat üçü çoktan geçmişken uyanıyor, onun o sıcak küçük bedenini yanımda buluyor ve ilk defa gerçek bir huzur hissediyordum. Ama ben, o huzurun bana ne ifade ettiğini ona gitmeden önce söylemeyen lanet herifin tekiydim.

Bu kez kâbusumdaki tek fark arabanın ön koltuğunda anemle babamın değil, CeCe ile Wyatt'ın oturuyor olmasıydı. Wyatt'ın gözlerindeki bakış beni sarsmıştı. Ön koltuktan bana dönüp, *"Onlar için orada ol... özellikle kızlar için,"* demişti.

Nasıl bir pislik olduğumun ağırlığı neredeyse üzerime devrildi. CeCe'yi hak ettiğimi kanıtlamak için bir şansım vardı ve onu yüzüstü bırakmıştım. Korkum ve paniğim beni felç etmişti. Onun için savaşmayarak ve ona benim tüm dünyam olduğunu söyleyerek hayatımın en büyük hatasını yapmıştım.

CeCe'nin o gece söyledikleri beynimde tekrar tekrar dönyordu. *Aşk böyle bir şey, Nash. Hiçbir garantisi yok. Bir gün buradadır, ertesi gün kül olur.* O sözler, sıcak bir duş ve bir şişe *Gatorade* ile birlikte beni kendime getirmişti. Toparlanmış ve ailemi arayıp çiftliğe gitmiştim. Her şeyi riske atmaya ve kalbimi ortaya koymaya hazırdım.

O gün eve girdiğimde sıradan bir pazartesi gibiydi. Tek fark Jo'ya, Ginger'ı ve Olivia'yı da çağırmasını söylemiş olmamdı. Hepsine bir açıklama borçluydum -istisnasız her birine- ve ne söylemem gerekiyorsa söylemeye kararlıydım.

Wade beni görür görmez homurdansa da Cole ifadesizdi. Bir bardak viski doldurup tezgâhın üzerinden bana doğru itti. Akşamdan kalmayken yapmayı en son isteyeceğim şey içmekti ama bardağı aldım, masaya vurup onunla tokuşturdum. Wyatt için.

“Mâbel bu gece Gemma'da, o yüzden konuşmak istiyorsan sahne senin,” dedi Cole alçak bir sesle. “Wade bana anlattığında hiç hoşuma gitmemişti ama şimdi... eğer gerçekten ciddi olduğunu bana gösterebilirsen, belki de CeCe için iyi bir şey olabileceğini düşünüyorum.”

Bu minik bir güven işaretiydi, minnetle başımı salladım.

Etrafıma baktım. Karşımda ailem gibi sevdiğim insanlar oturuyordu, hatta o lanet olası Ginger Danforth bile. En sonunda içimdekileri döktüm. Her şeyi anlattım.

“Bana kafana bir tane geçirmemem için tek bir mantıklı sebep söyle, Nash,” diye başladı Ginger.

Omzuna küçük bir dirsek attığında, “Sakin ol, boksör,” diye mırıldandı Cole.

Boğazımı temizledim ve odadaki tüm dikkati üzerime topladım. Herkes bana bakıyordu. İyi bir giriş yapmam gerektiğini biliyordum.

“Bunu hak ettim. Tüm bunları size çok önce söylemeliydim, haklısınız ama onu gerçekten seviyorum. Hem de anlatamayacağım kadar çok. Hiç kimseyi bu kadar seveceğimi düşünmemiştim. Bu bir kaçamak değil. CeCe benim için o kişi. Benim geleceğim.” Doğrudan Wade'in gözlerine baktım. “O benim

PAISLEY HOPE

her şeyim ama diğer gece sen geldiğinde bunu söylemeyerek korkarım ki onu kaybetmiş olabilirim.”

“Onu kaybetmedin.” Ginger masanın karşısından lafa atladı. “Seattle’da mutsuz, ses tonundan anlıyorum. Bu sabah konuştuk, tek umudu çarşamba günü geldiğinde senin sonunda aklını başına almış olman.”

“Ben de aynı şeyi hissettim,” dedi Olivia. “Sanki eve döneceği günü bekliyormuş gibi. O dairenin içinde ne kadar rahatsız hissettiğini söyledi.”

CeCe’nin herhangi bir şekilde rahatsız olduğunu düşünmek bile göğsümü sıkıştırdı.

“Bunu sizden gizlediğimiz için üzgünüm ama bunu ne ben ne de o öngörebilirdik. Hepinizi çok seviyorum, siz benim ailemsiniz. Ve o kadını -o güzel, gecenin içinde ateşböceği gibi parlayan kadını- herkesten, her şeyden çok seviyorum. Niyetimi anlamanız önemli. Seattle’a gidiyorum. CeCe’yi bir daha asla kendi başına bırakmayacağım. Bir daha hiçbir şeyle tek başına yüzleşmek zorunda kalmayacak. O Andrew denen herife de asla güvenmiyorum. Açıklayamıyorum ama içimden bir ses, bu yolculukta bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyor.”

Jo anne, masanın üzerinden elini uzattı ve nasırlı avuç içini benimkinin üzerine koydu.

“Seni kendi oğlum gibi seviyorum, Nash. Dünyada kızımın sevgisini emanet edeceğim başka bir adam olamaz. Wyatt da burada olsaydı aynı şeyi söylerdi. Bizden onay aldın.”

Elini tutup gözlerimi Wade’e çevirdim.

“Üzgünüm, kardeşim. Bunu böyle öğrenmek zorunda kaldığın için de o gece susup hiçbir şey söylemediğim için de özür dilerim.”

DIZGİNLERİ YAKALA

Wade bana doğru eğildi. “CeCe’nin hak ettiği adam olsan iyi edersin, Nash. Bunu beceremezsen, çocukluğumuzdan beri seni tanıyor olmam kışını tekmelemeyeceğim anlamına gelmez.”

Gülümsedim. “Eğer beceremeyip berbat edersem, bunu sonuna kadar hak ederim.”

Cole yüzünü buruşturarak, “Ve halka açık yerlerde sevgi gösterisi falan olmayacak,” dedi. “Sizi görünce midemin bulanmasını istemiyorum.” Bunun üzerine Ginger elini kaldırıp Cole’un omzuna hafifçe vurdu.

“Sırf sen beceremiyorsun diye herkes sevgisini gizlemek zorunda değil, Cole. Bence bu harika bir şey.” Gülümsediğinde, bir anlığına ondan gerçekten hoşlanmaya başladım.

Jo anne Cole’a döndü. “Evet, aynen öyle. Sus artık, oğlum. Çok tatlılar.” Sonra bana fısıldadı. “O kızın kalbini kazandın, oğlum. Ona iyi bak.”

Başımı salladım ve hayatımın yarısı boyunca öz annem gibi olan bu kadın yüzünden burnumun ucunda yükselen o tanıdık sızıyı görmezden geldim.

Wade hepimizi şaşırtarak, “Siktir ya,” dedi. O aksi suratındaki gergin ifade, yerini geniş bir gülümsemeye bırakmıştı. Wade’in böyle güldüğünü yılda bir, belki de iki kez görürdüm. “Benden ciddi ilişki yapıp evlenmemi bekleme ama,” derken hâlâ sırtıyordu.

Ben de sırtıttım. Yaz başında ahırda yaptığımız konuşmayı hatırladım. *Sen evlenirsen, ben de evlenirim.*

Omzuna bir yumruk geçirdim. “Eh, o zaman acele etsen iyi olur, dostum.”

“Wyatt’a, Nash ve CeCe’ye,” dedi Jo elindeki viski bardağını kaldırarak. Hepimiz bardaklarımızı masaya vurduk ve bir yudum aldık.

PAISLEY HOPE

“Hadi, oturup yemek yiyelim artık,” diye devam etti Jo. Ve ben, ailemle birlikte o pazartesi akşamını, her zamanki gibi ama içim daha dolu bir şekilde birlikte geçirdim.

Dün Cincinnati'den kısa bir uçuşla gelmiş ve CeCe'nin da-iresinden uzakta kalan Four Seasons'a yerleşmişim. Yeterince uzaktaydı; böylece ona gerçekten ihtiyacım olmadıkça yanına gitme dürtüsüne kapılmayacaktım. Ama şimdi soğukkanlılı-ğımı kaybetmek üzereydim, yerimde duramıyordum. Ve on saniye sonra -ya da Andrew CeCe'ye bir daha dokunduğu za-man- o herifi son kez yere sermeye, kızımı alıp eve götürmeye ve cumartesi günü tam bir aptal gibi davrandığım için ondan af dilerken ona ne kadar delicesine âşık olduğumu söyleme-ye hazırdım. Sonra da evimden doğal bir afet ya da ölüm bizi ayırana kadar çıkmayacak, içine gömülüp her saniyemi onunla geçirecektim.

Alfredo sipariş ettim çünkü bugün doğru düzgün yediğim tek şeyin bir protein bar olduğunu fark ettim. Ardından ma-samdan CeCe'nin yüzünü izlemeye başladım. Menüye göz gezdirirken fazlasıyla gergin ve rahatsız görünüyordu. Tanrı şa-hidim olsun ki, bunu izlemek bana tarifsiz bir zevk veriyordu.

Muhtemelen mutlu ve rahat görünseydi içim parçalanırdı. Ama böyle olması -o rahatsızlık, o kasılmış omuzlar- bana tu-haf bir tatmin veriyordu. Sivri topuklu ayakkabısını sinirle yere vuruşunu izledim. Sipariş verişini seyrederken güzelliğini ince-liyordum. Sade ama kusursuzdu. Siyah tayt giymişti, ayağında önü açık topuklu ayakkabılar vardı ve üzerine uzun, bol kesimli ipek bir gömlek giymişti.

Yemek yerken onları izlemeye devam ettim. Aralarında ses-sizce bir şeyler konuşuyorlardı. Tam yemeğimin yarısına gel-miştim ki, gürültülü ve gösterişli dörtlü bir grup içeri girdi.

DİZGİNLERİ YAKALA

Burada yemek yiyecek türden insanlar değillerdi. Fazlasıyla pahalı, fazlasıyla yapay görünüyorlardı ama doğrudan CeCe'nin masasına yöneldiler.

Bakır renkli saçlı olan -yüzündeki gereksiz estetik operasyonlar, yirmili yaşlarda olduğunu fazlasıyla gizliyordu- kendini CeCe'nin gergin kollarına attı. CeCe'nin yüzünü o kadının omzu üzerinden görebiliyordum. Ve orada olmaktan nefret ediyordu. Her saniyesinden. Bu bir buluşmadan çok küçük bir grup randevusu gibi görünüyordu ve CeCe'nin bu insanların geleceğinden haberi olmadığı her hâlinden belliydi.

Ginger'ın anlattıklarına göre CeCe, alıcılar daireyi gezerken Andrew ile sadece satış sözleşmesi üzerine konuşmak için buluşacaktı. Ama ortada iş konuşması falan yoktu. Bu düpedüz bir pusu gibiydi ve CeCe bu oyunun tam merkezindeydi.

Masayı öyle sıkı kavradım ki boğumlarım bembeyaz kesildi. Ona bu durumdan kendi başına kurtulması için beş dakikadan fazla zaman vermeyecektim.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

CeCe

Üç adam masanın öbür ucunda iş hakkında konuşurken, “Andrew şehre döneceğini söyledi. Hepimiz bunu duyduğumuza çok sevindik. O sensiz adeta kaybolmuş gibiydi,” diye fısıldadı Rachel.

“Dönmüyorum. Sadece eşyalarımı toparlamak için buradayım.”

Aklım karmakarışık ve kendime sürekli hâlâ neden burada oturduğumu soruyordum. Neden kalkıp Andrew’un suratına bir şey fırlatmıyordum? Cevabı zaten biliyordum. Bunu yapardım, işine gelirdi. Beni deli ilan etmek için eline bir bahane geçmiş olurdu, sonra da zavallı Andrew rolüne bürünürdü. Kurban o olurdu ve ona bu tatmini vermeye hiç niyetim yoktu. O yemeği yiyecektim, yarınki toplantıdan sonra lanet o’ası da-iresinden çıkıp eve dönecektim.

“Andrew bizi davet ettiğinde, aranızdaki sorunları çözdüğünüzü ummuştuk. Seni gerçekten çok özledik,” dedi Rachel.

Evet, tabii.

Muhtemelen beni, sosyal çevremizdeki herkes hakkında dedikodu yaptıkları gibi özlemişlerdi. Bu kadınlar Seattle’ın *Gerçek Ev Kadınları* gibiydi. Yüzeyin altında hiçbir şey yoktu. Hayatları dramayla besleniyordu.

DİZGİNLERİ YAKALA

“Bu olmayacak. Artık Kentucky’de bir hayatım var. Gurur duyduğum bir işim var.” *Umarım hâlâ öyledir.*

“Bence biraz fazla dramatik davranıyorsun,” dedi Lenora. Parlak pembe dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Güçlü erkeklere sahip olmanın yolu, ara sıra yaşanan küçük sadakatsizlikleri kabullenmekten geçer. Bunu kabul etmek zorundasın. Her erkek bir noktada yoldan çıkar. En azından bizimkiler çıktığında, elimizde lüks bir daire ve bir siyah *Amex* kartı oluyor.” Asil bir kahkaha attığında hayretle ona bakakaldım.

Andrew bu kadınları beni ikna etmeleri için mi getirmişti?

Bir anda midem bulanmaya başladı. Bu hayatta nefret ettiğim her şey tekrar üzerime çullanmıştı ve oradan çıkmam gerekiyordu. Andrew’a baktım.

“Affedersiniz,” diyerek çantamı kaptım ve doğruca kadınlar tuvaletine yöneldim.

Köşeyi dönerken Andrew’un peşimde olduğunu hissettim.

“Cecilia!” diye seslendi Andrew.

Karanlık koridorda aniden arkama döndüm. Tuvalet tabelalarının kırmızı neon ışığı ortamı aydınlatıyordu.

Fısıltıyla, “Onları buraya getirdiğine inanamıyorum!” diye bağırdım. “O saçma sapan konuşmaları da sen mi hazırlattın?”

“Birinin sana mantıklı şeyler söylemesi gerekiyordu, CeCe. Bu daireyi satmamın sebebi, her zaman istediğin hayatı sana verebilmek içindi. Lawrenceville’de bir ev alıyorum,” dedi. Banliyödeki yakın bir kasabayı kastediyordu. “Hep istediğin o yerden. Oraya birlikte yerleşelim, bir aile kuralım istiyorum. Şimdi ne kadar yanlış yaptığımı anlıyorum, sana istediğin her şeyi veremeyecek durumdayken Laurel Creek’e gelmem bile hataydı.”

Bu bir şaka mıydı?

“Andrew, biz *bittik*. Buraya geri dönmeyeceğim. Bir hayatım, bir işim, arkadaşlarım var. Yıllar sonra anneme bu kadar yakın hissediyorum. Ve sana asla güvenemem. Üstelik seni sevmiyorum.”

PAISLEY HOPE

Andrew bir adım attı. Kendine has *Burberry* parfümü burnuma doldu. Eskiden bu kokuyu severdim, şimdi ise midemi bulandırıyor. Ellerini iki yandan duvara koyarak beni sıkıştırdı.

“Seviyorsun. Öyle demek istemedin. Seni özledim, güzel bebeğim. Artık nazik davranmayı da bırakıyorum. İstesen de istemesen de bana döneceksin. Ben her zaman istediğimi alırım. Ne istediğini söyle ve hepsini gerçekleştireyim,” diye fısıldadı.

Tüylerim diken diken oldu. O lakap... onun için hep oy-dum. *Süs bebeği, malı.*

Korkuya kapıldım. Zihnim, onun beni buraya çekmek için tüm bunları planladığını fark edince dönmeye başladı. Acaba Gary ile yüz yüze imzalamam gerçekten gerekli miydi?

Andrew bana dokunacağını sanıyorsa kahrolası aklını kaçırmış olmalıydı. Aklımdan hızla Ginger’ın dediği gibi ona tekme atıp ön kapıdan kaçma planını geçirdim. Muhtemelen bir otele geçmem gerekecekti-

“Kahrolası bir adım daha atma.” Kendimi bedenimin dışına çıkmış gibi hissettim çünkü bu, Nash’in sesiydi. Andrew’un arkasından geliyordu.

Başımı çevirip Nash’in gözleriyle buluştum ve ağzım açık kaldı. Üzerinde simsiyah kıyafetler vardı. Koyu renk saçları alnına düşmüş, boynundaki sarmaşık dövmeleri kapüşonundan dışarı taşmıştı. Karanlık ve tehditkâr görünüyordu. Ve Andrew’u *öldürmek* üzere gibiydi.

Andrew döndü, onu gördüğündeki şaşkınlığı yüzüne yansıdı ama ardından sırtıp kendinden emin bir tavır takındı. Kendi oyun alanında olduğu için rahattı. “Tabii ki burada,” dedi ve ardından Nash’e döndü.

“Bu mesele benimle nişanlım arasında.” Elini yüzüme uzattı ama başımı kaçırıp geriye doğru fırladım, Nash’in arkasına saklandım.

Neden burada olduğunu ya da beni nasıl bulduğunu umursamıyordum. Tek önemsedğim şey, yanımda olmasıydı.

Nash başından beri haklıydı. Andrew bana yalan söylemişti. Beni buraya, bana baskı kurup geri dönmemi sağlamak için getirmişti. Artık onun gerçekten beni umursadığına inanmıyordum. Tek önemsedığı şey, *kazanmaktı*.

Nash vakit kaybetmedi. Bir anda Andrew'a doğru atıldı. İri elini Andrew'un boğazına doladı, onu duvara yapıştırıp tek eliyle kaldırdı. Andrew'un ayak parmakları zemine zar zor sürünürken güçsüzce çırpınıp inledi.

"Sanırım seni, canını yakmaktan ne kadar keyif alabileceğim konusunda hâlâ yeterince ikna edemedim," dedi Nash buz gibi bir sesle. "Haftalardır bunun hayalini kuruyorum."

"Dava... açarım..." diye hırladı Andrew.

Nash karanlık bir kahkaha attı. "Lanet olası bir korkaksın. Sana, CeCe'yi bensiz bir daha asla göremeyeceğini söylemiştim. Şimdi tekrar söylüyorum, bu onu son görüşün olacak." Boşta kalan elini kaldırdı ve Andrew'un yüzüne iki kez vurdu. Sertçe. "Yarın sabah saat dokuz buçukta, CeCe'nin eşyalarını Kentucky'ye gönderecek kamyonun yanında olacaksın, anlaşıldı mı *Drew*? Ve eğer bir daha ona nişanlım dersen, o sikik dilini kendi ellerimle kökünden koparırım."

Andrew nefes almakta zorlanmaya başladı, kızaran yüzü morarmaya başladı. Bir an için Nash'in onu bırakmayacağından korktum ama tam ağzımı açacakken Nash elini çekti. Andrew yere düştü, morarmış bir şekilde hırıltılı nefesler alıyordu. Nash arkasını dönüp elimi tuttu, beni kapıya doğru çekti. Restoranın diğer tarafındaki bir masaya, oturduğum yerin tam karşısına yüz dolar fırlattı. Omzumun üzerinden geriye baktım ve o anda fark ettim. Bütün bu süre boyunca buradaydı.

Nash hızlı adımlarla yürüyordu, ben de yağmurun altında onun arkasından koşturuyordum. Öfkesi, bastıramadığı bir sıcaklık gibi etrafına yayılıyordu. Sakin ama kararlı bir sesle, "Yarın sabah ilk iş, o lanet avukatı arayıp Andrew'dan ayrı bir imza

randevusu istediğini söyleyeceksin. Ben de seninle geleceğim,” dedi.

“Nash-”

“Ve o lanet dairede bir gece daha kalmayacaksın.”

“Nash-”

“Benimle *Four Seasons*’ta kalacaksın.”

“Nash!” diye bağırdım.

Yerimde durdum ve elimi onunkinden çektim.

Durup bana doğru döndü.

“Burada ne işin var?” diye fısıldadım. “Beni nasıl buldun? Beni takip mi ettin?”

“Evet,” dedi kararlı bir sesle. Bana doğru yaklaştı ve omuzlarımdan tuttu. “Seni güvende tutmak için yapmayacağım hiçbir şey yok, CeCe. Onun bir şeyler çevirdiğini biliyordum.”

“Nash, bana veremeyeceğin şeyleri vermeni istemiyorum. Senden olmadığın biri olmanı beklemiyorum. Çünkü sen olduğun halinle mükemmelsin. Bu geçici bir şeydi, bunu kabul edebilirim. Ülkeyi aşip beni takip etmene gerek yoktu. Zamanla belki-”

“Konuşmayı kes, Rae.” İki elini yüzüme yerleştirdi. Büyük avuçlarıyla başımı hafifçe kaldırdı, dudaklarını yavaşça dudaklarıma bastırdı. Yumuşak ama yakıcı bir öpücüktü.

“Biz geçici değiliz. Tam tersiyiz. Biz *sonsuzuz*. Bu hayatta hiçbir şeyi seni sevdiğim kadar sevmedim. Buraya bunu bil diye geldim. Seni ülkenin öbür ucuna kadar takip etmek hiçbir şey. Ben seni hayatın boyunca takip edeceğim, CeCe. Ve sonra, bir sonrakinde de peşinde olacağım.”

Nash’in dudakları tekrar benimkilerle buluştu. Altıncı Cadde’nin ortasında, yağmurun altında öpüşürken kalbim göğsümde çarpmaktan yerinden fırlayacak gibiydi. Onu tüm tutkuyla geri öperken bunun onun için ne kadar zor olduğunu

biliyordum. Ne yaptığının farkındaydı. Artık bırakıyordu. Bana güveniyordu. Bize güveniyordu.

Dudaklarını benimkilerden ayırırken, “Seni çok seviyorum,” diye fısıldadım. Bunu söylemek inanılmaz iyi hissettirmişti.

“Çok özür dilerim, CeCe. Wade bizi yakaladığında konuşmalıydım. Senin ihtiyacın olan adam olmalıydım ama olamadım. İzin verirsen her günü, her saati bunu telafi etmekle geçireceğim.”

“Ben de özür dilerim. Bana ne verebileceğini biliyordum, Nash. Ve seni bütün kalbimle istiyorum. Gerisini adım adım hallederiz.”

Nash başını iki yana salladı, dudakları tekrar dudaklarımı buldu. Yağmurla karışan nefesi, tenime değen sıcaklığı, kalbimi tutuşturuyordu.

“Benim zamana ihtiyacım yok, Küçük Ateşböceğim. Ben *her şeyi* istiyorum. Doğum günlerini, bebekleri, tatilleri, çocuklarımıza krep yaptığımız tembel pazar sabahlarını istiyorum. Onlara hokey koçluğu yapmayı, onlarla derede balık tutmayı istiyorum. Sen benden garajı temizlememi ya da musluğu tamir etmemi istediğinde söylenmeyi istiyorum. Her sabah seninle verandada kahve içmeyi istiyorum. CeCe, seninle bir hayat istiyorum. Kaybetmekten ölesiye korktuğum bir hayat.”

Gözlerim doldu. Elimi kaldırıp sakalına dokundum, parmak uçlarım çenesindeki sertliği hissetti.

Nash gülümserken, “Beni bu yağmurdan kurtar, Bay Carter,” diye fısıldadım dudaklarına doğru.

“Seni seviyorum, Küçük Ateşböceğim. Benim güneş ışıgım.” Başparmağı yanağımda gezinirken dudaklarına tekrar dokundum. Ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken onun, az önce hayallerimle doldurduğu bütün o güzel şeyleri -kahkahaları, sabahları, o sonsuz hayatı- zihnimde tek tek canlandırdım.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Nash

CeCe benimleydi ve önemli olan tek şey de buydu. Yanımda, taksinin arka koltuğunda oturduğundan beri tekrar tekrar bakmak zorunda kalıyordum. Gerçekten burada olduğundan emin olmak istiyordum. CeCe, ülkeyi bir uçtan öbür uca onun peşinden gitmem karşısında bana kızmamıştı. Aksine, minnettardı. Özrümü sorgulamamış, sadece beni öpüp kollarına almıştı; sanki en başından beri ait olduğum yer orasıymış gibi davranıyordu. Ve ben, ona bir kez daha, üstelik daha da derin bir şekilde âşık olmuştum. CeCe mükemmeldi. Karanlık ve lanetlenmiş ruhumun köşelerine vuran güneş ışıyordu.

Benim Küçük Ateşböceğim, benim Rae'im. Ona söylediğim her kelimeyi kanıtlamak için bir ömür geçirmeye razıydım. Asla pes etmeyecektim.

Rekor sürede onun dairesine ulaştık. Kişisel eşyalarının kalanını topladık ve o lanet yerden çıktık. CeCe, anahtarı tezgâha bırakıp kapının ardında tıklayarak kapanmasına izin verirken bir kez bile arkasına bakmamıştı.

Şu anda, taksinin karanlığında göz göze geldiğimizde içimde ona dokunmak için duyduğum o vahşi arzu uyandı. Elimi

bacaklarının arasına kaydırđım, ipeksi taytının üzerinden onun sıcaklığına ulaştım. Sadece üç gün olmuştu ama kahretsin, onu o kadar özlemiştim ki canım acıyordu. Parmaklarım onun yumuşaklığını kavrarken eli benimkinin üzerine kapandı.

Camdan dışarı bakıp nerede olduğumuzu ve şehrin diğer ucuna ne kadar yolumuz kaldığını anlamaya çalıştım. Taksici kulaklıkla bir podcast dinliyordu ve sesi buraya kadar geliyordu. Başparmağımı bacaklarının birleştiğı noktada olan tatlı tomurcuğı götürüp hafifçe bastırdım. Karanlığın içinde bir nefes verdi. Parmak uçlarım klitorisinde daireler çizirken nefesi hızlandı.

“Sessiz olman gerekecek, bebeğim,” diye fısıldadım. Beni usulca onayladı.

Başını arkasına yasladı, ben de elimi taytının içine kaydırđım. Büyük olan çantasını kimse onu görmesin diye önüne koydum. Bütün kan vücudumda sadece bir noktaya hücum etti. Aletim pantolonumun fermuarını zorluyordu. Parmağımı onun merkezine kaydırđım, ıslaklığını klitorisini çevrelemek için kullandım.

Ağzımı onun üzerine koymak için sabırsızlanıyordum. Otelimize sadece on beş dakika kalmıştı. *Cennete on beş dakika.*

Hafifçe gülümseyerek, “Hâlâ seni tamamen affetmedim,” diye fısıldadı ama direnmiyordu.

“Sorun değil, bebeğim. Ben sadece seni boşaltmak istiyorum. Beni sonra affedersin.”

CeCe, bacaklarını elime doğru sıkıştırıp kendini avucuma bastırdı. Nefesi düzensizdi ama arka koltukta bir fare kadar sessizdi. Bense sadece ön kol kaslarımı kullanarak ortaparmağımı ileri geri hareket ettirip onu beceriyordum. Sonra ikinci parmağımı da ekledim, Seattle yağmuru camlara vururken onun ıslaklığında kayıp gitmeye başladım. Kulağına eğildim.

Boşaldığında ne kadar güzel görüldüğünü ve sessiz kalarak ne kadar uslu bir kız olduğunu söyledim.

CeCe, dirseğini cama dayadı, uzun ve zarif parmağını dudaklarının arasına alıp ısırıldı. Kadınlığı parmaklarımın etrafında kasılırken bacaklarının titrediğini hissettim. Aletim pantolonumun fermuarına baskı yaparak delicesine zonkluyordu. Parmaklarımın ucunda çözülürken başını geriye yasladı. Dudaklarından çok hafif bir ses kaçtı ve boşaldı.

“Nash...” diye fısıldadı.

Aynadan taksiciyle göz göze geldim. Olan bitenden tamamen habersizdi, arabayı sürmeye devam ediyordu. Parmaklarımı onun taytından çıkarıp dudaklarıma götürdüm ve temizledim. Sonra CeCe’yi öptüm, otelimize ulaşacağımız ve onu yiyip bitireceğim anı beklerken sabırsızlanıyordum.

Four Seasons’a vardığımızda içerisi sakindi.

Lobide, “Dünden beri buradaydın, öyle mi?” diye sordu CeCe. Onun yanında olma ihtiyacımı anlamış gibiydi.

Çantasını omzuma atıp başımı salladım. Düşünebildiğim tek şey üzerindeki her şeyi parçalarcasına çıkarmaktı.

“Seni burada yalnız bırakmak istemedim. Yardıma ihtiyacın olma ihtimali vardı ama ihtiyacın olmadıkça karışmak istemedim. Umarım neden geldiğimi anlarsın.”

“Sadece kendi başıma da halledebildiğimi kanıtlamaya çalışıyordum. Ama orada olduğun için minnettarım. Seni gördüğüm an, güvende olduğumu anladım.”

Elini sıktım. Asansöre yürüyüp onuncu kata çıkmak için bekledik.

Oda kapısı arkamızdan kapanır kapanmaz dudaklarım onun dudaklarına yapıştı.

Onu hiç bu kadar umutsuzca istememiştim. Süitimin oturma alanındaki aşırı büyük koltuğa çekip onu üstüme aldım.

DIZGİNLERİ YAKALA

Son birkaç günde onu bir daha böyle tutamayacağımı düşündüğüm anlar olmuştu. Bu düşünce, anı daha da özel kılıyordu. CeCe beni yavaşça öperken dudaklarından hafif bir inleme yükseldi. Ritmime uyarak hareket etti, dudakları boğazıma doğru indi. Sanki bana işkence etmek için bolca zamanı varmış gibi, dudaklarını ağır ağır gezdiriyordu. Boynumda hafif bir gülümseme hissettim.

“Seni bu kadar kolay affetmeyeceğim,” diye fısıldadı. Kollarımdan sıyrılıp ayağa kalktı.

Ben de ayağa kalkmak üzereydim ki, küçücük elini göğsüme bastırarak beni tekrar koltuğa oturttu. CeCe, “Henüz değil, bebeğim,” dedi geriye doğru çekilirken. Beni orada, onun için çaresizce muhtaç ve gözüm hiçbir şeyi görmez halde bırakıp uzaklaştı.

BÖLÜM ELLİ ALTI

CeCe

Nash küçük alanda bana doğru hırlarken, “Pişmanlık mı duyuyorsun, bebeğim?” diye sordum.

Bu anın bana verdiği gücün farkındaydım ve elimde sadece bir şans olduğunu biliyordum. Ona -her ne kadar onu affede- bilecek olsam da- bir daha asla ama asla beni savunması gereken bir anda sessiz kalmasına göz yummayacağımı göstermek istiyordum. Eğer ölümüne yanımda olacak adam oysa, bunu kahrolası şekikde kanıtlayacaktı.

“Rae...” diye uyardı. Derin sesi doğrudan kadınlığımı sızlatsa da pes etmedim.

Aksine, onu daha da kışkırtarak önce taytımı çıkardım. Yavaşça bacaklarımdan sıyırdım, bileklerime kadar indirdim ve tek hamlede ayaklarımdan çıkardım. Siyah topuklularım yerine kaldığında Nash, “CeCe... siktir,” diye inledi. Ayağa kalkmak için hamle yaptı.

Başımı iki yana sallayıp sakince, “Sabırlı ol,” dedim.

İnanılmaz bir şekilde dinledi ve yeniden oturdu.

Bedenimi baştan ayağa bir güç dalgası sardı. Onun bana tamamen kayıtsız ve şartsız teslim olmasıyla damarlarımda adeta ateş aktı.

DİZGİNLERİ YAKALA

Gömleğimin düğmelerini ağır ağır çözmeye başladım, her birinin arasında birkaç saniye bırakıp onu sınıyordum. Son düğmeye geldiğimde ipek gömleği omuzlarımdan sıyırdım. Ona yukarıdan bakarken, “Eh, ne kadar pişmansın bakalım?” diye sordum.

Nash hiç tereddüt etmeden yanıt verdi. “Hayatımda duyduğum en lanet olası pişmanlık bu,” diye homurdandı. Çenesi gergindi, elleri istemsizce kot pantolonunun üzerinden aletine uzanıyordu.

Gömleği elimden yere bıraktım. Onun karşısında sadece sutyenim, külotum ve topuklularıyla ayakta duruyordum. Sutyenimin arkasındaki kopçayı hızla açtım, her iki kolumdan sırayla çekerek çamaşırı çıkardım. Soğuk havanın tenime değmesiyle meme uçlarım anında sertleşti. Nash’e daha fazla işkence etmek için memelerimi ellerimle sıkarak birbirine yaklaştırdım, sutyen yere düşerken o anda çıkan tek ses o oldu.

Nash beni izlerken göğsünden boğuk, derin bir inilti yükseldi.

“Gerçekten üzgün olduğun belli, bebeğim,” dedim usulca. “Sen benimsin, ben de seninim. Biz bir takımız, değil mi?”

Nash başını salladı. “Lanet olsun, evet.”

Başparmaklarımı incecik külotumun kenarlarına geçirip yavaşça kalçalarımdan aşağı indirdim. Bacaklarımı tek tek çıkarırken çamaşır sol bileğimin etrafında asılı kaldı. Topuklularım hâlâ ayağımdayken geniş bir açıyla durdum, kalçamı yana doğru hafifçe kırdığımda tamamen çıplaktım. Saçımdaki tokayı çözüp aşağı bıraktım, buklelerim omuzlarıma dökülürken külotumu da fırlatıp attım. Onun karşısında dimdik, çıplak ve baştan çıkarıcı şekilde duruyordum. Hiç bu kadar ıslak ve ona karşı bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Onun teslimiyeti beni daha da delirtiyordu.

PAISLEY HOPE

“Tanrım CeCe...”

“Bir şey daha, sonra tamamen seninim.”

Nash kemerini çözüp pantolonunu aşağı kaydırıldı. *Boxer*, içindeki devasa sertliği zar zor zapt ediyordu. Dokunuşuma muhtaçtı. Neredeyse yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı. Vahşi ve kahrolası şekilde yakışıklı görünüyordu.

“Cecilia Rae, sana söz veriyorum. Bir daha asla ama asla seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Şimdi, ne olur benim olana dokunmama izin ver, yoksa bu lanet *boxera* boşalacağım.”

Başımı iki yana sallayıp ona gülümsedim. Ardından elimi belime kaydırıp ortaparmağımı ağrıyan klitorisimin üzerinde gezdirdim.

Kısık ve tatlı bir sesle, “Bana doğru *emekle*, bebeğim,” diye fısıldadım.

Nash isteğimi bir saniyeden fazla düşünmedi bile. Dizleri yere çarptı, tişörtünü çıkardı ve bana doğru ilerlemeye başladı. Güçlü, dövmeli vücudunun bana doğru ilerlemesini izlerken nefesim hızlandı.

Bu adam zirveydi. Diğer tüm erkeklerin karşılaştırılacağı bir temeldi. Bir alfaydı ama yine de *bana doğru* emekliyordu. Sanki bu tür bir tapınma onun için çocuk oyuncağıymış gibi hareket ediyordu. Ayaklarımın dibine geldiğinde, elleri topuklularımın altını kavradı ve dudakları sırayla ayaklarımın üst kısmına değdi, sonra kocaman elleri baldırlarımın arkasından uyluklarıma doğru kayarken bacaklarımın iç kısmına öpücükler kondurdu.

“Sen benim önünde emeklediğim kraliçesin. Hayatımın geri kalanında ayaklarının dibinde diz çökeceğim. Şimdi, tahtına otur.”

Neler olduğunu anlayamadan, Nash beni yüzüne doğru çekti. Sadece kollarını kullanarak vücudumu havada tuttu, belimin alt kısmını kavradı ve dilini sırlıklam olmuş merkezi-min kıvrımlarına sıkıca bastırdı. Titremeye başladım.

DİZGİNLERİ YAKALA

Dili kadınlığını yemeye başladığında kontrolsüz bir şekilde inleyip sızlandım. Sıkı, mükemmel basınçlı hareketlerle klitorisimi okşarken iki parmağı içime daldı. Beynimin küçük bir bölümü, beni sadece bir koluyla ve yüzüyle tuttuğunu kavradı.

Nash konuşurken bacaklarım güçsüzleşti. Sesi derin ve emrediciydi. *Küllerinden doğan alfa*. “Gel, küçük kraliçe. Yüzüme boşalıp ıslat. Beni vaftiz et... Sonra, seni bu kadınlığın sahibi olan bir kral gibi becereceğim.” Nash, sanki bu son şansımıymış gibi beni yiyip bitirdi. O kraldı. *Kadınlığımı yiyen bir kral*.

Kendimi ona ve dilini kullanarak beni taptığı şekle kaptırdım. Her bir hareketiyle beni, sunduğu zevk uçurumunun derinliklerine çekiyordu. Parmakları; dudakları ve dişleriyle uyum içinde beni yönlendiriyordu. Sanki boşalmaktan başka seçeneğim yokmuş gibi bir döngüye girdim, parmakları şiddetle içime girerken dili klitorisimden ayrılmıyordu ve orgazm beni tüketiyordu.

Kendimi tutmadım, hiçbir şekilde direnmedim. Direne mezdim. Vücudumun onun emirlerini yerine getirmesine izin verdim ve parçalandım. Bu süreçte onu ıslattım ve o, bundan zevk aldı. Yüzünü daha derine itti, ona verdiğim her şeyi aldı ve bunu yaparken kadınlığıma doğru inledi.

“İşte böyle, Küçük Ateşböceği. Ne kadar uslu bir kızsın. Benim uslu kızım.”

BÖLÜM ELLİ YEDİ

CeCe

Zevk çığlıklarım sessizleşirken parmaklarımı Nash'in saçlarında gezdirdim.

"Ben... Ben hiç böyle bir şey hissetmemiştim," diye fısıldadım. Sesim bağırmaktan kısılmıştı.

Üç dört saniye kadar sonra beni kaldırıp bacaklarımı sıkıca kavradı. Dudakları benimkileri derin ve tutkulu bir şekilde öptü. Sırtım duvara çarpana kadar onunla hareket ettim. Bir şekilde *boxer*ından kurtulup çelik gibi sert aletini tek bir şiddetli hamlede olabildiğince derine soktu.

"Sıkı küçük amın... benim sıkı küçük amcığım," diye mırıldanarak dudaklarını meme uçlarıma götürdü. Ustaca emip okşadı ve karnımın derinliklerinde tatlı bir zevk dalgası oluşmaya başlayana kadar da devam etti.

Nash vücudumu kendininkiyle duvara dayayarak beni sabitledi. Devasa aletiyle beni ortadan ikiye ayırdı. Bacaklarım yanlarından sarkıyordu, kalçalarımı sallayıp kendimi onu tamamen içime almak için zorladığımda boğuk bir ses çıkardı.

Çığlık attım. Onun beni doldurma şekline asla alışamayacaktım. İçimi tamamen doldurduğunda tüm varlığımı ele geçirme şekline asla ama asla alışamayacaktım.

DİZGİNLERİ YAKALA

“Lanet olası cennet...” Nash hareket etmeyece başlarken mırıldandı. Nazik değildi, itişleri ve öpücükleri sertti. Eli memelerimden yüzüme kaydı ve başparmağıyla altdudağımı okşadıktan sonra dişlerinin arasına çekip sertçe ısırıldı. Titrediğimde acıyı dindirmek için onu yaladı.

“Her gece bu mükemmel dudakları hayal ediyorum. *Benim* dudaklarım.”

İnleyerek karşılık verdim ve onu yeniden öptüm. Dilimi yavaşça hareket ettirdim, o tekrar tekrar içime girerken anın tadını çıkardım. Otelin dokulu, çimen desenli duvar kâğıdı sırtımı çiziyordu.

“Bu güzel vücut tamamen *benim*.” Nash kendini neredeyse tamamen dışarı çekti, sonra olabildiğince derine girdi.

Derin, acımasız hareketleri beni parçalamak üzereyken, “Ah... siktir,” diye hırladı. Bir eliyle beni arkamdan tutarken diğer elini göğsüme bastırdı. Uzun parmakları boğazımı okşadı, sonra onu sardı.

“Bu omuzlar *benim*.” Kendini içime itti.

“Bu kusursuz memeler *benim*.” *Bir itiş daha.*

“Sadece benim için yaratılan bu tatlı küçük amcık...” *İtiş.*
“*Benim.*”

Sadece edepsiz sözleri yüzünden bile tehlikeli bir şekilde boşalmaya yakındım.

“Ruhun bile *benim*.” *İtiş.*

“Kahrolası her şeyin *benim*.”

Bacaklarımı beline doladım. Orgazm yüzeye çıkmaya başladığında kadınlığım aletini acı verecek kadar sıkı bir şekilde kavradı.

“Evet, bebeğim. Hepsi senin,” diye soludum. Neye ihtiyacı olduğunu biliyordum; beni sahiplenmeye, benim ona ait

olduğumu bilmeye ve asla ondan ayrılmayacağıma ikna olmak istiyordu.

Nash'in eli boğazımı daha da sıkı kavradı. O boğazımı sıkarken nefesim sığlaştı ama bir an bile korkmadım. Güvende olduğumu biliyordum. O beni şiddetli bir çaresizlikle becerirken, nefes almaya çalışıyordum.

"Lanet olsun, Rae. Seni seviyorum," diye fısıldadığında boşalmaya başladım. Nefesim daha da sığlaşıırken görüşüm kararlıydı. Kendimi bıraktım, boğazımı saran eli, zevki şimdiye kadar hissettiğim en yoğun seviyeye çıkardığında teslim oldum.

"Seni kahrolası şekilde çok seviyorum, Nash ve senin de her şeyin *benim*, bebeğim," diye fısıldadım. Görüşüm beyazlaşıırken göğsünden derin bir inilti yükseldi.

Birlikte parçalanırken son damlasını da çektim. Yemin ederim ki aldığı zevki, boşalışını hissedebiliyordum. *Her yerimdeydi.*

Nash Carter sadece kalbimi değil, tüm varlığımı ele geçirmişti ve onu asla ama asla bırakmayacaktım.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

CeCe

Anneme, “Neden bu kadar gerginim ki?” diye sordum. “Bu sadece eğlence amaçlı bir şey.”

“Çünkü o senin adamın, bebeğim ve kazanmasını istiyorsun. Yardım amaçlı olması önemli değil.”

Başımı salladım. Haklıydı, gerçekten kazanmasını istiyordum. Günbatımı Festivali’ndeki yardım maçının üçüncü periyodunda son üç dakikaya girilmişti ve Profesyoneller ile Kasabalılar berabereydi.

Nash buzda harika görünüyordu. Küçüklüğümden beri oynayıpını seyrediyordum ama artık farklıydı. Buz üstünde adeta çözülmesi güç bir bilmece gibi görünüyordu. O kadar hızlıydı ve öyle bir ustalıkla kayıyordu ki, hayranlarının ona neden *Roket* lakabını taktığı kolayca anlaşıyordu. Profesyoneller, Kasabalılara karşı oldukça yumuşak oynamıştı. Seyircilerin keyfi kaçmasın diye kasıtlı olarak bazı gollere izin vermişlerdi, yoksa onları ezip geçecekleri çok belliydi.

Nash, takımı için atılan sekiz golden üçünü Kasabalıların kalecisi -eski Chicago Blackhawks kalecisi- Damien Smith’e karşı atmıştı.

PAISLEY HOPE

Cole ve Wade, çocukluk anılarını yeniden yaşıyor gibiydiler; Nash ile birlikte buzda kıyasıya mücadele ediyorlardı. Nash'in buzun üstünde yaptığı her şey o kadar zahmetsiz görünüyordu ki... Sanki karşı takıma gol attırmak bile onun oyun planının bir parçasıydı. Ve bunu yaparken mutluluğu herkese bulaşıyordu.

"Ben söyleyeyim, adam kahrolası şekilde ateşli," dedi Olivia, Mabel'in duymaması için fısıldamıştı.

Onun gözünden Nash'e baktım. Lacivert forması ve ona uygun ekipmanlarıyla, kaskından dışarı taşan koyu saçlarının birkaç teliyle, terli ve neredeyse şeytani bir havayla buzda süzülüyordu. Evet, gerçekten inanılmaz ateşliydi.

Harry, Nash'in iki takım için özel forma siparişi verdiğini duyduğunda itiraz bile etmemişti. Ben de tribünde, üzerimde Nash'in *Stars* takımıyla şampiyonluğu kazandığı yılki formasıyla oturuyordum. Bana bakıp göz kırptı, sonra başparmağını kalbine bastırıp beni işaret etti ve atış yapmak için buzun köşesindeki noktaya doğru kaydı. Gülümsedim.

Sırtımda onun ismi ve numarası yazıyordu. Tanrım, bu gerçekten harika bir histi. Biz bir takımdık. Nash duygularını bana itiraf ettiğinden beri, sanki Pandora'nın kutusu açılmış gibiydi. Kendimi her gün şımartılmış, hak ettiğim şekilde ilgi görmüş hissediyordum ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Hakem diski bıraktı ve Nash atışı kazanarak eski takım arkadaşı Cory Kane'e pas verdi. İkisi birlikte buzda hızla ilerledi, Cory diski Nash'e geri gönderdi ama hakem düdüğü çaldı ve ofsayt kararı verdi. Hayır, kesinlikle ofsayt değildi.

Kendimi tutamadan, lisede fen öğretmenim olan Roger Booth'a yanlış karar verdiğini için yüksek sesle küfürler savurmayla başladım.

DIZGİNLERİ YAKALA

Ginger kolumdan tuttu, gülmekten konuşamıyordu. “Eğer Nash NHL’de oynarken onunla birlikte olsaydın, çoktan salondan atılmıştın,” diye kıkırdadı.

“Berbat bir karardı,” diye kendimi savunarak tekrar oturdum. Etrafımdaki tüm kadınlar bana gülüyordu.

Yeniden atış için toplandılar, süre azalmaya devam ediyordu. Sonunda Nash ve eski takım arkadaşı Jackson Reynolds, Angus Brewer’a karşı ikiye bir kaldılar. Angus kasabada çalışan iri yapılı bir inşaat işçisiydi ve amatör ligde buz hokeyi oynuyordu. Nash, Jackson’a pas verdi; Jackson’ın vuracağını sandım ama son anda yeniden Nash’e pas verdi ve Nash, Damien’in omzunun üstünden diski ağlara gönderdi. Bütün arena çılgına döndü. Buna ben de dahildim.

Zıplıyor, Mabel ve annemle beşlik çakıyordum. Aşkla bağlı olduğum adam için tutkulu taraftarlar gibi tribünlerde olmaktan gurur duyuyordum ve başka türlü süni istemezdim.

Bugün harikaydı. Çevre ilçelerden herkes gelmiş gibiydi. Hava mükemmeldi, hatta hafiften sonbahar havası bile vardı. Hayatımda hiç bu kadar gurur duyduğum bir şeyin parçası olmamıştım. Kasabamızda civardan mutlu yüzler, mutlu satıcılar, memnun yerel esnaflar görmek ve en iyi bildiği işi yaparken adamımı izlemek paha biçilemezdi.

Aileme veda edip festivale katılan birçok satıcıyla sohbet ederken, bu anın Nash ile birlikte sorunsuzca ilerleyecek daha nice ortak etkinliğin ilki olduğunu düşündüm. Onunla birlikte çalışmaktan duyduğum gurur yalnızca ona âşık olmamdan değil, aynı zamanda bu topluluğa duyduğumuz ortak sevgiden ve Nash’in kasabamıza karşı taşıdığı büyük yüreğinden kaynaklanıyordu. Gerçekten Laurel Creek’e kök salmak ve fayda sağlamak istiyordu. Nash bunun hayatındaki ikinci evre -benimle olan evresi- olduğunu söylüyordu. Sonsuzluğu olduğunu. Ve şu anda, soyunma odasından düşünu almış bir şekilde çıkıp

PAISLEY HOPE

bana doğru o bakışla gelirken, *onun önerdiği her şeye varım* diye düşünüyordum. Muhtemelen hep de öyle olacaktı. Çünkü söz konusu Nash Carter olduğunda, ben tamamen onun insafına kalmış durumdaydım.

Nash beni evinin girişinde duvara bastırırken, “Pantolonu çıkarıp formayı bırak,” diye hırladı.

“Beni kapıdan içeri bile sokmayacak mısın? Botlarımı çıkaramayacak mıyım?”

Nash, elleri vücudumda hızla gezinirken inledi. Sanki ben onun can simidiydim de o da fırtınalı bir denizde tek başına kalmış gibiydi. “Tabii ki içeri sokacağım, bebeğim. Merak etme,” diye fısıldadı kulağıma edepsiz bir şekilde. “Bugün maçın kazandıran golünü attım. Çok iyiydim, bebeğim. Bir ödülü hak ettim.”

“Öyle mi?” diye sordum. Nash’in ne isterse yapmamı sağlamak için bulduğu bahaneye gülüyordum. “Ve o ödül tam olarak neymiş bakalım?”

“Senin yatağında, bana tamamen teslim olman. Hiç soru sormadan. Ama bana güvenmen gerek.”

Gülümsedim. “Gerçekten *çok* iyiydin, bebeğim,” diye fısıldadım.

Elleri üzerimdeki formanın altından kayarak memelerimi kavradı. “Evet, öyleydin. Tribünde sen formamı giymiş, yürüyen bir seks rüyası gibi görünürken insan hokey oynamakta ve kazanmakta zorlanıyor.” Başparmağı ve işaretparmağıyla meme ucumu sıkıştırdığında sırtım duvardan kalktı. Bu fırsatı kullanarak ellerini aşağı kaydırıp ve beni belimden kavrayıp hızla kucağına aldı. Bizi yatak odasına, artık bizim odamız gibi hissettiren odaya doğru taşıdı. Beni yatağa bıraktı, kotumu hızla

DIZGİNLERİ YAKALA

çıkarp rastgele bir yöne fırlattı ve hemen üzerime çıkıp beni öpmeye başladı. Eli, bacaklarımın arasına geldiğinde inledi.

“Senin bana hep bu kadar hazır olman... Tanrım, buna asla alışamayacağım. Bakalım seni daha ne kadar hazır hale getirebiliriz?”

Yataktan kalkıp üzerindeki giysileri hızla çıkardı ve komodinın çekmecesini açıp o çok sevdiğim turkuaz renkli vibratörümü çıkardı.

“Onu ne zaman... nereden aldın?” diye sordum. O şeyle bana yaklaştığı düşüncesi, bacaklarımın arasında kıvılcımlar yaratmıştı.

“Bugün yaramaz kızımın odasından aldım. Bunu kullandığını duyduğum günden beri seni bununla görmek için ölüp bitiyorum. Bu küçük aletle kendine nasıl zevk verdiğini hayal etmekten kendimi alamıyorum.”

Aleti açtı ve odada hafif bir vızıltı yayıldı.

“Şimdi söyle bakalım, bebeğim...” Cihazı boğazımdan aşağı doğru kaydırırken titredim. “Bunu kullanırken kimi düşünüyordun?”

Vibratörü omzumdan aşağı, kolumdan bileğime, sonra göğüslerimin altından gezdirdi. Yataktan kıvrılarak kalktım, tek derdim devam etmesiydi.

“Seni,” dedim. “Eve döndüğüm günden beri... hep seni.”

“Hımmm,” diye karşılık verdi. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Nash

“Peki tam olarak neyi düşünüyordun?”

“Se-seni... bana dokunmanı,” diye itiraf etti CeCe vibratörün yumuşak başlığını uyluğuna doğru kaydırırken.

Cihazı ıslak merkezine yaklaştıırken onu öptüm, nefesi hızla sıklaştırken sabırsızlıkla titriyordu. Ona gülümsedim. “Dizlerinin üstünde dur. Ellerini de başlığa koy, bebeğim. Ve artık o formayı çıkar, her şeyini görmek istiyorum.”

Fısıltıma karşılık hızla soluyarak başını salladı. Bacaklarının arasındaki titreşimi o kadar çok istiyordu ki neredeyse yalvarıyordu.

Cihazı CeCe’nin bacağına iç kısmına sürdüm. Başlığı öyle sıkı kavradı ki parmak boğumları bembeyaz oldu ama vücudu önümde tamamen gevşemiş, adeta eriyordu.

Vibratörü kalçasının üzerinden çıkarıp sırtında gezdirirken beklentiyle nefes nefese kaldı. Başını geriye attığında kalın, altın rengi saçları kuyruk sokumuna kadar indi.

Ben dünyanın en şanslı herifiydim.

“Nash...” diye fısıldadı ona kendini iyi hissettirmem için sessizce yalvararak.

“Evet, Ateşböceğim?”

“Benim... ihtiyacı-”

“Biliyorum. Aç bacaklarını, bebeğim.”

CeCe dediğimi yaptı, dizlerinin üstünde kendini genişçe açtı. Ben de vibratörü önünden dolandırarak meme ucuna yerleştirdim. Başı göğsüme yaslandı ve göğsünü öne doğru iterek erişimimi kolaylaştırdı. Diğer meme ucunu da oyunun dışında bırakmak istemedim. Ona da dokundum ve CeCe, şimdiye kadar duyduğum en tatlı inleme ve mırıldanmaları çıkardı.

O kadar sertleşmişim ki neredeyse ayakta duramayacak haldeydim. Arkasından, o dar ve ıslak sıcaklığın içine kaymak için duyduğum arzuyu zor bastırıyordum. Bu anı sabırla geçirebildiğim için bana lanet bir madalya verilmeliydi.

CeCe, ihtiyaçla dolu bir nefes verip kalçalarını kıpırdatmaya başladı. Rahatlamaya çaresizce ihtiyaç duyuyordu. O şişkin, hassas dudaklarının benim dokunuşum için açlıkla yanıp tutuştuğunu biliyordum. Vibratörü belinin ve kalçalarının yumuşak kıvrımlarında gezdirirken dokunuşun altında nasıl titrediğini hissediyordum. Boşta kalan elimi beline dolayıp onu kendime çektim ve vibratörü bacaklarının arasına kaydırıp klitorisine yerleştirdim.

Cihaz ona sürtünüp vızıldayarak titrerken, “Ah...” diye solumdu.

Onun kendini bile şaşırtacak kadar zevk almasını seviyordum. Sırtı göğsüme dayanmıştı, bacaklarının arasındaki oyuncağa karşı kendini benim için ritmik bir şekilde sürtünüyordu. Boynunu öptüm, teninin meyvemsi kokusunu içime çekip gülümsedim.

“İşte böyle, bebeğim... güzel değil mi?”

“Tanrım... çok güzel...”

CeCe vibratöre doğru ileri geri hareket ederken kalçası her seferinde sertleşmiş aletime baskı yapıyor, orgazmımı

PAISLEY HOPE

tetikliyordu. Kendimi kontrol edebilmek için biraz geri çekildim. Bu anın tamamen onun zevkiyle ilgili olmasını istiyordum.

Vibratörü biraz daha aşağı kaydırarak CeCe'nin kendi bas-kısını ayarlayabileceği şekilde yerleştirdim. Oyuncağı sabit tutarken saniyeler içinde ritmini buldu. Ben ise arkasında oturmuş hayranlıkla bu anı izliyordum. Sertliğim insani bir noktayı çoktan aşmıştı. Sırtından beline kadar her kıvrım, her çizgi tam anlamıyla işkenceydi ama istediğim türden bir işkence olduğunu inkâr edemezdim. Oyuncağa karşı böyle utanmazca kıvranması hayalini kurduğum şeydi.

Başı geriye düştüğünde ona ne kadar güzel olduğunu söyledim. Saçları, önümdeki dolgun kalçalarının üstünü okşuyordu. Onu ne kadar çok sevdiğimi, boşalırken ne kadar büyüleyici göründüğünü mırıldandım ve her iltifatla daha da yüksek sesle inledi.

Zevk dalgaları ayak parmaklarından başlayıp bütün vücuduna yayıldı. Vücudu ince bir ter tabakasıyla kaplandı.

O parçalanırken fısıldayarak konuştum. "Aferin kızıma. Benim için boşal, bebeğim." Vibratörü, pembe arka kıvrımlarından tekrar klitorisine doğru kaydırırken ritmik bir şekilde ileri geri hareket ettirdim.

Hayalarım o kadar gerilmişti ki, onunla birlikte kendimi kaybedeceğimden korktum. Ön sıradaki yerimden izlediğim bu görsel şölen, onun boşalması... neredeyse fazlaydı. Dudaklarım sırtında, omuzlarında geziniyordu.

CeCe, odada yankılanan sessizliğin ortasında, vibratörün vızıltısına karışan bir sesle adımı söyledi.

"Tanrım... Nash..." dedi zevkin doruğundan aşağı süzülürken.

Nefeslenmesine fırsat vermedim. Ona olan arzum artık kontrol edilemeyecek boyuttaydı. Oyuncağı kapattım ve iki

DIZGINLERİ YAKALA

parmağımı ıslaklıkla dolup taşan içine kaydurdım. İkimiz de bu an için yanıp tutuşurken inledim. Parmaklarımı içinde kıvırdım ve o dar, sıcak cenneti becerdim. Arzusu tekrar yükselirken yalvardığı anda kendimi tek ve derin bir hamleyle içine gömdüm. Vücudu beni ait olduğum yere kabul ederken adını haykırdım.

“Burada sonsuza kadar yaşarım,” dedim. Ve yalan söylemiyordum. Onun içinde, onun bir parçası olarak, onunla sonsuza dek yaşamaya hazırdım. O nasıl benimse, ben de onundum. *Daima.*

BÖLÜM ALTMİŞ

Nash

Altı Hafta Sonra

Şapkamı çıkarıp saçlarımın arasından elimi geçirirken, “Her şey mükemmel olmalı. Sen kendi işini hallettin mi?” diye sordum.

Wade, yüzümdeki panik ifadesini hemen fark etti.

“Biraz rahatla artık,” diye homurdandı. “Siktir, eğer bir kadının beni senin gibi altüst ederse, olduğum yerde kafama sıkın.”

Atını fırçalarken söylendiği sırada yan taraftaki bölmeden Ivy’nin alaycı bir şekilde burnundan soluduğunu duyduk. “Bunun olmasından korkman gerektiğini hiç sanmıyorum, Şef. Bunun için önce insani duyguların olması gerekirdi.”

Gülümsedim. “Kız haklı.”

Sadece iki haftadır burada çalışmasına rağmen oldukça iyi iş çıkarıyordu. Jo anneyi çoktan ikna etmişti, Wade’i ise neredeyse bir derbiye katılmaya ikna edecek kadar yaklaştı.

Ivy, Wade’in sinirlerine her fırsatta dokunuyordu ve yemin ederim ki, içindeki bir parça bundan zevk alıyordu. Kâğıt üzerinde tam bir profesyoneldi. Gerçek hayattaysa hâlâ profesyoneldi ama aynı zamanda aklına geleni söyleyen, özgür ruhlu bir kadındı. Öğle aralarında ağacın altında oturup gitar çalarak ya

da kitap okuyarak yemek yerdı. Jo anne ona *modern çiçek çocuk* diyordu. Wade ise sadece *bela*.

“Senin patronunu dinleyip hakaret etmekten daha iyi bir işin yok mu?” diye çıkıştı Wade.

Ivy, uzun siyah örgüsünü omzunun üzerinden savurdu ve Wade’in göğsüne hafifçe vurup yanından geçerken gülümsedi.

“Bugün seni sadece iki kez sinirlendirdim, o yüzden bir alaycı yorum daha yapmak hakkımdı.” Sonra bana dönüp kocaman gülümsedi. “Sen bu işi halledersin, Nash. Herkes senin ona nasıl delicesine âşık olduğunu biliyor. Gergin olmana gerek yok, bebeğim.” Yanağıma hafifçe vurdu.

Ivy ahırdan çıkarken derin bir nefes verip, “Teşekkürler canım,” diye mırıldandım.

“Crenshaw’un eyer eğitiminde üçte benimle buluşmayı unutma. Ve bu kez geç kalma, Bela!” diye arkasından seslendi Wade.

Ivy elini başının üzerinde salladı. “Kahrolası şekilde heyecanlıyım. Sabırsızlıkla bekliyorum, Şef!”

Wade, “Tanrım... neden sessiz, uslu, terbiyeli birini bulamadım ki?” diye homurdandığında omuz silktim.

“Sana böyle davranmasının tek nedeni, onun yakasından bir an olsun düşmemen. Kızı biraz rahat bırak. Yaptığı işte en iyisi.”

Wade, “Ahhh,” diye inlemeye benzer bir ses çıkardı. Ardından, “Biliyorum, bu gerçekten çok sinir bozucu,” dedi alnını ovalarken. Sonra da yeniden atını fırçalamaya döndü.

Hafifçe güldüğümde göğsümdeki gerginlik iyice yükseldi. Neden bu kadar gerin olduğumu bilmiyordum.

Bu geceyi neredeyse iki aydır planlıyordum. Ağustostaki Günbatımı Festivali yardım maçında, tribünlere bakıp CeCe’yi *Stars* takımı formasıyla, yani *benim* formamla bana tezahürat

PAISLEY HOPE

yaparken gördüğüm andan beri aklımda bu vardı. Üzerinde neredeyse bir elbise gibi duruyordu ama taytı ve botlarıyla o kahrolası formayı inanılmaz derecede tatlı göstermeyi başarmıştı.

Mabel'a bir beşlik çakarken arkasını dönmüştü ve Carter yazısı gözümün önünden geçtiği anda iki şeyi kesin olarak biliyordum.

Bir: Onu mümkün olan en kısa sürede resmen bir Carter yapacaktım.

İki: Üzerinde o formadan başka hiçbir şey yokken onu becermeyi her şeyden çok istiyordum.

İlk düşüncemi o günden beri planlıyordum. Tabii her şey sadece kafamda bir teoriyken kendime güvenim çok daha fazlaydı.

Ginger ve Cole'u arayıp sabah görevlerimi bitirdim, sonra eve dönüp duş aldım ve CeCe'yi ofise götürmek üzere eve yöneldim. Artık neredeyse benimle yaşıyordu. Zaten istediğim de tam olarak buydu. Onu günün her saniyesinde yanımda istiyordum ve bunu neredeyse başarmıştım. Biz artık ayrılmaz bir ikiliydik.

Ginger: Fotoğrafçı erken geliyor,
onu alıp eve götüreceğim. Her şey hazır.
Sakin ol, telefondaki ses tonundan
bile terlediğini anladım.

Cole: Adamın canını sıkmayı bırak, kadın.
Gergin olmaya hakkı var, sonuçta hayır diyebilir.

Ginger: Lanet olsun, Cole Emmett Ashby.
Böyle bir zamanda bir adama böyle şey
söylenmez. Annenin sana görgü kurallarını
öğrettiğini biliyorum. Hadi kullan onları.

DIZGİNLERİ YAKALA

Cole: Köşene çekil, Rocky. Sadece onunla dalga geçiyordum. Hepimiz CeCe'nin evet diyeceğini biliyoruz.

Ginger: Şimdi de uğursuzluk getiriyorsun.

Nash: Bunun ikiniz arasında garip bir tür ön sevişme biçimi olmaya başladığını düşünüyorum.

Cole: Saçmalama, bunun için insanın karşısındakinden gerçekten hoşlanması gerekir.

Ginger: Duygularımız karşılıklı ve not: beni zaten kaldıramazdın.

Nash: Tamam, bu grup sohbetinden çıkmak istiyorum. İkinizi de sonra görürüm.

Cole: Doğru. En iyi günlerinde bile kaldıramıyorum.

Nash sohbetten ayrıldı.

Cole, Nash'i sohbe ekledi.

Cole: İki saat için birbirimizle konuşabiliyor olmamız lazım, mızızlanmayı bırak.

Nash: Peki ama eğer mesajla ön sevişme yapacaksanız, bunu özelden yapın.

Ginger: Peki.

Cole: Peki.

Eve geldiğimde CeCe yemek masasının başında oturuyordu. Altın renkli saçları başının üstünde dağınık bir topuz haline getirilmişti ve gözlükleriyle birlikte siyah yün bir boğazlı elbise

PAISLEY HOPE

giymişti. Telefonda beklemeye alınmışken bir yandan da *Kindle*’ından bir şeyler okuyordu. Eşyalarının geri kalanıyla birlikte o lanet cihaz Seattle’dan geldiğinde neredeyse ağlayacaktı.

Öylesine çekici görünüyordu ki mutfağında seksi muhasebeci tarafından azarlanma düşüncesi bile aletimi uyandırdı. *Benim* seksi muhasebecim.

CeCe, gözlerimi üzerinde gezdirirken yüzümdeki ifadeye bir bakış atıp başını iki yana salladı ve bileğine hafifçe vurarak saati işaret etti.

Onu mutfak masasına oturtma fantezileri zihnimden geçerken altı hafta sonunda Günbatımı Festivali’nden kazandığımız ve nihayet elimize geçen gelirlerin geri kalanını dağıtmak için sabah onda Harry ile toplantımız olduğunu hatırladım. İlk kısım, Lightning takımının sezon açılışını finanse etmeye zaten yetmişti ve her akşam o çocukların gelip oynamasını izlemek, Stanley Kupası’nı kazanmaktan bile daha fazla gurur veriyordu bana.

CeCe’ye sessizce *sonra* dedim, ardından başparmağımla duşu işaret edip banyoya yöneldim. O da aramasına devam etti.

“En az iki yıl daha,” dedi CeCe ıslıl ıslıl bir ifadeyle. Festivalde elde edilen kârlarımızla nelerin finanse edilebileceğini Harry’ye gösteriyordu.

Festival büyük bir başarı elde etmişti. O hafta sonu Laurel Creek’e on binden fazla ziyaretçi gelmişti. Yerel dükkânlarla pansiyonları övüp duruyorlardı. Gelecek ağustos için şimdiden bir etkinlik daha planlamıştık ve bazı büyük sponsorlar tüm güne dahil olmak istediklerini belirtmişti. CeCe, etkinliği iki güne yaymaktan bahsediyordu ve o fikir yürütürken ben sadece yaratıcı ruhunu serbest bırakmasına izin veriyordum.

DIZGİNLERİ YAKALA

Harry yüzünü elleriyle ovaladı. “Bu, beklediğimizin çok ötesinde.”

“Ekipman ya da giriş ücretini karşılayamayan çocuklar için bile bir fon oluşturduk. Hepsi topluluk tarafından sağlandı, tek kuruluş dış destek yok,” dedi CeCe dizüstü bilgisayarındaki son toplamları ona göstererek.

“O gün gerçekten inanılmazdı. Aklımda canlandırdığım her şey vardı. Aile, topluluk, kasabanın desteği, ekip ruhu... Siz ikiniz gerçekten harika bir takımsınız. Peki, gelecek yılın planlamasına ne zaman başlıyoruz? Belki çevre kasabalarındaki diğer amatör spor kulüplerine de destek olabiliriz?”

CeCe heyecanla başını salladı. O dolgun dudakları, benim lanet olası bayıldığım şekilde kıvrıldı.

“Şimdiden başladık bile. Şu anda sadece belediyeden arka arkaya denk getirebileceğimiz iki günü netleştirmelerini bekliyorum. Bir dahaki toplantımızda daha fazla bilgi verebilirim.”

“Mükemmel. Size ne kadar teşekkür etsem az. Gerçekten harika bir ekipsiniz,” dedi Harry ayağa kalkarken.

Benim bakışlarım ise CeCe’nin üzerindeydi. Aklımdan onun bu geceki yüz ifadesi geçiyordu. Ona sonsuza dek benimle olmasını teklif ettiğimdeki halini düşünüp duruyordum.

Odanın içinde volta atıyordum.

CeCe’nin hazırlanmasını beklerken biraz sakinleşmeye ihtiyacım vardı.

Zaten geç kalmıştık çünkü o, dairesinin satışının tamamlandığına ve payına düşen paranın hesabına yatırıldığına dair onayı bekliyordu. Nihayet, hayatındaki o dönemi kapatan haber önerilen kapanış tarihinden tam bir hafta sonra gelmişti. Paranın yatırıldığını söylediği an derin bir nefes verdim. *Lanet olası Drew sonunda defolup gitmişti.*

PAISLEY HOPE

Artık bu geceye odaklanabilirdim. Her detay -giyeceğimiz kıyafetlere kadar- titizlikle planlanmıştı. CeCe henüz bilmiyordu ama birkaç gün önce onun için aldığım elbiseyi, Lexington'dan gelen fotoğrafçıya tam anlamıyla uyumlu görünebilmemiz için seçmiştim.

CeCe yatak odamızdan çıkıp salonun köşesini döndüğünde güzelliği karşısında nefesim kesildi. Uzun siyah elbise neredeyse yere değiyordu ve uyluğunun ortasına kadar çıkan yırtmacı, ipeksi tenini kışkırtıcı bir şekilde ortaya seriyordu. Elbise, ince bedeninin her kıvrımını sarmıştı. Uzun kolları ve yüksek yakası ilk bakışta sade ve zarif görünüyordu ama ben gerçeği biliyordum.

“Arkanı görelim bakalım, Küçük Ateşböceğim,” dedim. CeCe sözümü dinleyip döndüğünde, sırtının açıkta kalan kısmı -ta kuyruk sokumuna kadar inen o açıklık- nefesimi kesti. “Harikasın.” Yanına gidip çilek kokan sırtına ve boynuna öpücükler kondurdum.

Gülerek, “Beni böyle öpmeye devam edersen, randevumuza asla yetişemeyiz,” dedi.

Kendime çekidüzen verdim. Bunun için bolca vaktimiz olacaktı. *Eğer evet derse, bir ömür boyu.*

“Bu akşam ne yapıyoruz?” diye sordu heyecanla.

“Göreceksin. Ama önce bara uğrayıp birkaç dosyayı bırakmam gerekiyor,” dedim.

Artık geri dönüş yoktu... Cebimdeki kadife kutu olduğu yeri yakarken CeCe'yi kapıdan geçirip dışarı çıkardım.

BÖLÜM ALTMİŞ BİR

Cece

Nash bütün gün boyunca garip davranmıştı. Normalde zamanla pek ilgilenen biri değildi ama ben hazırlanırken sürekli yanıma gelip bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormuş, beni kontrol edip durmuştu.

İlk kez evimde kaldığı geceden bu yana üç ay geçmişti ve bu geceyi yıldönümü yemeği olarak adlandırmıştı. Bana bu muhteşem elbiseyi almıştı ve kendisi de üç parçalı bir takım elbise giymişti. Nefesimi kesecek kadar inanılmaz görünüyordu ve onu öyle görünce yemeğe gitmeyi bile istemeyecek hale gelmiştim.

Arabada bakışlarımı ona çevirdim, elimi uzatıp onun elini tuttum ve ardından parmaklarımı bileğinin iç kısmına dokundurdum. Bir ay önce, dövmelerle kaplı kolunun bilek kısmına benim için yaptırdığı dövmeye dokunuyordum. Ortasında küçük bir ateşböceği olan ayrıntılı bir sonsuzluk sembolüydü. Sonsuza dek bana ait olduğunu hatırlatmak için yaptırdığını söylemişti. Babamın bana verdiği kolyenin birebir aynısıydı ve Nash'in bana olan sevgisini, alabileceğim herhangi bir fiziksel hediyeden çok daha derinden hissettiriyordu.

“İyi misin?” diye sordum. “Kendini iyi hissediyor musun?”

PAISLEY HOPE

Nash başını salladı ve gözünü yoldan ayırmadan cama bakmaya devam etti. Pazartesi gecesı, kasaba her zamanki gibi sarkındı. *Horse and Barrel*'ın otoparkına varıp arabayı park ettik. Mekân, her pazartesi olduğu gibi bomboştu.

“Benimle gelir misin?”

Ayaklarımı işaret ettim. “Ben burada kalabilirim, ayağında topuklular var.”

“Hadi, Rae. Seni burada yalnız bırakmak istemiyorum.”

Gözlerimi devirdim. Nash'in korumacı tavırlarına alışkındım ama bu biraz fazlaydı. Bakışındaki kararlılığı görünce tartışmamam gerektiğini anladım. Belli ki bensiz gitmeyecekti.

İç çekerek indim ve birlikte bara doğru yürümeye başladık. Ama içeri girdiğim anda tüm duyularım karşılaştığım manzara ile altüst oldu.

Alışık olduğum neon ışıklar, sarkık avizeler, masa ve sandalyeler yerine bomboş, geniş bir alan vardı. Tavandan sarkan binlerce parıltılı ışık, bir tür ağ gibi yeşilliklerin arasına gizlenmiş minik ateşböcekleri gibi görünüyordu. Bütün alan boyunca uzanan yapay mumlar, taze güller ve Kentucky hanımelleri mekânı sarmıştı. Ağzım açık kaldı. Bir anda her şeyi algılamaya çalışmaktan başım ağrıdı. Taze çiçeklerin kokusu baş döndürücüydü. Büyülenmiş ve etkileri altına alınmışım.

“Nash... bu ne-”

Beni odanın tam ortasına, dans pistinde mumlarla çevrili bir alana çekti. Odanın tek ışığı onlardı.

Arka planda Shania Twain'in *From This Moment* şarkısının açılış melodisi yankılandı. Sanki köşedeki akustik bir gitarın parmaklarından çıkıyormuş gibi hafif ve duygusal bir şekildeydi. Gözlerim sese yöneldiğinde Ivy'yi gördüm. Kırmızı bir elbise giymiş, zarif bir deri taburenin üzerinde, fenerlerle çevrili loş bir köşede oturuyordu. Bana gülümsedi.

DİZGİNLERİ YAKALA

Nash, "Cecilia, bu gece bir yıldönümünü kutlamıyoruz," diyerek dikkatimi üzerine çekti. "Bu gece, hayatımızın geri kalanının ilk gecesini kutlamak istiyorum."

Sadece, "Nash..." diyebildim. Başka bir şey söyleyemiyordum.

"Bana bir keresinde durulup hayatımı paylaşacak bir kadın bulmam gerektiğini söyleyen bir bilge vardı. O kadını sevmemi söylemişti. O adam, tanımaktan onur duyduğum en iyi adamlardan biriydi. Babandı. Şimdi bilmeni istiyorum ki onu unutmadım. Mezarına gittim, ona niyetimi anlattım. Hayatımda şimdiye kadar hiçbir şeyi ve hiç kimseyi senin kadar sevmediğimi söyledim. Eğer bana rızasını verirse, her gün, ölüm beni alana kadar, kalbimin tamamıyla seni seveceğime söz verdim. Ve ölüm geldiğinde bile, diğer hayatta da seni bulacağıma. Çünkü bizim aşkımız ne zamanla ne de mekânla sınırlı. Bizim aşkımız ebedi."

Elini yüzüme koydu, çenemi kaldırdı. "Sonsuz," diye fısıldadı dudaklarımı öpmeden önce.

Yıllar içinde Nash'i birçok farklı haliyle tanımıştım. Onunla aramda her zaman açıklayamadığım bir tanıdıklık hissi vardı ama o yaz akşamı, verandamın ışıkları altında dururken bana attığı o bakışı asla unutmayacaktım. O bakış dünyadaki herkesin içinden sadece beni içeri almak istediğini anlatıyordu. Babam hep doğru olanı bulduğun an hissedersin derdi ve ben hissediyordum.

Gözlerim doldu, ağzımı açmaya cesaret edemedim. Konuşursam, boğulacakmışım gibi hissediyordum. Arka planda gitar çalmaya devam ederken Nash yeniden konuşmaya başladı.

"Onunla konuşmamı bitirdiğim anda yağmur yağmaya başladı. Bu da onun bana onay verdiğinin işareti gibiydi. Ne dersin, Küçük Ateşböceğim? Bu dünyanın karmaşasında sonsuza dek benimle kaybolur musun? Bütün gülüşlerini ve bütün göz yaşlarını bana verir misin? Her sabah kahveni sana getirmeme,

PAISLEY HOPE

her gece seni kollarıma almama izin verir misin? Bu hayatta ve bir sonrakinde, içimdeki her şeyle seni sevmeme izin verir misin?” Ceketinin iç cebinden *Tiffany mavis*i bir kadife kutu çıkardı, kapağını açtı ve dizlerinin üstüne çöktü.

“Sana hayatımın geri kalanında, *sonsuz*a kadar ayaklarının dibinde diz çökeceğimi söylemiştim. Senin kocan olmak benim için en büyük mutluluk olur. Benimle evlenir misin, bebeğim?”

Gözyaşları içinde başımı salladım. Nasıl olduysa, bir şekilde *evet* demeyi başardım. Sonra aynı anda birçok şey oldu. Flaşlar patladı. Biri fotoğraf mı çekiyordu? Fotoğrafçı mı vardı? Aniden insanlar belirdi. Nash, o muhteşem, tam parmağıma göre ayarlanmış damla kesim pırlanta yüzüğü parmağıma takarken çığlık attım ve kollarına atladım. Ailemiz ve arkadaşlarımız, nereden çıktılarsa bir anda etrafımızı sardılar. Hepsi şık kıyafetler giymişti.

“Seni çok seviyorum, CeCe Rae Ashby. Çok yakında CeCe Carter olacaksın,” dedi Nash.

“Ben de seni seviyorum, Nash,” diye fısıldadım.

O an odadaki her şey bulanıklaştı, dudakları dudaklarıma kavuştu ve hayalini kurduğum her şey gerçeğim oldu.

EPİLOG

CeCe

Yedi Yıl Sonra

Beş yaşındaki kızıma, “Ruby Rae, eğer ayakkabılarını giyip hemen kamyonu gelmezsen baban seni fena azarlayacak!” diye seslendim. Tam minyatür versiyonumdu, her zaman geç kalması buna dahildi ve bunun sevimli olduğunu sanıyordu.

“Geliyorum, anne. Uğurlu tılsımımı bulamıyordum,” dedi. Sarışın, mavi gözlü güzelliğim, tombul elinde babasının Stanley Kupası yüzüğünü taşıyan kolyeyi havaya kaldırdı ve gülümsedi.

Başımı salladım. Çünkü biliyordum ki o yüzük, kızım maçıta olduğu sırada babasının cebinde güvenle durmadığı sürece sahaya çıkmazdı. Bir elimde çantam, diğer elimde oto koltuğundaki küçük kardeşi Rex ile onu kapıdan çıkardım.

Nash, Ruby’nin hokey çantasını kamyonetin arkasına yerleştirdikten sonra kapağı kapattı ve yanıma geldi.

Ona her baktığımda midemde hâlâ kelebekler uçuşuyordu. Yine, yedi buçuk yıl önce ailemiz ve arkadaşlarımızın önünde yabancı çiçeklerden yapılmış bir kemerin altında, tam da ön bahçemizde birbirimize söz verdiğimiz noktadaydık.

O gün mükemmeldi. Güneş batarken yol boyunca dizilmiş ateşböcekli fenerler, Wade’in beni basit ve zarif bir elbiseyle,

PAISLEY HOPE

dağınık ve dalgalı saçlarıma çiçekler örülmüş halde Nash'e teslim edişi... Yolun sonunda, gözlerinin rengini andıran lacivert üç parçalı takımını ve bembeyaz gömleğiyle beni bekleyen Nash'i gördüğümde hayatımda hiç o kadar etkileyici bir şey görmediğimi düşünmüştüm. Ve hiç bu kadar emin olmamıştım. Nash Carter benim geleceğimdi. O günden sonra bir kez bile geriye bakmamıştım.

Ruby'nin saçlarını karıştırıp onu koltuğuna yerleştirirken, "Hadi bakalım, Küçük Kaleci," dedi.

Ben de diğer tarafta dokuz aylık oğlumuzu yerine yerleştirirken bana gülümsedi. "Kızımız için bu dünya onun etrafında dönüyor, Küçük Ateşböceğim. Biz ise sadece onun dünyasında yaşayan insanlarız," dedi.

"Sanki bilmiyormuşum gibi," diye mırıldandım.

Beş yaş altı iki çocukla hayat yoğunluğunda ama bir o kadar da sevgi ve ışık doluydu. Nash'in üstlendiği tüm rolleri görmeme rağmen baba ve eş olan Nash, açık ara en etkileyici ve en seksi olanıydı.

Hâlâ her gün Olympiadaki işimizi yürütüyordu ama Ruby'ye hamile kaldığımda *Horse and Barrel*'den geri çekilmişti. Aylar sonra, gece hayatının bir baba için uygun olmadığını bildiğinden barı satmıştı. Ben ise hâlâ bazen kızlarla *Pazar Sangrinalarına* çıkabiliyordum. Tabii onların programı da uygunsa.

Kurduğumuz bu aile, tek kelimeyle mükemmeldi. Bazen bu durum Nash'i hâlâ korkutuyordu ama ona elimizde olan şeyin sadece *bugün* olduğunu hatırlatıyordum. Neredeyse her zaman işe yarıyordu. Ama yaramadığı zamanlarda oral seks de çok etkili olabiliyordu.

Herkes yerleştikten sonra Nash kamyoneti sürmeye başladı. Evlenince Nash'in dere kenarındaki evine taşınmıştık. Altı ay sonra Ruby'ye hamile olduğumu öğrendiğimizde Nash eve üç

yatak odası, bir banyo ve çocuklar için bir oyun odası ekletmişti.

Ruby iki yaşındayken arka bahçeye buz pisti inşa edip ona ilk patenlerini almıştı ve o gün Ruby'nin hokey aşkı doğmuştu. Şimdi sezonun ilk maçına gidiyorduk ve babası, takımına gururla koçluk yapıyordu.

Nash, "Unutma, bebeğim. Sen bir duvarsın ve tereddüt edecek bir şey yok. Bunu yapabilirsin, kimse Ruby Rae Carter'ı geçemez," dedi dikiz aynasından ona taktik verirken.

"Biliyorum, baba. Çocuk oyuncağı," dedi Ruby neşeli bir sesle. Yanında oturan Rex de mırıltılı sesler çıkararak onu onayladı.

Spor salonuna vardığımızda Ruby'yi soyunma odasına götürdüm. Orada Nash'in yardımcı koçu Mabel bekliyordu. Neredeyse on beş yaşında olan Mabel, Nash amcasına yardım etmekten mutluydu ama aynı zamanda Ruby'den sonra sahaya çıkacak çocukların arasında yakışıklı var mı diye göz gezdiriyordu.

Rex'i kanguruma yerleştirip tribünlerdeki yerimize çıktım. Ailem de bizimleydi. Herkes Ruby'nin ilk maçını izlemek için oradaydı. Ginger ve Olivia bile gelmişti.

Wade basamakları çıkarken bana seslenip anneme sarılmamı izlerken, "CeCe Rae," dedi.

Sıcak çikolatasından bir yudum aldı, gözleri mutlulukla parlıyordu.

"Hazır mı sence?" diye sordu.

Gülerek, "Hiç endişeli görünmüyor," dedim. Rex yüzüme dokunurken onun yeşil gözlerine bakıp gülümsedim.

Rex'i işaret ederek, "Sıradaki patenleri alma zamanı gelmiş gibi," dedi Ginger.

PAISLEY HOPE

“Bunu sakın bir daha söyleme. O biraz daha bebek kalsın istiyorum.”

“Kocanı tanımıyor musun sen? Onu çoktan buz pistine çıkarmamış olması mucize.”

“Nash’e, Rex iki yaşına gelmeden bunun olmayacağını söyledim. Bu bebeklik dönemini sonuna kadar yaşayacağım.” Rex’i kucaklayıp altın rengi başını öptüm.

Takımlar kapıdan girdi ve tribünler tezahüratlarla doldu. Karşı kutuda duran, yakışıklı kocama baktım. Sanki amatör lig takımı Laurel Creek Lightning yerine, olimpik hokey takımını çalıştırıyor gibiydi.

Takımıyla son taktikleri gözden geçirdi, sonra sahaya ısınmaya göndermeden önce Ruby Rae’yi kaleye koydu. Ruby, tıpkı babasının öğrettiği gibi gerindi. El salladığımda o da bana salladı. Sanki daha dün Rex’in yaşındaydı.

Maç sıkıntısız geçti, Ruby sadece bir gol yedi. Lightning kazandı ve Nash, maçtan sonra küçük kızına sarılıp başını okşarken yüzünde gurur dolu bir gülümseme vardı.

“İşte benim kızım,” dedi. Ruby soyunma odasına dönerken ben Nash’e doğru yürüdüm.

Nash dudaklarımı öptü. “Bence Wade bayağı keyif aldı, birkaç kez gülümsediğini bile gördüm.”

Kardeşlerime ve aileme baktım. Annem, sanki en sevdiği küçük adam oymuş gibi Rex’i kucağına almış onunla konuşuyordu.

“Bence artık herkes mutlu,” dedim. “Zaman nasıl da hızlı geçiyor.”

Nash’e döndüğümde bana öyle bir gülümsedi ki, içimde sıcak bir kıvılcım çıktı. O ellerinin birazdan üzerimde olacağını bilmek, kanımı hızlandırdı.

DIZGİNLERİ YAKALA

“O halde,” dedim. “Takıma yeni bir oyuncu daha eklemenin zamanı gelmiş olabilir mi, bebeğim?”

Nash dudaklarıma doğru gülümseyerek beni tekrardan öptü.

“Bunu bir kere söylediysem bile, bin kere daha söylerim. Dizginler senin elinde, bebeğim. Ben sadece bu yolculukta sana eşlik ediyorum ve denemekten büyük keyif alırım ama...” Dudaklarımı bir kez daha öptü. Pazar günü saat dörtte, halka açık bir buz pisti için biraz fazla tutkulu olabilirdi ama hiç umurumda değildi. “Yeni bir doğum iznine çıkmak istediğini patronuna sorman gerekebilir...” Alnımı öperken gözlerimi devirdim.

“Tanrım... o tam bir diktatör.” Dudaklarımı öpüp gülerken sııttım.

Gözlerindeki o dipsiz lacivert, kusursuz hayatımız etrafımızda akıp giderken Nash Carter’ın güvenli ve sıcak kollarıyla sarımlandığım için aslında dünyanın en şanslı kadını olduğumu bana bir kez daha hatırlattı.

SON

TEŞEKKÜR

Muhteşem eşime, aylardır zihnimi tamamen dolduran Nash Carter yüzünden durmaksızın yazarken bana *chai latte* ve yemek getirmeyi görev edinip ikinci sıradaki yerini kabullendiği için teşekkür ederim.

Benim kendi *Asi Melekler* ekibim Tabitha, Ada, Wren ve Katie'ye. Bu süreç boyunca yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Artık bundan sonra her ağzı bozuk sahnede bana katlanmak zorundasınız. Bu kitabı en iyi haline getiren harika fikirleriniz, kahkahalarınız ve o, "İşte bu!" anlarınız için sonsuz teşekkürler.

Cathryn, bu kitabı sadece uzun ve karmaşık bir *Word* belgesi olmaktan çıkarıp gerçekten güzel bir kitaba dönüştürdüğün için teşekkür ederim.

Caroline, Nash & CeCe'nin hikâyesini yayınlanabilir bir hale getirirken gösterdiğin uzmanlık, sabır ve özverin için sana minnettarım. Sana ne kadar teşekkür etsem az.

Siz sevgili ARC okuyucularım ve tüm okurlarıma teşekkürlerimi sunuyorum. Belki bu işi herkesten daha iyi yapmıyorum ama ruhumun tamamını bu hikâyelere döküyorum. Yaptığınız her yorum, beğeni, paylaşım, düzeltme, bahsetme... Hepsini fark ediyor ve tüm kalbimle seviyorum.

Son olarak, canım büyükbabama. Bir kızın sahip olabileceği en iyi büyükbaba olduğun için teşekkür ederim. Harika öğütler veren, usta bir *euchre* oyuncusu, “Howdy” lafını dilinden düşürmeyen, elinde daima bir koli bandıyla gezen, yersiz şakalar yapan, el tutan, koca yürekli bir adamsın. Hem benim Wyatt’ım hem de Büyükbaba Dean’im. Seni tüm kalbimle seviyorum ve her gün o muhteşem aklını özlüyorum. Elini tutabildiğim sürece tutuyorum ve tutacağım. Her zaman senin için bardağımı masaya vurup sana ait o sözleri tekrarlayacağım.

YAZAR HAKKINDA

Paisley Hope romantizmin tutkulu bir hayranı, bir anne, bir eş ve bir yazardır. Kanada'da büyürken hep yazmıştır ve bir gün okurların tamamen içine dalabileceği, gerçek olmasını dileycekleri, hayal ettiklerinde kendilerini içinde görecekları bir dünya yaratmayı düşlemiştir. Ailesiyle vakit geçirmeyi, bahçeyle uğraşmayı, fırıncılığı, yogayı ve güzel bir Cabernet Sauvignon'u çok sever. Daha fazla bilgi almak veya iletişime geçmek için kendisini takip edebilir ve istediğiniz zaman ulaşabilirsiniz.

@authorpaisleyhope - *INSTAGRAM*

authorpaisleyhope@gmail.com